Capitolul 1

Nu trebuie să laşi să se întâmple asta, Kylie! Trebuie să-i pui capăt! Altfel, cineva drag ţie o să păţească ceva rău…

Cuvintele premonitorii ale fantomei se auziră de undeva din spatele lui Kylie Galen şi se amestecară cu zgomotele focului de tabără imens care trosnea cam la cincisprezece metri în dreapta ei. Aerul rece ca gheaţa anunţa clar prezenţa spiritului, chiar dacă numai Kylie îl auzea, nu şi ceilalţi treizeci de puşti veniţi în tabără la Shadow Falls, care îşi dăduseră mâna acum într-un cerc ritualic.

Miranda, care stătea lângă Kylie în lanţul uman, o strânse mai tare de mână. Habar nu avea de prezenţa fantomei.

— Ce mişto e, murmură Miranda şi se uită la Della, care era în faţa lor.

Miranda şi Della nu erau doar prietenele cele mai bune ale lui Kylie, ci şi colegele ei de apartament.

— Aducem mulţumiri pentru această ofrandă.

Chris, sau Christopher, aşa cum se prezentase în acea noapte, stătea în centrul cercului şi ridica pocalul sacru spre cerul negru în timp ce îi binecuvânta conţinutul.

Nu trebuie să laşi să se întâmple asta, îi şopti din nou spiritul peste umăr lui Kylie, împiedicând-o să se concentreze la ritual. Kylie închise ochii şi îşi imagină fantoma aşa cum îi apăruse de câteva ori – o femeie cam de treizeci şi cinci de ani, cu părul lung şi negru, îmbrăcată într-o rochie albă plină de sânge.

Stomacul i se strânse şi fu copleşită de un sentiment de frustrare. De câte ori nu o rugase să-i explice ce se întâmplase, să-i spună cine, ce, când, unde şi de ce? Dar spiritul femeii moarte nu făcea decât să repete acelaşi lucru.

Ce să mai lungească vorba, fantomele nou-apărute nu se pricepeau deloc la capitolul comunicare. Probabil erau la fel de nepricepute ca aceia care doar ce începuseră să vorbească cu spiritele, căci nici ei nu ştiau să le facă să comunice. Singura opţiune a lui Kylie era să aştepte până când fantoma putea cumva să explice ce voia să spună prin avertismentul ei. Acum totuşi nu era timpul cel mai potrivit.

Acum sunt cam ocupată. Aşa că, dacă nu poţi să-mi explici în detaliu, putem să stăm la taclale mai târziu? spuse Kylie în gând cu speranţa că fantoma putea să-i citească gândurile. Din fericire, fiorul care o străbătea pe şira spinării dispăru şi căldura nopţii se făcu din nou simţită – aerul înăbuşitor din Texas, umed, dens şi fierbinte, care ar fi fost la fel chiar şi fără focul de tabără.

Mersi. Kylie încercă să se relaxeze, dar tensiunea pe care o simţea în umeri nu dispăru. Şi avea un motiv întemeiat să se simtă astfel. Ritualul din acea seară, un fel de spectacol demonstrativ, era altă premieră în viaţa ei.

O viaţă care era mult mai uşoară până să afle că nu era în totalitate fiinţă umană. Bineînţeles, i-ar fi fost de ajutor dacă putea să-şi identifice partea non-umană. Din nefericire însă, singura persoană care ştia răspunsul era Daniel Brighten, tatăl ei adevărat. Kylie nu ştiuse de existenţa lui până când o vizitase spiritul lui, cam cu o lună şi ceva în urmă. Şi era clar că el se hotărâse să o lase pe ea să facă faţă crizei de identitate de una singură.

Daniel o vizita rareori şi acum expresia „tată iresponsabil” căpăta un sens complet diferit. Mda, Daniel era mort – murise înainte ca ea să se fi născut. Kylie nu era sigură dacă se ţineau cursuri de creştere şi educare a copiilor pentru părinţi în Viaţa de Apoi, dar era tentată să-i sugereze să se intereseze. Căci acum, când se întâmpla să-i apară, Kylie îl surprindea uitându-se la ea şi, în clipa când deschidea gura să-l întrebe ceva, el dispărea, lăsând în urmă doar un fior rece şi întrebări fără răspuns.

— Bun, spuse Chris. Daţi-vă drumul la mâini, goliţi-vă mintea, dar, atenţie, nu rupeţi cercul.

Kylie, împreună cu toţi cei din jur, îi urmă instrucţiunile. Dădu drumul la mâini, dar mintea refuză să i se golească de alte gânduri. O adiere făcu să-i fluture câteva şuviţe de păr lung şi blond. Acestea îi veniră peste faţă. Kylie şi le dădu după ureche.

Oare tatăl ei iresponsabil se temea că i-ar fi cerut sfaturi în materie de sex? Asta o făcea mereu pe

mama ei să dispară din cameră şi să alerge să-i caute altă broşură pentru adolescenţi. Nu că ea i-ar fi cerut vreodată mamei sale sfaturi în materie de sex. Sincer, ea era ultima persoană la care ar fi apelat Kylie pentru astfel de sfaturi.

Ce să vezi? Doar când îi pomenea Kylie că era interesată de un băiat, mama intra in panică şi în ochii ei începeau să pulseze pur şi simplu literele S-E-X. Din fericire, de când Kylie fusese expediată în tabăra Shadow Falls, numărul broşurilor pe teme sexuale sc1zuse.

Cine ştia oare ce pierduse în ultima lună? Poate că se descoperiseră câteva boli cu transmitere sexuală despre care ea nu ştia. Nu încăpea nicio îndoială că mama ei le strângea teanc şi le păstra pentru vizita lui Kylie de peste trei săptămâni. O vizită pe care Kylie nu putea să spună că o aştepta cu nerăbdare.

Bineînţeles ea şi mama ei îşi mai îmbunătăţiseră cât de cât relaţia care însă nu era grozavă, asta de când mama i se confesase spunându-i că tatăl ei biologic era Daniel. Dar noua legătura mamă-fiică era atât de fragilă!

Kylie nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva relaţia lor nu era prea delicată ca să petreacă mai mult de câteva ore împreună. Dacă se ducea acasă şi descoperea că lucrurile nu se schimbaseră de fapt? Dacă distanţa dintre ea şi mama ei încă exista? Şi cum rămânea cu Tom Galen, bărbatul pe care Kylie îl crezuse toată viaţa tatăl ei, cel care o părăsise pe mama ei şi pe ea pentru o puştoaică doar cu câţiva ani mai mare decât Kylie? Fusese oripilată să-l vadă pupându-se de mama focului cu secretara lui mult prea tânără. Atât de oripilată, că nici nu-i spusese.

O briză de noapte târzie o făcu să simtă în nări fumul de la focul de tabără care trosnea. Kylie clipi fiindcă o usturau ochii, dar nu îndrăzni să iasă din cerc. Aşa cum îi explicase Della, dacă cineva ar fi demonstrat lipsă de respect faţă de cultura vampirilor.

— Goliţi-vă mintea, repetă Chris şi înmână pocalul unui puşti din cealaltă parte a cercului.

Kylie închise ochii şi încercă din nou să urmeze instrucţiunile lui Chris, dar în acel moment auzi zgomotul unei ape în cădere. Deschise rapid ochii şi se uită spre pădure. Oare cascada era aşa de aproape? De când Kylie aflase despre legenda îngerilor morţii de la cascadă, simţise un imbold să meargă acolo. Nu că ar fi tânjit să dea nas în nas cu vreun înger al morţii. Deja avea prea multe pe cap chinuindu-se să facă faţă fantomelor. Dar nu putea să scape de senzaţia că apa curgătoare o chema.

— Eşti gata? Miranda se aplecă spre ea şi îi şopti: Se apropie.

Gata pentru ce? fu primul gând al lui Kylie. Apoi îşi aminti.

Miranda făcea mişto de ea?

Kylie se holba la pocalul comun care era trecut din mână în mână, trecând pe la toţi cei care formau cercul. I se opri respiraţia când îşi dădu seama că mai erau doar trei persoane până să ajungă la ea. Trase adânc în piept aerul cu miros de fum şi încercă să nu arate că era dezgustată.

Cel puţin încercă. Dar gândul de a sorbi dintr-un recipient după ce toţi îşi puseseră gura pe buza lui i se păru ceva între scârbos şi greţos. Însă cu siguranţă factorul cel mai mare de scârbă era sângele.

În ultima lună se mai obişnuise să o vadă pe Della consumând hrana ei de zi cu zi. La naiba, Kylie chiar îi donase jumătate de litru pentru cauză – fiinţele supranaturale făceau astfel de lucruri pentru prietenii lor vampiri. Dar să fii nevoit să guşti substanţa care susţinea viaţa era cu totul altceva.

— Ştiu că e scârbos. Prefă-te că e suc de roşii, îi şopti Miranda prietenei lor Helen care stătea în partea cealaltă.

Nu că şoptitul ar fi avut vreo relevanţă printre astfel de creaturi ciudate.

Kylie se uită la fiinţele supranaturale prinse în cerc. Pe feţele lor jucau umbrele focului de tabără. O observă pe Della, care se uita urât la ele. Ochii aurii îi luceau. Se vedea că era furioasă. Simţul ascuţit al auzului era doar unul din harurile ei. Nu încăpea nicio îndoială că avea să-i ceară socoteală Mirandei pentru cuvântul „scârbos” mai târziu. Ceea ce însemna de fapt că ea, Kylie, trebuia să le convingă să nu se omoare între ele. Kylie nu înţelegea cum puteau doi oameni să fie prieteni şi să se certe aşa de mult. Ea trebuia în permanenţă să o facă pe împăciuitoarea.

Se uită cum alt puşti din tabără duse pocalul la buze. Ştiind ce mult însemna asta pentru Della, Kylie

se pregăti mintal să accepte paharul şi să soarbă din sângele dinăuntrul lui fără să vomite. Asta nu însemna că stomacul ei nu se mai răzvrătea.

Trebuie să faci asta. Trebuie să o faci. De dragul Dellei. Poate chiar o să-ţi placă gustul sângelui, îi spusese Della mai devreme. N-ar fi mişto dacă ai afla că eşti vampir?

Nu, îşi spusese Kylie în sinea ei, dar nu îndrăznise să o rostească cu voce tare. Kylie se gândea că să fii vampir nu era mai rău decât să fii vârcolac sau metamorf.

Dar apoi îşi amintise cum Della aproape că plângea când vorbea despre repulsia pe care o simţea fostul ei prieten faţă de pielea ei rece. Nu, mersi, Kylie prefera să rămână la fel de caldă cum era acum. Şi gândul de a trăi cu o dietă care consta în principal din sânge…? Ei bine, Kylie de-abia se atingea când şi când de carnea roşie şi atunci când o făcea… o dorea bine prăjită.

Deşi Holiday, directoarea taberei şi mentorul lui Kylie, spusese că era puţin probabil ca ea să sufere schimbări masive metafizice, tot ea zisese şi că orice era posibil. Adevărul era că Holiday – care era zână cu puteri depline – nu putea să-i spună lui Kylie ce avea să-i rezerve viitorul, deoarece Kylie era o anomalie.

Lucru pe care Kylie îl ura.

Nu-şi găsise niciodată locul în lumea oamenilor şi, fir-ar să fie, nici aici nu şi-l găsea. Nu era vorba că ceilalţi puşti din tabără nu o acceptau. Dimpotrivă, se simţea mai apropiată de fiinţele acestea supranaturale decât de adolescenţii normali. Asta după ce a aflat că niciunul dintre cei de aici nu voia neapărat să o mănânce. Ca să vezi, Della şi Miranda erau acum prietenele ei cele mai bune din câte existau – nu era nimic pe care să nu poată sau să nu vrea să-l împărtăşească cu ele. Faptul că donase sânge pentru Della era cea mai bună dovadă.

Ce e drept, exista un lucru pe care Kylie nu putea să-l împărtăşească cu prietenele ei cele mai bune. Fantomele. Majoritatea fiinţelor supranaturale nu le agreau. Nu că ea le-ar fi plăcut prea mult, dar asta nu le împiedica pe spiritele enervante să-şi facă apariţia cu regularitate.

Totuşi, orice fel de fiinţă supranaturală ar fi fost, se vedea clar că harul ei era de a atrage fantomele ca un magnet. Sau… unul dintre harurile ei.

Holiday credea că faptul că vorbea cu spiritele era probabil unul dintre multele haruri pe care Kylie le avea şi că celelalte aveau să se manifeste în timp. Ea spera însă că avea să-i fie mai uşor să se descurce cu harurile ce urmau să se facă simţite pe viitor decât îi era cu morţii nehotărâţi, care-ţi puneau la grea încercare abilităţile de comunicare.

— Vine, spuse Miranda.

Kylie văzu pe cineva care îi înmână paharul lui Helen şi simţi cum i se pune din nou un nod în gât. Se uită spre Derek, băiatul jumătate zână, cu părul şaten. Între el şi Helen mai erau trei puşti. Kylie ratase momentul când Derek băuse sânge. Nu că i-ar fi părut rău. Data următoare când se sărutau, nu voia să şi-l imagineze bând aşa ceva.

El îi zâmbi tandru şi Kylie ştia că Derek simţea vârtejul de emoţii dinăuntrul ei. Oricât de nebunesc părea, capacitatea lui de a-i descifra emoţiile o atrăgea şi o împiedica în acelaşi timp să se apropie de el. De fapt, nu era atât abilitatea de a-i descifra trăirile care o împiedica să permită relaţiei lor să devină mai profundă, ci capacitatea lui de a-i controla emoţiile. Fiind pe jumătate zână, Derek nu numai că putea să-i citească emoţiile, dar, cu o simplă atingere, putea să le şi modifice, să transforme frica în fascinaţie şi furia în calm. Era oare de mirare faptul că avea un sentiment de veneraţie faţă de tipul sexy foc?

N-aveţi decât să spuneţi că era paranoică, dar după ce văzuse cum tatăl ei – mai bine zis tatăl ei vitreg – o înşelase pe mama ei şi apoi Trey, fostul ei iubit, îi dăduse papucii când ea ezitase să meargă până la capăt, îi era greu să aibă încredere în bărbaţi. Şi chiar şi mai greu când era vorba de unul care avea puterea să-i manipuleze emoţiile.

Nu că asta o împiedica să-l placă pe Derek sau să-şi dorească să nu mai fie aşa de precaută. Chiar şi acum – când stomacul i se strânsese la gândul sângelui pe care trebuia să-l bea, înconjurată de toată tabăra – se simţea atrasă de el. Îşi dorea să-şi pună capul pe pieptul lui, să se apropie destul de mult ca

să-i vadă firişoarele aurii din pupilă cum se topeau şi se amestecau cu verdele viu al irisului. Voia să-i simtă din nou buzele atingându-i-le pe ale ei. Să-i simtă gustul. În ultimele săptămâni aflase cât de bine săruta Derek.

Miranda îşi drese glasul şi Kylie se trezi din visare. Când îi văzu zâmbetul lui Derek de gen „te-am prins", îşi dădu seama că acesta îi simţise tulburarea fizică şi sângele îi urcă în obraji. Îşi dezlipi ochii de la el şi se uită la Miranda.

Oh, fir-ar să fie! Acum Miranda îi întindea paharul. Era timpul să înceapă spectacolul.

Kylie luă pocalul. Acesta se simţea cald la atingere, ca şi cum lichidul dinăuntru tocmai fusese scos din venă. I se puse un nod în stomac şi altul în gât. Nu ştia dacă sângele era de om sau de animal.

Gândeşte-te la altceva!

Trase aer în piept şi simţi în nări mirosul de cupru, ca de monede vechi. Până ca pocalul să-i atingă buzele, reflexul de a icni era gata să se facă simţit.

Fă-o odată! Arată-i Dellei că îi respecţi cultura!

Kylie înghiţi în sec, înclină puţin paharul şi speră din toată inima că Della aprecia gestul ei. Spunându-şi în sinea ei că trebuia doar să guste, nu să bea, aşteptă ca lichidul să-i umezească buzele.

În secunda în care lichidul cald îi atinse buzele, îi veni să-şi smulgă paharul de la gură, dar cumva sângele roşu şi gros i se strecură printre buzele strânse. Îi veni să icnească, dar apoi simţi explozia gustului pe vârful limbii. Semăna cu cel al cireşelor amare, dar mai bun, ca nişte căpşuni coapte, doar că mai înţepător şi dulce. Aroma exotică o făcu să deschidă gura şi să înghită lacomă. În timp ce lichidul îi alunecă pe gât, gustul de monede vechi dispăru şi fu înlocuit de o aromă iute, fructată.

Dăduse aproape paharul peste cap când îşi aminti ce bea de fapt. Îşi smulse paharul de la buze, dar nu se putu abţine să nu dea cu limba la colţul gurii, unde i se scursese o picătură de sânge. Kylie deveni pe loc conştientă de privirile celorlalţi aţintite asupra ei şi realiză un adevăr mai profund. Era un murmur general…

Cel puţin acum ştim ce fel de creatură e.

Cum de nu are pielea rece?

Se pare că setea noastră de sânge va spori.

Urmă apoi strigătul de victorie al Dellei.

Lui Kylie începură să-i tremure mâinile. Fumul de la focul de tabără îi umplu nările şi gâtul şi de-abia mai respira. La naiba! La naiba! La naiba! Ce însemna asta? Era oare… vampir?

Kylie îşi trecu privirea peste feţele mirate, căutând-o pe Holiday. Voia să-i vadă zâmbetul liniştitor care îi transmitea că totul era în regulă, care îi spunea că acest lucru… nu însemna nimic. Dar când dădu cu ochii de directoarea taberei, văzu că şi pe chipul ei se citea acelaşi lucru – un şoc.

Kylie clipi sperând să alunge lacrimile care ameninţau să-i umple ochii şi îndesă pocalul aproape gol în mâinile persoanei de lângă ea. Fără să se mai sinchisească de regulile de politeţe, o rupse la fugă.

Trecuseră cinci minute, şi Kylie încă mai alerga. Mai repede decât ştia că putea. Era oare viteza pe care o aveau vampirii? De-abia îi intra în piept aerul fierbinte şi umed de vară. Chiar şi cu temperatura din timpul nopţii care nu cobora sub douăzeci şi şase de grade, Kylie tot simţea un fior rece pe şira spinării. Oare în clipa asta se transforma în vampir? începea să i se răcească pielea? Nu-i spusese Della că era un proces dureros? De fapt al naibii de dureros.

Ea simţea vreo durere? Psihică, da. Dar fizică? Încă nu.

Kylie nu se opri din alergat. Sunetul paşilor pe pământ îi răsuna în urechi şi cel al ramurilor pline de spini care i se agăţau de blugi părea deranjant de puternic. Conştiinţa ei pulsa în ritmul inimii. Dum! Dum! Dum!

De câte ori îi spusese Dellei că nu era un monstru? Şi totuşi, doar ideea că ea ar putea fi vampir părea… prea mult.

Fumul focului de tabără i se impregna în haine şi îi umplea nările. Şi totuşi, Kylie mai simţea încă pe limbă gustul dulce al sângelui. Începu să alerge şi mai repede. Din ce în ce mai repede. Oare viteza cu

care alerga însemna că era vampir?

Nu voia să se gândească la asta.

Nu voia să accepte.

Plămânii îi cedară în cele din urmă, refuzând aerul pe care ea se forţa să-l tragă în piept. Simţi crampe în muşchii de la picioare şi genunchii începură să-i tremure. Kylie se opri. Picioarele refuzară să-i susţină greutatea şi se prăbuşi într-un loc plin de mărăcini. Îşi strânse picioarele la piept şi îşi puse capul pe genunchi.

Trase aer fierbinte în plămânii care acum tânjeau după oxigen. O gură de aer, apoi două. Epuizată fizic, încremeni când îşi dădu seama de un lucru. Dacă era vampir, n-ar fi trebuit să aibă şi rezistenţa Dellei? Poate că asta venea odată cu schimbarea temperaturii corpului. Kylie avea obrajii umezi. Asta însemna că plânsese.

Aerul se răci brusc. Deveni rece ca gheaţa.

Nu era răceala specifică vampirilor, ci a morţilor.

Kylie nu era singură – alt spirit i se alăturase. Dar cine era de data asta? Holiday îi explicase cum, cu timpul, capacităţile ei urmau să se perfecţioneze şi că avea să fie nevoită să se descurce cu mai multe fantome în acelaşi timp. Dar acum, Kylie nu voia să vadă decât o singură fantomă. Voia un singur lucru.

Răspunsuri.

— Daniel? strigă ea numele tatălui ei. Apoi mai tare. Daniel Brighten! Ce sunt eu?

Când văzu că fantoma nu i se arată, îl strigă de mai multe ori. Începu să o doară în gât, dar nu se opri.

— Arată-te acum! Răspunde-mi la întrebări sau îţi jur că n-o să te mai primesc NICIODATĂ! N-o să te mai aud şi văd, o să mi te şterg din minte şi o să refuz să te mai văd, să vorbesc cu tine sau să mă gândesc măcar la tine de acum încolo!

Când rosti ameninţarea, Kylie nu ştia dacă putea într-adevăr să o facă, dar ceva în sinea ei îi spunea că da. Îşi sprijini capul pe genunchi şi încercă să respire.

Deodată simţi prezenţa rece mai aproape de ea. Parcă o înconjura. Parcă o strângea tare în braţe. Nu era orice prezenţă rece, era cea care îl anunţa pe Daniel.

Kylie ridică privirea şi îi văzu fantoma stând în genunchi lângă ea. Ochii lui albaştri, aceeaşi culoare ca ai ei, o priveau. Ochii lui şi aproape toată faţa, toate trăsăturile, de la faţa ovală până la nasul uşor cârn semănau atât de mult cu ale ei, că acest lucru o tulbură puţin. Când fantoma o cuprinse pe după umeri, nodul din gât se făcu şi mai mare.

— Nu plânge!

Daniel îi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Fetiţa mea n-ar trebui să plângă niciodată.

Atingerea lui de gheaţă n-ar fi trebuit să i se pară plăcută, dar îi aduse alinare.

— Am băut sânge şi mi-a plăcut.

Kylie rosti cuvintele pe nerăsuflate, ca la spovedanie.

— Şi ţi se pare că e ceva rău? întrebă el.

— Mă… sperie.

— Ştiu, spuse el. Îmi amintesc că şi eu simţeam cam la fel.

— Tu ai băut sânge? Suntem… vampiri? Cuvântul nu voia să-i iasă.

— Nu, n-am gustat sânge niciodată.

Pe faţa lui se citea empatie.

— Dar, Kylie, nu ai făcut nimic rău.

Vocea lui era blândă şi cuvintele lui îi aduceau alinare. Prezenţa lui rece îi mai alungă teama de necunoscut şi se simţi… iubită.

În acel moment, Kylie îşi dădu seama că dragostea nu avea graniţe, că nu putea să fie oprită nici măcar de moarte. Dragostea nu avea temperatură. Poate că să fii rece nu era în totalitate un lucru rău.

Se sprijini de el şi căută alinare în apropierea lor fizică.

Trecură astfel câteva minute. Kylie clipi să-şi limpezească privirea de lacrimi şi se ridică în capul oaselor. El se ridică din genunchi şi se aşeză lângă ea. Ştergându-şi faţa, Kylie se holba la tatăl ei pe care nu-l cunoscuse viu. Dar chiar şi despărţiţi de moarte, Kylie simţea legătura dintre ei.

— Spune-mi. Te rog, spune-mi ce sunt.

Zâmbetul din ochii lui dispăru.

— Aş vrea să pot să-ţi ofer ce vrei, dar nu am răspunsurile. Eu eram mai mare decât tine când mi-am dat seama că sunt diferit de toţi ceilalţi. Dar de-abia când am împlinit optsprezece ani şi m-am dus la facultate au început să se petreacă o serie de lucruri.

— Ce fel de lucruri? întrebă ea, dar îşi dădu cumva seama imediat. Ai început să vezi fantome?

El încuviinţă şi îşi împreună mâinile.

— Am crezut că mi-am pierdut minţile. Apoi, într-o zi, am întâlnit un bătrân care pescuia. El mi-a spus că era zână.

— Şi ţi-a spus şi ce erai tu? întrebă ea.

— Nu, mi-a spus doar că nu eram fiinţă umană şi, bineînţeles, eu l-am crezut pe el nebun. Mi-a luat luni de zile până să-l cred. Când l-am căutat din nou, nu l-am mai găsit.

— Şi părinţii tăi? întrebă Kylie. Nu ţi-au spus nici ei?

— Nu. Şi când am înţeles că aveam harul meu de a recunoaşte alte fiinţe supranaturale, mi-am dat seama că amândoi erau oameni. Pe atunci, nu ştiam că era imposibil să fiu copilul lor. După ce am murit, am aflat că am fost adoptat. Nu că asta ar fi însemnat că nu-i mai consideram părinţii mei la fel ca înainte. Ei m-au iubit. Şi te-ar iubi şi pe tine.

— Nu ţi-au spus că ai fost adoptat? Cum e posibil să te mintă în halul ăsta?

— Pe vremurile alea, se credea că era mai bine să păstrezi secret astfel de lucruri, chiar şi faţă de copil. Încă n-am aflat cine sau ce au fost părinţii mei biologici. Aşa că, vezi, răspunsurile pe care le cauţi tu sunt aceleaşi pe care le căutam şi eu chiar înainte de a muri. Poate că reuşeşti tu să le afli pentru amândoi.

— Dar…

— Dar ce? întrebă el.

— Credeam că fantomele sunt atotcunoscătoare. Cel puţin aşa e în filme. Nu e nimeni din Viaţa de Apoi care să poată să-ţi spună?

El zâmbi.

— Aşa ai fi tentat să crezi. Dar nu e aşa, chiar şi aici se vrea să găseşti singur răspunsurile.

— Asta e naşpa de tot, spuse Kylie. Ar trebui să ai nişte avantaje când mori.

Daniel izbucni în râs. Râsetul lui răsună familiar. Acesta era alt lucru pe care-l moştenise de la el – râsul. Kylie îşi aminti de tatăl ei vitreg, omul pe care îl iubise atât de mult şi care totuşi le întorsese spatele ei şi mamei sale. Încă nu ştia dacă putea să-l ierte. Dacă voia să-l ierte. Şi deodată îi veni cel mai ciudat gând: îşi iubise tatăl nepotrivit. Simţi din nou cum i se pune un nod în gât.

— Ţi-am dus dorul de când mă ştiu, spuse Kylie. Nu ştiam asta, dar acum o ştiu. Trebuia să fii lângă mine.

El îi puse o mână pe obraz.

— Dar am fost. Te-am văzut când ai făcut primii paşi. Când ai căzut de pe bicicletă şi ţi-ai rupt mâna, am încercat să te prind. Ai trecut chiar prin mine. Şi-ţi mai aminteşti ziua când ai picat testul la algebră şi te-ai supărat aşa de tare că ai fugit de la ore şi ţi-ai aprins o ţigară?

Kylie se încruntă.

— Urăsc algebra. Dar nici ţigara nu mi-a plăcut.

— Nici mie, chicoti el. Am fost aici tot timpul, Kylie, dar nu mai pot sta.

Cuvintele lui îi răsunară în minte şi o loviră în inimă cu o bufnitură surdă.

— Nu e drept. De-abia am început să te cunosc.

— Timpul pe care-l am de petrecut în dimensiunea asta e limitat. L-am consumat aproape pe tot

privindu-te cum creşti şi transformându-te în femeia de azi.

— Atunci mai cere nişte timp.

Kylie simţi cum se sufocă. Deja pierduse un tată; nu mai voia să piardă încă unul. Nu acum. Nu înainte să apuce să-l cunoască bine.

— O să încerc, dar e posibil să nu reuşesc. Dar nu regret că mi-am petrecut timpul cu tine. Zâmbi şi colţurile ochilor i se încreţiră. Văd la tine ce e mai bun de la mama ta şi de la mine. Şi deşi ştiu că nu vrei să auzi asta, văd şi ce e mai bun din Tom Galen. Nu e un om chiar aşa de rău, Kylie.

Kylie voia să-i spună lui Daniel că se înşela, să insiste că ea nu semăna cu Tom Galen, dar gândurile i-au fost curmate de o rafală de vânt care se făcuse simţită cu atâta putere, încât avea impresia că cineva trecuse pe lângă ea, cineva sau ceva care avea o viteză aşa de mare că nu-l putuse zări.

O creatură care nu era umană.

Tăcerea sumbră care se lăsă îi dădu de înţeles lui Kylie că nu se înşelase.

— Pun pariu că e Della. Kylie se uită în jur. Mă caută.

Dar chiar când termină propoziţia, simţi prezenţa rece a tatălui ei cum dispare.

— Nu, te rog, nu… pleca.

Ultimul cuvânt răsună cu ecou în tăcerea caldă, dar stranie, care o făcea să se simtă singură.

Tatăl ei nu mai era. Plecase.

Simţi cum i se strânge inima, apoi îşi dădu seama că, deşi i se arătase, tatăl ei nu avea răspunsurile pe care voia ea să le afle. Planul ei de a-şi rezolva criza de identitate de succesul căruia era aşa de sigură fusese spulberat.

Muşcându-şi buza, Kylie alungă gândul la tatăl ei şi se pregăti să o înfrunte pe Della. Putea oare să-i explice prietenei sale rezervele pe care le avea în legătură cu faptul că era un vampir fără să o rănească? Oare Della avea să fie nervoasă la culme că ea rupsese cercul şi nu respectase cultura vampirilor? Cunoscând-o pe Della, răspunsul era un „da” categoric.

Della adunase în ea destulă mânie de care nu reuşise să se elibereze şi nu-i trebuia mult ca să se înfurie. Unele dintre angoasele ei puteau fi puse pe seama naturii ei de vampir – vampirii nu se făceau cunoscuţi datorită dispoziţiei minunate care îi caracteriza, dar o mare parte din problemele ei erau legate de familie. Se părea că tatăl ei, care era un tip foarte sever, observase schimbările prin care trecea fata lui de când se transformase în vampir şi nu-i prea plăceau. Pentru că nu putea să-i spună tatălui ei adevărul, Della păstrase tăcerea, ceea ce îl făcuse pe acesta să o acuze de toate cele, de la consumul de droguri la lene. Partea cea mai tristă însă era că Della îşi iubea tatăl aşa de mult, încât faptul că-l dezamăgea îi frângea inima.

Kylie aşteptă ca Della să se întoarcă şi să se oprească din fugă cu un şuierat. Dar nu se întâmplă aşa. Oare prietena ei care se temea de fantome simţise prezenţa tatălui ei şi-şi continuase drumul? Tăcerea care o învăluia îi păru deodată ameninţătoare.

— Della? o strigă Kylie.

Nu răspunse nimeni. Asta dacă nu se consideră drept răspuns tăcerea mormântală din jur. Kylie îşi aminti de verişorul Dellei, Chan, şi vizita inoportună pe care i-o făcuse Dellei şi ei la doar câteva zile de la sosirea ei aici. Şi prezenţa lui adusese aceeaşi tăcere mormântală.

Amintirea acelei nopţi îi reveni vie în minte. Della o asigurase pe Kylie că glumise când Chan se referise la ea ca la o gustare, dar, după ce Kylie dăduse nas în nas cu gaşca Fraţilor de Cruce, nişte vampiri proscrişi, când era cât pe ce să devină o gustare, îi era destul de greu să se încreadă într-un vampir necunoscut. Când văzu că aerul încremenit al nopţii nu se dezmorţeşte, Kylie se sforţă să vorbească.

— Ştiu că e cineva aici.

Kylie se ridică în picioare, sperând că bravada ei falsă avea să devină reală. Simţi din nou o rafală de vânt.

— Dacă eşti tu, Della, să ştii că nu e amuzant.

Nu răspunse nimeni. Kylie rămase locului, încercând să se gândească ce să facă în continuare. Apoi

auzi un zgomot. Se auzea foarte încet, dar destul de limpede. Era foşnetul unor tufişuri – cineva se afla în spatele ei. Ţinându-şi respiraţia, Kylie se roti pe călcâie să înfrunte necunoscutul.

Capitolul 2

Prima dată, Kylie nu văzu nimic. Apoi îşi coborî privirea spre pământ şi întâlni doi ochi care luceau aurii în întunericul nopţii. Nu erau ochi de vampir. Nu, nu aveau nuanţa de auriu a ochilor Dellei atunci când se înfuria. Dar ochii pe care-i vedea acum nu erau nici de om.

Să fie oare de câine?

Nu.

Sunt ochi de lup.

Kylie era cât pe ce să se împiedice când făcu un pas în spate, în timp ce inima îi dicta să o ia la fugă. Dar cuvântul care îi veni în minte o împiedică să încerce să fugă de acolo. Lucas?

Inima i se strânse şi mai tare, dar de data asta nu de frică. Un sentiment înrudit cu dorul îi încălzi inima. Apoi sentimentul cald şi siropos se transformă încet în trădare. Vârcolacul cel frumos o sărutase până nu mai ştiuse de ea, o făcuse să-l dorească şi pe urmă fugise cu Fredericka.

Kylie îşi îndreptă rapid privirea spre luna acoperită de un nor. Chiar şi prin ceaţa cenuşie, se vedea că nu era lună plină. Asta avea să se întâmple de-abia săptămâna viitoare, când vârcolacii din tabără plănuiau propriul ritual.

Asta însemna că vârcolacul care se holba la ea nu putea să fie Lucas. Adică era un lup adevărat. Un animal sălbatic în carne şi oase. Ceea ce însemna că ar fi trebuit să încerce să o zbughească naibii de acolo până nu sărea la ea.

Kylie se uită din nou spre fiara sălbatică şi în timp ce în mintea ei şi-o închipuia arătându-şi colţii, gata de atac, ceea ce vedea în faţa ochilor nu părea câtuşi de puţin înfricoşător. Se uitau unul în ochii celuilalt. Norul care învăluia luna ca un giulgiu probabil că se deplasase, căci acum Kylie văzu clar lupul de talie medie. Blana lui părea deasă şi aspră şi era colorată într-o paletă bogată de nuanţe, de la gri la roşcat. Nu putea să spună că era frumos, dar în niciun caz nu părea ameninţător.

Animalul lăsă botul în jos şi înaintă încet. Deşi creatura nu părea nici acum ostilă, Kylie se dădu un pas în spate. Ca şi cum i-ar fi adulmecat frica, animalul se ghemui într-o poziţie de supunere.

— Ce eşti tu, un animal de companie?

Îi pică fisa din nou. Un lup adevărat nu ar fi putut să producă un curent de aer atât de puternic. Dar un metamorf adevărat, da.

Se plesni peste şolduri şi îi aruncă animalului o privire tăioasă.

— La naiba, Perry, tu eşti?

Lui Perry, metamorful cu puteri extraordinare, îi plăcea la nebunie să se ţină de glume.

Dar Kylie se săturase până peste cap de trucurile lui. Gata! Era de ajuns!

— Dacă nu încetezi, te apuc iar de urechi! Kylie aşteptă să vadă scânteile ca nişte diamante care apăreau când lupul lua din nou formă umană. Acum!

Dar nu se văzu nicio scânteie.

Creatura, în patru labe, înaintă câţiva centimetri.

— Nu, insistă Kylie, acceptând că animalul era un lup adevărat. Stai pe loc. Ridică mâna şi animalul păru să o asculte. N-am nimic personal cu tine, dar mie îmi plac mai mult pisicile.

Vocea ei răsună tare şi o făcu din nou conştientă de liniştea nefirească a nopţii.

Nu se auzea niciun greiere. Nicio pasăre. Nici măcar vântul nu îndrăznea să adie. Se uită la coroanele copacilor, atât de încremenite că parcă erau dintr-o poză. Chiar şi vegetaţia specifică Texasului părea încremenită de frică.

Kylie se luptă cu sentimentul de pericol care îi clocotea în piept şi se uită din nou spre lup, mai

sigură ca oricând că pericolul nu era cauzat de prezenţa creaturii. Nu, ce se afla acolo era mult mai malefic decât un animal sălbatic. Simţea fiori pe şira spinării, care-i făceau părul fin de pe ceafă să i se ridice.

Lupul sări pe toate cele patru labe, adulmecă aerul şi mârâi. Făcu un pas în spate, apoi se roti în loc. Ochii lui aurii îi întâlniră pe ai ei, ca şi cum ar fi vrut să o avertizeze de pericolul care o păştea.

Nu că ar fi avut nevoie să mai fie prevenită. Inima aproape că i se opri. Curentul de aer rece se făcu simţit din nou, doar că de data asta mai aproape şi lăsă în urmă un miros urât, ceva care duhnea a moarte. Lupul începu să mârâie mai tare.

— Kylie? se auzi strigată de departe.

Vocea se auzea dinspre crâng. Se uită în jur şi curentul de aer trecu din nou rapid pe lângă ea. Doar că, de data asta, Kylie avea sentimentul că nu se oprise. Oricine sau orice ar fi fost voia să găsească singură răspunsul. Kylie se cuprinse cu braţele, încercând să nu se cutremure la acest gând.

Lupul scoase un scheunat încet şi Kylie întoarse capul. Privirile lor se întâlniră din nou. Animalul mişcă uşor din cap, ca şi cum voia să o salute de plecare, apoi se întoarse cu spatele şi dispăru. Nu se auzi decât un foşnet de iarbă.

— Kylie.

Îşi auzi din nou numele, purtat de o adiere uşoară de vânt. De data asta, îi recunoscu vocea lui Derek.

— Sunt aici, strigă Kylie şi, pentru că nu voia să mai fie singură nicio clipă în plus, o luă la fugă spre el.

Kylie alergă spre locul de unde se auzise vocea lui Derek. Inima îi bubuia în piept, în timp ce alerga ferindu-se de crengile copacilor şi sărind peste tufişurile cu spini. Nu se oprea. Alerga de parcă astfel putea să scape de frica pe care o simţise mai devreme, de parcă ar fi putut să fugă de probleme. Oh, da, îşi dorea foarte mult să poată să lase problemele în urmă. Cu fiecare bufnitură surdă pe care o făceau paşii ei pe pământul tare, simţea cum frica o părăseşte tot mai mult. Dar nu şi problemele. Tot nu putea să scape de ele, dar efortul fizic îi făcea bine. Asta până când se izbi de ceva sau mai degrabă de… cineva.

Era Derek.

Se lovi de pieptul lui musculos. Acestuia i se opri respiraţia şi căzu la pământ cu o bufnitură. Kylie, pierzându-şi echilibrul, se împletici şi se prăbuşi peste el.

Mirosul lui îi umplu nările în clipa în care o îmbrăţişă protector. Derek mirosea a curat şi a ceva înţepător.

— Tu ai trimis lupul, murmură ea respirând încă greu.

Acum îşi amintise că el putea să comunice cu animalele.

— Ce lup? Derek se uită în stânga şi în dreapta. Ai păţit ceva?

Derek se rostogoli cu ea în braţe şi o puse pe pământ. Un picior de-al lui încă zăbovea peste ale ei şi mâna lui stângă o ţinea de mijloc, iar palma îi venea chiar la curbura taliei. Atingerea băiatului emana căldură şi o senzaţie de bine. Cu cealaltă mână îi dădu la o parte părul care îi acoperea faţa. Privirea lui îngrijorată o întâlni pe a ei şi Kylie se luptă cu nodul de emoţie care i se pusese în gât.

— Kylie, vorbeşte cu mine!

Şi în tonul lui se simţea aceeaşi grijă care i se citea în ochi, şi Kylie simţi din nou în piept căldura pe care o provoca atingerea lui de fiecare dată.

— La naiba, spune, eşti bine?

Kylie clipi voind să-i spună că da, dar adevărul îi scăpă printre buze.

— Nu, nu sunt bine.

— Ce s-a întâmplat?

Mâna lui o strânse şi mai tare de mijloc.

Toate problemele pe care le avea se năpustiră asupra ei ca nişte furci şi una dintre ele o străpunse

direct în inimă.

— Am băut sânge.

— Toţi am băut. Făcea parte din ritual, spuse el şi Kylie avu impresia că Derek parcă se străduia să spună cuvintele potrivite.

— Dar mie mi-a plăcut, răspunse ea.

— Ştiu, recunoscu el. Emoţiile tale s-au făcut simţite din plin când ai băut – pasiune, euforie, bucurie.

Kylie ridică puţin capul.

— Şi asta ce înseamnă? Serios, ce înseamnă?

— Nimic, poate că doar ţi-a plăcut şi atât, răspunse el pe un ton precaut.

— Sau poate că sunt vampir? îl contracară ea, apoi îşi lăsă din nou capul în jos şi închise ochii.

Derek nu spuse nimic o clipă, apoi rosti cu voce tare:

— Zici că ai văzut un lup? Ai spus ceva despre un lup?

— Da, răspunse ea. Se purta ciudat, aproape prietenos.

— Acum nu mai e aici, spuse Derek, ca şi cum harul lui îi permitea să verifice pădurea din jur de animale. Probabil că era un câine vagabond.

— Dar semăna cu un lup.

— Atunci probabil că era o corcitură.

— Probabil că da, recunoscu şi ea, dându-şi seama că exagera.

Niciunul nu mai scoase niciun cuvânt câteva minute, închizând ochii, Kylie savură senzaţia pe care i-o dădea corpul lui Derek lipit de al ei şi se relaxă brusc. Când deschise ochii, stelele de deasupra scânteiau ca în basme. Iarba înaltă din jurul lor dansa în vânt. Derek o făcea din nou. Făcea lumea din jur să i se pară utopică, incredibil de perfectă.

Chiar şi aerul se umplu de mireasma pătrunzătoare a plantelor şi a florilor sălbatice. Kylie închise ochii din nou, temându-se să se lase atrasă cu totul în lumea creată de el.

— Crezi că eşti vampir? întrebă el.

Întrebarea lui o mai trezi puţin la realitate. Kylie îl privi.

— Nu ştiu. Sunt al naibii de confuză.

Derek o mângâie pe obraz.

— Chiar contează ce eşti, Kylie? Pentru mine nu are niciun fel de importanţă.

— Bineînţeles că are importanţă. Kylie se ridică sprijinindu-se în cot. Tu nu înţelegi pentru că ştii ce eşti. Ai ştiut dintotdeauna. Tot ce am crezut despre mine, despre cine sunt, ce sunt, despre cine e tatăl meu, mi-a fost demontat. N-am rămas decât cu o grămadă de întrebări. Nimic nu e aşa cum credeam. Îi dădură lacrimile. Şi…

Gura lui Derek o întâlni pe a ei. Kylie clipi şi închise ochii. Dulceaţa sărutului o făcu să uite de vârtejul de emoţii din inima ei. Se abandonă clipei. Se lăsă pur şi simplu în mrejele senzaţiilor, fără să se mai gândească la nimic. Şi, Dumnezeule, cât de bine era!

Când Derek se retrase, Kylie nu era pregătită ca totul să se termine. Deschise ochii. Acum că nu mai era răvăşită de sărutul lui, nu ştia ce să creadă despre faptul că o redusese astfel la tăcere. Se ridică în capul oaselor.

— De ce-ai făcut asta?

— Ce anume? întrebă el.

— M-ai sărutat când încercam să vorbesc.

Ochii lui zâmbiră.

— Nu-ţi place când îmi folosesc harul ca să te liniştesc, aşa că m-am gândit să mă folosesc mai bine de farmecul meu personal.

— Dacă spui că nu e decât şarmul tău, nu harul pe care-l ai, cum faci ca totul să semene atât de mult cu o lume de basm?

Derek clătină din cap şi părul lui şaten o atinse pe frunte.

— Ţi-am spus, nu eu fac asta.

Kylie înclină capul într-o parte şi îi aruncă o privire acuzatoare.

— Sau dacă o fac, nu o fac înadins. Jur. Când sunt cu tine mă simt fericit şi poate că, atunci când sunt fericit, şarmul meu sporeşte.

Zâmbetul lui era contagios şi orice sentiment care-i sălăşluia în inimă lui Kylie şi care aducea cât de cât cu mânia sau cu neîncrederea dispăru.

Îl bătu cu palma pe umăr.

— Aşa de şarmant te crezi, nu?

Derek zâmbi mai larg.

— Cred că-ţi plac sărutările mele.

Îşi coborî privirea spre gura ei.

Kylie încă mai simţea pe buze sărutul lui umed.

— Zău? îl tachină ea. Aşa de sigur eşti pe tine?

— Sunt sigur că nu mai eşti supărată. Şi asta contează, nu? Pentru că urăsc să te văd tristă.

Kylie simţi cum i se strânge inima şi se întrebă dacă Derek nu recunoştea oare că îi manipula într-adevăr emoţiile. Dar era un lucru rău să vrei să vezi pe cineva fericit, să-i alungi temerile? La naiba, ea ce mai aştepta? Ce o împiedica să spună „da" la tot ce voia Derek? Să accepte să iasă cu el. Să accepte… şi mai multe sărutări şi ce mai urma după ele. Se apropie mai mult de el, dornică să-i simtă din nou buzele.

— Vezi, îi spuse el pe un ton jucăuş şi ridică din sprâncene. Recunoaşte!

Derek se apropie de ea. Gura lui era acum aşa de aproape de a ei, că îi simţea buzele mişcându-se când vorbea.

— Ce să recunosc? întrebă ea pe un ton de tachinare blândă, sperând că îl înnebunea la fel de mult cum o înnebunea el pe ea.

— Că-ţi place când te sărut. Şi că accepţi să fii iubita mea.

Kylie se uită la el şi zâmbi.

— Bine, recunosc că-mi place când mă săruţi, dar ţie îţi place când te sărut?

— Mai mult decât orice.

Se apropie şi mai mult de ea.

— Hai, acceptă să ieşi cu mine!

O sărută din nou. La început delicat, apoi mai stăruitor. Îi simţi limba strecurându-i-se în gură. Simţi cum o împinge uşor în jos. Îi simţi mâna alunecându-i sub tricou şi atingându-i mijlocul. O mai atinsese aşa şi înainte, dar Kylie avea senzaţia că nu avea să urce mai sus; nu avea să devină mai intim cu ea până când nu avea acordul ei.

Şi faptul că ştia asta o făcea să vrea să accepte. Faptul că ştia că era alegerea ei şi că el avea să o respecte, orice ar fi hotărât, însemna foarte mult pentru ea. Dar era de ajuns ca să facă pasul?

Întinse mâna spre a lui, gândindu-se serios să i-o ducă mai sus, să-l lase să…

— Voi doi trebuie să mă întoarceţi în tabără.

Vocea pătrunzătoare se făcu auzită cu toată ameţeala provocată de sărutările lor senzuale. Amândoi săriră ca arşi. Burnett, directorul interimar al taberei şi membru al Departamentului de Cercetare din Fallen, o secţie a FBI-ului care se ocupa cu lucrurile supranaturale, îi privea de sus. Kylie îşi simţea obrajii arzând de jenă că fuseseră prinşi giugiulindu-se în iarbă.

Pe Derek nu părea să-l deranjeze. Sări în picioare şi se uită în jur.

— Ce e?

Kylie se ridică. De-abia atunci îşi aduse aminte de vocea lui tăioasă şi observă că ochii îi luceau roşii. Semn că era în poziţie de apărare.

Era evident că un pericol pândea în apropiere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Derek.

— A mai fost cineva aici mai devreme, spuse Burnett.

— Cine? reuşi Kylie să îngaime.

— Nu ştiu. Dar e vorba de un vampir. Şi nu unul de-al nostru. Hai, înapoi la tabără!

— Poate c-ar trebui să vă însoţesc şi eu, se oferi Derek.

— Şi să o laşi singură? întrebă Burnett pe un ton tăios, încruntându-se şi mai mult.

Derek se uită rapid spre Kylie şi apoi din nou la Burnett.

— Aveţi dreptate. O să am grijă să ajungă în tabără în siguranţă. Vreţi să mă întorc aici?

— Nu, insistă Burnett. Mă descurc. Păzeşte tabăra. Anunţă-i pe toţi să fie vigilenţi. Staţi la un loc.

Şi să o laşi singură? Întrebarea lui Burnett îi tot răsuna în cap şi Kylie se simţea din ce în ce mai iritată. Voia să insiste că putea să-şi poarte singură de grijă. Della ar fi făcut criză de nervi dacă ar fi fost tratată ca o tipă care avea nevoie să fie apărată.

Apoi Kylie îşi aminti cât de speriată se simţise înainte să o ia la fugă, înainte să dea de Derek. Era evident că ea nu semăna cu Della. Asta însemna oare că nu era vampir? Sau că era un vampir fără pic de curaj? Oare existau vampiri fricoşi?

Burnett continuă:

— Să nu o laşi nici pe Holiday să plece. Leag-o fedeleş dacă trebuie. Ai priceput?

— Am priceput.

Derek o apucă pe Kylie de cot şi o luă din loc.

Kylie nu se clinti.

— L-am simţit mai devreme, spuse ea dintr-o suflare. A trecut pe lângă mine de câteva ori. De parcă ar fi vrut să mă tachineze sau să mă testeze.

Kylie îşi aminti cât de repede se mişca, făcându-şi simţită prezenţa, dar fără să o lase să-l vadă.

— E ciudat. În mod normal, vampirii nu tachinează şi nici nu te supun la teste, spuse Burnett. Văd prada şi se reped asupra ei să o răpună. Hai, întoarceţi-vă în tabără!

Kylie avea furnicături reci în picioare. Derek îi simţi teama, căci o apucă de mână şi o strânse, liniştind-o. Frica îi mai dispăru.

— Hai! Să mergem!

Derek o apucă de cot. Vocea lui îi ajuta creierul să dea comenzile necesare membrelor inferioare şi Kylie se puse în mişcare. Mergeau amândoi în pas alert, fără să-şi vorbească. Din când în când, se mai auzea câte o bufniţă sau un greier cântând în noapte. Pe Kylie nu o deranja muzica lor, căci asta însemna că intruşii nu erau în apropiere.

— De ce nu mi-ai spus că ţi-a dat târcoale un vampir? întrebă Derek.

Frustrarea făcea ca vocea să-i sune grav.

— Păi… la început am crezut că era Della şi pe urmă…

Pe urmă crezuse că era Chan, dar nu putea să-i spună lui Derek despre Chan. Îi promisese Dellei.

— Pe urmă te-am auzit strigându-mă. Şi am luat-o la fugă. Acum nu-mi mai era aşa de frică. Se uită la chipul lui încruntat. Ţi-am spus de lup.

— Cred că vampirul era o chestie mai importantă.

— Da, şi ţi-aş fi… spus, dar ai început să mă săruţi.

— Şi asta mă face pe mine vinovat, nu? Avea vocea mai aspră acum.

— Cam aşa ceva, spuse ea.

Nu-i plăcea că era furios pe ea când, cu doar câteva minute în urmă, se sărutaseră. Kylie grăbi pasul.

Merseră în tăcere încă cinci minute. Atmosfera era încordată. Cu fiecare pas, Kylie îşi dădea seama cât de prostesc era motivul pentru care se certau.

— Probabil c-ar fi trebuit să-ţi spun imediat. Nu m-am gândit.

Se uită în altă parte, temându-se că el nu avea să-i accepte oferta de armistiţiu.

Îl auzi trăgând aer în piept.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fiu aşa de ţâfnos.

Derek întinse din nou mâna spre ea. Atingerea lui era plăcută.

— Doar că mă sperie gândul că… ai fi putut să păţeşti ceva.

Părea mai matur după voce. Vocea lui deveni mai gravă şi nevoia pe care o simţea de a o proteja îi schimbă tonul. În ciuda faptului că încă o mai enerva puţin faptul că el credea că ea nu era capabilă să-şi poarte singură de grijă, îi plăcea ce auzea în vocea lui. O făcea să se simtă mai în siguranţă.

Da, cu Derek se simţea în siguranţă, dar asta nu o împiedica să se uite la copaci şi să se roage ca vântul să nu se oprească şi aerul nopţii să nu încremenească din nou.

Capitolul 3

— Ce s-a întâmplat? o încolţi Miranda în cantină douăzeci de minute mai târziu.

De îndată ce Derek îi spusese lui Holiday despre vampirul vagabond care umbla după pradă, aceasta îi chemă pe toţi şi le ceru să se adune în sala de mese.

În sinea ei, Kylie încă tremura. Fie de frică, fie din cauza Dellei care se purta foarte rece cu ea. Kylie nu-şi dădea seama exact. Răceala cu care o trata Della putea fi simţită tocmai în partea cealaltă a camerei.

— Hai, toarnă tot, spuse Miranda. Pe urmă am şi eu ceva să-ţi spun.

Kylie se uită din nou la Della.

— Cât de rău e supărată pe mine?

Miranda se uită în partea opusă a cantinei.

— Pe o scară de la unu la zece, unde zece înseamnă un vampir scos din sărite, aş spune că e cam cincisprezece… şi tot urcă.

— Pfui, minunat! murmură Kylie.

Miranda ridică din umeri.

— O să-i treacă. Ştii cum e. Acum spune-mi ce s-a întâmplat

Kylie clătină din cap.

— Am luat-o la fugă şi…

— Dar de ce ai luat-o la fugă? De ce ai băut sângele ca pe o bere rece într-o seară fierbinte de vineri?

Kylie lăsă ochii în jos. Nu voia să vorbească despre asta. Nu acum.

— Nu ştiu.

— Ţi-a plăcut gustul, nu-i aşa?

Miranda părea jignită. Kylie nu putu însă decât să încuviinţeze.

— Bun, şi pe urmă ce s-a întâmplat? Miranda se încruntă şi chipul i se umbri.

Kylie înghiţi nodul care i se pusese în gât.

— Hai, spune odată! rosti scurt Miranda.

— Am tot alergat şi pe urmă am simţit o prezenţă lângă mine – un vampir. Apoi l-am auzit pe Derek. Cred că vocea lui l-a pus pe fugă. Am început să alerg şi am dat de Derek şi am…

— Ce-aţi făcut? întrebă Miranda, sorbindu-i fiecare cuvânt.

Am început să ne pupăm.

— Nimic. Burnett şi-a făcut apariţia.

Un curent de aer trecu pe lângă ele când Della se opri brusc lângă Kylie.

— Şi i-ai spus că ai crezut că e Chan, nu-i aşa?

Era clar că Della ascultase toată conversaţia.

Kylie se uită la ea.

— Nu, nu i-am spus.

— Cine e Chan? întrebă Miranda.

— Nimeni, îi răspunse scurt Della. Vezi-ţi de treburile tale.

În mod evident, Della nu voia să ştie nimeni că verişorul ei, un vampir proscris, încălcase una dintre

cele mai importante reguli din Shadow Falls: „Nu se primesc vizitatori decât cu permis de vizitare.” Regula se adresa în special celor care se opuneau încercărilor Departamentului de Cercetare din Fallen de a guverna fiinţele supranaturale.

Miranda, cu un aer nefericit, o privi din nou pe Della.

— A fost Chan? întrebă Kylie, fără să se sinchisească de Miranda care era de faţă.

Kylie înţelegea loialitatea Dellei faţă de Chan. El fusese cel care o ajutase să treacă prin transformarea dureroasă. Cu toate astea, era logic că dacă Chan încălcase o dată regula, se putea prea bine să o facă din nou.

— Ţi-am spus că nu o să se mai întoarcă aici, rosti scurt Della.

— Dar cum poţi să fii atât de sigură?

Brusc, Kylie îşi aminti cât de frică îi fusese în noaptea aceea în pădure, când îl cunoscuse pe verişorul îngâmfat al Dellei. Îşi puse mâinile în sân şi adoptă o poziţie defensivă. Nu însemna nimic că Della nu credea că Chan era o ameninţare. Putea să facă parte din gaşca Fraţilor de Cruce din câte ştia Kylie.

— Pentru că eu, spre deosebire de alţii, am încredere în el. Şi am crezut că tu şi Miranda îmi sunteţi prietene. Nu am cerut decât să respectaţi faptul că seara asta era importantă pentru mine. Că…

Frustrarea lui Kylie atinse punctul culminant.

— La naiba, Della! De ce totul se învârte mereu în jurul tău?

Nici nu termină bine, când observă privirea Dellei. Aceeaşi privire pe care o avea de fiecare dată când îi veneau părinţii în vizită, privire care îi spunea că Della se simţea ca o proscrisă. Kylie o lăsă mai moale.

— N-a fost intenţia mea să arăt lipsă de respect. Pur şi simplu m-am speriat, bine?

— De ce?

În vocea Dellei se simţea mânie, dar în ochi i se citea durere.

— Ce să fie? întrebă Kylie, dar în adâncul inimii ştia ce o întreba Della. Doar că avea nevoie de câteva secunde să se gândească cum s-o spună fără să sune aşa de rău.

Della înaintă puţin spre ea.

— Te-ai speriat pentru că nu vrei să fii vampir, nu? Crezi că eu sunt un monstru, nu? Eşti speriată de moarte că o să devii ca mine. Din cauza asta te-ai speriat în halul ăsta, nu-i aşa?

Kylie deschise gura să-i răspundă, dar nu reuşea să rostească niciun cuvânt. Probabil pentru că nu putea să o mintă pe Della. Vampiroaica avea să ştie adevărul. Della se întoarse să plece. Kylie întinse mâna să o oprească, dar Della se făcuse deja nevăzută.

— Unde a dispărut?

Kylie se uită de două ori prin sala de mese, dar nu o văzu. Sala era plină de colegi de tabără exaltaţi, care se foiau de colo-colo.

— Las-o să se mai descarce! spuse Miranda.

— Nu pot.

Kylie ştia cât de mult o durea lucrul ăsta pe Della.

În sfârşit, Kylie îi văzu părul drept şi negru ca noaptea în spatele unui grup de metamorfi şi porni spre ea.

Miranda o urmă.

— Serios, de ce nu o laşi puţin?

— Pleacă de aici, mârâi Della înainte ca ea să se oprească.

— Nu.

Kylie îi ţinu piept.

Ochii Dellei luciră plini de mânie. Apoi buza de sus i se ridică şi lăsă la iveală caninii care i se alungiseră. Altădată, dacă ar fi văzut-o pe Della aşa, Kylie s-ar fi speriat de moarte, dar acum nu se întâmplă asta. Nu-i era frică de Della.

— Ba nu cred că eşti un monstru, spuse Kylie. Dar asta nu înseamnă că nu mi-a fost frică.

— Mincinoaso! mârâi Della.

— Nu mint. Poţi să-mi verifici pulsul, dacă vrei, spuse Kylie. Ascultă-mi inima, vezi dacă mint sau nu.

Della se întoarse şi dădu să plece, dar Kylie o apucă de cot de data asta.

— Să nu îndrăzneşti să pleci, insistă Kylie.

— Dă-mi drumul! mârâi înfundat Della.

Dar cum Kylie nu îi dădea drumul, fata-vampir se roti pe călcâie. Ochii îi luceau şi mai tare şi dinţii i se vedeau în toată splendoarea lor.

Kylie auzi nişte murmure în mulţime. Era clar că cearta lor atrăsese atenţia celorlalţi. Le auzise şi Della, căci se uită în jur şi şuieră printre dinţi. Cei câţiva care stăteau în apropiere se împrăştiară ca nişte şoareci speriaţi.

Lui Kylie tot nu-i era frică.

— Ăăă, ar trebui să plecăm şi noi. Miranda îi dădu un ghiont lui Kylie. Acum şi-a ieşit de tot din pepeni.

Kylie nu se uită la Miranda. Se uita în continuare la Della, dându-i de înţeles că nu se temea de ea.

— Nu plec până nu ascultă ce am de spus.

— Nu trebuie să te ascult. Ştiu ce gândeşti.

Privirea fioroasă a Dellei, plină de durere, se ciocni de a ei.

— Nu e drept.

Kylie ii aruncă şi ea o privire fioroasă fetei-vampir care era mâniată din cale-afară.

— Nu e drept că am crezut că eşti prietena mea.

Durerea din ochii Dellei luci şi mai intens. Ochii îi erau aurii acum.

— Dar sunt prietena ta. Ţi-am dat să bei din sângele meu, spuse Kylie.

— Şi eu, adăugă Miranda. În glas i se citea emoţia.

Când văzu că expresia de pe chipul Dellei nu se schimbă, Kylie continuă:

— Şi-mi amintesc când mi-ai spus ce speriată ai fost când ai aflat că te transformai în vampir. Ai spus că erai tare speriată de ce se întâmpla. Ai spus că nu voiai să te transformi.

Della dădu iar să plece. Dar Kylie vorbea în continuare şi o ţinea de cot.

— Doar tu ai voie să te temi? Kylie simţi cum o năpădesc emoţiile şi îi dădură lacrimile. Eşti aşa de deosebită că nimeni în afară de tine nu are voie să simtă frică?

Kylie se aştepta ca Della să o ia la fugă. Poate chiar să-şi disloce umărul din articulaţie când se smucea. Dar nu făcu aşa. Nici nu se întoarse spre ea. Rămase locului câteva secunde lungi. Una. Două. Trei. Kylie număra şi aştepta, sperând că asta însemna…

— Bine, rosti Della pe un ton plin de frustrare şi se întoarse în sfârşit spre Kylie. Acum nu mai avea ochii aurii. Se uită în pământ, apoi ridică privirea. Ai dreptate. Se uită în altă parte, apoi din nou la Kylie. Îmi pare rău.

— La naiba, exclamă Miranda puţin cam tare. Nu ştiam că vampirii pot sau binevoiesc vreodată să-şi ceară scuze.

Della îi aruncă o privire rece.

— Nu ţie ţi-am cerut scuze. Ce-ar fi să te duci să încaleci pe mătură şi să-ţi iei zborul spre Timbuktu? Asta dacă simţul direcţiei care-ţi este alterat din cauza dislexiei o să te ajute să ajungi acolo. Şi să nu te mai deranjezi să te întorci.

Miranda făcu un pas în ofensivă spre Della.

— Eşti aşa de rea… Della îşi arătă colţii şi mârâi. Te-am auzit când i-ai spus lui Helen că sângele ţi s-a părut scârbos. Ai promis că o să respecţi…

— Dacă eşti sincer asta înseamnă că nu eşti respectuos? întrebă Miranda.

Kylie se postă între ele.

— Puteţi să vă insultaţi una pe alta, să vă spuneţi în fel şi chip, ba chiar să vă omorâţi. Dar mai târziu. Acum însă… Se uită la Miranda. Vreau să rămân puţin singură cu Della. Te rog.

Miranda ridică puţin bărbia. Nu-i convenea, dar plecă. Aşa era Miranda. Putea să se înfurie într-o clipită, aproape la fel de repede ca Della, dar se calma la fel de repede. Della, pe de altă parte… Fata asta era ranchiunoasă, nu glumă. Şi deşi pretindea că nimic nu putea să o rănească, Kylie îi văzu partea vulnerabilă, care era chiar mai accentuată decât a Mirandei. Rămase în sfârşit singure, Della şi Kylie se uitau fix una la alta.

Kylie vorbi prima.

— Şi eu îmi cer scuze. N-am vrut să arăt lipsă de respect faţă de tradiţiile voastre. Dar chiar m-am speriat rău de tot.

Della încuviinţă.

— Am priceput. La început nu prea am înţeles, dar… acum am priceput.

Della oftă şi un zâmbet vag îi apăru pe buze.

— Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

Kylie nu era mândră de asta, dar recunoscu:

— A fost super!

Della îi puse mâna pe braţ.

— Dar încă eşti caldă.

Kylie încuviinţă.

— Şi dacă aş fi vampir, n-ar fi trebuit să mă răcesc deja?

— Nu ştiu, răspunse Della sinceră. Poate că încă nu te-ai transformat. Dar eşti pe cale să te transformi.

Kylie îşi aminti că Della îi spusese că, atunci când te transformai, simţeai că îţi curge apă clocotită prin vene.

— Eu o să fiu alături de tine, spuse Della de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Să te ajut în cazul în care se întâmplă asta. N-o să fii singură. Cred că-mi amintesc aproape tot ce a făcut Chan ca să mă ajute.

— Ştiu că o să fii lângă mine.

Kylie încercă să zâmbească. În acel moment, o văzu pe Miranda fixându-le cu privirea din partea cealaltă a sălii de mese. Semăna cu un căţeluş rătăcit. Lui Kylie îi păru rău că îi ceruse să plece.

— La fel şi Miranda. O să fie şi ea alături de mine. Şi la fel ar face şi pentru tine. Chiar… chiar îmi doresc foarte mult să nu vă mai certaţi.

Della ridică din umeri.

— Dar Miranda se pricepe de minune să mă scoată din sărite.

— Şi tu pe ea, o apără Kylie pe Miranda.

— Da, dar ea nu e ca tine. Tu pari să ştii ce e în inima mea şi reuşeşti mereu să spui ce trebuie. Fruntea Dellei se încreţi. Părea că se gândea la ceva. Aproape ca şi cum ai avea puteri empatice. Ca Derek şi Holiday. Poţi să descifrezi şi tu emoţiile celorlalţi?

— Nu, răspunse Kylie, dar în sinea ei nu putea să nu se întrebe dacă aşa era sau nu.

Oare nu se pricepuse dintotdeauna să ghicească gândurile celorlalţi? Cum era şi cu mama ei. Kylie simţise dintotdeauna distanţa pe care o păstra mama ei, ştia că era ceva ce o împiedica pe aceasta să se apropie cu totul de ea.

— E totul în regulă?

Vocea feminină familiară se auzi din spatele lui Kylie.

Kylie şi Della se uitară la Holiday.

— Da, spuseră amândouă în acelaşi timp.

Holiday o strânse de braţ pe Kylie.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat în seara asta şi o s-o facem de îndată ce se mai liniştesc lucrurile.

Kylie încuviinţă şi când îşi dădu seama că atingerea lui Holiday o mai liniştise puţin, nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva aceasta nu o atinsese ca să-i verifice temperatura corpului – să afle dacă s-a transformat în vampir.

— Vorbim mai târziu, bine? spuse Holiday.

— Da.

Kylie voia să vorbească cu Holiday, dar intuia totuşi că directoarea taberei avea să-i spună acelaşi lucru pe care i-l spunea mereu. „Nu eu deţin răspunsurile. Cred că asta trebuie să afli tu singură."

Dar cum putea ea să afle răspunsurile? Planul pe care şi-l făcuse de a afla informaţii de la Daniel se dusese pe apa sâmbetei. Acum ce opţiuni mai avea?

Sunetul telefonului mobil al lui Holiday o trezi pe Kylie din gândurile ei. Holiday duse rapid telefonul la ureche.

— Burnett? Chipul ei se înăspri. Nu. Aţi greşit numărul.

Kylie sesiză frustrarea din glasul lui Holiday. Nu încăpea nicio îndoială că directoarea taberei îşi făcea griji pentru Burnett. Puţină îngrijorare i se strecură şi lui Kylie în suflet. Ea fusese cea care fugise de la demonstraţia vampirilor. Dacă i se întâmpla ceva lui Burnett, era vina ei. Holbându-se la pereţii de bârne ai sălii de mese, Kylie încercă să facă faţă sentimentului de vină.

Apoi îşi aminti că Burnett era probabil ultimul individ din lume care nu putea să-şi aibă singur de grijă. Bărbatul avea un metru nouăzeci înălţime, era musculos şi puterile lui de vampir erau printre cele mai mari. Sau cel puţin aşa spusese Della. De când Burnett fusese numit director adjunct, Della devenise o adevărată admiratoare a lui.

— Sunt sigură că nu a păţit nimic, îşi dădu cu părerea Kylie şi se sprijini de un scaun.

— Nimeni n-are nicio şansă în faţa lui, insistă şi Della.

Dar nici comentariile lui Kylie şi nici ale Dellei nu o ajutară pe Holiday. Aceasta continua să fie încruntată. Şi era mai mult decât un sentiment banal de îngrijorare. Kylie simţise atracţia dintre ei de prima dată când îi văzuse împreună. Faptul că Holiday nu voia să se implice, nu însemna că nu-i păsa de el.

Holiday formă un număr şi apoi închise nervoasă telefonul.

— De ce să-şi închidă telefonul? Holiday miji ochii. Sigur a ştiut că o să vreau să vorbesc cu el.

— Ştiu eu răspunsul, spuse Della. Când cauţi pe cineva prin pădure şi speri să-l găseşti tu înainte să te găsească el, nimic nu te pune în dezavantaj mai mult decât un telefon care sună.

Adevărul spuselor Dellei nu o făcu pe Holiday decât să se încrunte şi mai tare.

— Ar fi putut să sune înainte să plece. Dar îi place s-o facă pe dificilul. Jur că ard de nerăbdare să angajeze pe altcineva în locul lui. Pur şi simplu nu pot să lucrez cu omul ăsta.

Della râni.

— Nu poţi să lucrezi cu el, spui că nu-ţi place de el, dar uite câte griji îţi faci din cauza lui.

— Nu-mi fac griji… adică, sunt îngrijorată, dar nu… nu ca atunci când…

— Ca atunci când ai ţine la el, îi termină Della propoziţia şi apoi continuă. Sau ca atunci când ţi s-au aprins călcâiele după el? Sau chiar aşa e? Ştii, lumea ar putea crede că…

— Ţi s-au aprins călcâiele după mine? răsună vocea pătrunzătoare a lui Burnett când păşi în spatele lui Holiday.

Holiday se înroşi la faţă. Kylie nu era sigură dacă de mânie sau de jenă. Apoi se răsuci pe călcâie şi îl înfruntă pe vampirul înalt şi brunet. Privirea lui o întâlni rapid pe a lui Kylie şi dădu din cap.

Kylie îşi aminti ce făcea ea ultima dată când Burnett o luase prin surprindere şi era sigură că se înroşise şi ea la fel ca Holiday.

— Deci trăieşti încă, rosti scurt Holiday.

Deşi vocea ei clocotea de mânie, pe chip i se citea altceva. Sentimentul sincer şi profund de uşurare.

Văzându-i emoţiile, Kylie uită de propria jenă. Nu încăpea îndoială. Holiday ţinea mult la Burnett. Probabil mai mult decât voia să recunoască.

— N-ai răspuns la întrebare, spuse el. Ţi s-au aprins călcâiele după mine sau nu?

Zâmbi şi privirea i se lumină.

Holiday îşi scoase pieptul în faţă şi începu să vorbească.

— Sunt nişte speculaţii de-ale Dellei. Şi ştii ce înseamnă asta, nu?

— Înseamnă că sunt o speculantă, spuse Della şi îi dădu un ghiont lui Kylie. Te-ai prins?

Holiday îi aruncă o privire plină de mustrare Dellei şi o luă din loc. Făcu trei paşi şi se întoarse.

— Ai de gând să vii? îl întrebă ea pe un ton răstit pe Burnett.

— Nu m-ai chemat, răspunse el.

— Am presupus că ştii că trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat.

Burnett ridică din sprânceană.

— Şi ce-ai spus adineauri despre presupuneri?

Della rânji. Holiday şi Burnett păreau să o distreze la culme. Dar gândurile lui Kylie se abătură în altă direcţie, îşi drese glasul.

— Nu aţi căzut de acord să ne spuneţi tot în faţă de acum încolo? De ce trebuie să plecaţi? De ce nu putem să auzim tot ce aveţi de spus?

Holiday se încruntă.

— Are dreptate. Burnett îşi întinse mâinile în faţă, cu palmele în sus. Aşa ai spus la întrunire. Cred că a fost aceeaşi şedinţă în care m-ai făcut nesimţit, adăugă el.

Ochii lui Holiday scânteiară de frustrare.

Era clar că tipul nu ştia când să-şi ţină gura.

— Bine, rosti Holiday printre dinţi.

Cei doi se priviră lung şi niciunul nu clipi.

Când tăcerea se prelungi, Holiday oftă lung.

— Atunci de ce nu te adresezi tuturor? Făcu semn cu mâna spre intrare. Scena e a ta.

— Cred că aş putea s-o fac, răspunse Burnett, dar pe chipul lui se citea că nu se simţea în largul lui să vorbească mulţimii.

Kylie avea impresia că şi Holiday ştia lucrul ăsta.

Holiday o luă din loc şi Burnett o urmări cu privirea.

— Nu ştiu ce e mai rău, să vorbesc în faţa tuturor sau să vorbesc între patru ochi cu ea.

Se uită spre Kylie şi tresări, ca şi cum n-ar fi intenţionat să o spună cu voce tare. Apoi, înainte să se îndrepte spre intrare, o privi pe Della. Kylie putea să jure că îl văzuse articulând cuvântul „Mulţumesc”.

După ce Burnett plecă de lângă ele, Kylie i se adresă Dellei.

— De când ştiai că Burnett era în cantină?

— Cam de când a venit Holiday. Della rânji. Ce vrei, noi, vampirii, trebuie să ne susţinem unii pe alţii.

Îi dădu un ghiont lui Kylie ca şi cum ar fi vrut să spună că şi ea era una de-a lor. Dar Kylie nu era aşa de sigură.

Uşa sălii de mese se deschise cu un şuierat. Kylie privi acolo. Derek intră şi se uită direct spre ea. Zâmbetul dulce pe care i-l dărui îi aduse aminte de sărutările de mai devreme. Un val de căldură iscat de amintire o învălui, în acelaşi timp cu senzaţia de răceală nefirească pe care o simţi pe piele.

I se făcu pielea de găină pe mâini când auzi din nou cuvintele.

Nu trebuie să laşi să se întâmple asta! Trebuie să-i pui capăt! Dacă nu, cineva drag ţie va păţi ceva rău… Curând. Curând. O să se întâmple curând.

— Cine? Cât de curând? murmură Kylie.

Spiritul se materializă la mai puţin de jumătate de metru de chipul ei. Femeia era îmbrăcată tot cu rochia plină de sânge, doar că, de data asta, sângele picura de pe tivul rochiei şi forma o baltă la picioarele ei. Lui Kylie i se opri respiraţia şi, deşi era ultimul lucru la care voia să se gândească, gândurile o purtară într-acolo. La mirosul dulceag de sânge, care crea dependenţă.

—— Ce să fie în curând? întrebă Della.

Kylie îşi luă ochii de la balta de sânge care creştea tot mai mult şi se uită la ochii uşor oblici ai Dellei care îi trădau originea asiatică. Şi văzu cum aceştia se măresc de frică. Della se cutremură şi făcu un pas înapoi.

— Ai din nou musafiri, nu-i aşa?

Della o şterse rapid. În acelaşi timp, alţi câţiva colegi de tabără care stăteau aproape de ea se dădură la o parte, de parcă şi-ar fi dat şi ei seama ce se întâmpla. Văzându-se exclusă, Kylie simţi cum i se pune un nod în gât. Se luptă să nu izbucnească în lacrimi. Când se uită din nou să vadă fantoma, observă că aceasta dispăruse şi că aerul nu mai era la fel de rece.

Se simţi teribil de frustrată. Era un sentiment iscat, fără nicio îndoială, de toate întrebările la care nu primise răspuns. Toată viaţa ei afurisită era o întrebare mare fără răspuns.

— Atenţie. Vocea groasă şi autoritară a lui Burnett răsună în sala de mese. Puteţi să fiţi atenţi, vă rog? Ştiu că toţi sunteţi curioşi în legătură cu ce s-a întâmplat astă-seară. Şi cum Kylie ne-a amintit mie şi lui Holiday că am spus că o să fim mai deschişi în orice problemă, m-am gândit că e cel mai bine să vă explic cum stau lucrurile.

Capitolul 4

Auzindu-l pe Burnett vorbind, nodul care i se pusese în gât lui Kylie se mai relaxă puţin. Toată lumea privea în faţă.

— Am avut un musafir nepoftit în seara asta în tabără, le explică Burnett. Un vampir.

— Făcea parte din gaşca aia? Cei care v-au atacat în rezervaţie? întrebă Helen şi se uită la Kylie.

Kylie mai înaintă puţin, căci nu dorea să piardă nimic din ce spunea Burnett.

— Nu ştiu sigur.

Burnett îşi plimbă privirea prin încăpere de parcă ar fi căutat pe cineva. O secundă mai târziu, privirea lui se fixă asupra lui Holiday şi chipul i se mai relaxă.

— Dar, continuă Burnett, nu cred că au venit aici la vânătoare. Dacă ar fi venit să vâneze, ar fi avut ocazia să pună mâna pe o pradă uşoară, dar nu s-a întâmplat aşa.

Se uită la Kylie, ceea ce îi dădu clar de înţeles, cel puţin ei, că ea era prada uşoară.

Prada uşoară. Poate că era pradă, dar şi uşoară? Asta o enervă pe Kylie mai mult decât voia să recunoască.

Într-adevăr, nu era ea chiar Superwoman în persoană, dar se descurcase la fel de bine ca toţi ceilalţi în lupta cu Fraţii de Cruce în acea noapte. Bineînţeles, avusese ceva ajutor şi din partea lui Daniel, dar luptase şi ea la un loc cu ceilalţi. Nu i se acorda niciun merit pentru asta?

Burnett îşi drese glasul.

— Există şanse să fi fost doar cineva care era curios să vadă tabăra.

Kylie îşi aminti cât de ameninţată se simţise cu câteva minute în urmă în pădure, când simţise prezenţa vampirului. Parcă era mai mult decât simplă curiozitate. Era ameninţător. Dacă nu ar fi apărut Derek, Kylie nu ştia ce s-ar fi întâmplat, dar bănuia că nu ar fi fost prea bine pentru ea.

— Sau e posibil să fie cei din banda de nelegiuiţi care vor să ne transmită că nu i-am pus pe fugă. E posibil şi să fi fost un prieten sau o rudă care căuta pe cineva şi care nu voia să treacă pe la punctul de control. Şi dacă vreunul dintre voi are un prieten vampir care e posibil să încerce aşa ceva, să fie clar că intrarea în tabără fără un permis de vizitare e considerată un delict grav. Dacă îl voi găsi, va fi tratat ca un duşman. Şi asta e valabil pentru toate speciile, inclusiv pentru oameni.

Kylie spera că Della nu auzise ce spunea Burnett. Ei personal nu-i păsa prea mult de Chan, dar ştia că Dellei îi păsa şi, de dragul ei, Kylie nu-şi dorea să i se întâmple ceva rău. Privirea lui Burnett deveni rece când rosti avertismentul înainte să continue.

— Deşi nu văd acest fapt ca pe o ameninţare în toată regula, nici nu cred că ar trebui să lăsăm garda jos de tot.

Fraţii de Cruce au fost destul de proşti ca să încerce un atac. Pot să fie destul de proşti încât să încerce din nou.

— Tot nu înţeleg ce au împotriva noastră, spuse una dintre amicele vrăjitoare ale Mirandei.

— Răspund eu la întrebarea asta, spuse Holiday şi-şi croi drum în faţă. Dacă observaţi, aici avem mai mulţi vampiri decât orice altă specie. Motivul e clar. Virusul poate fi transmis atâtor generaţii şi, din această cauză, părinţii unui vampir care doar ce s-a transformat e posibil să nici nu fie conştienţi de existenţa fiinţelor supranaturale. Asta face să-i fie foarte greu individului respectiv să locuiască cu părinţii şi mulţi dintre ei intră în găşti. Dar, de când s-a deschis tabăra, am salvat peste patru sute de vampiri care se transformaseră de curând şi nu i-am lăsat să o apuce pe cărări greşite. E evident că astfel le-am micşorat enorm numărul celor din bandă. Ei văd tabăra Shadow Falls ca un obstacol între ei şi potenţialul de creştere a găştii.

Holiday se opri.

— Mai aveţi întrebări?

Când văzu că nu zice nimeni nimic, Holiday adăugă:

— E aproape două dimineaţa. Ce-ar fi să vă întoarceţi în camere şi să încercaţi să vă odihniţi? Nu uitaţi ce a spus Burnett. Nu lăsaţi garda jos!

Pe măsură ce mulţimea se împrăştia, Kylie se duse lângă Miranda, care stătea singură într-un colţ şi juca un joc video pe telefonul mobil.

Când o văzu pe Kylie, înclină capul într-o parte şi afişă un zâmbet superior. Imaginea ei îi aducea aminte lui Kylie de un căţeluş drăgălaş, dar furios.

— Deci aşa, când toată lumea te abandonează, vrei să fii lângă mine, spuse Miranda.

Kylie se încruntă.

— Am rănit-o pe Della şi trebuia să-mi cer scuze.

Şi nu puteam s-o fac când voi două vă scoteaţi ochii.

— Dar de sentimentele mele nu-ţi pasă, spuse Miranda. E bine să ştiu cât valorez pentru tine.

— Doar nu crezi asta, zise Kylie.

— Zău? Clătină din cap şi părul ei multicolor – roz, negru şi verde – care îi cădea pe umeri, îi sclipi. Aşa o să fie de acum? Pentru că sunteţi amândouă vampiri, nu mă vreţi prin preajmă.

— Nu, nu e aşa. Şi… nu ştim dacă sunt vampir.

— Ţi-a plăcut gustul sângelui.

— Asta nu mă face vampir.

Kylie simţea cum îi creşte sentimentul de frustrare. Dar când întâlni privirea Mirandei şi văzu nesiguranţa care încă i se citea în ochi, Kylie nu se mai gândi la propriile temeri.

— Şi să ştii că-mi pare rău că te-am rănit, continuă ea. N-am vrut s-o fac.

— Să ştii că nici eu, adăugă Della, venind în colţul în care erau cele două.

— Uau! Miranda se uită la Della. Asta e aproape o scuză. Şi unde mai pui şi că vine de la o vrăjitoare care suferă de dislexie.

— Nu întinde coarda, spuse Della.

— Bine. Miranda zâmbi şi ochii îi scânteiară. Să facem un pact. Orice creatură ar fi Kylie până la urmă, orice s-ar întâmpla, o să rămânem mereu împreună.

Della pufni.

— Pe ce planetă ai fost până acum? Am făcut deja pactul ăsta.

Fetele o porniră spre ieşire, dar se opriră când Holiday o strigă pe Kylie.

— Putem să vorbim câteva minute? o întrebă directoarea taberei.

Della şi Miranda spuseră că aveau să aştepte afară. Kylie se îndreptă spre Holiday.

— Ştiu că vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat în seara asta, dar aş vrea să scap mai întâi de discuţia cu Burnett. Îţi convine dacă trec pe la cabana ta să vorbim între patru ochi?

Kylie îşi aminti comentariul lui Holiday despre faptul că era în întârziere.

— Dacă vrei să aştepţi şi să vorbim mâine-dimineaţă, putem să…

— Nu. Holiday se încruntă. Nu vrei să vorbim în seara asta?

Kylie renunţă la politeţe.

— Ba da, aş vrea.

Holiday o îmbrăţişă în grabă.

— O să fie bine.

Deşi îşi dădu seama că posibilitatea de a fi vampir nu o mai speria aşa de tare ca mai devreme, Kylie tot avea sentimente contrarii.

— Ştiu.

Zâmbi cu speranţa că părea mai încrezătoare decât era în realitate.

***

Când ieşi afară, văzu că toţi ceilalţi dispăruseră, mai puţin Miranda şi Della, care stăteau în balansoarele mari şi albe de pe veranda din faţa clădirii administrative.

— Ce voia? întrebă Miranda.

— Voia să-mi spună că o să treacă pe la mine peste câteva minute să stăm de vorbă.

— Despre ce? întrebă Della.

— Despre diverse chestii.

Nu voia să aducă iar în discuţie subiectul vampirilor, ca să nu o întărâte din nou pe Della.

Miranda sări de pe balansoar.

— Sunteţi gata?

Merseră pe cărarea care ducea la cabana lor. Cu luna şi stelele care licăreau pe cer, nu era prea întuneric. Se auzea cântecul obişnuit al nopţii, lucru pentru care Kylie era recunoscătoare. Atunci când muzica nopţii se oprea, începea să-şi facă griji.

— Am fost sărutată în seara asta, izbucni Miranda.

— Uau! exclamă Kylie. Perry a făcut în sfârşit primul pas, nu?

— Era şi timpul să-i mai crească o pereche de boaşe, chicoti Della.

— Nu a fost Perry.

Miranda lovi cu piciorul în poteca prăfuită.

— Nu a fost Perry?

Kylie o înşfacă pe Miranda de cot.

— Cine a fost atunci?

— Da, cine a fost?

Della o examină bine pe Miranda.

— Dacă spui că a fost Steve, o să te bat la fundul gol, vrăjitoare ce eşti. Ştii că-mi place de el.

— N-a fost Steve, metamorful tău.

Miranda se încruntă.

— A fost Kevin.

Kylie rămase cu gura căscată.

— Nu vorbeşti de Kevin, colegul de cameră al lui Perry cu care e prieten bun, nu? Te rog, nu-mi spune că vorbim de el.

— Bine, n-o să-ţi spun.

Miranda îşi îngropă faţa în mâini.

— Ce mă fac?

Se uită la ele printre degete.

— Nu e bine, spuse Kylie.

Miranda încă le privea printre degete.

— N-am vrut să se întâmple aşa.

Îşi lăsă mâinile jos.

— Eu… mă întorceam la cabană cu gândul că era posibil să fii aici şi am dat nas în nas cu Kevin.

Îmi făceam griji pentru tine. Am pornit amândoi la drum, vorbeam şi apoi… apoi m-a sărutat din senin şi…

— Şi ce? o întrebă Della.

— Şi eu nu am opus rezistenţă.

— Şi ţi-a plăcut? întrebă Della.

— Oarecum. Puţin. Nu ştiu. De ce mă simt aşa de vinovată?

Kylie se uită fix la Miranda.

— Pentru că te-ai purtat ca şi cum îţi plăcea de Perry.

— Dar el nu se poartă ca şi cum m-ar plăcea. E adevărat că stă lângă mine uneori la masa de prânz şi la cină, dar nu credeţi că, dacă i-ar fi plăcut de mine, m-ar fi sărutat sau ceva de genul ăsta?

— Eu cred că e o fire emotivă, spuse Kylie.

— Eu cred că-i mai trebuie o pereche de boaşe, adăugă Della.

— Termină!

Miranda se înroşi la faţă.

— Cu ce să termin? întrebă Della.

— Nu mai vorbi de organele genitale ale lui Perry. E vulgar şi nu-mi place.

Della rânji.

— Vai de mine, cineva ţine aşa de mult la Perry că-i apără până şi moştenitorii.

— Şi ce dacă-mi place de el? Cu ce te deranjează?

Miranda îşi puse mâinile în şold.

— Cu nimic. Acum Della părea iritată. Dar ar putea să-l deranjeze pe Kevin de vreme ce mai devreme te-ai giugiulit cu el.

— Terminaţi! spuse Kylie. Chiar nu puteţi să staţi un sfert de oră fără să vă înfuriaţi una pe alta?

— Ea a început, rostiră în acelaşi timp Della şi Miranda.

Kylie se uită de la una la cealaltă.

— Amândouă aţi început. Şi amândouă trebuie să încetaţi. M-am săturat până aici. Kylie îşi duse mâna în dreptul frunţii. Vorbesc serios…

— Şşşt.

Della duse un deget la buze.

— Ce e? şopti Miranda.

— Nu ştii ce înseamnă „Şşşt”? întrebă Della.

Kylie îi luă degetul de la buze şi ciuli urechile. Se lăsase tăcerea. Nu tăcere mormântală, ca aceea din pădure, căci, în depărtare, aproape ca o muzică de fundal, se auzeau insectele şi păsările, dar în apropiere, totul amuţise.

Kylie se aplecă spre ele şi şopti:

— E alt vampir?

Capitolul 5

Della adulmecă aerul ridicând bărbia.

— Nu e vampir. E un lup. Ne urmăreşte de câteva minute. I-am simţit mirosul acum câteva minute, dar am crezut că e doar în trecere. Dar nu e aşa. Della arătă spre pădure.

— Ce caută un lup aşa de aproape de tabără? întrebă Miranda.

Kylie îşi aminti dintr-odată de lupul din seara aceea.

Derek nu-i dăduse prea mare importanţă şi nici ea.

— Vreţi să mă vedeţi cum bat un lup la fundul gol? Ochii Dellei scânteiară ca şi cum gândul ar fi încântat-o la culme.

Kylie îşi aminti de lup şi de atitudinea lui docilă. Nu fusese ameninţător.

— Nu, eu nu vreau să te văd cum îl baţi.

O apucă de cot pe Della.

— De ce nu? întrebă Della. Nu e vârcolac. E doar un animal.

— Da, un animal viu, în carne şi oase. Nu ne face niciun rău, spuse Kylie. Aşa că de ce să-i faci tu rău?

— Dar ne urmăreşte. Şi asta îţi dă fiori, răspunse Della.

Miranda se aplecă spre ele.

— Urăsc să spun asta, dar sunt de acord cu Della. Chiar îţi dă fiori.

Kylie privi spre pădure şi printre trunchiurile copacilor văzu doi ochi aurii care o priveau atent. Un fior o străbătu pe şira spinării. Înfricoşător? Poate, dar animalul tot nu făcuse nimănui niciun rău. Apoi, Kylie se întrebă dacă prezenţa lupului nu era cumva un fel de mesaj, ori o piesă dintr-un puzzle pe care ea trebuia să-l rezolve. Sau nu era decât un animal hibrid care căuta companie, aşa cum spusese Derek?

— O, Doamne! Ăia sunt ochii lui?

Miranda arătă spre pădure.

— Da, rosti scurt Della. Şi nu-mi place. Chiar am chef să bat măr un lup.

Realizând că Della vorbea serios, Kylie luă o piatră mică de jos şi o aruncă în direcţia lupului.

— Pleacă! strigă ea.

Tufişurile foşniră în tăcerea nopţii când animalul o zbughi la fugă. Kylie se uită la Miranda şi Della.

— Poftim, a plecat. Acum sunteţi mulţumite?

Cântecul insectelor răsună din nou.

— Nu prea, spuse Della. Ar fi fost mai distractiv dacă aş fi făcut cum voiam eu. Nu mi-ar fi displăcut o mică gustare.

— Nu-mi spune că l-ai fi omorât, insistă Kylie.

— Doar puţin.

Della rânji. Kylie îşi dădu ochii peste cap sperând din tot sufletul că Della glumea.

— Chiar a plecat?

Miranda privi printre trunchiurile de copaci.

— Mda, spuse Della şi se puseră din nou în mişcare.

Dar Kylie nu putu să se abţină să nu se uite în urmă şi să se întrebe de ce se afla lupul acolo. Apoi îi veni un gând şi inima îi sări în piept. Oare era posibil ca Lucas să încerce să-i transmită un mesaj?

— Să revenim la problema mea, spuse Miranda când se apropiară de cabană. Ce mă fac cu Kevin?

— E simplu. Della sări pe veranda din faţa cabanei. Se întoarse şi se uită la Miranda. Trebuie să te hotărăşti. Întinse mâna dreaptă cu palma în sus. Îl vrei pe Kevin? Apoi întinse si palma stângă. Sau pe Perry? Nu e chiar aşa de greu. Kevin? Ridică mâna dreaptă. Sau Perry? Ridică mâna stângă, ca talerele unui cântar.

— Dacă îl aleg pe Perry şi el nu mă vrea? Dacă nu face niciodată vreo mişcare? Nici măcar nu mă sărută? Dacă sfârşesc prin a fi cea mai bătrână vrăjitoare virgină din lume?

— Atunci o să fii sigură că te-ai ratat, zise Della şi ridică nepăsător din umeri.

— Nu-mi eşti de prea mare ajutor.

Miranda se uită spre Kylie.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că…

Kylie îşi aminti că se sărutase cu Derek mai devreme, îşi dorea ca lucrurile să se schimbe, dar simţea că ceva o împiedica mereu să facă pasul. Apoi îşi aminti că era împărţită între Derek şi Lucas.

Nu cred că ar trebui să-mi ceri mie sfaturi legate de relaţii amoroase. Nu mă pricep deloc la asta.

Kylie o zbughi pe scări şi intră în cabană.

***

Treizeci de minute mai târziu, Kylie se culcuşea în pat cu pisicuţa ei, cea pe care i-o dăruise Lucas. De partea cealaltă a uşii, le auzea pe Miranda şi Della vorbind cu Holiday. Când directoarea taberei bătuse la uşa cabanei lor, Kylie îşi trăsese pătura peste cap şi închisese ochii. Simţea pisicuţa căţărându-se pe pătură şi zgâriind cu ghearele. Nu era vorba că nu mai voia să vorbească cu Holiday. Ci mai degrabă se îndoia că discuţia lor avea să-i fie de vreun ajutor.

De câte ori nu fusese nevoită să o audă pe Holiday spunând „Nu ştiu, Kylie, trebuie să afli singură lucrul ăsta”? De ce să creadă că de data asta avea să fie altfel? Oare nu era asta definiţia bolii mintale? Să faci acelaşi lucru la infinit şi să te aştepţi la alte rezultate?

— Kylie?

Vocea lui Holiday pătrunse prin pătură când aceasta bătu uşor la uşă. Fără să-şi ia pătura de pe cap, Kylie strigă:

— Intră!

Auzi uşa deschizându-se în camera ei minusculă, apoi închizându-se. Holiday se opri.

— Nu e o primire prea entuziastă, spuse directoarea taberei.

— Vrei să mă prefac?

Kylie îşi dădu pătura la o parte şi se ridică în capul oaselor. Şosetă veni şi se ghemui lângă ea.

Holiday zâmbi şi se aşeză la picioarele patului.

— Ştiu că e greu.

— Habar n-ai tu.

Kylie îşi ridică genunchii la piept şi se uită la Şosetă care se îndreptă spre directoarea taberei şi se frecă de mâna ei.

— Îmi făcusem un plan ca să aflu totul despre mine. Nu trebuia decât să-l determin pe Daniel să stea destul în preajma mea, cât să-mi spună ce creatură e el, ca să ştiu şi eu ce sunt. Când, ce să vezi? Apare, în sfârşit, în seara asta, dar n-are niciun răspuns.

Kylie simţi cum î se pune un nod în gât. Holiday părea sincer nedumerită.

— Cum e posibil să nu aibă răspunsurile?

— Pentru că a fost adoptat. Nu şi-a dat seama că nu e fiinţă umană până la optsprezece ani. Şi acum nici măcar nu ştiu de unde să încep să caut răspunsurile.

— O să-ţi dai tu seama, spuse Holiday, mângâindu-l pe Şosetă. Cred asta din tot sufletul.

Kylie simţi că o ustură ochii, ceea ce însemna că urma să izbucnească în lacrimi.

— Faptul că mi-a plăcut gustul sângelui mă face vampir?

Holiday ezită.

— Stai aşa. Lasă-mă să ghicesc. Nu ştii, nu-i aşa? Şi pe urmă o să-mi spui că e una din chestiile pe care trebuie să le aflu singură, nu?

Kylie îşi şterse primele lacrimi. Holiday oftă lung, apoi o luă de mână.

— Ai dreptate doar în parte. Ai dreptate că nu ştiu dacă eşti vampir. Dar cred că pot să spun cu mâna pe inimă că faptul că-ţi place gustul sângelui nu te face vampir. Ştiu oameni cărora le place să bea sânge şi asta nu-i face vampiri. Chiar dacă unii dintre ei sunt nişte ciudaţi şi cred că sunt vampiri.

— Deci asta ar putea să nu fie important, nu?

Kylie îşi trase mâna dintr-a lui Holiday.

— Da, ar putea să nu aibă importanţă, răspunse Holiday cu un ton plin de îndoială.

— Dar tu nu crezi asta.

— Eu cred că probabil înseamnă ceva. Doar că nu ştiu dacă înseamnă că eşti vampir.

— Dar ce altceva ar putea să însemne?

Holiday se uită la Kylie şi în ochi îi scânteia o umbră de compătimire.

— Nu ştiu. Dar… cred că dacă continui să cauţi, vei găsi toate răspunsurile de care chiar ai nevoie.

— Răspunsurile de care chiar am nevoie? Kylie repetă cuvintele lui Holiday. Asta vrea să spună că nu am nevoie de toate răspunsurile?

Holiday ridică din sprânceana dreaptă.

— Nu aflăm niciodată totul, Kylie. Unele lucruri sunt menite să rămână un mister.

— Poate unele lucruri, spuse Kylie. Dar nu şi chestia asta. Nu ce sunt eu. Simt că toată viaţa mea e „pe pauză" până când voi afla răspunsul.

— Atunci caută în continuare, spuse Holiday.

Kylie îşi sprijini capul pe genunchi şi gemu.

— Vezi, ştiam că asta o să spui.

Şosetă veni în grabă ca şi cum ar fi vrut să vadă ce face. Holiday îi puse mâna pe creştet.

— Când ţi se închide o uşă, caută alta.

Kylie ridică ochii spre ea.

— Şi dacă nu mai există altă uşă?

— Atunci încerci să intri pe fereastră.

— Şi dacă nu e nicio fereastră? întrebă Kylie.

— Atunci cauţi un baros şi faci una. Nu trebuie să te aştepţi ca viaţa să fie uşoară. În general vorbind, cu cât un lucru e mai greu, cu atât mai pline de satisfacţie vor fi rezultatele.

— Şi dacă nu reuşesc? întrebă Kylie. Dacă cineva moare înjunghiat din cauză că n-am fost destul de deşteaptă să găsesc răspunsurile? Am făcut ce-ai spus şi am pus întrebări concrete, dar fantoma nu face altceva decât să repete avertismentul. Spune întruna „Cineva drag o să păţească ceva rău", dacă eu nu fac ceva să împiedic asta. Nu vrea să-mi spună despre cine e vorba, când se va întâmpla sau unde. Cum naiba să găsesc răspunsurile?

— De unde ştii că cineva o să fie înjunghiat? întrebă Holiday.

— Pentru că femeia sângerează masiv şi rochia ei pare sfâşiată şi are şi nişte găuri în ea care par a fi de cuţit. Găurile lăsate de gloanţe sunt rotunde.

— Ai văzut o gaură lăsată de un glonţ? întrebă Holiday.

— Da, la televizor.

Holiday îşi muşcă buzele să nu zâmbească.

— OK, văd de unde tragi concluzia că e posibil să fie vorba de o înjunghiere, şi fantoma e posibil să încerce să-ţi spună asta, dar îţi aminteşti că, atunci când ţi s-a arătat pentru prima dată Daniel, ai crezut că a fost acuzat pe nedrept de o crimă de război.

Kylie se rezemă pe pernă.

— Nu mă pricep deloc la asta.

— La ce? întrebă Holiday. Să comunici cu fantomele? Ţi-am spus, ele sunt cele care au nevoie de un curs care să le aducă aminte cum să-şi transmită mesajele mai departe.

— Nu e vorba numai de fantome, spuse Kylie. E vorba de tot. Nu mă pricep deloc să nu fiu om.

— Nu e adevărat. Holiday o înghionti pe Kylie cu umărul. Te-ai descurcat mai bine decât am crezut vreodată că o s-o faci.

Kylie ridică ochii spre directoarea taberei.

— Ăsta a vrut să fie un compliment?

Holiday chicoti.

— Da, chiar e. Se opri. Dacă te face să te simţi mai bine, uneori sunt convinsă că nici eu nu mă pricep la nimic.

Kylie se holbă la Holiday şi văzu o umbră de regret scânteindu-i în adâncul ochilor.

— Lucrurile la care zici că nu te pricepi îl includ şi pe Burnett?

— Ăsta e un subiect peste care cred că o să trec acum.

Holiday răsuflă lung şi în oftatul ei se citea sentimentul de frustrare care Kylie era sigură că avea legătură cu Burnett.

Kylie îşi aminti că-i spusese Mirandei că nu ar trebui să-i ceară sfatul când vine vorba de relaţii, dar, fără să ştie nici ea de ce, nu se putu abţine acum.

— Della a avut dreptate în seara asta când a spus că pari să ţii la el.

Holiday îşi răsuci coada de cal într-un coc strâns.

— La fel de mult îmi pasă şi de pacea din lume şi de busolele morale stricate ale politicienilor de azi. Îmi pasă de creaturile inocente strivite pe şoseaua care se află la doi kilometri de tabăra noastră. Ideea e că îmi pasă de multe lucruri şi faptul ăsta nu o să schimbe nimic – cu atât mai puţin o relaţie între mine şi vampirul ăla macho, încăpăţânat şi preocupat de propria persoană.

— Te simţi atrasă de el, spuse Kylie. Să nu încerci să negi. Atâta lucru ai recunoscut în faţa mea.

— Bine, n-o să neg asta. Ce-i al lui, e al lui! Are noroc cu magnetismul de vampir şi trupul ăla musculos. Când eram mică, mi s-au aprins călcâiele după Big Bird. Nici atunci n-ar fi mers treaba.

— Big Bird? Serios? întrebă Kylie. Eu mă îndrăgostisem de Monstrul Fursecurilor.

Izbucniră în râs amândouă, apoi Kylie adăugă pe un ton serios:

— Ar putea să meargă dacă ţi-ai dori din tot sufletul.

— Nu am atâta răbdare.

— Hm, exclamă Kylie. O persoană isteaţă foc mi-a spus că, cu cât un lucru e mai greu, cu atât mai pline de satisfacţie vor fi rezultatele.

Holiday o privi gânditoare pe Kylie.

— Chiar nu crezi că ai destule griji pe cap ca să mai te încarci şi cu problemele mele?

— Problemele celorlalţi par mai uşoare decât ale mele.

Kylie zâmbi.

— Ştii cum se spune că iarba pare mereu mai verde de partea cealaltă a gardului. Aşa e şi cu problemele. Toţi avem obstacole de trecut. Aşa că de ce nu ţi le rezolvi tu pe ale tale şi mă laşi pe mine să-mi văd de ale mele?

Holiday îi dădu o şuviţă de păr pe după ureche.

— Îţi mulţumesc pentru grija arătată.

Holiday zâmbi şi Kylie simţi cum legătura dintre ele devine şi mai strânsă. Kylie se întrebase mult timp cum e să ai o soră mai mare. Nu putea să nu se gândească la faptul că relaţia dintre ele semăna foarte mult cu cea dintre două surori.

Holiday o cercetă pe Kylie şi mişcă din sprâncene. Kylie ştia că Holiday o testa să vadă dacă acum permitea accesul în mintea ei. Încă din prima zi de tabără, Kylie aflase că fiinţele supranaturale aveau abilitatea de a citi tiparul mintal. Acestea le permiteau altor fiinţe supranaturale să le citească gândurile în profunzime, să-şi dea seama cine şi ce erau.

Toate, mai puţin Kylie. Singurul tipar pe care reuşise să-l vadă fusese cel al fantomei tatălui ei biologic. Şi dacă alte fiinţe supranaturale puteau să-i citească gândurile, încă mai trebuia să înveţe cum să se deschidă ca să permită o analiză mai profundă.

— Faci exerciţiile mintale pe care ţi le-am recomandat? întrebă Holiday.

— Da, răspunse imediat Kylie şi văzu cum directoarea taberei se încruntă.

Cel puţin douăzeci de minute pe zi, Kylie trebuia să mediteze. Dar până acum lucrul ăsta nu-i fusese de niciun folos, sau cel puţin dacă îi fusese de vreun ajutor, nimeni nu-i spusese.

— Reuşeşti să vezi ceva? întrebă Kylie, nevrând să mai fie oaia cea neagră.

— Nu, nu laşi nimic să se vadă. Tu ai avut norocul să citeşti gândurile cuiva?

— Nu. Poate că sunt o fiinţă supranaturală retardată.

Holiday îşi dădu ochii peste cap.

— Ba eu cred că e chiar invers. Cred că mintea ta amână să-ţi arate de ce eşti în stare până când o să considere că eşti capabilă şi suficient de matură ca să faci faţă adevărului.

— Vrei să spui că sunt imatură? se zburli Kylie şi scoase limba.

— Imatură, nu. Holiday chicoti. Cred că eşti mai înţeleaptă decât multe fete de vârsta ta. Deveni din nou serioasă. Dar asta nu înseamnă că nu mai ai multe de învăţat.

Holiday se ridică în picioare.

— Crezi că poţi să dormi acum?

— Poate, spuse Kylie, dar în sinea ei se îndoia.

Holiday ajunse în dreptul uşii, dar se opri.

— Oh, în legătură cu problemele cu fantoma. Dacă nu îţi spune nimic concret nici data viitoare când ţi se arată, spune-i că o să refuzi să mai iei legătura cu ea până când îţi oferă ceva concret. Aşa să faci. Dacă nu vine cu nicio informaţie, schimbă frecvenţa. Nimic nu scoate mai mult din sărite un spirit decât să fie ignorat. De obicei, asta îi face să caute o modalitate de abordare diferită.

— Şi cum schimb frecvenţa? întrebă Kylie.

— Concentrează-te la altceva. Trebuie să fie ceva la care să vrei să te gândeşti.

Holiday ridică din sprâncene de parcă şi-ar fi amintit ceva.

— Cum ar fi să te giugiuleşti cu Derek.

Kylie zări o luminiţă în ochii directoarei taberei şi îşi dădu seama.

— Ţi-a spus Burnett.

Holiday încuviinţă.

— Şi n-am de gând să mă bag, dar promite-mi că nu o să faci nimic ce poţi regreta mai târziu.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Kylie.

— De data asta.

Holiday oftă din nou lung. Kylie îşi bombă puţin pieptul.

— Derek n-ar încerca niciodată să mă forţeze să fac… ceva.

Holiday îşi aplecă uşor capul şi o ţintui cu privirea. Aceasta aproape că tresări.

— Nu Derek mă îngrijorează pe mine, Kylie.

Kylie îşi lăsă privirea în jos, simţindu-se expusă. Cum ştia Holiday cât de aproape era ea să cedeze? Apoi îşi aminti că Holiday era ca Derek – putea să citească emoţiile celorlalţi. Evident, pentru Kylie ajungea doar să fie în preajma lui ca să emită vibraţii de excitare. Dumnezeule mare, putea la fel de bine să-şi agaţe o pancartă la gât pe care să scrie Urlă hormonii în mine! Nu era minunat?

— Kylie… nu ai motive să te jenezi. Şi nu-ţi cer să nu… îţi cer doar ca atunci când iei hotărârea, să fie o decizie raţională şi nu la voia întâmplării. Înţelegi diferenţa?

Kylie încuviinţă.

— Bun.

Holiday ieşi din cameră.

Chiar şi după ce uşa se închise, Kylie se simţi copleşită de mai multe emoţii – jenă, nesiguranţă şi o umbră de revoltă.

Nu voia ca Holiday sau oricine altcineva să-i citească cele mai ascunse emoţii şi dorinţe. Apoi îşi aminti legătura care se născuse între ea şi Holiday, ca între două surori, legătură pe care Kylie o preţuia foarte mult. Presupuse că trebuia să existe şi un dezavantaj în cazul unei legături aşa de strânse. Că o soră mai mare adevărată, chiar şi una fără nicio putere supranaturală, s-ar simţi obligată să vorbească cu ea despre sex.

Când puse capul pe pernă, Kylie îşi aminti senzaţia pe care o încercase când se sărutase cu Derek şi se întrebă dacă o să poată vreodată să ia o decizie raţională în privinţa lui. Mai ales când el avea abilitatea de a-i controla emoţiile.

Şosetă sări pe saltea şi Kylie fu luată total prin surprindere când gândul îi fugi de la sărutările lui Derek la cele ale lui Lucas.

Minunat, al naibii! Strânse perna aşa de tare, încât, dacă ar fi fost vie, ar fi omorât-o. Şosetă mieună jalnic şi o rupse la fugă înapoi la picioarele patului. Kylie gemu cu capul cufundat în umplutura de spumă a pernei. Deja urma să-i fie destul de greu să adoarmă, şi acum mai apăruse şi chestiunea cu Derek versus Lucas la care să cugete.

Capitolul 6

Trecuse o oră şi Kylie nu pusese geană pe geană. Nu mai mult de câteva secunde. De fiecare dată când era pe cale să aţipească, o încerca senzaţia ciudată de plutire, sau parcă ar fi zburat şi sentimentul straniu o smulgea din toropeală. O dată, chiar înainte să se trezească, îl zărise pe Lucas, de parcă urma să-l viseze.

El era înconjurat de ceva ce semăna a nori şi o adiere răcoroasă împrăştia ceaţa din jur. Chiar când se pregătea să-l privească mai bine, alt nor plutea în dreptul lui, ascunzându-l. Era îmbrăcat cu o cămaşă cu gulerul răsfrânt, descheiată la nasturi şi briza îi ridica poalele cămăşii, lăsând să i se vadă pieptul şi abdomenul plat. În acel moment, norii începură să se deplaseze mai repede şi senzaţia că zbura se înteţi şi o trezi brusc.

Recăpătându-şi răsuflarea, Kylie se ridică în capul oaselor şi îşi dădu părul de pe faţă. O încerca un sentiment de dezamăgire, dar îl alungă. Nici măcar nu putea să se gândească la celălalt vis cu Lucas – în care erau în apă, dezbrăcaţi pe jumătate – fără să roşească. Chiar nu mai era nevoie să adauge alt vis la lista de vise la care nu putea să se gândească. Se rostogoli pe o parte şi lovi cu pumnul în pernă de parcă sacul de spumă era de vină. Apoi, ridicându-se de tot în capul oaselor, aprinse lumina şi fără să ştie măcar ce urma să facă, scoase scrisoarea. Cea de la Lucas. Cea pe care i-o dăduse Holiday cu săptămâni în urmă, dar pe care nu o citise.

Bună, Kylie

Am început scrisoarea asta de nu ştiu câte ori, dar am mototolit hârtia şi am aruncat-o. Poate din cauză că nu ştiu ce să zic, când sunt atât de puţine de spus la momentul ăsta. Poate din cauză că nu ar trebui să-ţi scriu, pentru că… nu e bine. Sunt atâtea motive pentru care nu ar trebui să mă gândesc la tine tot timpul, motive care nu au nimic de-a face cu tine, ci doar cu mine. Ştiu că nu mă fac prea bine înţeles şi, dacă aş putea, ţi-aş explica. La naiba, poate dacă lucrurile ies aşa cum sper eu, o să pot să-ţi explic. Nu sunt sigur că asta o să schimbe ceva, dar să fiu al naibii dacă nu sper lucrul ăsta. Înţelegi de ce tot rup scrisoarea? Nu are sens nimic din ce spun eu, nu? Un singur lucru are sens. Eşti foarte deosebită, Kylie. Şi-mi pare rău că nu ţi-am spus asta când eram faţă în faţă. Îmi pare rău că nu ţi-am spus pe loc că mi-am amintit de tine. Dar am fost aşa de şocat să te văd atunci, în prima zi de tabără. Şocat şi încântat. Tu ştiai lucruri despre mine pe care încercasem să le ţin ascunse – ascunse de toţi, inclusiv de mine. Părinţii mei au făcut nişte lucruri foarte grave, şi când eram mic şi nu-mi dădeam seama, am luat şi eu parte la multe dintre ele. Nu-ţi imaginezi cât de mult m-am străduit să uit perioada aia din viaţa mea. De fapt, tu erai singurul lucru pe care nu voiam să-l uit. Fetiţa blondă din vecini care semăna cu un înger şi care era un mister. Ce fiinţă erai? Cine erai? Chiar şi atunci mă speriai şi mă intrigai. Nu înţelegeam ce simţeam pentru tine. Îmi venea să-i omor pe băieţii ăia care aruncau cu pietre în tine. Voiam să-ţi ating părul să văd dacă era la fel de moale cum părea. Când era lună plină, te urmăream, sperând că o să te transformi. Că aveai să te dovedeşti a fi vârcolac. Cred că acum mi-am dat seama de ce trebuie să scriu scrisoarea asta. Ca să-ţi spun ce ai însemnat pentru mine, în cazul în care nu apuc să-ţi spun faţă în faţă. De-aş putea să o pun în plic înainte să hotărăsc că e o prostie şi să o arunc la gunoi!

Mă gândesc mereu la tine.

Lucas

P.S.: Să mă visezi!

Ultimul rând din scrisoare îi răsuna în minte. Să mă visezi! Dacă ar fi ştiut el…

Apoi toate celelalte sentimente fură alungate de furia care încă nu-i trecuse. Ce voia să spună exact cu asta? Să-l viseze făcând ce? Jucându-se de-a capra cu Fredericka?

Kylie îndesă scrisoarea în plic şi o aruncă la loc în sertar. Ce credea el? Că scrisoarea asta ar fi

trebuit să o facă să se simtă mai bine? Dacă era aşa de deosebită, de ce fugise cu Fredericka? De ce nu încercase măcar să-i explice asta lui Kylie în scrisoare? De ce era aşa de secretos?

Credea oare că ea nu ştia că Fredericka era cu el? Credea oare că nu ar avea nicio importanţă? Cum naiba să nu conteze, doar recunoscuse că făcuse sex cu fata aia. Recunoscuse că ea credea că formau un cuplu. Şi acum fugise cu ea. Cum putea să-şi imagineze că pe Kylie nu avea să o deranjeze lucrul ăsta? Oare toţii bărbaţii erau doar nişte javre? Nu, stai aşa… mai bine zis lupi.

Nu, trebuia să se vindece complet de Lucas. Să meargă mai departe. Şi chiar asta intenţiona să facă. Stinse lumina şi puse din nou capul pe pernă. Avu o viziune cu Lucas şi lupoaica giugiulindu-se şi mai lovi o dată cu pumnul în pernă.

A, doua zi dimineaţă, Kylie a trebuit să tragă de ea să se i ridice din pat, să se îmbrace şi să se pieptene. Încercase să adoarmă din nou după ce fusese trezită în zori de aerul rece ca gheaţa care însoţea vizita unui spirit. Nu mersese. Acum, după ce apucase să doarmă o oră sau două, tânjea să-şi îngroape capul sub pernă şi să ignore rutina de fiecare zi. Cui îi trebuia micul dejun sau mâncare? Se aşează din nou pe pat.

Era cât pe ce să aţipească la loc, când un gând o trezi brusc. Oare nu-i era foame pentru că băuse sânge cu o seară în urmă? Deja îşi pierdea apetitul pentru hrana oamenilor?

— Vii? strigă Miranda.

— Da, vin.

Kylie îşi puse din nou capul pe pernă, holbându-se la tavan şi încercând să descifreze ce simţea în legătură cu ce se întâmplase, la lumina dimineţii. Bun, deci ideea de a deveni vampir nu i se mai părea sfârşitul lumii, dar tot o vedea ca pe o calamitate majoră. Şi, în plus, trebuia să ştie. Avea dreptul să ştie ce era.

— Vii azi? strigă Della după circa alte trei minute.

Bombăni la adresa Dellei ceva de dulce în barbă şi dădu să se ridice.

— Şi ţie la fel, îi strigă Della înapoi.

Della ţipase cât o ţinea gura. Kylie înclină capul şi ascultă zgomotele din jur ca să-şi dea seama dacă auzul ei se ascuţise peste noapte. Dar nu, nu auzea mai bine decât cu o seară în urmă. Ceea ce putea să însemne că Holiday avusese dreptate. Faptul că-i plăcuse sângele nu însemna că era vampir.

Sau, cel puţin, nu încă.

Forţându-se să se ridice, îşi trecu o mână prin păr şi se duse să dea piept cu colegele de cameră şi cu o nouă zi.

— Bună dimineaţa şi ţie, spuse Miranda când Kylie ieşi din cameră fără să spună niciun cuvânt.

Kylie îi aruncă un zâmbet fals. Apoi făcu ce făcea în fiecare dimineaţă. O privi pe Miranda, mişcă din sprâncene şi privi concentrată la fruntea colegei sale de cameră cu speranţa că avea să reuşească să-i citească tiparul mental. Dar nu văzu nimic, în afară de un coş minuscul de baza părului. Nu că ar fi avut de gând să o informeze pe Miranda de existenţa lui. Probabil că fata avea să-şi iasă din minţi.

— Dar ce binedispuse sunteţi în dimineaţa asta! spuse Della ieşind din cealaltă cameră.

— Eu n-am dormit bine, spuse Kylie.

— Nici eu, se băgă în vorbă Miranda şi oftă patetic. Ce mă fac dacă Perry află că m-a sărutat Kevin?

Della chicoti.

— O iei la fugă şi te ascunzi până nu se transformă într-un balaur care scoate flăcări pe gură şi-ţi pârlească fundul.

— Vorbesc serios, îi replică Miranda scurt.

— Crezi că eu nu?

Miranda îi aruncă o privire furioasă.

Della ridică din umeri ca şi cum ar fi bătut în retragere şi se îndreptă spre uşă.

— Mai întâi, trebuie să te hotărăşti ce ai de gând să faci.

— Ce vrei să spui? întrebă Miranda în timp ce ieşeau din cabană.

Aşteptând răspunsul Dellei, Miranda se întoarse şi făcu un semn cu mâna în dreptul uşii, acţionând o vrajă de protecţie.

Începuse să facă asta cu o săptămână în urmă, spunând că simţea o prezenţă străină care încerca să intre în casă. O parte din Kylie se întreba dacă nu cumva Miranda dorea de fapt să împiedice pătrunderea fantomelor. Nu că ar fi mers. În fiecare dimineaţă, când se crăpa de ziuă, Kylie era trezită de aerul rece care vestea prezenţa unei fantome.

— Vreau să spun, răspunse Della, dacă ai de gând să te îndrăgosteşti de Kevin sau rămâi pe baricade cu metamorful, sperând că Perry o să…

— Nu o spune. Să nu pomeneşti nimic de testiculele lui, replică Miranda îndreptând un deget spre Della.

Della sări cele câteva trepte care mai erau până jos şi se uită la Miranda afişând în batjocură o faţă inocentă.

Nu aveam de gând să aduc vorba de testiculele lui.

După rânjetul de pe faţa Dellei, Kylie îşi dădu seama că fata-vampir minţea. Totuşi, avea dreptate.

— Are dreptate, îşi dădu Kylie cu părerea fără să fie întrebată. Trebuie să iei o hotărâre.

Miranda se încruntă şi îşi legă părul la spate. Merseră câteva minute fără să spună nimic. Miranda părea dusă pe gânduri.

— Dar nu trebuie s-o iau… chiar acum, spuse Miranda. Nu-i aşa? Există posibilitatea ca tipul să uite că s-a întâmplat. Nici măcar n-a fost cine ştie ce sărut.

— Bună, Miranda.

Vocea se auzi cam de la cincizeci de metri în spatele fetelor.

Toate trei se întoarseră şi dădură nas în nas cu protagonistul sărutului mediocru, care înainta pe cărare.

— Slabe şanse să fi uitat, spuse Della şi adulmecă aerul. Nu vrei să ştii cum îi tropăie hormonii acum. I s-au aprins rău călcâiele după tine.

— Pe bune? întrebă Miranda. Parcă ai spus că nu poţi să simţi hormonii şi feromonii unui metamorf. Când Perry era transformat în pasăre, ai spus că…

— Am spus că nu ştiu ce miros emană păsările în călduri. Dar în starea lor naturală, metamorfii poluează aerul cu poftele lor la fel ca toţi ceilalţi, zise fluturând o mână în faţa ochilor.

Miranda îşi luă ochii de la Della şi privi spre Kevin care se apropia de ele.

— Salut.

Băiatul se opri chiar în faţa celor trei. Kylie nu-l privise prea atent pe Kevin până acum, dar i se păru un tip mişto în felul lui. Nici pe departe ca Derek, dar avea un oarecare farmec masculin. Şi dacă o întrebai pe ea, era chiar mai drăguţ decât Perry. Lui Kylie începuse să-i placă de metamorf în ultimele săptămâni.

— Ai dormit bine? o întrebă Kevin pe Miranda şi îşi băgă mâinile în buzunarele şortului kaki.

Kylie observă că tricoul pe care-l purta îi venea puţin larg. Era de statură medie. Părul lui, blond spre şaten, era destul de lung. Zâmbea şi ochii lui albaştri o fixau pe Miranda. Se vedea clar că era interesat de ea.

— Da, răspunse Miranda.

Era o minciună şi Kylie o văzu pe Della dându-şi ochii peste cap.

— M-am gândit c-am putea să mergem împreună la masă, zise Kevin.

— Da, cred că da.

Miranda se uită spre Kylie, de parcă ar fi vrut s-o întrebe din priviri dacă credea că greşise răspunzându-i astfel.

Kylie nu ştia ce să creadă, aşa că zâmbi cu nonşalanţă. Nu încăpea nicio îndoială că, dacă Perry afla că Miranda şi Kevin se combinaseră, avea să sufere. Deşi Kylie nu se temea de Perry, mulţi alţi colegi de tabără se temeau de puterile lui. Aşa că era posibil să nu-ţi fie prea bine dacă-l răneai pe Perry.

Dar Kylie o văzu pe Miranda cum se înroşeşte la faţă şi observă şi cum aceasta îşi scosese puţin

pieptul în faţă. Că era bine sau nu, interesul pe care-l manifesta Kevin faţă de ea făcea minuni în privinţa încrederii în sine a prietenei sale.

Când Miranda şi Kevin o luară înainte, Kylie şi Della rămaseră în urmă. Rămaseră pe loc fără să spună nimic până când Miranda şi Kevin trecură de colţ, lucru care le oferea o oarecare intimitate.

— Ce crezi? o întrebă Kylie pe Della când porniră amândouă agale ca să nu-i ajungă din urmă pe cei doi.

Della îşi dădu ochii peste cap.

— Cred că, mai devreme sau mai târziu, o să iasă scandal mare.

— Da, dar ai văzut cum îi străluceau ochii? întrebă Kylie. Toate fetele vor să creadă că sunt admirate de un tip. Poate că Perry o să vadă şi el şi o să-şi dea seama că e timpul să facă o mişcare.

— Atunci o să se işte scandal mare. Nu te joci cu sentimentele unui metamorf, mai ales când e vorba de unul aşa de puternic ca el. Ascultă la mine, e o minune faptul că Perry nu s-a transformat într-un mistreţ sălbatic care să-ţi ciuruiască fundul în seara când l-ai tras de ureche. Ăsta a fost primul lucru pe care mi l-a explicat Chan despre lumea fiinţelor supranaturale. Să mă feresc de metamorfi, că sunt o specie afurisită de tot. Della înclină capul într-o parte ca şi cum asculta atentă. Oh, la naiba! Se întâmplă chiar mai repede decât am prezis.

— Ce anume? întrebă Kylie, dar Della nu răspunse.

Se făcuse nevăzută. Kylie nu înţelese la ce se referea până când nu o auzi pe Miranda ţipând şi un răcnet cumplit de fiară nu spintecă aerul dimineţii.

Alergând cât putea ea de tare, ceea ce însemna uimitor de repede în comparaţie cu viteza pe care o avea cu o lună în urmă, Kylie ajunse la locul unde se bifurca poteca chiar la fix să vadă doi urşi masivi, negri, cu labele ridicate. Della o ţinea pe Miranda, care se zbătea să scape, ca şi cum ar fi vrut să despartă animalele care se luptau. Îi luă lui Kylie cam o jumătate de secundă să realizeze că nu erau nişte urşi obişnuiţi. Nici vorbă. Trebuiau să fie Perry si Kevin.

Când ursul mai mare îşi înfipse gheara în umărul celuilalt şi sângele ţâşni împroşcând poteca prăfuită, Kylie ţipă:

— Încetaţi!

Dar animalele nu se sinchisiră. Şi un zid de cărămidă i-ar fi acordat mai multă atenţie. Cele două fiare furioase continuau să se năpustească una la alta. Deodată, se văzură câteva scântei şi unul dintre urşi se transformă într-un leu, mare cam cât o dubiţă. Răgetul lui fu aşa de puternic, că pe Kylie începură s-o doară urechile. În câteva secunde, şi celălalt urs se transformă în leu – doar că mai mare. Printre răgetele lor care-ţi străpungeau timpanul, se auzea şi clănţănitul dinţilor. Continua să curgă tot mai mult sânge pe pământul uscat.

Kylie nu ştia dacă rănile pe care şi le făcuseră cei doi metamorfi unul altuia erau permanente sau dacă, atunci când se transformau la loc, aveau să fie teferi şi nevătămaţi. Când unul dintre lei îl înşfăcă pe celălalt de gât, Kylie îşi dădu seama că nu putea să stea deoparte şi să se uite cum cei doi puteau să se omoare. Fără să se gândească la consecinţe, se aruncă între ei, îl înşfăcă pe leul mai mare de coamă şi smuci cât putu de tare.

— Nu face asta, ţipă Della şi, deşi Kylie nu o vedea, presupuse că ei i se adresa.

Şi chiar când Kylie se gândi să-i asculte sfatul, felina imensă se ridică pe labele din spate, cu tot cu Kylie. Cu pumnii încleştaţi în coama portocalie a leului, picioarele lui Kylie atârnau acum în aer. Fiara deschise gura şi răcni cu furie, aşa cum nu mai auzise Kylie niciodată. De pe dinţi îi picura sânge. Ochii plini de mânie ai felinei o pironiră pe fată. Văzu cum ochii de un auriu-închis capătă nuanţe de mov. Şi, fără să ştie nici ea cum, dar îşi dădu seama că acesta era Perry.

— Lasă-mă jos şi nu vă mai bateţi! ţipă ea.

În acel moment, celălalt leu se aruncă la Perry şi îl lovi într-o parte. Lovitura îl făcu să sară înapoi şi Kylie era cât pe ce să scape coama din mână. Erau vreo doi metri până jos. Căzătura avea cu siguranţă să o doară, era posibil să-şi rupă vreun os, dar de murit, nu murea. Dar în acelaşi timp, dacă se întâmpla să cadă, nimerea în faţa lui Kevin, care lovea cu labele şi trosnea din fălci. Asta făcea să fie mai greu să

scape cu viaţă, aşa că strânse şi mai tare coama, dorindu-şi să trăiască.

Perry începu să scuture din cap, ca şi cum ar fi vrut să se descotorosească de ea. Kylie se balansa de la dreapta la stânga ca un animal de pluş nu prea îndrăgit în mâinile unui copil nervos. Degetele începură să-i alunece. Se uită din nou în jos, încercând să găsească o cale de scăpare, dar se răzgândi când văzu fălcile lui Kevin înfigându-se în pântecele moale de leu al lui Perry. Strângând şi mai tare coama în mâini, ridică un picior şi îl lovi pe leul care sărise la atac direct în ochi, ca să-l împiedice să-l omoare pe Perry. Kevin îi dădu drumul, dar când se retrase, Kylie văzu că din gură îi picura sânge.

Perry scoase un răget. Kylie nu ştia dacă era de durere sau de furie. Poate şi una, şi alta.

Kylie o auzi pe Della strigând ceva. Apoi o simţi pe prietena ei trecând în zbor pe lângă ea, ca şi cum ar fi vrut să o salveze. Dar, de fiecare dată când se apropia în zbor, Perry schimba direcţia şi Della nu mai putea să ajungă la Kylie.

— Ajunge! ţipă Kylie la cei doi lei. Încetaţi, amândoi! Dacă nu vă opriţi, aduc îngerii morţii aici!

Nici nu rosti bine cuvintele, că simţi cum temperatura din jur scade. Aerul pe care-l inspira pe gură părea de gheaţă. Ameninţarea ei îi răsună în urechi. Dar nu putea să nu se întrebe… Avea ea puterea să cheme îngerii morţii sau era Daniel ori altă fantomă care îşi făcea simţită prezenţa într-un moment nepotrivit?

Sau poate că momentul era bine ales.

Oare Daniel nu o mai ajutase şi în trecut? Dar deodată lucrul acesta nu mai conta, căci văzu scântei luminoase portocalii în jurul lui Kevin.

Perry îşi retrase laba dreaptă ca şi cum s-ar fi pregătit să-l atace pe Kevin în faza de transformare.

— Nu o face, Perry! îi ceru Kylie pe un ton poruncitor.

Perry scoase un răget ca şi cum nu i-ar fi convenit, dar lăsă laba jos. Kylie dădu drumul la coamă şi sări jos. Deşi era la câţiva metri de pământ, ateriză clătinându-se în picioare şi apoi căzu în fund. Când privi în sus, văzu scântei în jurul lui Perry şi-l văzu revenind la forma umană. Cu haine pe el, slavă Domnului! El se uită la ea, cu ochii de un galben aprins. Pe chip încă i se citea mânia. Dar nu sângera.

— N-ai făcut bine. Niciodată să nu te bagi într-o luptă dintre metamorfi. Ai fi putut să mori.

— Tu mă iei pe mine la rost? întrebă Kylie, stupefiată că avea tupeul să o certe. Nu eu am fost cea care a încercat să sfârtec un coleg de tabără. Şi am încercat să te apăr.

Se lăsă pe o parte şi începu să-şi frece fesele învineţite.

— N-am avut nevoie să mă aperi, tună el şi privi imediat spre Miranda.

Uitându-se la Kevin, Kylie îşi dădu seama că procesul de transformare în cazul lui dura mai mult decât la Perry. De îndată ce reveni la forma umană, Kevin se feri de Perry.

— Să ştii că nu s-a terminat. O să rezolvăm totul mai târziu, îi spuse Perry lui Kevin, mai mult mârâind.

— Bine.

Kevin se uită fix în ochii lui Perry şi Kylie era cât pe ce să creadă c-o să se ia la bătaie din nou, dar Kevin se întoarse şi o luă la picior.

Kylie realiză că trebuia să ai tupeu să-i întorci spatele lui Perry după ce l-ai muşcat. Dar, într-un fel, faptul că cel care a plecat a fost Kevin, fără să-i arunce nici măcar o privire Mirandei, o făcu pe Kylie să înţeleagă limpede care dintre ei deţinea mai multă putere.

După ce Kevin dispăru în pădure, Kylie aşteptă ca Perry să-i spună ceva Mirandei. Dar nimeni nu spuse nimic. Păsările din depărtare îşi începură din nou trilul.

— Te simţi bine? întrebă Miranda.

Kylie ridică privirea spre ea să o asigure că se simţea bine, dar îşi dădu seama că aceasta nu vorbea cu ea, ci cu Perry. Kylie se uită la el. Părea teafăr. Nu avea nicio zgârietură. Ceea ce însemna că, atunci când metamorfii se transformau la loc în oameni, se vindecau de orice răni ar fi suferit. Şi asta mai însemna că ea se aruncase să-i despartă, şi se alesese cu fundul burduşit pentru nimic. Ar fi putut să-i lase să se sfâşie bucăţi. Ar fi trebuit să nu se bage.

A naibii de treabă! Fără să se ridice de jos, sprijinită pe un şold, se frecă din nou pe fesă şi se uită cum Miranda se apropie de Perry.

— De ce ai făcut asta?

Miranda părea oarecum onorată că se luptase pentru ea şi oarecum enervată din acelaşi motiv.

— Spune-mi, zise făcând un pas spre sursa mâniei sale.

— Aşa am avut chef, mârâi Perry ca răspuns.

Într-adevăr, furia deveni vizibilă din felul în care i se schimbă trupul în clipa când Miranda păşi mai aproape de el. Deveni ţeapăn, ca şi cum nu ar fi putut să se aplece de mijloc. Părul blond îi era răvăşit peste fruntea transpirată. Pentru o clipă, ochii i se făcură albaştri, apoi deveniră de un verde aprins. Încă avea aerul unui leu mânios şi feroce. Nu mai era nici urmă de tipul bufon, care avea mereu de spus ceva amuzant sau sarcastic. Şi, pentru prima dată, Kylie înţelese de ce toţi se temeau puţin de el.

— Nu ai făcut-o din cauza mea? întrebă Miranda, fiind evident că nu vedea furia care-l stăpânea. Nu ai făcut-o din gelozie?

Perry nu-i răspunse Mirandei. Se holbă la ea şi puse următoarea întrebare:

— Aşadar e adevărat?

— Ce anume? întrebă Miranda.

— Că l-ai sărutat, zise Perry. Nu l-am crezut când mi-a spus. Am crezut că încearcă doar să mă scoată din sărite, dar nu a fost o născoceală de-a lui, nu? Chiar ai făcut-o. L-ai sărutat.

Miranda făcu ochii puţin mai mari.

— Da.

Tăcerea se lăsă în aerul fierbinte al dimineţii.

— Nu, izbucni ea şi clătină din cap, iar şuviţele roz, negre şi verzi se agitau la fiecare mişcare. Nu eu l-am sărutat, ci el m-a sărutat.

— Dar i-ai răspuns la sărut, o acuză el.

Kylie îşi ţinu respiraţia. Della veni lângă ea şi întinse mâna. Kylie îi acceptă ajutorul şi, după ce se sculă de jos, îşi mai frecă puţin fundul.

— Răspunde-mi, îi ceru pe un ton poruncitor Perry.

Kylie îşi îndreptă privirea spre Miranda şi Perry. Tensiunea pe care o emana cuplul părea să înghită tot oxigenul din aer şi era greu să nu te uiţi la ei.

— S-ar putea să iasă urât, spuse Della.

Capitolul 7

Kylie spera ca toată povestea asta urâtă să aibă printr-o minune un sfârşit fericit – şi că, în afară de faptul că se alesese cu fundul tăbăcit, nu avea i se mai întâmple nimic rău.

— Fii sinceră! îi ceru Perry.

Miranda ezită înainte de a da un răspuns.

— Nu… nu i-am răspuns la sărut.

Della se apropie de urechea lui Kylie şi îi şopti:

— Minte.

Perry mai făcu un pas spre Miranda şi o privi lung, ca şi cum încerca să-şi dea seama dacă s-o creadă sau nu.

— De ce nu te cred? Făcu o pauză şi continuă. Şi chiar dacă nu i-ai răspuns la sărut, nici nu l-ai oprit.

Miranda ezită şi lăsă umerii în jos, ca şi cum s-ar fi dat bătută. În clipa aceea, Kylie ştiu că Miranda hotărâse să mărturisească tot.

— Nu. Nu l-am oprit. Şi da, poate că i-am răspuns oarecum la sărut. Dar…

— Asta e tot ce voiam să aflu.

Ochii ciudaţi ai lui Perry se umplură de o durere vie şi amară, şi preţ de o secundă Kylie nu putu să se gândească decât că şi ea simţise aceeaşi durere când îl văzuse pe Trey cu noua lui iubită lipită de el. La fel se simţise şi când Mandy îl sărutase pe Derek. Şi să nu uite de momentul când a aflat că Lucas a fugit cu Fredericka.

— Nu e drept, spuse Miranda.

— Oh, nu e drept. Păcat, zise Perry. Lucrurile ar fi putut să meargă bine între noi.

Apoi se întoarse şi plecă. Se depărtase cam trei metri, când Miranda îl strigă.

— Nu eşti curios să afli de ce nu l-am oprit?

Perry se întoarse cu faţa spre ea.

— Mai degrabă aş fi curios să aflu de ce crezi tu că mi-ar păsa.

Mirandei păru că i se taie respiraţia când îl auzi. Făcu câţiva paşi spre el.

— Nu l-am oprit pe Kevin pentru că… pentru că m-am săturat să aştept să mă săruţi tu.

— Serios?

Perry străbătu în grabă distanţa care îi despărţea. O cuprinse cu mâna dreaptă şi o lipi de el. Nu se opri, nu avu nicio ezitare. O sărută şi nu în grabă. Lui Kylie i se păru un sărut de-adevăratelea, aşa cum o sărutase Derek cu o seară în urmă. Genul de sărut pe care-l simţi până în degetele de la picioare. Şi după felul în care Miranda se sprijinea de Perry, Kylie îşi dădea seama că într-adevăr Miranda simţea furnicăturile sărutului în tot trupul.

— Uau! murmură Kylie şi zâmbi.

— Că bine zici! zise Della şi se apropie de ea. Cred că lui Perry tocmai i-au mai crescut două boaşe.

Kylie se muşcă de buză să nu izbucnească în râs.

— Dacă am fi într-un film, acum s-ar auzi nişte muzică în fundal.

— Aş putea să cânt eu, chicoti Della.

— Şi ai strica tot, o tachină Kylie. Te-am auzit cântând în baie.

Amândouă zâmbiră amuzate şi se uitară din nou la cuplul care se săruta.

Atunci, Perry lăsă mâinile pe lângă corp şi făcu un pas înapoi. Felul brusc în care se termină sărutul nu părea în regulă. Şi asta nu era doar părerea lui Kylie. Miranda de-abia reuşi să-şi recapete echilibrul.

Perry o privi fix pe Miranda, cu o expresie pe care nu te aşteptai să o vezi pe chipul unui tip care tocmai sărutase ca-n filme o fată. Mânia şi durerea pe care Kylie i le citise în ochi mai devreme nu fuseseră potolite de sărut. Ba mai mult acum părea şi mai furios.

— Asta a fost doar ca să-ţi arăt că ar fi meritat aşteptarea, spuse Perry şi în glasul lui se oglindea aceeaşi emoţie din privire.

— Ar fi meritat, ai spus? întrebă Miranda cu voce tremurândă.

— Da, ar fi meritat.

Perry se întoarse cu spatele şi o luă din loc. Dar duse mâna dreaptă la spate şi îi arătă un semn obscen.

— Asta ce vrea să însemne?

— Dă-ţi seama şi singură, spuse el, dar nu întoarse capul.

Miranda se roti brusc spre Kylie şi Della. Duse o mână la gură şi ochii i se umeziră, devenind mai strălucitori.

— Oh, la naiba! zise Kylie, cu inima strânsă pentru prietena ei.

— Nesimţitule, îi strigă Della lui Perry.

Holiday venea alergând pe lângă potecă. Se opri şi se uită la cele trei fete şi la Perry care se îndepărta.

— Ce s-a întâmplat adineauri? întrebă Holiday.

— Nimic, spuse Della.

Holiday privi de la Della la Miranda care, înlăcrimată, rămăsese stană de piatră uitându-se după Perry. Apoi directoarea taberei se uită din nou la Della.

— Am auzit.

— Bine… Aproape nimic, spuse Della şi ridică din umeri. Holiday, intuind starea emoţională dezastruoasă a Mirandei, se îndreptă spre ea şi o cuprinse pe după umeri.

— Hai, vrei să mergem undeva să vorbim?

— Ce faci? întrebă Della, intrând împleticindu-se în bucătărie la ora două noaptea.

Kylie ridică ochii de la calculator.

— Mă folosesc de un baros să fac altă fereastră.

Della se dădu un pas înapoi.

— Iar ai unul din visele tale ciudate?

Kylie zâmbi.

— Nu. Mă uit să văd câţi Brighten sunt în zona Dallasului.

— Câţi ce? întrebă nedumerită Della şi se aşeză la masa din bucătărie.

— Brighten. Pe tata îl chema Brighten şi mama mi-a spus că părinţii lui locuiau în Dallas când s-au cunoscut ei. Cum Daniel nu poate să-mi spună ce sunt, trebuie să aflu singură.

— Dar am crezut că… Nu mi-ai spus tu mie că a fost adoptat?

— Ba da. Kylie se uită din nou la ecranul monitorului şi se încruntă. La naiba, sunt vreo sută cu numele Brighten în zona metropolitană a Dallasului. Cine şi-ar fi imaginat că e un nume aşa de des întâlnit?

— Şi dacă a fost adoptat, cum o să te ajute chestia asta să afli cine eşti? zise Della şi se aplecă să se uite şi ea la ecran.

— Poate că asta o să mă ajute să-i găsesc cumva părinţii biologici.

— Ce-aş mai vrea să fiu o muscă pe perete când o să aveţi conversaţia asta! „Bună, bunico şi bunicule, eu sunt nepoata voastră de care nu aţi ştiut niciodată, dar de fapt nu-i chiar aşa, devreme ce l-aţi adoptat pe tata care a murit înainte să mă nasc eu şi până la urmă nu-mi pasă de voi, vreau doar să-mi cunosc bunicii adevăraţi.”

Kylie se încruntă la Della.

— Nu-mi eşti de niciun ajutor.

— Spun doar cum văd eu scena.

— Aş prefera să nu o faci.

Kylie închise ochii şi încercă să se agaţe de fărâma de speranţă care îi mai rămăsese. Dar, în sinea ei, se temea că Della avea dreptate. Şansele de a-i găsi pe bunicii Brighten erau aproape imposibile. Avea să fie destul de greu să-i determine să-i spună ei despre părinţii lui biologici, când ea nici n-ar fi trebuit să ştie că el fusese adoptat. Probabil că trebuia mai mult decât un baros ca să deschidă fereastra pe care o voia.

— Ştii ce? spuse Della şi o înghionti în umăr. Scoate la imprimantă numerele de telefon, iar eu şi Miranda putem să te ajutăm şi să sunăm la toţi.

Kylie se uită din nou la Della.

— Aţi vrea să faceţi voi asta?

— Mi-ai dat să beau din sângele tău, spuse Della.

— Da, aşa e, zise Kylie şi privi din nou pe ecranul monitorului, după care luă din nou închipuitul baros în mână şi apăsă pe tasta de printare.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Două zile mai târziu, dimineaţa, ceva o făcu pe Kylie să se trezească din somn tresărind. Neştiind de ce se zvârcolea în propriul pat, deschise rapid ochii. Aburul respiraţiei îi plutea în faţă şerpuind. Aerul glacial din cameră îi dădu de înţeles că se crăpa de ziuă.

Kylie îşi trase pătura până la gât şi închise ochii. Şi atunci, bam! Visul pe care îl trăise până atunci o năpădi din nou.

Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Îşi auzi ţipătul ca un ecou de parcă de-abia acum răsuna din cotloanele întunecate ale dormitorului. Inima îi bătea nebuneşte, lovindu-se de coşul pieptului ca un animal prins în capcană. Dum! Dum! Dum!

Strânse tare pătura în mâini şi se luptă mental să nu se lase trasă din nou în lumea coşmarului. Dar eforturile se dovediră zadarnice. Visul deveni realitate.

Cineva încerca să o lege cu o fâşie de pânză şi simţi cum aceasta îi intră în carnea braţelor. Clipind, Kylie încercă să se concentreze, dar vederea îi deveni neclară. Simţea cum o lua cu ameţeală. Numără una, două, poate chiar trei siluete înceţoşate, cu contur neregulat, care stăteau aplecate deasupra ei. Dădu din picioare, dar o slăbiciune copleşitoare o sleia de puteri.

Se zbătu să se elibereze din strânsoare, dar siluetele de deasupra ei se înmulţiră. Mâinile lor îi imobilizară rapid membrele, fără ca ea să poată opune rezistenţă. Legăturile de la încheieturile mâinilor deveniră mai strânse. Fără să poată să se mişte, Kylie văzu cum altă siluetă învăluită în ceaţă se apropie de ea cu un cuţit.

— Nu!

Propriul ţipăt o smulse din coşmar. Deschizând rapid ochii, încleştă pumnii, cu privirea în tavan, temându-se că, dacă clipea măcar, ar fi fost trasă înapoi în lumea viselor.

— E doar un vis. Doar un vis.

Repeta cuvintele întruna. Răsucindu-se pe o parte, Kylie încercă să se ridice din pat, dar starea de ameţeală din vis ii afecta şi în realitate corpul. Se prăbuşi din nou pe pat.

— E doar un vis. Doar un vis.

Inspiră şi expiră numărând, şi de-abia când temperatura din cameră scăzu, încercă să se dea jos din nou. Valul de ameţeală trecuse, dar senzaţia de panică încă stăruia. Mintea ei derula rapid imaginile înfricoşătoare, făcând-o să se cutremure de frică. Parcă ar fi fost străbătută de curent electric. Apoi îşi dădu seama cu groază că ea fusese femeia în vis. Ea fusese fantoma.

Înşfacă blugii şi îi trase pe sub cămaşa de noapte. Fără să se mai sinchisească să-şi pună sutien sau să se încalţe, o zbughi din cameră şi din cabană. Inima încă îi bubuia când, ajunse la capătul scărilor din faţa cabanei. În ciuda orei, întunericul acoperea tot cerul ca o mantie neagră. Doar o geană de lumină se iţea la răsărit, la linia orizontului.

Kylie o luă pe cărarea care ducea la cabana lui Holiday, dar îşi aminti că aceasta spusese că se ducea la clădirea administrativă cum mijeau zorile.

Răsucindu-se pe călcâie, Kylie alergă până la birouri. Uşurinţa şi viteza cu care se mişca ar fi trebuit să o mai îmbărbăteze, dar nu reuşiră decât să-i amintească din nou că totul se schimba în viaţa ei. Şi Kylie habar n-avea unde urmau să o ducă schimbările astea.

Ajunsese cam la jumătatea drumului, când plămânii îi cerură în sfârşit mai mult oxigen. Respirând adânc, îndoi uşor genunchii şi îşi odihni palmele pe coapse. Cu ochii pironiţi la picioarele ei goale, Kylie se lupta să alunge din minte imaginile din vis care i se derulau în minte ca o casetă video tulburătoare.

— E doar un vis, şopti ea în întunericul încremenit.

Şi atunci băgă de seamă atmosfera care o înconjura. Tăcerea mormântală din jur.

Genul de tăcere care îi dădea de înţeles că nu era singură. Aerul nu se răcise, aşa că nu era un spirit. Îşi aduse aminte de vampirul care avusese îndrăzneala să intre în tabără. Cel despre care Burnett insistase că s-ar fi hrănit cu ea dacă asta ar fi fost intenţia lui. Oare se întorsese să ducă treaba la bun sfârşit?

Kylie îşi bombă pieptul. Primul instinct a fost să o ia la fugă rapid.

Al doilea, să ţipe.

Şi al treilea, nici pe departe la fel de puternic ca primele două, să se poarte ca o fată mare ce era şi să-l înfrunte, ori cine sau orice ar fi fost.

Înainte să se hotărască să aleagă opţiunea numărul trei, observă că totul din jur se animă din nou.

Simţind ca o alinare cântecul broaştelor sau ciripitul vreunei păsări, care se mai auzea când şi când, şi ţârâitul insectelor, Kylie alungă panica din inimă. Nu e de mirare că ceea ce se întâmplase în ultimele zile o făcuse să fie puţin suspicioasă. O clipă de tăcere în simfonia zorilor nu însemna neapărat că era urmărită de cineva.

Sau cel puţin nu de un vampir. Fără să ştie nici ea de ce, îşi aminti… îşi îndreptă rapid privirea spre marginea potecii, unde siluetele copacilor se înălţau ca nişte paznici ai pădurii. Nu se vedea nici pereche de ochi aurii care să o privească pe furiş din întuneric. Nicio altă creatură a nopţii Evident, singurul lucru care o urmărea acum era paranoia proprie, care fusese alimentată de coşmarul de mai devreme.

Dând afară aerul după ce îl ţinuse o vreme în piept, o luă din nou la picior. Mai apucă să facă vreo doi paşi, când auzi sunetul. Înainte să reacţioneze, simţi adierea aerului de dimineaţă care şuieră pe lângă ea.

Pregătită să lupte ca să scape cu viaţă, gândindu-se numai la vampirii proscrişi şi hotărâtă să dovedească faptul că nu era o pradă uşoară, Kylie ridică mâinile.

Apoi o văzu.

Nu era un vampir.

Pasărea uriaşă – o încrucişare între un bâtlan mare albastru şi ceva care era posibil să fi existat în epoca preistorică – ateriză cu fundul căptuşit cu pene chiar în faţa ei. Pasărea dădea din aripile care aveau o anvergură cam de doi metri, doi metri şi jumătate. Şocată, încă nevenindu-i să-şi creadă ochilor, lui Kylie i se tăie respiraţia. Creatura era mai înaltă decât ea cu mai mult de jumătate de metru. Fără să ştie ce să facă, Kylie se dădu un pas înapoi Scânteile începură să apară aproape imediat.

Încrucişându-şi mâinile la piept, Kylie se simţi ca o proastă că nu ghicise imediat.

— N-a fost distractiv, şuieră ea printre dinţi când Perry îşi făcu apariţia.

— Ce? întrebă el pe un ton serios pe care rar îl auzise din gura lui Perry.

— Că m-ai speriat al naibii de tare. Chiar m-am săturat până peste cap de…

— Îmi cer scuze. N-am vrut să te sperii. Te-am văzut alergând. Am vrut să mă asigur că totul e în regulă.

Nu ştia dacă era tonul lui sau expresia de pe chip, dar Kylie îşi dădu seama că băiatul spunea adevărul. Nu mai făcuse nicio farsă. Fusese îngrijorat.

— Totul e în regulă.

Totuşi, când se uită mai atent în ochii lui, îşi dădu seama că nimic nu era în regulă.

Perry, cel mereu pus pe farse, era sfâşiat de durere. Aproape aceeaşi durere pe care o văzuse în ochii Mirandei. Şi era mare prostie. Dacă fiecăruia îi păsa aşa de mult de celălalt, de ce nu treceau peste toată chestia asta care se întâmplase cu Kevin?

— Să ştii că ea chiar te place, Perry, o luă pe Kylie gura pe dinainte.

— Dar îi place şi de Kevin.

— Ba nu-i place de Kevin. El a sărutat-o, asta e tot. Şi voi doi nici măcar nu eraţi combinaţi.

— Ştia că-mi place de ea, spuse el. Am stat cu ea aproape în fiecare zi la masă.

— Da, dar un prieten trebuie să facă mai multe decât să stea la aceeaşi masă cu tine.

— Ştiu asta, spuse el pe un ton impertinent. Şi aş fi… aşteptam doar timpul potrivit.

— Şi de ce nu e acum timpul potrivit?

— E prea târziu, spuse el.

Kylie clătină din cap.

— Chiar ai de gând să laşi un sărut să te despartă de cineva la care ţii cu adevărat? Chiar eşti aşa de…

— Încăpăţânat? îi termină el întrebarea. Da, şi asta face parte din făptura metamorfului. Lucru despre care e clar că nu ştii nimic pentru că era cât pe ce să te arunci în ghearele morţii.

— Dar, dacă ţii la ea, atunci…

— Am ţinut, spuse el. Am ţinut la ea. Miranda e de domeniul trecutului acum.

În jurul lui începură să apară scântei slabe.

— Ah, continuă el, mulţumesc că ai încercat să mă aperi ieri dimineaţă. Dar, serios, să nu o mai faci niciodată.

Pasărea gigantică îşi făcu din nou apariţia. Când trecu pe lângă ea dând din aripi, părul lui Kylie îi flutură în vânt, moment în care simţi o durere puternică în stomac.

Lumina aurie a răsăritului care scălda fereastra clădirii de birouri o întâmpină pe Kylie când trecu de ultima cotitură. Fata se opri şi privi fix la fereastră, amintindu-şi privirea sumbră din ochii lui Perry şi dorindu-şi să o poată schimba.

Urcă scările, deschise uşa şi o strigă pe Holiday, ca aceasta să nu-şi facă griji gândindu-se cine putea să o viziteze la asemenea oră.

— Sunt în birou, îi răspunse Holiday şi Kylie intră.

Holiday îi făcu semn lui Kylie să ia loc. Fata se aşeză şi se rezemă de spătar, găsindu-şi o poziţie comodă.

— E totul în regulă? întrebă Holiday căutând printr-un teanc de scrisori.

Kylie oftă.

— Miranda e încă deprimată. Am dat nas în nas cu Perry şi am încercat să vorbesc cu el, dar nu vrea să asculte. Nu că n-ar părea şi el la fel de nefericit ca Miranda. Nici măcar nu se mai ţine de glume. Della suferă de sindromul premenstrual şi din cauza asta îşi pierde răbdarea cu Miranda, pentru că Miranda vrea toată ziua să mănânce îngheţată şi să bocească după Perry.

Kylie se opri o clipă să respire, apoi continuă. Vorbea întruna, parcă nu putea să se oprească.

— Deşi nu Miranda sau sindromul premenstrual o fac pe Della aşa de dificilă, ci gândul că trebuie să meargă acasă să-şi petreacă weekendul cu părinţii. Dar Mirandei, chiar şi când nu e deprimată, nu i-au plăcut niciodată schimbările de dispoziţie ale Dellei. Aşa că acum, Della şi Miranda ameninţă să-şi scoată inima una alteia şi să o dea de mâncare pisicii mele. De fapt, cred că Della voia ficatul Mirandei şi Miranda inima Dellei. Şi ca să-ţi răspund la întrebare… Nu, nimic nu e în regulă.

Holiday ridică ochii din teancul de scrisori şi rosti un singur cuvânt.

— Interesant.

— Ce e interesant?

Kylie avu o străfulgerare, văzându-se din nou în cabinetul doctoriţei Day, la o şedinţă de psihanaliză.

Holiday se concentră din nou asupra corespondenţei.

— Mai multe lucruri, de fapt. Puse o scrisoare la o parte înainte de a se uita din nou la Kylie. Dar să începem cu faptul că nu am întrebat de Miranda, Della sau de Perry. Am întrebat de tine.

— Vrei să zici că sunt o ciudată că îmi pasă de prietene mele? întrebă Kylie, simţindu-se dintr-odată iritată.

Ce e drept, era şi ea înainte de ciclu, deci era posibil să fie şi la ea puţin din sindromul premenstrual. Sau poate că de vină erau celelalte tone de probleme care o apăsau pe umeri, de parcă ducea în spate o gorilă bosumflată.

— N-am vrut să spun că eşti ciudată.

Tonul blând al lui Holiday o irită pe Kylie mai mult decât cel al psihoterapeutului. Probabil pentru că o făcea să se simtă mai puţin ciudată şi mai degrabă scorpie.

Holiday îşi sprijini bărbia în mâini, un gest atât de caracteristic pentru directoarea taberei, încât Kylie nici nu putea să şi-o imagineze vreodată altfel. Parcă mâna îi era lipită de bărbie.

— Voiam să las să se înţeleagă că eu cred că-ţi ascunzi propriile probleme de tine însăţi, concentrându-te la problemele tuturor celorlalţi.

Kylie îşi aminti că motivul pentru care făcuse scurta plimbare matinală până la biroul lui Holiday nu era de fapt Perry sau Miranda. OK, poate că Holiday avea dreptate. Nu că ea ar fi fost în stare să recunoască asta acum.

— Şi poate totuşi nu sunt decât o persoană de treabă.

Kylie se afundă mai mult în scaun şi regretă că avusese ieşirea de mai devreme. Pentru niciuna dintre problemele ei nu putea să fie învinuită Holiday, ba, mai mult, relaţia dintre ele, care devenea din ce în ce mai strânsă, era unul dintre puţinele lucruri bune din viaţa lui Kylie acum. Din acest motiv, zâmbi spăşită la sfârşitul propoziţiei.

— De treabă? Oh, nu mă îndoiesc de asta. Holiday zâmbi larg. Deci, să mai încercăm o dată. Ce mai faci tu, Kylie?

Kylie îşi îndreptă umerii şi îşi sprijini coatele pe birou.

— Cât timp ai la dispoziţie?

— Oricât de mult e nevoie.

Holiday păstră câteva clipe de tăcere, apoi întrebă:

— Ce se întâmplă între tine şi Derek?

— Nimic. De ce? întrebă Kylie.

Holiday ridică suspicioasă din sprânceană.

— Am văzut că nu ştiai cum să ieşi mai repede din cantină ieri când a venit el, şi acelaşi lucru s-a întâmplat şi la cină.

— Pur şi simplu nu voiam să vorbesc cu el.

Ăsta era şi adevărul. Mă rog, o parte din el.

Dar Kylie nici nu voia ca o persoană care avea capacitatea de a-i citi emoţiile sau de a-i adulmeca hormonii să ştie cât de mult o excita persoana lui doar când se uita la el. Până când reuşea să-şi disciplineze gândurile neascultătoare, era mai bine să nu se apropie de el în mulţime. Şi nici când e singur, recunoscu ea în sinea ei. Şi da, mai devreme sau mai târziu, avea să fie obligată să-i explice asta lui Derek.

Şi Kylie prefera să fie mai târziu.

— Deci ceva nu e în regulă, ziceai? întrebă Holiday.

Kylie îşi împreună mâinile peste piept.

— Visez eu sau mi-ai spus nu demult să am grijă să nu… Kylie nu voia să o spună cu voce tare. Nu m-ai avertizat tu să am grijă în preajma lui? Şi acum, că sunt precaută, te porţi de parcă n-ar fi un lucru bun. Ce vrei exact să fac?

Holiday îşi ţuguie buzele, gânditoare.

— Să ai grijă, da. Dar nu am vrut să spun să-l eviţi.

— Poate că n-ai vrut să spui asta, dar acum ăsta e felul meu de a fi precaută. Felul meu de a face faţă situaţiei.

Holiday ridică mâna.

— Foarte bine. Fă-i faţă în stilul tău.

Făcu o pauză, apoi oftă adânc şi Kylie înţelese că ea nu era de acord.

— Ai apucat să vorbeşti cu tatăl tău vitreg?

Kylie îşi dădu ochii peste cap.

— Iar te-a sunat mama? Să mă pici cu ceară dacă ştiu de ce crede ea că e o idee aşa de bună să-l iert pe omul ăsta, când ea nu are de gând să facă asta nici de acum într-o sută de ani.

Holiday strâmbă din nou din buze, ca şi cum îşi cântărea cuvintele înainte de a le rosti.

— El divorţează de mama ta, nu de tine.

Mda, şi mama lui Kylie spusese cam acelaşi lucru, dar Kylie nu se lăsa păcălită.

— A naibii să fiu dacă nu simt altceva.

Încă îşi mai amintea când îl implorase să o lase să locuiască cu el. Dar nu, el nu o voise. Şi de ce? Kylie se uită la Holiday din nou.

— Mama ţi-a zis şi că tata o regulează pe o tipă care e mai mare doar cu câţiva ani decât mine?

— Nu, spuse Holiday. Dar mi-ai spus tu. În ziua când am plecat să luăm îngheţată. În ochi i se citea compasiunea. Uite, Kylie, nu spun că el nu a făcut ceva rău. Dar nu are legătură cu voi doi. Dacă aş lăsa relaţia dintre tata şi mama să afecteze sentimentele mele pentru ei, i-aş urî pe amândoi.

— Îmi pare rău, dar nu sunt deloc de acord. Poate că nu are legătură cu noi doi, dar ce a făcut el m-a afectat şi pe mine, spuse Kylie. În multe feluri. De exemplu, mama m-a sunat ieri şi mi-a spus că o bate gândul să vândă casa. Casa noastră în care am crescut, locul căruia i-am spus „casă" toată viaţa mea.

Holiday se rezemă de spătarul scaunului.

— E greu. Mi-aduc aminte şi acum ce supărată am fost când mama a vândut casa. Dar…

— Niciun dar, zise Kylie. Mama n-ar trebui să mă forţeze să fac ceva ce nici ea nu poate să facă. Ea nu poate să-l ierte. Poate că nici eu nu pot. Aşa că să-i spui asta data viitoare când o să te sune. Sau poate că o să-i spun chiar eu personal.

Holiday se încruntă.

— Nu mama ta a sunat, ci tatăl tău vitreg. Şi a spus că…

— Oh, la naiba! Te-a sunat?

Kylie îşi aminti ce jenant fusese când tatăl ei îi făcuse ochi dulci lui Holiday, holbându-se la ea de parcă era un copil căruia îi lăsa gura apă după o bomboană.

— Te rog să nu-mi spui că ţi-a dat întâlnire sau ceva de genul ăsta!

— Nu. Chiar părea îngrijorat. A spus că te sună şi-ţi scrie e-mailuri întruna, dar tu nu răspunzi.

— Dacă ar fi fost aşa de îngrijorat, ar fi putut să vină în ziua de vizite. Dar a făcut asta? Nu. Şi ştii de ce? Pun pariu că din cauză că prietena lui nu vrea să-l lase să vină. Probabil că părinţii ei nu-i dau voie să plece din oraş.

— Sau poate că nu vine pentru că el crede că nu vrei să-l vezi. Holiday clătină din cap. Cred că… poate ar trebui să încerci să vorbeşti cu el. Îşi muşcă buza şi strâmbă din nou din gură. Oh, fir-ar să fie! Deja mi-am dat cu părerea fără să fiu întrebată. Acum, că tot am început, aş putea să-ţi mai zic ceva. Părerea mea e că tactica ta de a face faţă tuturor problemelor din propria-ţi viaţă e evitarea. Prima dată tatăl tău, iar acum Derek. Şi-ţi spun sincer, evitarea e o jalnică scuză ca metodă de a face faţă problemelor. Ştiu asta pentru că am încercat-o şi eu, o dată sau de două ori.

— Da, spuse Kylie, simţindu-se din nou ca o scorpie, dar neputând să se oprească. Dar până o să apară ca prin minune, în desaga mea cu trucuri, altă metodă de a face faţă problemelor, o să mă mulţumesc cu asta.

Aproape că-i venea să-şi ia singură apărarea şi să-i spună lui Holiday că nu evita nimic. Petrecuse ziua de dinainte şi o parte din cea de azi dând telefoane celor cu numele Brighten care locuiau în zona Dallasului, încercând să-i găsească pe părinţii adoptivi ai tatălui ei, ca să dea de urma părinţilor lui biologici, în speranţa că avea să afle ce fel de creatură era.

Holiday se încruntă.

— Toţi trebuie să învăţăm pe propria noastră piele, nu-i aşa?

— Cred că da, spuse Kylie, deşi nu era sigură că nu se putea şi mai rău de atât. Doar că nu sunt pregătită să-i fac faţă tatălui meu… tatăl meu vitreg, adică… sau sentimentului faţă de Derek. Cer prea mult dacă vreau să mai fiu păsuită?

— Nu, nu ceri prea mult. Dar vorbind la modul general, cu cât amâni mai mult o problemă, cu atât e mai greu de rezolvat. Uneori trebuie s-o înfrunţi direct. Tata spunea că trebuie să priveşti problemele drept în faţă şi să le scuipi în ochi.

— Nu am stăpânit niciodată arta scuipatului, spuse Kylie.

Holiday zâmbi şi se uită din nou la teancul de scrisori. Oftând, ridică ochii spre Kylie.

— Vrei să eviţi şi asta?

Îi întinse o scrisoare peste birou.

— Ce?

Kylie se holbă la plic şi văzu numele ei scris în grabă. Scrisul îi era familiar. Era al lui Lucas, îl cunoştea din scrisoarea anterioară.

Capitolul 8

O parte din Kylie voia să-i dea înapoi scrisoarea. Nu-şi făgăduise să-l uite? Ştia că Holiday nu avea să o forţeze să ia plicul. Nu avea destule pe cap acum? De ce să accepte de bunăvoie şi alte complicaţii?

Holiday trase înapoi scrisoarea. Uitându-se la ea, Kylie se aştepta să citească o oarecare dezaprobare în ochii directoarei de tabără pentru că, din nou, Kylie nu era nerăbdătoare să-şi înfrunte problemele. Dar nu văzu pe chipul lui Holiday decât empatie.

— Nu sunt sigură că vreau s-o citesc, mărturisi Kylie.

— De ce? întrebă Holiday.

— A fugit cu altă fată.

— Nu cred că se gândeşte la Fredericka ca la…

— Dar ea aşa îl consideră. Şi dacă sare pe el… până la urmă, e băiat.

— Ştiu, spuse Holiday. Totuşi, nu toţi băieţii…

— Nu toţi, dar unii da. Şi e greu să-i deosebeşti. Matematică pură. Crezi că ai înţeles exerciţiul şi răspunsul e greşit. Şi să nu încerci să mă contrazici, pentru că ăsta e şi motivul pentru care nu vrei să-i dai lui Burnett o şansă.

Holiday îşi rezemă din nou bărbia în mâini şi nu o contrazise pe Kylie. După câteva clipe de tăcere, Holiday spuse:

— Aş putea s-o pun într-un sertar şi dacă te hotărăşti că vrei să o citeşti mai târziu, poţi s-o faci.

Da, Holiday putea să facă lucrul ăsta, dar oare Kylie era în stare? Putea oare să plece din birou fără să ia scrisoarea cu ea? Putea să se prefacă indiferentă, că nu-i păsa de Lucas? Că nu-şi făcuse griji în legătură cu el de când plecase – griji în legătură cu ce se întâmplase de nu putea să-i spună şi ei şi că o parte din asta o includea şi pe Fredericka?

Oh, şi dacă încă mai ţinea la Lucas, atunci ce simţea de fapt pentru Derek? Sau ceea ce simţea pentru Derek era adevărat sau el îi manipula sentimentele?

Oh, la naiba! Oare viaţa ei putea să fie şi mai mult dată peste cap?

Putea la fel de bine să ia pur şi simplu scrisoarea şi cu Dumnezeu înainte!

Kylie întinse mâna şi trase scrisoarea de sub palma lui Holiday. După ce se uită la ea câteva secunde, Kylie o împături şi o îndesă în buzunarul blugilor. Mai târziu, când avea să fie singură şi se simţea în stare să scuipe problema între ochi, avea să se ocupe şi de ea.

Când ridică privirea, Holiday încuviinţă, ca şi cum ar fi vrut să-i spună lui Kylie că făcuse ce trebuia. Deşi Kylie nu era sigură de asta. Acum era sigură de foarte puţine lucruri din viaţa ei. În încăpere se lăsă din nou tăcerea stânjenitoare de dinainte şi Holiday schimbă subiectul, aducând în discuţie unul care era la fel de neplăcut.

— Ai aflat ceva nou de la fantomă?

— Nou, da, dar nu şi util.

Kylie se încruntă, dorindu-şi să evite şi problema asta, aşa cum făcuse cu tatăl ei vitreg şi cu Derek. Dar violenţa, şi avertizarea fantomei nu-i dădeau de ales.

— Cred că a fost torturată de cei care au răpit-o.

— Aoleu, exclamă Holiday. Şi chiar crezi că s-a întâmplat în realitate sau crezi că vrea doar să-ţi comunice ceva?

— Cred că s-a întâmplat în realitate.

Kylie îşi muşcă buza, gândurile zburându-i la avertismentul fantomei, cum că acel lucru avea să se întâmple cuiva drag, dacă nu-l împiedica ea.

— Visul a fost prea real, continuă ea, asemănător cu cel în care Daniel a fost împuşcat. Eu eram ea în vis. Şi ei veneau spre mine cu nişte cuţite ciudate. Mă simţeam de parcă eram drogată şi, când am încercat să le opun rezistenţă, m-au legat de mâini.

Amintindu-şi groaza care o cuprinsese, Kylie simţi cum i se accelerează pulsul. Începu din nou să se panicheze.

Holiday o atinse pe mână. Atingerea ei emană o căldură care i se răspândi în tot braţul şi care îi aduse alinare. Teama care i se cuibărea în suflet dispăru ca un şoricel speriat. Şi, ca prin minune, panica se estompă într-un sentiment mai puţin copleşitor. Kylie se uită la directoarea taberei.

— Mulţumesc, dar asta nu o să rezolve nimic. E ca şi cum ai pune un plasture pe o rană provocată de un glonţ.

— Ştiu. Holiday se încruntă. Dar când tot ce poţi să-i oferi unui om e o atingere care-i aduce alinare, vrei să o faci.

Kylie expiră lung.

— Ce-o să se întâmple dacă nu aflu?

Mâna lui Holiday, care se odihnea pe încheietura mâinii lui Kylie, deveni mai caldă, de parcă simţea că aceasta avea nevoie de încă o doză de calm.

— Accepţi că ai făcut tot ce ţi-a stat în putere să încerci să împiedici lucrul ăsta şi mergi mai departe.

Lui Kylie, responsabilitatea pe care simţea că o poartă, alături de enormitatea spuselor lui Holiday, i se păru deodată prea mult. Kylie îşi smuci mâna de sub palma lui Holiday.

— Nu. N-aş putea… N-aş putea să trăiesc cu mine însămi după aia. Dacă înţeleg eu bine, cineva o să moară. O să moară de-adevăratelea şi nu o să fie o moarte prea uşoară.

Toate problemele din viaţa ei începură să-i bombardeze capul ca nişte mingi de ping-pong. Îi dădură lacrimile. Încă mai suferea cumplit când se gândea la înmormântarea bunicii – nu mai putea să piardă pe altcineva. Eşecul nu era o opţiune. Mintea ei începu să lucreze frenetic, încercând să-şi dea seama cine din cei iubiţi ar putea fi în pericol. Oare mama ei? Era cineva de acasă? Sau cineva din tabără? Era posibil chiar să fie Holiday. Oh, Doamne, dacă era Lucas sau Derek? Aruncă o privire spre uşă şi se luptă cu dorinţa aprigă de a pleca.

Holiday îşi drese glasul.

— Oricât de mult ne-am dori să nu dăm greş, harul nostru nu e o garanţie că putem să ajutăm pe toată lumea. Uneori trebuie să acceptăm că nu putem să rezolvăm lucrurile.

Kylie clătină din cap.

— Probabil că tu poţi să accepţi asta, dar eu nu. Îşi muşcă buza până o duru. Ar fi trebuit să refuz harul. Nu pot să o fac. Ar fi trebuit să-l returnez cu un bilet mare pe care să scrie Mersi, dar nu-l vreau nici să mă pici cu ceară. Nodul din gât devenea parcă tot mai mare. E prea târziu să-l refuz acum?

— Mă tem că da, răspunse Holiday. Te-ai deschis singură când…

Kylie se ridică aşa de repede, încât scaunul de lemn pe care stătea alunecă şi căzu la pământ cu un zgomot puternic, care făcu să răsune micul birou.

— Kylie, aşteaptă!

Vocea lui Holiday o urmări pe Kylie când aceasta ieşi grăbită pe uşă, dar nu-i dădu atenţie. La naiba! Trebuia să găsească o cale să descifreze mesajul fantomei. Trebuia să o facă. Dacă nu, cineva drag ei avea să moară şi ea nu mai putea să trăiască cu propria persoană dacă se întâmpla aşa ceva.

Încă gâtuită de emoţii, Kylie urcă scările din faţa cabanei sale chiar în momentul când soarele se ivea pe cer, pe linia orizontului. Jetul de lumină aurie o lovi în spate şi îi proiectă umbra alungită pe verandă. Când făcu următorul pas, soarele probabil că se ridicase mai sus, căci umbra ei părea să danseze pe scândurile verandei. Umbrele care dănţuiau îi amintiră de… cascadă.

I se opri respiraţia. Trebuia să se ducă la cascadă. Oricât de nebunească părea ideea, parcă ceva îi spunea că acolo avea să găsească răspunsurile pe care le căuta. Lăsă ideea să i se aşeze în creierul obosit. Şi, asemenea razei de soare care o atingea pe spate, primul licăr de speranţă începu să prindă contur.

Trăgând lacomă aer în piept, se simţi deodată plină de vigoare şi de energie.

Putea s-o facă. Doar că nu voia să fie singură. Se uită din nou la uşa de la intrare a cabanei. De ce ar

trebui s-o facă singură? Doar avea prietene. Chiar dacă era vorba despre fantome, acestea ar ajuta-o dacă le-ar ruga.

Era adevărat, le mai rugase şi înainte şi fetele o refuzaseră categoric, dar de data asta era altceva. De data asta, avea să le implore. Şi ele aveau să accepte, nu? Era doar o singură cale să afle.

Intră grăbită în cabană, trecu rapid pe lângă Şosetă care alergă să i se agaţe de gleznă şi deschise cu putere uşa de la dormitorul Dellei.

— Am nevoie de tine. Trezeşte-te!

O văzu pe Della ridicând capul şi privind-o cu ochii lipiţi de somn. Della nu era în elementul ei dimineaţa.

Apoi Kylie se repezi la uşa dormitorului Mirandei şi o deschise.

— Miranda! Trezeşte-te! Am nevoie de voi, fetelor.

Miranda se ridică sprijinindu-se într-un cot. Avea ochii umflaţi – ca atunci când plângi, de parcă ar fi stat trează jumătate de noapte şi ar fi suspinat cu faţa în pernă – ceea ce şi făcuse probabil, după cum o ştia ea pe Miranda. Lui Kylie i se strânse inima pentru prietena ei şi era cât pe ce să zică Nu mai contează. Dar reuşi să-şi înfrângă dorinţa de a renunţa, căci îşi dorea foarte mult să o însoţească amândouă. Şi poate că Della avea dreptate – era timpul ca Miranda să înceteze să-şi mai plângă de milă şi să treacă peste durere.

— Te rog, spuse Kylie, înainte ca Miranda să se apuce din nou să se lamenteze.

Kylie se duse la masa din bucătărie să le aştepte, dar nu avea stare. Aşa că măsura bucătăria în lung şi-n lat, aşteptând ca prietenele ei cele mai bune să se scoale ca ea să poată să-şi înceapă pledoaria.

— Ar fi bine să fie ceva important, spuse Della intrând împleticindu-se în bucătărie şi aşezându-se pe scaun. Ştii cât e ceasul? Nu e nici măcar şase. Acum e somnul cel mai dulce pentru mine.

Miranda ieşi din dormitor câteva secunde mai târziu, îmbrăcată cu un tricou, pantaloni scurţi şi papuci cu iepuraşi. Kylie îi privi papucii; urechile iepuraşilor se mişcau în sus şi-n jos cu fiecare pas pe care fata somnoroasă îl făcea spre un scaun gol. După ce se aşeză pe el, se uită la Kylie.

— Ce e? mormăi ea.

— Suntem o echipă, nu? întrebă Kylie. Ne susţinem una pe alta. Nu aşa am spus?

— De ce am impresia că e o înscenare? rosti Della, după care îşi lăsă capul pe masa de stejar şi fruntea se lovi de lemn cu o bufnitură surdă.

Dacă altcineva s-ar fi lovit atât de tare, probabil că ar fi leşinat, sau cel puţin s-ar fi trezit cu ditamai cucuiul. Dar nu şi un vampir.

— Spune-ne concret despre ce e vorba, ceru Miranda, după care îşi împreună braţele pe masă şi îşi rezemă bărbia pe încheietura mâinii.

Părul ei multicolor se împrăştie pe masă. Kylie se uita când la Miranda, când la Della care nu-şi ridicase capul de pe masă şi inima începu să-i bată mai tare. Dacă o refuzau, avea să o doară.

Probabil că Della auzise bubuitul inimii lui Kylie, căci ridică fruntea şi o privi lung.

— Hai toarnă tot, tu aia, care pălăvrăgeşti cu fantomele! Cât de rău poate să fie?

Kylie înghiţi în sec şi făcu ce o îndemnase Della: trecu direct la subiect.

— Vreau să veniţi amândouă cu mine la cascadă. Vreau doar să…

— Oh, la naiba, nu! exclamă Della.

— Nici să nu te gândeşti, adăugă Miranda în acelaşi timp şi-şi îndreptă spatele.

— Dar trebuie să merg acolo, spuse Kylie.

— Atunci du-te! zise Della făcând un semn cu mâna spre uşă.

Kylie înghiţi cu noduri.

— Nu vreau să merg singură.

— Şi vrei să ne sacrificăm şi noi, îi ripostă Della.

— N-o să se întâmple nimic, insistă Kylie.

— Atunci de ce trebuie să mergem acolo? întrebă Miranda şi se încruntă strâmbând din gură.

— N-o să se întâmple nimic rău, continuă Kylie, după care se aşeză pe scaun, pierzându-şi speranţa în faţa atitudinii lor.

— Cine garantează asta? întrebă Della.

— Eu, răspunse Kylie. Doar că… nu vreau să merg singură acolo.

— Pentru că ţi-e frică, insistă Della. Şi ai un motiv al naibii de bun. Nu ştii ce fac îngerii morţii?

Kylie ezită.

— Ei sunt cei care judecă fiinţele supranaturale, răspunse ea, repetând ce auzise, dar adevărul era că nu înţelegea prea bine care era treaba cu ei.

Cum ar fi fost posibil din moment ce nimeni nu voia să vorbească despre ei? Nimeni în afară de Holiday, şi ea nu spusese decât că nu întâlnise niciunul în persoană.

— Da, ei sunt cei care ne judecă şi uneori ei aplică şi pedeapsa, spuse Miranda. Am cunoscut o fată, Becca. Se… juca după bunul plac, făcând diverse farmece oamenilor care o enervau. Oameni care chiar nu meritau. Poate că era rea de felul ei, dar, la naiba, farmecele ei nu erau aşa de grave. Două zile mai târziu, a ieşit afară din casă şi hainele i-au luat foc. Pfu, uite aşa, au început să scoată fum. Acum e desfigurată, are o grămadă de cicatrici şi toată lumea spune că îngerii morţii i-au dat o lecţie.

— Sau poate că a fost cineva asupra căruia a aruncat o vrajă şi care s-a răzbunat, spuse Kylie.

— Toată lumea a fost chestionată de consiliul vrăjitoarelor. S-a dovedit că nimeni nu era vinovat.

Kylie clătină din cap.

— Nici măcar nu ştim dacă îngerii morţii există cu adevărat. Există posibilitatea să fie doar nişte fantome cu puteri mai mari, spuse Kylie, repetând alt lucru pe care îl spusese Holiday.

Dacă Della şi Miranda ar fi aflat măcar jumătate din ce făcuse Daniel aducând-o în visele lui şi făcând-o să iasă din corpul ei şi să intre într-al lui ca să trăiască pe pielea ei momentul morţii lui, probabil l-ar crede un înger al morţii.

Della se aplecă cu scaun cu tot. Acum scaunul se mai sprijinea doar pe două picioare.

— Dacă tu crezi că nu există, de ce vrei să mai mergi acolo?

— Pentru că dacă există cea mai mică şansă să fie adevăraţi şi dacă sunt mai puternici decât fantomele obişnuite, atunci ar putea să mă ajute să salvez o persoană dragă mie.

Nu le explicase niciodată acest lucru Dellei şi Mirandei. Cum ar fi putut de vreme ce, în clipa în care auzeau cuvântul fantomă, se panicau?

— Pe cine să salvezi? întrebă Della, după care, legănându-se cu scaunul, începu să se uite în jur, fiindu-i teamă că aveau companie.

— Nu ştiu. Ai putea fi tu. Kylie se uită fix în ochii negri ai Dellei. Sau tu. Arătă spre Miranda. E o fantomă care îmi tot spune că cineva drag o să moară. Şi de mine depinde să…

— Sper să nu fie una dintre noi, spuse Miranda.

Della pufni.

— Poate că e una dintre noi şi o să murim pentru că ne duci acolo ca ofrandă îngerilor morţii.

— Ştii că n-aş face aşa ceva.

Sentimentul de frustrare era mai puternic ca niciodată. Bătu din piciorul stâng încercând să nu-şi piardă răbdarea, dar se părea că nu dispunea de prea multă în ultimul timp. Era desculţă şi simţea sub tălpi gresia rece.

Della clătină din cap.

— E destul de rău că trebuie să acceptăm că te vizitează tot timpul fantomele, dar să mergem să căutăm îngerii morţii… Reveni cu scaunul pe toate cele patru picioare cu un zgomot puternic. Nu vreau să mă trezesc cu cicatrici pe toată faţa. Nici gând.

Kylie se uită când la una, când la alta.

— Bun, chiar dacă există, ce aţi făcut voi aşa de grav încât să… încât să vă dea foc? Se uită la Miranda. Tu nu arunci vrăji asupra nimănui. Se uită din nou la Della. Şi tu nu…

— Nu ştii tu ce-am făcut eu, rosti scurt Della şi ochii îi luciră. La naiba, nici măcar eu nu ştiu ce-am făcut. Există un moment când te transformi în vampir şi când pierzi de tot controlul. La fel mi s-a

întâmplat şi mie. Nu ştiu ce s-a întâmplat timp de două zile întregi. Nu vreau să ştiu. Din cauza asta nu arunc eu piatra. Din cauza asta nu-mi irosesc timpul judecându-i pe ceilalţi. Şi de-asta nu mă duc în locuri unde se presupune că se adună îngerii morţii. Poate că tu nu ai păcătuit niciodată, dar eu nu sunt perfectă.

Kylie sesiză umbra de vinovăţie din glasul Dellei.

— Nu cred că ai fi făcut ceva aşa de grav.

— Eu n-aş băga mâna în foc, declară Miranda strâmbându-se. Uite cum se portă cu mine, se plânse în continuare, ostentativ.

Della îi aruncă o privire fioroasă.

— Scuteşte-mă, n-am fost niciodată rea cu tine.

— Să-i spui asta lu' mutu', zise Miranda. Numai aşa te-ai purtat cu mine în ultimele zile. Eu sufăr şi tu faci mişto de mine.

— Da, dar o fac din dragoste. Cu speranţa că o să te fac să-ţi dai seama ce fraieră eşti. Jeleşti după un tip care se opăreşte în aşa hal pentru că unul dintre prietenii lui te-a sărutat. Ar trebui să te pupi cu toţi amicii lui ca să-i arăţi că nu-ţi pasă. Nu să te smiorcăi…

— Nu sunt tâmpită, răspunse Miranda îndreptându-şi degetul mic spre ea.

— Ţi-am spus să nu mai ridici niciodată degetul ăla afurisit spre mine!

Della sări de pe scaun şi începu să strige ceva despre cum toate vrăjitoarele ar trebui să fie sortite iadului.

Kylie stătea şi asculta cum îşi aruncau insulte una alteia. Apoi, frustrată şi pierzându-şi complet răbdarea, se ridică în picioare, îşi luă încălţările de lângă uşă şi ieşi afară. Se opri pe verandă să-şi pună tenişii Reebok.

Se aşeză în fund pe verandă şi îşi puse tenisul drept în picior. Simţea junghiuri în degetele de la picioare, ca şi în piept. Slăbi şireturile înainte să le lege. Oare Della sau Miranda îşi dăduseră seama măcar că ea ieşise din cameră? În acel moment, realiză că frustrarea şi nerăbdarea nu erau singurele emoţii care luptau să câştige un loc în inima ei. Acest lucru o durea.

Nu-şi dădeau seama câtă nevoie avea de ele acum? Aranjându-şi şireturile fără să se grăbească, Kylie spera că fetele aveau să se răzgândească.

Că aveau să hotărască amândouă că prietenia lor însemna destul de mult ca să se încreadă în ea în privinţa asta.

După ce se legă la primul şiret, la dreptul, Kylie îşi puse tenisul celălalt şi repetă mişcările. Încă le mai auzea cum ţipau una la alta. Încă nu-şi dăduseră seama că ea plecase. Sau poate că îşi dăduseră seama, dar nu le păsa. Şi asta o duru.

Dacă oricare din ele ar fi avut nevoie de ajutorul ei, ea le-ar fi fost alături.

Se ridică în picioare. Atunci observă că încă mai avea cămaşa de noapte pe ea, sub care îşi trăsese blugii şi că nu-şi pusese sutienul. Dar nu-i păsa. Sări de pe verandă.

O luă la fugă pe potecă, fără să ştie bine cum să ajungă la cascadă. Dar ceva în sinea ei îi spunea că avea să o găsească. Avea să o facă. Şi avea să o facă singură.

Kylie se opri brusc la marginea pădurii, neştiind pe unde să o ia. Îşi amintea că auzise vuietul cascadei în locul unde fusese cu Derek. Îşi amintea că-l auzise şi la pârâul unde erau urmele de dinozauri. Cascada trebuia să fie undeva la mijloc, aşa că o porni înainte pe cărare. Făcu doar câţiva paşi sub coroana deasă a copacilor, când lumina estompată a zorilor de zi lăsă loc unui semiîntuneric cenuşiu, ceţos. Simţea efectiv ceaţa pe faţă.

Căldura primelor ore ale dimineţii alungase răcoarea nopţii, forţând-o să se transforme în aburi. Dar ceaţa întunecată era ciudată. Se agăţa de copaci şi stătea suspendată la câţiva centimetri de pământ. Senzaţia de nelinişte şi teamă făcu să i se ridice părul pe ceafă. Crezând că era uşor paranoică, ignoră senzaţia şi-şi continuă drumul. Grăbi pasul. După ce parcursese cam patru sute de metri pe potecă, se aventură ieşind de pe cărarea bătătorită, sperând că vuietul cascadei avea să o cheme, aşa cum păruse să

o facă şi înainte. Ascultă fără să se oprească din alergare. Nu se auzea nicio cascadă. Doar tenişii ei care loveau pământul, şi zgomotele fireşti din natură.

Înainta printre copaci, căutând poteci sau croindu-şi singură drum. Spinii tufişurilor dese i se agăţau de blugi, de parcă ar fi încercat să o împiedice să meargă mai departe. Kylie nu încetini pasul. Din când în când, se mai întâmpla să-i apară în cale câte o creangă de copac mai joasă, dar Kylie fie se ferea la timp, fie o dădea la o parte cu mâna.

Îşi aminti când încercase să ţină pasul cu Della într-o pădurice asemănătoare cu aceasta, în noaptea când fusese organizat primul foc de tabără. De-abia putea atunci să se ţină după Della. Acum situaţia se schimbase. Picioarele se mişcau unul după altul în mişcări regulate, fără să depună efort.

Gândul îi veni din nou în minte: schimbare. Totul se schimba. O simţea în felul cum se mişca, în viteza cu care înainta, în felul în care trăgea aer în piept. Ce altceva avea să se mai schimbe?

Nu e important, nu acum, îşi spuse ea. Singurul lucru care conta era să înţeleagă mesajul fantomei. Salvarea unei vieţi devenea o prioritate. Pe urmă putea să-şi facă griji în privinţa ei.

Clipi şi dădu la o parte o creangă plină de frunze care-i venea în faţă. Se auzi o trosnitură puternică, şi putea să jure că se rupsese creanga, dar nu-i venea să creadă. Cu cât pătrundea mai adânc în pădure, cu atât mai des era tufărişul şi cu atât alerga mai repede şi cu atât inima îi pompa mai repede, cu un amestec de frică şi nerăbdare faţă de ce o aştepta la cascadă. Întreg corpul îi fremăta de adrenalină.

Era oare nebună că se ducea la cascadă? Dacă Miranda şi Della avuseseră dreptate? Dacă îngerii morţii se uitau la păcatele ei şi hotărau să o pedepsească?

Se gândi ce rele făcuse la viaţa ei: îşi minţise mama, stătuse deoparte când o fată se luase de un puşti de la şcoală, lovise o veveriţă când făcuse şcoala de şoferi. Cu cât se gândea mai mult, cu atât lista ei de păcate părea mai lungă.

Oare o căuta cu lumânarea ducându-se la cascadă? Sau încerca să salveze pe cineva drag de un lucru îngrozitor?

Atunci îşi dădu seama. Singurele zgomote care răsunau erau paşii ei şi spinii care se rupeau agăţându-i-se de blugi în timp ce alerga. Se opri şi îşi cuprinse mijlocul cu braţele. Respirând precipitat, se aplecă. În timp ce se chinuia să tragă aer în piept, pădurea încremeni. Văzduhul mut zăcea deasupra greu, chiar mai greu decât ceaţa care se mai ridicase câţiva centimetri şi se unduia printre copaci. Şi îşi dădu seama imediat. Nu era singură.

Capitolul 9

Sunetul vreascurilor strivite sub picioare îi dădu de înţeles lui Kylie că urmăritorul stătea în spatele ei. Ea încremeni, ţinându-şi respiraţia şi simţind cum frica îi pătrunde până în măduva oaselor. Oare o găsiseră îngerii morţii?

Încă nu se hotărâse cum să acţioneze mai departe, când auzi:

— Să mor eu, a fost chiar distractiv!

Kylie recunoscu vocea melodioasă. Îşi înăbuşi teama şi se întoarse. Nu-i veni să creadă ce văzu în faţa ochilor. Miranda stătea cocoţată în cârca Dellei, cu picioarele încolăcite în jurul taliei fetei-vampir.

— Plimbarea s-a terminat. Deschide ochii. Am găsit-o.

Della descolăci gleznele Mirandei şi se scutură dând-o jos, fără să-şi ia ochii de la Kylie.

— Te simţi bine? o întrebă Della pe Kylie. Inima îţi bate tare de tot. S-a întâmplat ceva?

Chiar dacă senzaţia de panică încă nu dispăruse, Kylie nu se putu abţine să nu zâmbească. Veniseră. O copleşiră emoţiile şi i se puse un nod în gât. O podidiră lacrimile fără să vrea.

— Ai cărat-o în cârcă până aici? întrebă Kylie, sperând ca ele să nu-i bage de seamă lacrimile din ochi care i-ar fi dezvăluit emoţia.

— Fie făceam asta, fie trebuia s-o aştept. Miranda e mai înceată decât o ţestoasă cu trei picioare care

merge într-un baston rupt.

— Ba nu sunt, spuse Miranda.

— Ba eşti, o contrazise Della.

Kylie încercă să înghită nodul din gât.

— Ce e? întrebară Miranda şi Della în acelaşi timp, spulberând speranţele lui Kylie că emoţiile ei aveau să treacă neobservate.

Nu că ar fi contat prea mult. O mai văzuseră plângând şi altă dată.

— Ne pare rău că te-am refuzat, se auzi vocea Mirandei, care o înghiontea pe Della. Nu-i aşa?

— Sigur că da, spuse Della. Chiar te simţi bine? întrebă ea. Inima îţi bate repede. Foarte repede. Mai repede decât a unui om.

Kylie clipi din nou. Chiar se simţea ciudat, dar nu era o senzaţie în totalitate neplăcută.

— N-am nimic. De fapt, mă simt foarte bine acum că sunteţi amândouă aici. Mulţumesc.

Rosti cuvintele cu multă emoţie şi ochii i se înlăcrimară şi mai mult.

Della ridică din umeri.

— Dacă o să mor sau ceva de genul ăsta, o să mă întorc din morţi să te bântui până ţi se acreşte.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Miranda lui Kylie zâmbind cu jumătate de gură. Dacă începe să te bântuie, am o vrajă care o s-o azvârle în purgatoriu pentru cel puţin doisprezece ani.

Della îi aruncă o privire Mirandei prefăcându-se îngrijorată, apoi o apucă pe Kylie de cot.

— Hai, să mergem să dăm de urma îngerilor morţii.

— Pot să mă caţăr din nou în cârca ta? întrebă Miranda şi-şi frecă mâinile.

— Nu. Şi dacă spui cuiva că te-am cărat în spate, o să-ţi rup rotulele. N-am de gând să fiu cărăuşul tuturor.

— Cu excepţia băieţilor, nu? chicoti Miranda.

— Ce scârbos! exclamă Della şi Miranda chicoti mai tare.

Kylie se uită la prietenele ei şi îşi dădu seama că de zile bune nu o mai auzise pe Miranda râzând.

— Vă iubesc, fetelor!

— Da, ştim, spuse Miranda şi se puseră toate trei în mişcare.

Buna dispoziţie dispăru încet-încet în umbra neagră a copacilor.

Mergeau fără să vorbească. O pasăre ciripi deasupra lor şi vântul făcu frunzele să foşnească. Kylie presupunea că mergea în direcţia bună, pentru că Della nu spunea nimic şi aceasta îi zisese mai devreme că putea să găsească cascada doar ascultând-o.

În timp ce înaintau călcând peste tufărişul des, sau uneori trecând prin el, Kylie observă că ritmul ei era acelaşi cu al Dellei. Miranda era cea care părea să facă eforturi să ţină pasul cu ele.

Merseră cam treizeci de metri şi Kylie observă că Della o privea pe sub gene. Observase oare şi ea noua energie a lui Kylie?

— Ce e? întrebă Kylie.

— Nimic, spuse Della. Doar că… inima îţi bate în continuare foarte repede şi arăţi… altfel.

— Altfel? întrebă Kylie şi se uită de la Della la Miranda, apoi din nou la Della. Cum adică altfel?

Della nu se opri din mers, dar făcu un gest ducându-şi mâinile în dreptul sânilor.

— „Fetele” tale.

Kylie îşi privi şi ea pieptul.

— M-ai mai văzut şi altă dată fără sutien.

Della se opri.

— Nu e vorba că n-ai sutien, ci că „fetele” tale au mai crescut.

— Ba nu. Kylie se opri din mers şi îşi puse mâinile căuş peste sânii cupa B, cu un aer protector.

Şi ce să vezi, curată nebunie! Nu mai erau la fel. Îi simţea… Oh, la naiba! Îi simţea mai mari.

— Are dreptate, aprobă şi Miranda, măsurându-şi şi ea sânii, ca şi cum ar fi vrut să-i verifice.

— Oh, Doamne! murmură Kylie, holbându-se mirată la sânii ei.

— Hei, dacă nu-i vrei, mai dă-mi şi mie o cupă sau două.

Della izbucni în râs.

Kylie îşi aminti că îşi spusese în sinea ei că totul se schimba. Doar că nu se aşteptase ca asta să însemne că-i creşteau sânii.

— Şi asta nu e tot, adăugă Miranda. Eşti mai înaltă acum. Probabil că ai avut un puseu de creştere peste noapte.

— Un puseu de creştere? se întrebă Kylie, bombându-şi pieptul şi comparându-se din priviri cu Della şi Miranda.

Chiar părea să fie puţin mai înaltă. Atunci simţi şi că tenişii o strângeau. Ce se întâmpla cu ea?

— Mătuşa mea Faye îmi spunea din două în două săptămâni: „Te-ai făcut cât o prăjină. Probabil că ai avut un puseu de creştere."

Kylie voia să creadă că era doar un puseu de creştere normal – normal pentru oameni – dar nu putea. Se uită la Della.

— Tu… ai crescut înainte de transformare?

Della se uită la sânii ei.

— Ţi se pare că aş mai fi crescut? Aş fi vrut eu.

Kylie îşi privi din nou pieptul.

— Şi dacă nu se mai opresc din creştere? Dacă se fac din ce în ce mai mari?

— Atunci or să facă băieţii cozi kilometrice la uşa ta. Ştii ce părere au despre sâni. Cu cât sunt mai mari, cu atât mai bine.

— Ai putea oricând să-ţi schimbi numele în Barbie, spuse Della rânjind. Mama nu ne lăsa nici măcar să ne jucăm cu Barbie, fiindcă spunea că oferea o imagine corporală nesănătoasă. Cred că făcea asta pentru că ştia că noi, fiind pe jumătate asiatice, o să suferim probabil de sindromul „fără fund şi fără ţâţe". Şi nu voia să ne formăm imaginea corporală de la o bucată de plastic cu forme atrăgătoare.

— Dar tu ai fund, spuse Miranda.

— Da, slavă Domnului! Cel puţin asta am moştenit de la mama. Nu stă rău la capitolul „posterior". Îşi studie apoi sânii. Din păcate, sânii i-am moştenit de la tata.

Kylie încerca să aprecieze reacţiile lor vesele la situaţia în care se afla, dar asta nu o făcea să nu mai fie îngrijorată. OK, recunoştea că îşi dorea, când şi când, să aibă ceva mai mult material în partea de sus. Mai ales când se compara cu Sara, cea mai bună prietenă pe care o avea acasă şi care acum nu o mai suna. Sara avea nişte sâni care atrăgeau privirile băieţilor ca un magnet. Şi, bineînţeles, câţiva centimetri în plus în înălţime însemna că acum Kylie era mai înaltă.

Nimic însă din toate astea nu o făcea să se simtă mai bine. Ideea că toate proveneau dintr-un ADN necunoscut, care nu era de om şi care îi curgea prin vene, o neliniştea. Avea emoţii pentru că nu ştia cât de departe aveau să meargă schimbările sau ce avea să urmeze.

Avea să fie nevoită să-şi facă sutienul cupa F la comandă, ca mătuşa Sarei? Dumnezeule mare, femeia asta aproape că o sufoca pe Kylie când o îmbrăţişa la picnicul organizat de familia Sarei.

Kylie încă îşi mai ţinea mâinile pe sâni când o străbătu un fior rece pe şira spinării, urcându-i pe braţe şi buzele îi îngheţară când trase în piept aerul glacial.

Nu mai erau singure.

Fantoma stătea chiar în faţa ei. Doar că arăta mult mai rău decât înainte. Era sfrijită de tot, mult prea slabă. Până şi pometii îi ieşeau în afară, făcând-o să semene cu un schelet.

Trebuie să faci ceva. Cât mai repede. Trebuie să faci ceva. Pe mine m-au omorât. M-au omorât şi or s-o omoare şi pe ea.

Apoi fantoma se aplecă şi vomă peste tenişii lui Kylie care acum o strângeau şi peste pantofii sport ai Dellei. Della avea nişte pantofi albi, drăguţi.

— Ce scârbos! exclamă Kylie sărind înapoi şi dând peste Miranda.

— Ce e scârbos? întrebă Della şi privi în jos.

Apoi Miranda veni şi ea să vadă ce se întâmpla.

Kylie nu putea să răspundă. Ştia că ele nu vedeau voma, ştia că în realitate nu era acolo, că de îndată

ce fantoma pleca, la fel şi viziunea avea să dispară. Dar Kylie era genul care dacă vedea pe cineva vomând, o apuca şi pe ea, şi fie că scena era reală sau nu, acum i se părea al naibii de reală. Simţea cum era pe punctul de a icni. Se uită în altă parte.

Fă ceva, repetă fantoma.

— Oh, la naiba, rosti deodată Della. Sunt aici, nu-i aşa?

Della începu să se rotească în cerc, adresându-se lucrurilor care nu se vedeau.

— Jur, jur că-mi pare nespus de rău pentru tot ce-am făcut vreodată.

— Şi mie, spuse Miranda, privind când în dreapta, când în stânga.

Kylie se holba la fantomă şi, pentru că nu voia să le sperie pe Della şi pe Miranda mai mult decât o făcuse deja, i se adresă în gând spiritului.

Încerc să fac ceva. Dar trebuie să-mi spui despre cine e vorba. Am nevoie de mai multe informaţii.

Mă omoară, spuse fantoma. Apoi dispăru cu tot cu voma ei în văzduhul rece ca gheaţa.

Kylie, dându-şi seama că încă îşi ţinea mâinile pe sânii care creşteau ca prin minune, lăsă mâinile jos. Se mai uită pentru ultima oară la ei, dar acum noua mărime la sutien nu i se mai părea un lucru important. Trebuia să ajungă la cascadă, să vadă dacă îngerii morţii puteau să o ajute. Aruncându-le o privire Dellei şi Mirandei, Kylie spuse:

— Să mergem!

— N-am luat foc, spuse Della, părând surprinsă. O înghionti pe Kylie. Asta înseamnă că nu am făcut nimic aşa de grav în zilele care au urmat după transformare?

— Posibil.

Pe Kylie nu o lăsa inima să-i spună că nu fuseseră vizitate de îngerii morţii, aşa că se puse din nou în mişcare. Peste câteva secunde, auzi sunetul aproape hipnotic al apei în cădere. Nu ştia sigur dacă era real sau o iluzie mistică, dar îşi continuă drumul.

Mai merseră cinci minute în tăcere. Apoi Miranda îşi dădu o şuviţă de păr multicolor pe după ureche şi se uită la Kylie.

— Chiar crezi că cineva drag o să moară?

— Fantoma aşa pare să creadă, spuse Kylie, încercând să nu i se citească frustrarea în glas.

—Şi nu vrea să-ţi spună despre cine e vorba?

— După cum zice Holiday, unele fantome nu sunt prea tari la capitolul comunicare.

— Ce naşpa!

— Mda.

Responsabilitatea copleşitoare pentru viaţa unei persoane o făcu pe Kylie să simtă o durere apăsătoare în piept. Nu ştia dacă ar fi putut să-şi ierte vreodată dacă murea cineva din cauză că nu putea ea să-şi dea seama despre cine era vorba.

— Chiar crezi că îngerii morţii ar putea să te ajute?

Kylie se gândi la întrebarea Mirandei.

— Nu ştiu sigur, dar, nu ştiu de ce, sper că or să mă ajute.

— Chiar nu ţi-e frică de ei? întrebă Della.

— Normal că mi-e, zise Kylie, dar când văzu teama din ochii Dellei, făcu precizarea: Dar nu cred că sunt malefici.

Se auzi şi vocea Mirandei:

— Crezi că ai putea să-i rogi să… să-l facă pe Perry să mă ierte?

— Mai scuteşte-mă, zise Della. Tot ce trebuie Perry să facă e să-şi scoată capul dintre picioare. N-ai nevoie de iertarea lui.

— Nu-i adevărat, spuse Miranda. Şi eu m-aş fi înfuriat dacă el ar fi sărutat altă fată.

— E normal să se înfurie, dar să renunţe complet la tine din cauza asta e ridicol. Doar nu te-ai culcat cu Kevin şi nu i-ai făcut nici măcar sex oral. Te-a sărutat… mare lucru!

Mintea lui Kylie fugi din nou la sărutările lui Derek şi ale lui Lucas. Oh, da, nu putea să spună că nu fusese mare lucru! Nu te gândi la asta! îşi spuse în sinea ei. Dar chiar când încerca să-şi alunge

asemenea gânduri din minte, îşi aminti de scrisoarea pe care o avea în buzunar. Scrisoarea de la Lucas.

Trebuia să le ia pe rând. Acum trebuia să salveze viaţa cuiva, pe urmă n-avea decât să-şi bată capul şi cu băieţii! Şi cu sânii care crescuseră ca prin minune. Şi cu faptul că încă nu ştia ce fel de ADN îi curgea prin venele care nu erau de om.

— Dacă ai de gând să ceri favoruri, spuse Della, întreabă-i dacă pot să mă scutească de vizita părinţilor în week-end. Or să-mi urmărească fiecare mişcare, căutând semne că mă droghez. Probabil că or să mă pună să fac pipi în pahar din două în două ore ca să mă testeze. Jur că dacă fac o singură mişcare greşită, or să mă scoată de aici, din tabără, şi or să mă bage într-un centru de dezintoxicare cu copiii rataţi ai celebrităţilor.

— Eu nu vreau decât să-mi mai dea Perry o şansă. Eu…

Miranda continuă să vorbească, dar Kylie nu se mai concentră la ea. Della devenise tăcută, dusă parcă pe gânduri, îngrijorată de timpul pe care avea să-l petreacă cu familia ei. Lui Kylie nu-i plăcea deloc să-şi dezamăgească prietenele, dar acum nu putea să se gândească la problemele lor, nu când era posibil ca viaţa lor să fie în joc.

— N-am de gând să cer nicio favoare, vreau să văd dacă îngerii morţii pot s-o ajute pe fantomă să comunice mai bine cu mine. Trebuie să aflu despre cine e vorba.

Miranda grăbi ritmul, chinuindu-se să ţină pasul cu ele.

— Chiar crezi că e posibil ca fantoma să te avertizeze în legătură cu una dintre noi?

— Nu ştiu.

Cuvintele fantomei se derulau în mintea ei: Trebuie să faci ceva. Cât mai repede. Trebuie să faci ceva. M-au omorât. M-au omorât şi or s-o omoare şi pe ea. Atunci îşi dădu seama Kylie că, pentru prima dată, fantoma se referise la persoana în cauză cu un pronume. Spusese ea. În timp ce-şi continua drumul spre cascadă, începu să-i învie speranţa că va primi şi alte răspunsuri curând.

— Locul ăsta îmi dă fiori, izbucni Della în clipa când ieşiră din luminiş şi zăriră pentru prima dată cascada.

— Sunt de acord cu ea, spuse Miranda şi se dădu un pas în spate. Nu cred că ar trebui să fim aici. Simt asta.

Kylie nu se opri din mers, uitându-se când în dreapta, când în stânga, încercând să nu-i scape nimic. Era… frumos. Nu, mai mult de atât. Era un peisaj pitoresc. Parcă ar fi fost prelucrat în Photoshop, parcă cineva ar fi petrecut ore întregi adăugând detalii peisajului. Toate acele detalii mici se combinau şi creau o ambianţă plăcută. Energia emoţională a locului părea la fel de vie ca şi copacii. Când trase în piept aerul parfumat, Kylie avu nevoie de un minut să definească ce simţea. Dar îşi dădu seama în cele din urmă. Locul emana reverenţă – ca un templu vechi sau o biserică.

Poate că datorită felului în care razele soarelui pătrundeau printre copaci, ca lumina unui reflector ceresc. Sau felului în care cascada arunca stropi de apă minusculi care dănţuiau în aer şi luceau argintii în razele de lumină. Sau felului în care verdeaţa vie licărea udată de picăturile de rouă. Sau poate era zgomotul apei. Vuietul cascadei îi răsună în urechi până când simţi aceeaşi vibraţie şi în vene. Sau poate era felul în care aerul umed o gâdila pe gât şi o făcea să simtă o senzaţie de căldură în suflet. Nu era o senzaţie neplăcută. Era acceptare.

— Bun, am spus că o să venim aici cu tine. Aşa am şi făcut. Acum, hai să plecăm!

Miranda făcu un pas înapoi.

— Nu încă, spuse Kylie, fără să poată să-şi ia ochii de la şuvoiul de apă care cădea cu zgomot de la cincisprezece metri înălţime.

Apoi, fără să stea pe gânduri, de parcă o ademenea ceva într-acolo, păşi în albia pârâului. Intră în apă, nu se opri nici măcar să-şi dea jos tenişii sau să-şi suflece blugii.

— Uşurel! Eu nu vin după tine, strigă Della după ea. Pe bune, trebuie să ne întoarcem la masă. Să plecăm odată!

— Aşteptaţi-mă şi pe mine puţin. Vin în câteva minute.

Kylie nu se uită înapoi. Tenişii şi blugii i se îmbibaseră de apă ca un burete. Kylie mai făcu un pas. Apoi încă unul.

— Eşti sigură că ar trebui să te duci acolo? Miranda avea vocea gâtuită de îngrijorare. Hai, Kylie! Să mergem, bine?

— Dacă intri acolo, s-ar putea să nu mai poţi să ieşi afară, o avertiză Della.

Kylie nu răspunse, mai ales că putea să bage mâna în foc că văzuse ceva sau pe cineva mişcându-se sub perdeaua de apă scânteietoare.

Silueta se mişcă din nou. Cu siguranţă era cineva acolo. Kylie spera să fie cineva care să-i poată da răspunsurile pe care le voia, şi nu care s-o facă să ia foc spontan, plătind astfel pentru orice păcate săvârşite în trecut. Dar, ca să se asigure, când făcu următorul pas, înălţă o rugăciune de iertare pentru orice rele pe care le făcuse.

Stropii minusculi de apă o împroşcară pe faţă când se apropie de cascadă. Făcu ultimul pas. Şuvoiul de apă îi uda capul şi umerii.

Păşi prin perdeaua de apă într-o beznă ca de peşteră şi se şterse pe faţă, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul. I se făcu pielea de găină, dar nu cum i se făcea când o vizitau fantomele; nu, de data asta era de frică. Încremeni, sperând că odată ce ochii aveau să i se obişnuiască cu întunericul, urma să aibă mai mult curaj.

Vuietul cascadei răsuna puternic şi nu lăsa să se audă nimic din afară. Când clipi, întunericul nu i se mai păru aşa de negru. Îşi dădu seama că gura cascadei chiar era o peşteră. Exact în clipa în care parcă ochii ei începeau să distingă siluete în întuneric, Kylie văzu pe cineva cocoşat în spatele unui perete de stâncă.

— E cineva aici? Vocea ei părea să se fi pierdut în vuietul apei. Când văzu că nu primeşte niciun răspuns, Kylie continuă: Ştiu că e cineva aici.

— Atunci o să ies afară, răsună o voce din spatele stâncii.

Dură câteva minute până ce Kylie să recunoască vocea şi chiar o recunoscu, dar tot nu-i veni să creadă când îl văzu ieşind din ascunzătoare.

Capitolul 10

— Ce căutaţi aici? întrebă Kylie.

Silueta lui înaltă şi robustă se îndrepta spre ea şi Kylie făcu un pas înapoi. Nu era atât speriată, cât surprinsă. Şi poate că era încă sub imperiul simţirilor. Întreaga atmosferă care inspira reverenţă era şi mai puternică acolo.

Probabil acelaşi lucru ca şi tine, răspunse Burnett. Curiozitatea m-a adus aici.

Ea nu de-asta venise acolo. Ea venise pentru ajutor, dar nu-l contrazise. Şi nu pentru că nu avea încredere în el. Îi întâlni privirea. Dacă era să recunoască sincer, ştia că încă se mai simţea intimidată de el, dar ajunsese să-l respecte, ca aproape toţi ceilalţi din tabără. Îl respecta destul, cât să-şi dorească ca Holiday să se răzgândească cu privire la regula ei de a nu se întâlni cu niciun vampir, în ceea ce privea relaţiile amoroase. Ar fi format împreună un cuplu minunat. Partea lui întunecată opusă luminii pe care o emana ea. Seriozitatea lui opusă firii ei căreia îi plăcea să tachineze.

Îl simţea privind-o şi ştia că aştepta un răspuns. Dar avea şi ea de pus întrebări. Trase adânc aer în piept.

— Curiozitate în ce privinţă? întrebă ea.

— În legătură cu toată povestea asta cu fantome. Cu legenda, răspunse Burnett, după care îşi îndesă mâinile în buzunarele blugilor şi privi în jur.

— Ciudat, spuse Kylie.

— Ce e ciudat?

Burnett se întoarse şi se uită la peşteră de parcă ar fi vrut să se asigure că era în siguranţă. Ciudat lucru, dar Kylie nu-şi făcea griji în privinţa asta. Senzaţia plăcută de căldură care îi umpluse pieptul o convinse să nu se teamă. Era în siguranţă acolo.

— Că sunteţi curios în legătură cu fantomele. Am crezut că… vreau să zic că… majoritatea fiinţelor supranaturale preferă să nu afle prea multe în privinţa asta.

— Da, dar Holiday e aşa de obsedată de ele, încât am crezut că…

Bărbatul rămase fără cuvinte.

— Că poate dacă înţelegeţi spiritele, o să vă ajute să o înţelegeţi şi pe ea? întrebă Kylie, aproape sigură că-i intuise gândul.

Din nou, avu sentimentul că Burnett chiar ţinea la Holiday.

Burnett dădu din cap, ca şi cum, dacă ar fi recunoscut cu voce tare, asta i-ar fi lezat egoul masculin.

— Eu cred că vorbeşte atât de mult de ele doar ca să mă sperie.

— Speră probabil ca astfel să vă pună pe fugă.

Kylie îşi muşcă buza când îşi dădu seama că o spusese cu voce tare.

Burnett se uită la ea.

— Şi asta.

Tăcu câteva secunde, apoi întrebă:

— Presupun că n-ai vrea să mă luminezi şi pe mine spunându-mi motivele pentru care face asta, nu?

Se părea că luase hotărârea să dea naibii egoul lui macho.

Kylie intrase în gura lupului. Nu mai avea cale de întors. Să-i spună lui Burnett despre trecutul lui Holiday i se părea aproape o trădare.

— Eu… ăăă… eu…

Burnett ridică mâna.

— Nu mai spune nimic. Am înţeles.

Făcu câţiva paşi târşâindu-şi picioarele, se uită în jur din nou şi apoi se concentră iar asupra ei.

— Şi tu eşti la fel ca Holiday, nu? Simţi prezenţa fantomelor şi le vezi?

Kylie încuviinţă.

— Îi simţi şi pe îngerii morţii?

Kylie dădu să nege că simţea o prezenţă puternică, dar, dată fiind atmosfera de biserică, se hotărî să nu mintă.

— Simt ceva. Nu ştiu sigur cum să descriu. E ca şi cum…

— Serios? întrebă el.

— Serios.

Kylie privi în jur şi se întrebă dacă ce simţea ea avea să-i ofere răspunsurile de care avea el nevoie.

— Dumneavoastră nu simţiţi nimic?

— Dacă aş simţi, n-aş mai fi acum aici.

Burnett chicoti, dar Kylie putea să jure că i se citea în glas o oarecare neliniște.

— Nu spune legenda că îngerii morţii vin aici la apus? întrebă apoi Burnett, după care îşi trecu mâna prin părul care acum era mai închis la culoare decât în mod obişnuit.

Kylie se uită în spate la cascadă şi îşi dădu seama că Burnett avea părul ud. Îşi pipăi şi ea părul, care-i atârna umed pe umeri.

Burnett mai făcu câţiva paşi spre unul dintre blocurile de stâncă. Umerii şi braţele lui se mişcară lăsând să se vadă muşchii bine conturaţi, care păreau aproape la fel de tari ca pereţii de stâncă. Din nou, Kylie nu se putu abţine să nu remarce şi să nu-l admire pentru farmecul lui. Nu că ar fi făcut-o să simtă furnicături în corp, aşa cum o făcea sa simtă Derek, dar îi plăcea cum arăta bărbatul. Holiday ar trebui să-şi dea frâul liber sentimentelor.

— Se spune că poţi să-i vezi dansând pe zidurile de piatră la apus. Asta nu înseamnă că nu sunt aici şi în restul timpului, răspunse Kylie cu sinceritate, sperând că avea dreptate.

Sperând şi că prezenţa pe care o simţea era reală şi putea să-i ofere răspunsurile la întrebările pe care

le avea.

Burnett dădu din cap şi se uită din nou în jur.

— Oare de ce locul ăsta nu a fost aşa de înfricoşător înainte să apari tu?

Kylie râse.

— De vină trebuie să fie personalitatea mea magnetică.

Burnett zâmbi.

— Probabil. Tu şi Holiday.

Felul în care pronunţă numele lui Holiday făcu strunele inimii lui Kylie să tresară.

— A mai fost un vampir, o luă pe Kylie gura pe dinainte. A rănit-o mult.

Burnett păru confuz o clipă, apoi înţelese.

— Aşa că are prejudecăţi împotriva tuturor vampirilor.

Pe chipul bărbatului se vedea că suferă.

— Eu aş spune că are o atitudine defensivă, spuse ea. Şi nu e vorba de toţi vampirii. Doar cu dumneavoastră pare să aibă o problemă.

Burnett înclină capul într-o parte şi o privi.

— O spui de parcă ar fi de bine.

— E posibil să fie, spuse Kylie. Trebuie să existe un motiv pentru care reuşiţi să o enervaţi aşa de repede.

Burnett păru să cântărească afirmaţia.

— Înţeleg ce vrei să spui. Se uită din nou la perdeaua de apă. Ce-ar fi să ne întoarcem în tabără amândoi? Să mă asigur că…

— Sinceră să fiu, speram să rămân aici câteva minute. Singură, preciză fata înainte ca Burnett să se ofere să stea cu ea.

Burnett se încruntă.

— Nu cred că ar trebui să rămâi singură în pădure. Nu după ce s-a întâmplat ieri-noapte.

— Dar nu sunt singură, spuse Kylie. Della şi Miranda sunt afară, mă aşteaptă.

Kylie crezu că Burnett urma să spună ceva tipic macho, cum că ar fi trebuit să ia un băiat cu ea, dar el îi zise:

— Bun.

Da, bun, îşi spuse Kylie. Della ar fi făcut o criză de isterie dacă ar fi ştiut că el o considera mai puţin capabilă decât un reprezentat al sexului opus.

Burnett înclină capul într-o parte de parcă ar fi vrut să asculte.

— E foarte ciudat. Nu le aud. Şi nici nu le simt mirosul. Se încruntă. Dar dacă stau să mă gândesc, nici pe tine nu te-am auzit până nu ai vorbit. Privi atent în jur. Poate că locul ăsta e bântuit. Gura i se strâmbă într-un rictus. Şi cu asta, cred că o să mă întorc în tabără. Făcu doi paşi şi se întoarse. Să nu zăboveşti mult! Şi staţi împreună toate trei!

— S-a făcut, spuse ea.

Burnett încuviinţă, înclină din nou capul şi o privi cu atenţie.

— Te simţi bine? Inima ta… bate foarte repede.

Kylie făcu câţiva paşi târşâindu-şi tenişii uzi pe solul pietros.

— Şi Della a spus acelaşi lucru. Cred că sunt bine, spuse Kylie, nevrând să-i împărtăşească treaba cu creşterea total neaşteptată şi naturală a sânilor, care era fără îndoială de domeniul supranaturalului.

El o cercetă câteva minute şi avu impresia bizară că Burnett observase mai mult decât ritmul inimii, dar avea grijă să n-o facă să se simtă prost. Kylie aprecie acest lucru.

Burnett dădu să o plece şi se întoarse din nou.

— Mersi pentru…

— Cu plăcere, spuse ea, nevrând să audă sau să se gândească ce furioasă avea să fie Holiday când va afla că ea îi dezvăluise lui Burnett o părticică infimă din trecutul ei.

Şi avea să afle, căci Kylie chiar intenţiona să-i spună. Dacă ţinea secret, avea să simtă şi mai mult

povara păcatului. Şi acum, aici, nu voia cu niciun chip să-şi mărească coeficientul de păcate.

Deşi trecuseră cinci minute de la plecarea lui Burnett, Kylie nu se mişcase din loc.

— Uitaţi cum stă treaba, mă vizitează o fantomă care spune că cineva drag mie o să moară. Eu ar trebui să salvez persoana în cauză, dar fantoma nu-mi oferă prea multe informaţii. Începe să-mi fie frică. Foarte frică.

Şi ar trebui să se simtă oarecum stupidă că vorbeşte cu ea însăşi. Dar nu se simţea aşa.

Deşi nu vedea nimic, îi simţea.

— Puteţi să… mă ajutaţi?

Kylie aşteptă. Ciuli urechile.

Nu se auzi niciun răspuns, nici în mintea, nici în urechile sau inima ei. Asta dacă nu luaţi în considerare senzaţia de calm şi ceva care-i spunea că acţiona cum trebuia şi care-i mai liniştea inima, făcând ca problema să nu i se mai pară aşa de gravă şi capacitatea ei de a face faţă tuturor provocărilor acceptabilă.

Oare ăsta era răspunsul? Că totul avea să fie bine? Sau era ca harul lui Derek şi al lui Holiday – o aplanare rapidă a vârtejului emoţional care sălăşluia în ea? Îndoiala încerca să alunge calmul dinăuntrul ei.

Kylie se aşează pe pământul neregulat de sub picioarele ei, un amestec de rocă şi noroi şi se sprijini pe mâini. Îşi dădu capul pe spate şi simţi părul umed cum i se mişcă uşor şi-i gâdilă spatele prin cămaşa de noapte. Pe spate, jos. Mai jos ca niciodată. Îndreptându-şi umerii, întinse mâna ca să-şi atingă vârfurile. Părul, la fel ca sânii, pesemne că suferise un puseu de creştere. Ce însemnau toate astea?

Încercând să trăiască din plin senzaţia de alinare pe care o emana acest loc, Kylie privea fascinată perdeaua de apă care era la niciun metru şi jumătate de ea şi simţi stropii minusculi cum îi umezesc pielea.

Nu-ţi face griji, draga mea! O să ai o viaţă bună. Ia-o pas cu pas, auzi ea cuvintele bunicii răsunându-i în minte.

— Chiar eşti aici, buni? Sau e doar o amintire?

Rosti întrebările cu voce tare. Faptul că aerul nu se răcise îi dădu de înţeles că era singură. O parte mică din ea voia să se revolte, să ceară un răspuns, nu doar la problema cu fantoma, ci la toate problemele ei. Chiar când voia să deschidă gura, o frântură de înţelepciune păru să răzbată prin sentimentul de frustrare. Acest lucru care făcea locul să fie atât de deosebit, orice ar fi fost, nu era deschis la întrebări sau revoltă. Pe lângă senzaţia de calm, Kylie simţea o putere.

Nu malefică, ci fermă. Nu nepăsătoare, ci intransigentă.

Destul de intransigentă ca să dea foc unei fete şi să-i lase cicatrici pe viaţă? Kylie nu ştia răspunsul, şi pentru sănătatea ei psihică nu era sigură că voia să ştie.

Apoi, realizând că probabil exagerase lăsându-le pe Della şi Miranda să aştepte atât, se ridică în picioare. Când se ridică, simţi plicul îndoit în buzunar. Scrisoarea lui Lucas. Alt lucru cu care trebuia să se confrunte curând. Şi deşi problemele ei rămâneseră aceleaşi, se simţi într-o oarecare măsură mai încrezătoare că avea să le facă faţă.. Şi poate, îşi spuse Kylie, ăsta era tot ajutorul pe care urma să-l primească.

Toată dimineaţa, Kylie îşi simţi mintea înceţoşată, amorţită. Nu ştia exact care era cauza. Ori lipsa de somn, ori puseul de creştere. Îşi puse tava cu masa de prânz lângă Della şi aruncă o privire rapidă prin cantină căutându-l pe Derek.

Grupul, cu care umbla acesta înainte de prânz, întârzia deseori prins în drumeţii şi lipsea de la masă. Când mătură cu privirea şi cealaltă jumătate a cantinei, Kylie îşi dădu seama cât de mult voia să-l vadă.

Şi, în acelaşi timp, cât de mult îşi dorea să nu-l vadă.

Dumnezeule mare, cât de nehotărâtă era! Dacă ei îi era aşa de greu să facă faţă sentimentelor sale oscilante, putea doar să se întrebe cum se simţea Derek. Probabil că el o considera proastă ca noaptea.

Şi ar fi avut dreptate, nu-i aşa?

Fără nicio îndoială, senzaţia de calm şi încredere pe care i-o insuflase excursia de dimineaţă la cascadă începea să dispară. După ce mai verifică o dată sala de mese cu privirea în căutarea lui Derek, Kylie se aşeză pe un scaun şi se concentră la Della, care sorbea din paharul cu sânge, părând foarte puţin interesată de ce se întâmpla în jur. Apoi Kylie observă scaunul gol de lângă Della.

— Unde e Miranda? întrebă ea.

— Nu ştiu, mormăi Della, rotindu-şi paharul în mână.

Kylie încercă să nu se uite la sângele din pahar de teamă să nu-şi amintească ce gust bun avea. Ca să nu se mai gândească la asta, luă sandvişul cu şuncă în mână şi muşcă o gură zdravănă.

— Te simţi bine? întrebă Kylie cu gura plină.

— Da. Stăteam şi eu şi mă gândeam, spuse Della.

— La ce, la faptul că trebuie să pleci acasă peste trei săptămâni?

— De fapt, nu din cauza asta îmi făceam griji, dar acum că mi-ai amintit, pot să adaug şi asta pe lista cu chestii pentru care-mi fac griji. Mersi.

În vocea Dellei se simţea o notă de sarcasm.

— Îmi cer scuze. Kylie se uită la sandviş cu dezinteres. Şi până la urmă de ce îţi faci griji?

— În legătură cu anumite chestii, rosti scurt Della.

— Buuun, am priceput, zise Kylie lăsând să se înţeleagă că nu aprecia dispoziţia în care era Della.

Ce e drept, Kylie înţelegea comportamentul nărăvaş al vampirilor, dar uneori…

— Îmi cer scuze, spuse Della. Dar discuţia despre îngerii morţii de dimineaţă m-a făcut să-mi pun întrebări în legătură cu… anumite lucruri.

— Te referi la perioada de după ce te-ai transformat, când nu-ţi mai aduci aminte prea multe, nu?

— Da.

Della păru uşurată că ea îşi amintise şi se uită la Kylie ca şi cum ar fi cerut ajutor.

— Dacă am făcut ceva rău de tot?

Cât de rău? era cât pe ce să întrebe Kylie. Oare Della chiar îşi făcea griji că făcuse rău cuiva? Apoi îşi aminti despre cine vorbea.

— În primul rând, nu cred că ai fi în stare să faci ceva rău de tot. Chiar şi faptul că-ţi faci griji că ai făcut ceva rău înseamnă că nu eşti un om rău.

Della nu părea convinsă.

— Dar când te transformi, e nebunie curată.

— Dar tu nu eşti nebună, spuse Kylie. Şi eşti o persoană bună.

Della încuviinţă şi păru că mai voia să spună ceva, dar se uită în altă parte. Kylie avea o bănuială că pe Della o mai preocupa şi altceva decât ce era evident. Oare îşi amintea mai multe decât spunea? Orice ar fi fost, Kylie îşi dorea să fi ştiut cum să o ajute.

— Mă întreb ce-o fi cu Miranda, spuse Della într-o încercare evidentă de a schimba subiectul. Dumnezeule, sper că nu jeleşte din nou după Făt-Frumos.

— Mai devreme părea să fie în regulă.

Kylie se uită spre masa unde mâncau majoritatea vrăjitoarelor să vadă dacă nu era şi Miranda acolo. Dar nu era. Deşi tabăra trebuia să încurajeze socializarea dintre specii, şi aşa şi făcea, ora mesei părea să încurajeze mentalitatea conform căreia „cine se aseamănă, se adună” exceptând câteva cupluri mixte şi câţiva colegi de cabană care se împrieteniseră. Helen şi Jonathon stăteau pe rând cu vampirii şi zânele. Până nu de mult, era ceva obişnuit ca Perry să i se alăture Mirandei la masa lor. Şi de câteva ori pe săptămână, Derek se aşeza lângă Kylie la masă.

Cel puţin o dată pe săptămână, şi niciodată în aceeaşi zi, chiar şi Della şi Miranda preferau să o lase singură la masă şi să se aşeze lângă cei din specia lor. Kylie le-a spus că nu erau obligate să stea cu ea la masă. Înţelegea dacă voiau să stea cu prietenii de acelaşi neam. Dar ele nu o ascultau.

Dacă o făceau din loialitate sau pentru că le era milă de ea, Kylie nu ştia. Dar, în sinea ei, aprecia mult acest lucru. Cine voia să mănânce singur? Asta i-ar fi amintit prea mult de fostul liceu, când Sara

era bolnavă sau chiulea de la ore.

Amintindu-şi de Sara, Kylie scoase telefonul şi se uită să vadă dacă nu avea vreun mesaj de la prietena ei cea mai bună. Trecuse aproape o săptămână de când Kylie îi trimisese mai multe mesaje în care o întrebase care mai era viaţa ei şi o anunţase că avea să vină peste trei săptămâni să-şi petreacă weekendul acasă. O duruse puţin faptul că Sara nu-i răspunsese. Oare asta însemna că nu voia să o vadă?

Desigur, Kylie era prima care recunoştea că nu păreau să mai aibă prea multe lucruri în comun – şi faptul că ea se dovedise a nu fi o muritoare de rând ocupa capul de listă – dar le lega totuşi o prietenie de zece ani, în care fuseseră cele mai bune amice. Oare pentru asta nu merita să-şi rupă câteva ore din weekend să se prefacă cel puţin că-i păsa de ea?

Telefonul îi sună. Gândindu-se că ar fi fost de-a dreptul mişto şi ciudat, aproape telepatic, dacă era Sara, Kylie aşteptă să apară numărul pe ecran. Nu era Sara. Kylie îl închise şi-l puse pe masă.

— Nu-mi spune, ori e Trey, ori tatăl tău vitreg, comentă Della.

— Două puncte că ai ghicit.

Kylie înşfăcă din nou sandvişul.

— Care dintre ei? întrebă Della.

— Tata. Tatăl meu vitreg.

Chiar după ce îl cunoscuse şi învăţase să-l iubească pe Daniel, uneori uita că Tom Galen nu era tatăl ei biologic.

Kylie îşi înfipse dinţii în pâinea moale, dar nu simţi niciun gust.

— Încă îşi mai regulează stagiara?

Kylie înghiţi în sec.

— Nu ştiu. Nu-mi pasă.

— Mincinoaso, spuse Della.

— Bine, atunci, ce zici de… nu ştiu şi aş vrea al naibii de tare să nu-mi pese?

— Acum spui adevărul.

O studie pe Kylie şi-i trecu paharul cu sânge pe la nas.

— Vrei o gură?

Kylie se încruntă şi împinse paharul.

— Nu.

— Iar minţi, zise Della şi ridică din sprânceană.

— N-ai decât să crezi ce vrei! rosti scurt Kylie şi chiar şi ei i se păru că tonul ei semăna cu cel pe care îl folosise Della mai devreme. Mi-e poftă, dar nu vreau. Şi să nu crezi că e din cauză că aş crede că e rău să fii vampir. N-am nimic împotrivă. Doar că… mă simt puţin copleşită de situaţie, tot încercând să aflu ce sunt.

— Chiar dacă nu mă crezi, să ştii că te înţeleg.

Della continuă să o studieze.

— Să ştii că inima îţi bate în continuare mai tare decât e normal.

— Ştiu.

Kylie îşi aduse părul peste umăr.

— Şi uite! Mi-a crescut şi părul.

Oftă când îşi aminti că găsise un singur sutien care îi permitea să-şi îndese în el sânii care crescuseră cu o cupă.

— Să fiu a naibii! Della întinse mâna şi-i atinse părul. Ai vorbit cu Holiday despre asta? Se uită din nou la pieptul lui Kylie. Nu vreau să te sperii, dar e cam ciudat.

Oh, grozav! Chiar când reuşise aproape să se convingi că nu era mare lucru, Della îi spunea acum altceva. Kylie expiră lung.

— Nu, încă nu i-am spus. Am întâlnire cu ea la ora două.

— Nu pari prea încântată, spuse Della.

— Nici nu sunt.

Della părea şocată.

— Ce s-a întâmplat? De obicei o ridici în slăvi. Te-a enervat cu ceva?

— Nu, dar ea o să se supere pe mine.

— De ce? Că te-ai dus la cascadă?

— Nu. Nu cred că o să se supere că am fost la cascadă (cel puţin aşa spera). Ce-am făcut acolo o s-o scoată din sărite.

— Şi ce ai făcut?

Della aştepta lămuriri, în timp ce sorbea din paharul cu sânge.

— I-am dat de înţeles lui Burnett că alt vampir i-a frânt inima lui Holiday.

— Serios? Cum s-a întâmplat?

— M-a întrebat de ea şi pe urmă…

— Nu asta vreau să ştiu, spuse Della. Care a fost treaba cu celălalt vampir?

— Eu… nu ştiu toată povestea.

Kylie îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să-i spună nici Dellei toate astea.

— Bun, şi cu ce ai greşit că i-ai spus lui Burnett asta? întrebă Della.

Kylie îşi dădu ochii peste cap.

— Nu era treaba mea să-i spun lui. Sau ţie. Aşa că vezi să nu zici nimic.

— Buzele mele sunt pecetluite, o asigură Della şi întinse mâna spre farfuria lui Kylie să-i fure un cartof prăjit. Ştii de ce i-ai spus, nu? întrebă apoi, studiind cartoful pe care-l ţinea cu vârful degetelor.

— Pentru că sunt proastă, răspunse Kylie.

— Nu, pentru că e clar şi pentru tine şi pentru toţi ceilalţi că ăştia doi trebuie să se babardească.

Della azvârli cartoful prăjit în gură şi se strâmbă.

— Înainte îmi plăceau cartofii prăjiţi, dar acum… bleah, parcă aş mânca fund de broscoi.

Kylie ignoră complet comentariul legat de cartoful prăjit care semăna la gust cu fundul unei broaşte, străduindu-se să priceapă ce voia Della să spună.

— Ce să facă?

— Să se babardească, să şi-o tragă, să-şi mai potolească hormonii care le tropăie şi pe care-i emană când sunt în aceeaşi cameră.

— Să se babardească?

Kylie încă nu pricepea. Della chicoti.

— Am auzit un comediant care spunea aşa. Găsea tot felul de expresii echivalente cu a face sex. E haios, nu?

— Poate, spuse Kylie, dar nu era sigură.

Simţul umorului îi dispăruse momentan, şi la fel şi pofta de mâncare. Se uita lung la sandvişul din mână, din care luase doar câteva guri. Oare faptul că-şi pierduse pofta de mâncare era un semn? Oare urma să i se pară şi ei într-o zi că un cartof prăjit are gust de fund de broscoi?

— Că tot vorbeam de lup. Uite-i, doi lupi în călduri, spuse Della.

Kylie îşi ridică ochii din farfurie. Holiday şi Burnett intrau în cantină. Holiday mergea înainte şi Burnett o studia de la spate. Preţ de o clipă, Kylie se temu că Burnett ii spusese ce aflase de la ea. Şi-o imagină pe Holiday furioasa şi rănită, săpunind-o zdravăn şi i se strânse inima. Oh, Doamne, de ce-i spusese lui Burnett? Greşise rău de tot.

Apoi îi întâlni privirea lui Holiday – în ochii ei verzi nu se citea furie sau durere, ci doar o umbră de îngrijorare. Probabil încă îşi mai făcea griji pentru ea şi pentru felul în care plecase din biroul ei dimineaţă. Holiday mimă cuvintele „ora două” şi arătă la ceasul de mână.

Kylie încuviinţă.

Holiday zâmbi şi merse în faţa sălii ca să-şi ia o farfurie. Burnett o urma în continuare, fără să-i scape nicio mişcare de-a ei, de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare milimetru din trupul ei.

— Stai aşa! exclamă Kylie. Dacă vampirii pot să miroasă hormonii, cum se face că Burnett nu ştie

ce simte Holiday pentru el? Când i-am dat de înţeles că Holiday e posibil să simtă şi altceva pentru el în afară de iritarea pe care o afişează, el a părut sincer surprins.

— E simplu. Nu putem să ne mirosim hormonii proprii şi, de cele mai multe ori, nici pe ai oamenilor de care suntem atraşi. Eu n-am simţit niciodată hormonii prietenului meu.

Un zâmbet trist îi apăru pe buze, ca şi cum o amintire s-ar fi furişat tiptil în mintea ei.

— Şi ştiu că hormonii lui Lee tropăiau, continuă ea.

Kylie simţi că Della încă ţinea la Lee, dar avea senzaţia că prietena ei nu avea de gând să recunoască sau să vorbească despre asta.

— E ciudat cum funcţionează chestia asta.

— Da. E ca şi cum atunci când eşti atras de cineva, emoţia respectivă anulează senzorul de hormoni. Dacă nu te simţi atras de cineva, şi lui sau ei i s-au aprins călcâiele după tine – oh, da, asta îţi duhneşte ca un vânt puturos.

Kylie rumegă informaţia câteva secunde şi apoi spuse:

— Şi atunci cum se face că Derek îşi dă seama când mă gândesc la…

Kylie nu era sigură că voia să o spună cu voce tare, dar curiozitatea o provocă şi continuă:

— Vrei să spui că nu se simte atras de mine?

— Nu, zise Della rânjind. El nu e vampir. El nici măcar nu poate să miroasă nimic. El poate să citească emoţiile. Asta e cu totul altceva.

— Oh!

Kylie îşi lăsă din nou ochii în farfurie şi se forţă să mănânce un cartof, dar mintea continua să lucreze febril. După ce înghiţi, formulă cu greu întrebarea, bineînţeles, foarte încet.

— Eu şi Derek… chiar emanăm aşa mulţi hormoni? E aşa de grav încât devine jenant?

Della făcu ochii mari, dar nu răspunse. Lucru care nu era deloc genul ei. Ea nu ezita niciodată să-ţi spună lucrurile verde în faţă.

— Oh, la naiba! E aşa de rău? întrebă Kylie.

Della ridică privirea. Kylie urma să încerce să-şi dea seama ce însemna asta, când simţi o respiraţie caldă şoptindu-i în ceafă:

— Ce să fie rău? întrebă Derek.

Capitolul 11

— Nimic, îi răspunse Kylie lui Derek şi încercă disperată să nu emane niciun hormon sau emoţie care ar fi putut să explodeze în aer când privirile li se întâlniră.

Problema era că habar nu avea cum să se abţină. Unde naiba era butonul ei senzorial?

Închide-te! Închide-te! Închide-te! Kylie apăsă mental cu frenezie pe buton.

Derek se aşeză pe scaunul de lângă ea. Kylie nu voia să se uite la el, temându-se că, dacă făcea asta, avea să secrete şi mai mulţi hormoni. Dar era foarte nepoliticos să nu te uiţi la cineva. Sau cel puţin aşa spunea mama ei.

— E totul în regulă? întrebă Derek, dându-şi seama probabil că ea încă nu se uitase la el.

Nu fi nepoliticoasă! Kylie aproape că o auzea pe mama ei spunându-i asta.

— Da, totul e bine.

Atunci Kylie îl privi. Şi pentru că îl evitase în ultimele zile, îl mâncă practic din ochi. I se opri respiraţia. Doamne Dumnezeule, ce bine arăta!

Oh, da, avea să o scoată vinovată pe mama ei pentru asta!

Derek era puţin transpirat, nu atât cât să inspire silă, ci într-un fel atrăgător. Pielea îi lucea puţin şi mirosea a soare, ca şi cum ar fi absorbit toate aromele din drumeţie. Kylie îşi imagină că pielea lui ar fi avut un gust de soare, puţin sărat, dacă şi-ar fi lipit buzele de ea. Părul şaten i se încreţise la vârfuri şi

părea răvăşit de vânt. Era îmbrăcat cu un tricou verde-închis care i se mula pe piept. Şi purta perechea lui preferată de blugi. Sau cel puţin, era perechea pe care o purta cel mai des. Îi recunoştea pentru că erau tociţi în genunchi şi îi veneau mai strâmţi decât alţii. Şi arăta foarte bine când purta ceva mulat.

Della o atenţionă cu piciorul şi îi distrase atenţia de la Derek. Fata-vampir rânji şi-i flutură mâna în dreptul feţei. Dându-şi seama ce voia să spună, Kylie simţi cum se înroşeşte. Când îi mai aruncă o privire furişă lui Derek, văzu că lui i se lipiseră ochii de sânii ei. Ceea ce însemna că în secunda asta polua aerul cu tot felul de feromoni, în timp ce încerca să-şi explice cum îi crescuseră „fetele" peste noapte.

— Eu… trebuie să plec să o caut pe Miranda, zise atunci Kylie şi sări ca arsă de pe scaun, apoi ieşi ca din puşcă din cantină, ca o tipă care e îmbrăcată în alb şi are nevoie disperată de un tampon.

— Miranda, eşti aici? strigă Kylie când intră în cabană cinci minute mai târziu.

Prietena ei ieşi în fugă din dormitorul lui Kylie. Pe chipul ei se citea panică şi îi dădură lacrimile. Era ceva obişnuit să o vezi înlăcrimată în ultimele zile, dar azi ceva era diferit. Kylie o simţi imediat. Şi da, avea puţin de-a face cu faptul că ieşise valvârtej din dormitorul lui Kylie şi vinovăţia i se citea pe faţă.

— Îmi pare aşa de rău, spuse Miranda şi sughiţă. Chiar îmi pare rău.

— Îţi pare rău pentru ce?

Oare Miranda găsise scrisorile de la Lucas şi le citise? îi invadase înadins intimitatea?

— N-am vrut să fac asta.

— Ce n-ai vrut să faci? insistă Kylie, simţind că răbdarea i se scurge ca aerul dintr-un balon înţepat cu acul.

Scrisorile acelea erau ceva intim. La naiba, nici măcar n-o citise pe a doua. După ce se întorsese de la cascadă, o îndesase în sertar, alături de cealaltă. Îşi spusese că avea să o citească în seara aceea, sau a doua zi, sau poate niciodată. Nu era sigură că inima ei putea să facă faţă la ce avea Lucas de spus, cu toate problemele cu care se confrunta în prezent.

— Am mai făcut-o de nu ştiu câte ori şi n-am avut niciodată probleme când am vrut să o dezleg. Te rog, te rog, nu te enerva pe mine!

Kylie avu deodată senzaţia că nu era vorba de scrisoarea lui Lucas.

— Ce-ai făcut?

Privirea Mirandei zbură spre dormitorul lui Kylie, dar când Kylie făcu un pas în faţă, aceasta se puse în faţa ei.

— O s-o rezolv. Îţi jur. O să-i dau de cap. N-o să dorm şi nici n-o să mai mănânc până nu-i dau de cap.

— La ce să dai de cap?

— Te rog, nu te enerva!

Kylie o împinse pe Miranda din faţa ei şi intră în dormitor să afle ce nu voia Miranda să o lase să vadă şi ce jura că avea să rezolve. Ochii îi fugiră prima dată spre noptieră, unde-şi păstra lucrurile cele mai intime. Sertarul era închis Nu era nicio scrisoare răvăşită acolo. Ceva care se mişca pe pat îi atrase atenţia. Kylie privi în direcţia patului.

Clipi.

Ţipă.

Apoi o zbughi din dormitor în mai puţin de o fracţiune de secundă. Dădu peste Miranda, care o prinse de braţe.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Kylie îşi recăpătă suflul.

— De ce…? Trase aer în piept. Ce caută un sconcs în patul meu?

Kylie simţi o atingere uşoară familiară la gleznă. Se uită în jos, aşteptându-se să-l vadă pe Şosetă. Dar nu era nici urmă de el.

Kylie ţipă din nou şi începu să ţopăie prin cameră. Sconcsul îşi ridică capul mic şi ascuţit în aer, mieună şi dădu fuga spre ea.

— Îmi pare aşa de rău, se văita Miranda.

Kylie se uită la ea şi apoi la sconcsul care se apropia rapid. Animalul ridică labele în aer într-un fel foarte familiar şi simpatic, specific felinelor.

Şosetă?

— Nu se poate! exclamă Kylie. Spune-mi că nu e… Oh, la naiba, spune-mi că n-ai făcut asta!

— O s-o rezolv. Îţi promit, spuse Miranda.

Kylie tocmai se întorsese de la ora de desen cu Helen şi Jonathon. Se plimba de colo-colo în faţa biroului lui Holiday, aşteptând să se facă ora două, când avea întâlnire cu ea. Cum avea să-i spună acesteia că o turnase, că îi spusese lui Burnett despre povestea ei de dragoste cu alt vampir?

Apropo, ştiai că Burnett habar n-avea că ai avut un iubit vampir? Nu, nu mergea. Ştii ceva, eu şi Burnett vorbeam şi, din întâmplare, am pomenit că unul de-al lor ţi-a sfâşiat inima. Nici asta nu părea să meargă prea bine.

— Kylie! o strigă Derek.

Oh, la naiba!

Kylie îl văzu trecând printr-un grup de colegi de tabără care aşteptau să se înscrie la cursurile de caiac şi se resemnă că avea să dea ochii cu el. Totuşi, se depărtă puţin de mulţime.

— Salut!

Derek se opri în faţa ei şi o studie cu atenţie.

— Salut!

Kylie se dădea tot mai în spate, îndemnându-l în continuare să o urmeze mai departe de mulţime. Ochii lui nu se dezlipiră de ai ei cât timp Kylie se deplasa cu spatele.

— Am greşit cu ceva?

— Nu, spuse Kylie clătinând din cap.

— Atunci ai fumat iarbă sau ce? Că te porţi foarte ciudat.

Kylie înţelegea pe deplin de ce el credea că era desprinsă de realitate. Totuşi, ca să se apere, realitatea ei din ultimele şase săptămâni era complet diferită de cea în care crezuse de când era mică.

— Nu e… e…

Privi în jur să se asigure că nicio persoană cu auz superfin nu se afla în apropiere.

— Mi-e jenă, înţelegi?

— De ce să-ţi fie jenă?

Privirea lui coborî spre sânii ei.

— Din cauza asta?

Kylie întinse mâna şi îi ridică bărbia. Cel puţin tipul avu decenţa să roşească în obraji.

— Îmi cer scuze. Doar că… acum sunt…

— Mai mari. Ştiu.

Derek îi luă în mână o şuviţă de păr.

— Şi părul ţi-a crescut.

— Da, şi am crescut şi în înălţime, spuse ea.

El o măsură din priviri şi făcu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— Şi eu aş vrea să ştiu.

Kylie încercă să nu lase frustrarea să-i răzbată în glas Nu era vina lui.

— M-am trezit că-mi cresc toate…

Derek rânji şi privirea lui coborî o fracţiune de secundă.

— Arată bine.

— Şi de ce nu mă mir oare că spui asta?

Kylie se încruntă.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze şi Derek rămase pe loc uitându-se în ochii ei. Kylie se întrebă dacă era aşa de greu să nu se holbeze la sânii ei sau dacă altceva îl frământa.

— Eu n-am greşit cu nimic. De ce fugi de mine de două zile?

Kylie îşi târşâi picioarele. Acum simţea din plin că o strângeau tenişii.

— Ţi-am spus. Mă simt jenată.

—Jenată… că ai crescut deodată?

— Nu. Ei bine, da, şi asta e jenant. Dar nu de-asta… te-am… te-am…

— De-asta m-ai evitat. Spune-o odată! Că doar asta ai făcut.

Acum părea aproape furios sau cel puţin iritat. Dar ce simţea Kylie în vocea lui de tenor era nesiguranţă. Şi sincer, nu putea să-l învinovăţească. Şi ea ar simţi la fel dacă el ar evita-o aşa cum făcuse ea. Îşi muşcă buza.

— Îmi cer scuze. Nu e ce crezi.

— Atunci, ce e? Că m-ai pierdut de tot. Emoţiile tale par să fie normale când sunt lângă tine, câteodată sunt chiar în regulă, dar tu o iei la fugă.

— Şi… cam din cauza asta o iau la fugă, spuse ea.

Derek se încruntă.

— Tot nu pricep.

Bun, deci trebuia să-i spună pe şleau. Se înroşi la faţă doar la gândul ăsta.

— Când sunt în preajma ta, nu pot să mă gândesc decât la sărutări şi giugiuleală. Şi să merg mai departe decât am mers cu cineva până acum.

Derek se încruntă şi mai mult, dar cel puţin o parte din povara care părea că-l apasă mai dispăru odată cu noua postură.

— Bun. Îşi îndesă o mână în buzunarul blugilor. Ai putea să-mi explici de ce e un lucru rău?

— Nu e neapărat un lucru rău, cât e… ceva intim. Nu vreau ca nici măcar tu să ştii ce e în mintea mea. Cu atât mai puţin toţi vampirii şi celelalte zâne care cutreieră prin tabără.

Umerii i se încordară de parcă povara i-ar fi apăsat din nou pe ei.

— Deci eşti jenată pentru că alţi oameni ştiu că mă placi.

— Nu. Adică… Faptul că te plac e una. Că vreau să… ne giugiulim, asta e altceva.

— Vrei să ne giugiulim?

Lui Derek îi veni să zâmbească şi-şi trecu rapid o mână prin păr.

— Ştii, nu credeam că e posibil să te simţi complimentat şi insultat în acelaşi timp. Dar tu ai reuşit să mă faci să simt şi una, şi alta.

— Dar nu te-am insultat, spuse ea.

— Ba da, dacă vrei să spui că eşti jenată că oamenii or să afle că mă placi.

— Ţi-am spus că nu e vorba că te plac.

— Bine, nu vrei ca oamenii să ştie că te simţi atrasă de mine.

Kylie deschise gura să spună ceva, dar nu ştia sigur ce să zică.

— Da. Cam aşa ceva. E ceva intim.

— Intim? Derek ezită ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama ce voia să spună. Nu e o chestiune chiar aşa de intimă.

— Pentru oameni, e, preciză ea. Şi n-oi fi eu sută la sută om, dar… s-o spunem pe aia dreaptă. Am trăit şaisprezece ani ca om, şi sunt mai puţin de două luni de când încerc să fac faţă faptului că sunt… Stai aşa, nici măcar nu ştiu ce sunt.

Kylie clătină din cap şi simţi cum nivelul de frustrare creşte.

— Dar îmi place cum o fac oamenii, continuă ea.

— Ce să facă? întrebă el, ca şi cum n-ar fi fost atent.

Nu că l-ar fi învinovăţit prea mult, pentru că nici ea nu era prea sigură că era perfect coerentă.

— Îmi place felul în care oamenii îşi păstrează gândurile şi sentimentele personale pentru ei.

El medita la ce spusese ea. Kylie îşi dădea uşor seama că tot ce spunea ea lui nu i se părea prea logic.

— Nu, spuse el. Te înşeli.

— În ce privinţă?

Acum ea era cea nelămurită.

— Nici oamenii nu au parte de intimitate. Nu păstrează totul pentru ei.

— Asta doar dacă hotărăsc ei să spună cuiva, explică Kylie.

— Aiurea! zise el. Uită-te la Helen şi Jonathon! Vrei să-mi spui că tu, partea umană din tine, nu vede că ăştia doi sunt atraşi unul de celălalt? Şi Burnett? Ştiai că e mort după Holiday dinaintea mea. Îţi dai şi tu seama de asta.

Într-adevăr, Derek avea dreptate. Dar nu-i plăcea să aibă el câştig de cauză.

— De văzut, văd. Dar nu le simt emoţiile şi nici nu le miros feromonii pe care-i emană pentru că vor să… se babardească… să treacă la treabă. Şi faptul că ştiu că alţii pot să facă asta în cazul meu, mă sperie puţin, înţelegi?

Derek clătină din cap.

— Eşti sigură că asta te sperie sau faptul că tu ştii ce simţi pentru mine?

Kylie îl privi atent.

Nu ştiu ce vrei să spui.

— Vreau să spun că nu sunt aşa de sigur că vrei asta, zise fluturând o mână între ei.

— Ce să vreau?

Şi dintr-odată Kylie avu străfulgerări de memorie, de când purtase o discuţie asemănătoare cu Trey. Oh, Doamne! Te rog, nu din nou!

— Tu şi eu. Noi doi. Nu vrei să devenim „noi”. De fiecare dată când simt că ne apropiem puţin, mă alungi. Ţi-am dat întâlnire de cel puţin şase ori şi nu mi-ai dat niciun răspuns. Ce ai de zis?

Mda, avusese aproape aceeaşi conversaţie cu Trey.

— E mereu vorba de sex, nu?

— Cum?

Derek rămase cu gura căscată.

— Nu, nu mă referam la asta.

— Să înţeleg că nu vrei sex? întrebă ea, înfuriindu-se din ce în ce mai tare.

El stătea şi se holba la ea de parcă i-ar mai fi crescut un cap şi o coadă. Şi vai de ea, având în vedere tot ce i se întâmplase în ultima vreme, aproape că-i venea să se uite în oglindă ca să se asigure că nu-i mai crescuse un cap. Sau o coadă.

— De unde naiba ai mai scos-o şi pe asta? întrebă el.

Deodată, Kylie îşi dădu seama că cei din jur se apropiaseră de ei şi câţiva indivizi din mulţime aveau auzul unui liliac avid de bârfă. Aruncă o privire la ceasul de mână şi văzu că trecuse de două.

— Îmi pare rău, sunt în întârziere.

Kylie dădu năvală în biroul lui Holiday. Se aşeză pe scaunul din faţa mesei de lucru şi se uită drept în ochii directoarei de tabără care-i era şi prietenă.

— Urăsc băieţii. Mă bate serios gândul să mă fac lesbiană.

Lui Holiday îi venea să zâmbească, dar şi oftă.

— Dacă ar fi aşa de uşor, nouăzeci la sută din femeile din lume ar fi lesbiene. Se strâmbă şi întrebă: Aşadar… să înţeleg că sunt probleme cu băieţii? întrebă şi întinse mâna după o doză de cola şi sorbi din ea.

— Mai degrabă cu băieţii, sconcşii şi fantomele.

Holiday se înecă cu băutura dietetică.

— Sconcşi?

Kylie se rezemă de spătarul scaunului, simţindu-se înfrântă şi epuizată psihic după cearta cu Derek.

— Miranda l-a transformat pe Şosetă în sconcs. Şi nu mai ştie cum să-l transforme din nou în pisică. De-abia rosti cuvintele că îşi dădu seama că era gură-spartă. Dar aş vrea să nu o cerţi.

Holiday se strădui să nu zâmbească, dar colţurile gurii i se ridicară.

— Probabil că exersa pentru concursul la care a înscris-o mama ei când o să se întoarcă din tabără.

— Mi-a explicat de ce a făcut-o. Şi nu vreau să aibă probleme… dar dacă nu o să mai ştie să-l transforme la loc? O să mă pricopsesc cu un sconcs ca animal de companie.

Alt zâmbet ameninţa să se ivească pe buzele directoarei de tabără.

— Sunt sigură că o să-i dea de cap până la urmă.

Kylie clătină capul şi-şi puse mâinile în poală.

— Nici nu ştii ce mult îmi doresc ca viaţa mea să revină la normal. Normal aşa cum era când ştiam că sunt om. Fără nimeni care să încerce să-mi citească gândurile, să-mi manipuleze sentimentele sau să mă însărcineze să salvez viaţa cuiva.

Holiday se rezemă de spătarul scaunului şi-şi întinse mâinile ca şi cum ar fi stat prea mult în aceeaşi poziţie şi ar fi amorţit. Cu mâinile în aer, se uită încruntată la hârtiile împrăştiate pe birou.

— Nu ştiu cum e să fii om, dar uneori „normal” sună bine, nu-i aşa?

Ceva din dispoziţia lui Holiday o făcu pe Kylie să uite de grijile ei.

— E totul în regulă?

— Cu mine? Oh, n-am nimic.

Holiday lăsă mâinile jos şi se îndreptă puţin de umeri, ca şi cum ar fi vrut să braveze.

— Pentru tine îmi fac griji, Kylie. Păreai foarte supărată azi-dimineaţă.

Kylie îşi aminti cum ieşise valvârtej din biroul ei.

— Îmi cer scuze. Doar că, uneori… mi se pare prea mult.

— Ştiu că aşa simţi. Dar o să se rezolve, spuse Holiday.

Kylie se încruntă.

— Parcă ai fi mama. Ea spune mereu că Dumnezeu nu-ţi dă mai mult decât poţi duce.

Holiday chicoti.

— Şi noi am vrea ca Dumnezeu să nu aibă atâta încredere în noi, nu?

— Da, răspunse Kylie şi văzu din nou îngrijorarea din ochii lui Holiday. Şi cu problemele tale cum mai e? continuă ea făcând semn spre birou, simţind că Holiday era supărată.

— O să fie bine… doar că trebuie să rezolv cu partea financiară, acum că funcţionăm tot timpul. Trebuie să angajăm profesori. Să punem centrale de încălzire în cabane. Şi habar n-am cum o să ne descurcăm.

— Am crezut că guvernul, adică DCF, alocă bani pentru tabără.

— Aşa şi fac într-o anumită măsură, dar când au fost de acord să mă lase să deschid un internat, ne-au stabilit un buget restrâns. În zilele noastre, până şi programele guvernamentale fac tăieri de buget. Se uită din nou la hârtiile de pe birou. Probabil că nu e aşa de rău cum cred eu. Doar că... Sky se ocupa de toată partea financiară şi acum mi-a.. căzut mie pe cap.

— Burnett nu se pricepe la chestiile astea? întrebă Kylie, sperând să aducă vorba de el într-un mod cât mai firesc.

— Nu ştiu. Dar cum nu ar mai trebui să stea pe aici mai mult de o lună, nu văd niciun motiv ca să se implice în partea asta a afacerii.

Ceea ce spunea Holiday mai voalat era de fapt că nu avea încredere în Burnett. Oare din cauză că era vampir, sau pentru că Holiday avusese încredere în Sky, asociata ei de dinainte, şi aceasta o dezamăgise? Holiday nu vorbea mult despre Sky, dar Kylie simţea că trădarea prietenei sale o duruse mai mult decât voia ea să recunoască.

— Au angajat altă directoare de tabără în locul lui Sky? întrebă Kylie.

Acum Holiday se întristă de-a binelea.

— Nu, dar au promis că până la sfârşitul verii ar trebui să am pe cineva. Şi tot mi se pare prea târziu.

— Chiar e aşa de neplăcut să lucrezi cu el?

Kylie simţea că frustrarea lui Holiday avea legătură cu Burnett, ceea ce o făcea pe Kylie să-şi facă griji cu privire la cum avea aceasta să primească confesiunea ei.

— E vorba că suntem prea diferiţi.

Holiday îşi coborî ochii spre pieptul lui Kylie şi rămase acolo o fracţiune de secundă mai mult decât ar fi fost firesc. Ceea ce însemna că şi ea observase puseul de creştere. Gândurile lui Kylie zburară de la confesiunea pe care avea de gând să o facă la problemele ei.

— Poţi să-mi explici asta?

— Ce anume? întrebă Holiday cu destulă inocenţă, dar nu o convinse pe Kylie.

Kylie îşi puse mâinile în dreptul sânilor. Holiday se încruntă.

— Credeam că ţi-ai luat un sutien minune.

— Mă tem că nu. Şi părul mi-a crescut. Kylie trase o şuviţă peste umăr. Plus că şi pantofii aproape că mă strâng şi sunt destul de sigură că am crescut cu vreo doi-trei centimetri în înălţime.

— Hm.

Holiday părea că se străduia să afişeze o mină indescifrabilă.

— Hm, ce?

Kylie se aplecă spre ea, sprijinindu-se cu mâinile pe birou.

— Mda. E ciudat, spuse Holiday, dar ceva din felul în care directoarea taberei se uită din nou la hârtiile de pe masă îi dădu lui Kylie de înţeles că aceasta nu era sută la sută sinceră cu ea.

— Te rog, nu face asta acum! insistă Kylie.

Holiday ridică ochii spre ea.

— Ce să nu fac?

Să-mi ascunzi ceva. Mie mi se întâmplă toate astea. Am dreptul să ştiu ce naiba se petrece.

— Dar nu-ţi ascund… Holiday se opri şi oftă. Nu consider că-ţi ascund nimic când fac presupuneri, când îmi dau cu părerea. Nu sunt sigură că e drept faţă de tine să-ţi dau informaţii de care nu sunt sigură.

— Îţi spun eu ce nu e drept. Să mă laşi în ceaţă. Crede-mă, orice mi-ai spune nu o să fie nici pe jumătate la fel de rău ca tot ce-mi imaginez eu.

Holiday încuviinţă.

— Bine, dar nu uita… sunt doar speculaţii. Chiar şi Burnett a spus că nu l-a văzut ca pe un semn sigur.

Kylie bănuise că Burnett observase că-i crescuseră sânii. Spre lauda lui se descurcase bine, nu lăsase să se vadă nimic. Dar faptul că discutase şi cu alţii despre asta o făcea… să se simtă pusă la zid. Parcă ar fi omorât-o pur şi simplu.

— Aţi discutat despre sânii mei?

— Nu. Ei bine, da, dar nu… El a spus că a observat nişte schimbări când a dat peste tine la cascadă. Am insistat să-mi spună despre ce era vorba.

Simplul fapt că Holiday menţionase că ea se întâlnise cu Burnett la cascadă o făcu pe Kylie să-şi amintească de confesiunea pe care trebuia să o facă. Dar trebuia să afle mai întâi răspunsul.

— Şi care sunt speculaţiile?

— Unele femele-vârcolac…

— Vârcolac? Oh, la naiba! Nu vârcolac! Orice, dar nu vârcolac!

Capitolul 12

— Hei! Holiday puse mâna peste a lui Kylie. Vezi, din cauza asta nu voiam să-ţi spun. Ştiam că o să tragi concluzii pripite.

Kylie clipi.

— Ce se întâmplă cu unele femele-vârcolac? Le cresc sâni enormi?

— Nu. De fapt, cam aşa ceva. Holiday se abţinu să zâmbească. Când ajung la un anumit nivel de maturitate, când se apropie de vârsta de împerechere, se împlinesc destul de repede.

Inima lui Kylie bubuia şi nu-şi amintea decât ce-i spusese Miranda, că văzuse un vârcolac transformându-se în animal şi că părea să fie foarte dureros.

— Sună identic cu ce mi se întâmplă şi mie. Aşa că de ce e numai o speculaţie sau spui că trag eu concluzii pripite?

Holiday clătină din cap.

— Dacă nu s-au transformat deja înainte, majoritatea încep să se transforme în lupi la vârsta de patru, cinci ani. Se întâmplă foarte rar la vârsta pe care o ai tu. Şi mai e şi faptul că vârcolacii suferă de nişte schimbări de dispoziţie destul de puternice cu câteva zile înainte şi după luna plină. Doamna dr. Day a spus că te-a consultat în timpul lunii pline şi nu a văzut niciunul din aceste semne. Şi te-am urmărit şi eu la ultima lună plină să văd dacă nu i-a scăpat ei ceva. N-am observat nicio schimbare de comportament la tine.

— Poate că eu am o dezvoltare întârziată, spuse Kylie, deşi spera să nu fie adevărat. Şi eu nu m-am exteriorizat niciodată prea mult. Aşa că poate ai considerat că nu am toane.

— Şi mai e şi… pisica ta, continuă Holiday. Toate felinele au o aversiune faţă de vârcolaci. Cu tine nu e aşa.

Kylie îşi aminti cum reacţionase pisica ei, cu ani în urmă, faţă de Lucas. Îşi aminti şi cum reacţionase pisicuţa în ziua când acesta i-o făcuse cadou. Şi, dintr-odată, Kylie îşi aminti ceva ce putea fi important.

— Oh, la naiba! Lupul.

— Ce… lup?

— Ieri-noapte… Când am luat-o la fugă după ce am gustat din paharul cu sânge, am dat peste un lup. Stătea prin preajma mea. Chiar a mai apărut din nou în noaptea aia, mai târziu, dar…

— Nu a fost lună plină, spuse Holiday. Nu putea să fie un vârcolac.

— Ştiu, de-asta nu am crezut că… adică, am crezut că era animalul cuiva semi-domesticit. A îngenuncheat în faţa mea şi a încercat să se târască pe labe, de parcă ar fi vrut să pun mâna pe el. Kylie uitase şi să respire. Crezi că ar putea însemna ceva? E vreun ritual ca lupii să stea în preajma vârcolacilor înainte ca aceştia să se transforme pentru prima dată?

Holiday se uita lung la Kylie, ca şi cum încerca să se gândească.

— Eu n-am auzit de aşa ceva. Dar eu sunt… Sky a fost dintotdeauna cea care se ocupa de consilierea vârcolacilor. Aşa că nu deţin toate informaţiile. Dar o să întreb în stânga şi-n dreapta. Burnett sigur ştie.

— Dar el nu e vârcolac.

Kylie îşi dorea să fi fost Lucas acolo. Să o sfătuiască, să o ajute să înţeleagă toate astea. Dar nu, el fugise cu altă femelă-vârcolac. Şi Kylie încă nu-i citise scrisoarea pentru că era furioasă că făcuse asta.

— Nu e vârcolac, dar funcţia lui în cadrul Departamentului cere documentare intensivă asupra tuturor fiinţelor supranaturale. Crezi sau nu, e la fel de deştept pe cât e de arogant. Şi sper că nu crezi… când mi-a spus că ţi-au crescut sânii, nu se citea nimic în tonul lui decât îngrijorare pentru cum o să faci faţă tuturor schimbărilor.

Chiar şi distrasă de gândul de a fi vârcolac, Kylie îşi dădu seama că Holiday îl apăra pe Burnett. Fie că-i plăcea sau nu, directoarea taberei îl respecta într-o oarecare măsură pe vampir. Nu că asta ar fi

scuzat-o pe Kylie că ii împărtăşise bărbatului detalii intime din viaţa lui Holiday.

Dar Holiday nu vedea că ea şi Burnett ar trebui să-şi dea o şansă? Cât de mult avea să se supere când va afla că ea îi spusese că mai avusese o relaţie cu un vampir?

— În legătură cu plimbarea la cascadă…

— Înţeleg, spuse Holiday.

— Ce anume? întrebă Kylie, sperând să fie totul aşa de uşor.

Adică sperând ca Burnett să-i fi spus lui Holiday despre conversaţia avută cu Kylie şi ea să nu se supere.

— Înţeleg de ce te-ai dus acolo, începu Holiday, netezind nişte hârtii. Şi eu merg acolo cel puţin o dată pe săptămână. E cel mai bun loc unde să stai să… meditezi, să încerci să dai de cap problemelor. Ai primit vreun răspuns în legătură cu fantoma azi-dimineaţă?

Kylie clătină din cap.

— Doar o senzaţie că fac ce trebuie.

— Atunci trebuie să ai încredere că faci tot ce-ţi stă în putinţă, spuse Holiday.

Kylie îşi aminti deodată.

— Mi-ai spus că n-ai văzut niciodată un înger al morţii.

— Aşa şi e, spuse Holiday.

— Dar ai spus că nici nu eşti sigură că există.

— Eu nu cred că versiunea legendei pe care o acceptă toată lumea e cea reală, spuse ea.

— Atunci ce face ca locul ăsta să fie aşa de… special?

Holiday ezită, ca şi cum ar fi încercat să găsească cuvintele potrivite.

— Cred că e un loc sfânt. Cred că Barosanul din rai care conduce tot ce mişcă l-a creat pentru cei dintre noi care au de-a face cu spirite. E un loc unde putem găsi puţină pace. Şi uneori chiar şi răspunsuri.

— Ca o biserică? întrebă Kylie, amintindu-şi senzaţia de reverenţă pe care o simţise acolo.

— Da, cam ca o biserică. Există destulă putere spirituală acolo. Ai simţit-o, nu?

Holiday îşi puse mâna peste a lui Kylie. Kylie însă şi-o retrase.

— Da. Dar… de ce nu mi-ai spus? Te-am întrebat despre cascadă şi nu mi-ai spus nimic. Aş fi putut să… aş fi putut să mă duc acolo singură. Poate că aşa mi-aş fi dat seama până acum ce încearcă fantoma să-mi transmită.

Holiday îşi puse mâinile pe birou şi în ochii ei verzi se citea empatie.

— Nu trebuie să spui cuiva despre cascadă, Kylie. Trebuie să simţi chemarea ei. Şi presupun că ai simţit-o şi tu, căci altfel nu te-ai fi dus acolo.

Kylie nu putea să nege că simţise chemarea. Şi totuşi nu-i plăcea deloc faptul că a trebuit să-şi dea seama singură de tot. Ce, era rău dacă o îndruma puţin, dacă-i dădea o mână de ajutor?

— Sunt oarecum şocată că Burnett s-a dus acolo, spuse Holiday. Singurele fiinţe supranaturale care simt chemarea cascadei sunt cele care vorbesc cu fantomele. Celelalte o găsesc prea stimulantă emoţional… sau mai degrabă aş zice intimidantă.

Kylie îşi aminti cum reacţionaseră Della şi Miranda. Da, intimidant era cuvântul potrivit.

— Nici măcar Sky nu se ducea acolo. Holiday ridică ochii spre Kylie. Burnett chiar a intrat în spatele perdelei de apă?

— Era acolo când am ajuns. Kylie ezită. S-a dus acolo pentru tine, spuse Kylie, găsind o introducere la ce urma să-i mărturisească.

Dacă nu spunea acum, era posibil să dea înapoi. Şi atunci ar fi înşelat şi mai rău încrederea lui Holiday în ea.

— Pentru mine?

— Voia să te înţeleagă mai bine. Şi părerea mea e că a crezut că dacă… ar putea să înţeleagă toată treaba asta cu fantomele, ar…

— A spus el asta? întrebă Holiday făcând ochii mari de mirare.

— Da.

Kylie ezită puţin, apoi rosti totul dintr-o răsuflare:

— I-am spus că alt vampir ţi-a frânt inima. Că din cauza asta nu… nu vrei să te implici într-o relaţie cu el.

Holiday se încruntă brusc şi miji ochii. Nu era o expresie pe care o observase prea des la ea.

— Ce i-ai spus?

— Ştiu că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar… el a întrebat şi la început nu i-am spus, dar…

— De ce ar… Nu, de ce i-ai spune aşa ceva?

— El te place foarte mult, Holiday.

— Nu contează ce simte el. Nu ţi-am zis ţie povestea ca s-o mai spui şi altcuiva.

Se opri, dar în ochi îi scânteia frustrarea.

— Îmi pare rău. Serios. Şi ştiu că am greşit, dar cred că… e aproape ca şi cum ai lăsa ce ţi-a făcut logodnicul tău să te împiedice să vezi şi oportunităţile cu Burnett. Îl pedepseşti pentru ceva ce nu a făcut.

Expresia de pe chipul lui Holiday rămase la fel de aspră. Oftă adânc.

— Kylie, ce se întâmplă între mine şi Burnett nu e… Închise gura şi maxilarul i se încleştă. De ce nu terminăm acum discuţia şi o reluăm mai târziu? Am nevoie de puţin timp.

Kylie simţi o prăpastie largă deschizându-i-se în piept.

— Te rog… nu te supăra pe mine.

Holiday ridică o mână.

— Nu sunt supărată. Sunt… dezamăgită.

— Asta e şi mai rău, spuse Kylie şi simţi o greutate şi mai mare pe inimă. Crede-mă, îmi pare foarte rău.

Holiday se ridică şi făcu semn spre uşă.

— Ne vedem mâine.

Lui Kylie îi dădură lacrimile şi îşi dorea mai mult cu orice să-i aducă argumente, să o implore pe Holiday să o ierte. Să o roage să nu lase ca scăparea ei să le schimbe relaţia pe care o construiseră. Dar ceva în sinea ei îi spuse că era posibil să fie prea târziu.

Era aproape ora nouă seara şi Kylie stătea lungită în pat cu ochii în tavan, cu un sconcs afurisit alături, pe pernă. Se hotărâse să nu meargă la cantină să ia parte la seara în care mânca pizza şi se juca baschet. Burnett instalase un teren de baschet şi toţi băieţii formaseră echipe. La cât de puţin dormise ea în ultimele zile, ai fi zis că o să cadă secerată. Dar nu se întâmplase asta.

Privi spre sertarul unde pusese scrisoarea lui Lucas şi, pentru o fracţiune de secundă, uită de Holiday şi-şi aduse aminte de Lucas, apoi de Derek. Apoi se confruntă cu gândul că se putea să fie vârcolac. Oh, ce bucurie!

Când îşi aduse aminte brusc că cineva drag ei era in pericol, Kylie retrăi pe dată senzaţia pe care o avusese la cascadă, că dacă o ţinea pe drumul pe care o apucase, cel puţin problema asta avea să se rezolve.

Păcat că celelalte probleme pe care le avea nu păreau la fel de uşor de rezolvat.

Ţârâitul telefonului o făcu să bombăne – deşi i-ar fi prins bine să se deconecteze puţin de la problemele ei. Şi, poate dacă avea noroc, era Sara, care se hotărâse să-i răspundă în sfârşit. Ce era drept, nu mai erau aşa de apropiate ca înainte, dar Kylie încă ţinea la ea şi se gândise mult la Sara în ultimul timp. Dar era oare în stare să vorbească acum cu fosta ei prietenă?

— Nu vreau să te sperii, îi spuse lui Şosetă, de care nu era sigură dacă avea „instrumentul” de împroşcat mirosul insuportabil. Trebuie să ajung la telefon.

Animalul deschise un ochi ca mărgeaua şi se uită la ea, apoi scoase un mieunat jalnic.

Miranda încercase toată ziua să-l transforme din nou în pisică. Kylie îi spusese într-un final să mai ia o pauză. Îi ceruse chiar să nu fie aşa aspră cu propria persoană, că era un flecuşteţ. Un flecuşteţ cam

mare şi înspăimântător, dar nu-i spuse asta. Telefonul se opri şi Kylie nu era nici măcar curioasă să vadă cine o sunase. Se uită din nou la Şosetă.

— Un flecuşteţ cam mare şi înspăimântător, mormăi Kylie.

Dar având în vedere că spera ca Holiday să o ierte, decise că era cel mai bine să pună în practică ce spunea, sau cel puţin pentru ce se ruga. Şi anume, iertarea. Şi chiar se rugase. Amintindu-şi ce trădată se simţise Holiday, o cuprinse un nou val de durere.

Cum era posibil ca atunci să i se fi părut că făcea bine dezvăluindu-i lui Burnett povestea lui Holiday şi acum să i se pară că greşise atât de mult? Şi era adevărat, chiar crezuse că făcea bine când îi dezvăluise lui Burnett adevărul. Simţise impulsul de-a o face, ca şi cum intuiţia ar fi împins-o. Gata, de acum încolo s-a zis! Nu mai avea s o asculte niciodată!

Telefonul sună din nou. Kylie trase mobilul spre ea, încă nesigură dacă voia să vorbească cu cineva şi se uită la numărul de pe ecran… Simţi deodată cum i se strânge inima.

Capitolul 13

Mama. O copleşi emoţia. Nu crezuse niciodată că avea să simtă aşa ceva, dar îi era dor de mama ei. Ar fi vrut ca ea să fie acolo să… să fie pur şi simplu acolo. Şi nu doar pentru că relaţia lor se îmbunătăţise. Kylie aprecia şi relaţia veche dintre ele.

Cât de mult băgase Kylie mâna în foc că mama ei nu o iubise niciodată, cu cât trecea timpul şi era departe de ea, cu atât începea să vadă altfel lucrurile. E drept, mama ei fusese distantă emoţional, şi e drept că ea nu-i semăna deloc. Dar fără să ştie nici ea de ce, acum Kylie vedea toate felurile în care mama ei îşi manifestase dragostea. Clătitele pe care i le făcea în fiecare dimineaţă de sâmbătă. Faptul că-i dădea cardul ei de credit de fiecare dată când Kylie spunea că are nevoie de ceva. Chiar şi broşurile alea afurisite despre sex dovedeau că mamei îi păsa de ea. Asta nu însemna că nu s-ar fi bucurat dacă nu i-ar mai fi adus aşa ceva, dar…

Apăsând pe tasta de răspuns, Kylie îşi înăbuşi o senzaţie de nostalgie.

— Bună, mamă.

Kylie îşi jură că nu avea să înceapă să plângă, şi reuşi, cu efort, să nu-i tremure vocea.

— Puiule?

Îngrijorarea care se citi imediat în vocea mamei făcu să i se mărească nodul din gât şi de emoţie simţi lacrimi în ochi.

— Eşti bine?

Cum putea mama ei să ştie că se întâmplase ceva când ea nu spusese decât două cuvinte? Era medium? Nu, era doar muritoare de rând. Trebuia să fie pesemne instinctul matern. Şi mamei sale nu-i lipsise niciodată.

— Da, n-am nimic.

Kylie se muşcă de obraz ca să nu scâncească.

— Ce s-a întâmplat, puiule?

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Nimic.

Se uită la Şosetă cum îşi găsise din nou o poziţie comodă pe pernă şi se rugă să nu o împroaşte cumva. Dacă pisica-sconcs o împroşca cu lichidul mirositor, asta i-ar fi pus capac.

— Am avut o zi grea, atâta tot.

— De ce? Vrei să vii acasă? Nu trebuie decât să deschizi gura şi vin în seara asta să te iau.

— Nu, mamă. Îmi place aici.

Kylie îşi aminti că mama ei nu-şi dăduse pe deplin consimţământul să se înscrie la internat. Ceea ce însemna că n-ar fi trebuit să spună nimic de rău legat de Shadow Falls, Trebuia s-o facă pe mama ei să-

şi dea acordul – mai ales dacă… se dovedea că era vârcolac. Cum poţi să explici aşa ceva unui părinte care e muritor de rând?

— Am… am făcut o greşeală astăzi şi cineva la care ţin foarte mult s-a supărat pe mine.

— Toţi greşim, spuse mama ei. Trebuie doar să-ţi ceri scuze.

— Am făcut-o deja.

— Şi nu te-a iertat? Încă mai e supărată pe tine? întrebă mama ei.

— Nu e atât supărată, cât dezamăgită de mine.

Kylie simţi cum o năpădeşte sentimentul de părere de rău când îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Holiday. Kylie ştia cum era să fii dezamăgit şi rănit de cineva în care ai încredere. Era mai rău decât să fii furios. Aşa cum se întâmplase şi cu tatăl ei. E drept, în cazul lui, ea fusese şi furioasă şi rănită, şi durerea îi frânsese inima. Deşi aproape că se simţea bine când era supărată şi furioasă, durerea nu aducea cu ea niciun sentiment plăcut. Niciunul.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă mama ei.

Părea că nu voia să-i invadeze intimitatea, dar că o considera obligaţia ei maternă să o întrebe. În mod uimitor, Kylie vru să răspundă. Nu putea şi nu avea să-i spună mamei sale totul, dar putea să-i explice câte ceva.

— Cineva mi-a făcut o confidenţă. Şi eu… am dus vorba mai departe. La timpul respectiv, chiar am crezut că dacă-i spun secretul o să ajute la… rezolvarea unei probleme. Dar…

— Şi nu a ajutat? întrebă mama ei.

— Nu, spuse Kylie. Adică, deocamdată nu se vede niciun rezultat.

— Kylie, se pare că ai încercat să faci ce trebuia. În locul tău nu aş fi aşa de dură cu mine. Ăsta e un flecuşteţ, fata mea.

Kylie era cât pe ce să izbucnească în râs când auzi cuvântul pe care-l rostise mama ei. Nu exact asta îi spusese şi ea Mirandei? Poate că semăna cu mama ei mai mult decât îşi închipuia. Simţi cum i se strânge inima.

— Te iubesc, mamă, spuse Kylie fără să se gândească.

— Oh, puiule, exclamă mama ei ca şi cum era cât pe ce să izbucnească în plâns. Şi eu te iubesc. Pot să te ajut cu ceva? Dacă trebuie, vin eu acolo şi-o bat la fundul gol.

O lacrimă apăru din nou pe obrazul lui Kylie.

— Ai bate pe cineva pentru mine?

— Cât ai clipi.

Kylie chicoti şi-şi trase nasul în acelaşi timp.

— Eşti pregătită să schimbăm subiectul? Vrei să auzi ceva distractiv? întrebă mama ei, părând încântată. De-asta te-am sunat.

— Da.

Kylie se şterse la ochi. Chiar nu i-ar fi prins rău o veste bună.

— N-o să ghiceşti niciodată la ce m-am înscris pentru vineri seara, când vii acasă. Te-am înscris şi pe tine. Mergem amândouă.

— La ce? întrebă Kylie şi realiză că gândul de a merge acasă nu o mai îngrozea.

Ar fi fost plăcut să petreacă ceva timp cu mama ei, în speranţa că avea să mai uite de problemele care o apăsau în tabără.

— Tu m-ai făcut să-mi vină ideea.

— Să te gândeşti la ce, mamă? întrebă Kylie, simţind entuziasmul mamei sale.

Mergem amândouă la o vânătoare de fantome. Îţi mai aduci aminte când ai spus că la cascada din tabără sunt fantome?

— La o vânătoare de fantome?

Lui Kylie nu-i venea să creadă ce auzea.

— Se organizează o cină la un han căruia i s-a dus vorba că e bântuit şi pe urmă facem un tur al casei. Nu-i aşa că e super tare?

Kylie se lăsă moale pe pernă. Acum chiar îi venea să plângă.

— Ba da. Super… tare. Da' de unde!

Trecuseră treizeci de minute de la convorbirea cu mama ei şi Kylie începu să numere oile, invitând somnul să o poarte pe aripile lui. Când oaia cu numărul o sută sări peste patul ei, în minte începu să i se deruleze cearta cu Holiday.

— Nu contează ce simte el. Nu ţi-am zis ţie povestea ca s-o mai spui şi altcuiva, spusese Holiday.

— Îmi pare rău. Serios, zisese Kylie. Şi ştiu că am greşit, dar cred că… e aproape ca şi cum ai lăsa ce ţi-a făcut logodnicul tău să te împiedice să vezi şi oportunităţile cu Burnett. Îl pedepseşti pentru ceva ce nu a făcut.

Îl pedepseşti pentru ceva ce nu a făcut.

Îl pedepseşti pentru ceva ce nu a făcut.

Apoi mintea ei sări brusc la cearta cu Derek.

— Mereu e vorba de sex, nu? spusese ea.

— Nu, nu la asta mă refeream, îi replicase el.

Kylie îşi aminti senzaţia de mânie care o copleşea în acel moment. Mânie înăbuşită, care mocnea mai de mult în ea. Mânie pe care o simţise pentru… Trey.

Îl pedepseşti pentru ceva ce nu a făcut.

— Oh, la naiba!

Kylie se ridică în capul oaselor. Oare şi ea făcuse acelaşi lucru de care o acuzase pe Holiday? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îşi dădea seama că Derek nu o presase niciodată, nici măcar o singură dată cu sexul. Ce spusese el că ea se răcise de el era legat de faptul că ea îl evita. Nu voia să o bage în patul lui.

Apoi i se derulă în minte o frântură din dialogul cu mama ei.

— Toţi greşim. Trebuie doar să ne cerem scuze.

Mama ei avea dreptate. Şi Kylie realiză că acesta era alt lucru pe care n-ar fi crezut niciodată că o să-l gândească despre mama ei. Dar, la naiba, mama ei avea dreptate Kylie trebuia să-şi ceară scuze. Se ridică în picioare, îşi scoase cămaşa de noapte şi se îmbrăcă din nou cu blugii care acum îi erau prea scurţi, sutienul care acum era prea strâmt, tenişii care o strângeau şi un tricou şi se duse să-l caute pe Derek.

În clipa în care păşi afară, o învălui aerul umed şi fierbinte al serii. O porni spre cantină, dar se opri.

În general, Derek pleca devreme de la activităţile de seară ca să-şi sune mama. Dar nu spunea în gura mare ce făcea. Însă în ea avusese încredere.

Simţi o senzaţie de căldură în piept. Se simţea măgulită că avusese încredere în ea. Oh, la naiba, chiar îi plăcea de Derek şi spera din toată inima că avea să-i accepte scuzele Şi fiindcă nu voia să spună ce avea de spus în preajma fiinţelor cu auzul super fin, se îndreptă spre cabana lui. Îşi setă pasul în alergare uşoară, ceea ce în urmă cu doar câteva săptămâni i s-ar fi părut incredibil de rapid. În timp ce se mişca, simţea copacii rotindu-se deasupra ei şi vântul adiindu-i prin păr. Văzu în treacăt şi stelele luminoase, dar nu o interesa prea mult peisajul. Se concentra în schimb la ce urma să-i spună lui Derek când avea să-l vadă.

Pe la jumătate drumului, simţi deodată ceva. Se simţea urmărită. Încetini pasul şi ciuli urechile. Încă se auzeau sunetele nopţii. Nu se lăsase tăcerea nefirească, de mormânt, dar totuşi ea o simţea. Se uită de la dreapta la stânga, spre liziera pădurii, să vadă dacă nu se întorsese lupul. Dar nu mai văzu ochii galbeni care o priveau pe furiş din tufişuri. Încercă să se convingă că nu era nimic, dar iuţi din nou pasul, nerăbdătoare să-l aibă lângă ea pe Derek, care era solid şi mai înalt decât ea.

Să-i simtă mâinile cum îi cuprind talia.

Să-şi pună capul pe umărul lui.

Poate chiar să se sărute.

Oh, da, gândul la Derek îi alungă temerile.

Luă ultima cotitură de pe alee şi văzu că în cabana lui era aprinsă lumina. Cineva era acolo.

— Dă, Doamne, te rog, să fie el!

Mai merse vreo treizeci de metri şi observă că uşa de la intrare era deschisă. Ceea ce era puţin ciudat. Când urcă pe scările verandei, simţi mirosul de fructe de pădure coapte. Încă nu reuşise să identifice exact mirosul, când călcă pe ceva alunecos şi căzu.

Aterizând în fund, puse palma pe verandă să se sprijine ca să se ridice. Dar se opri, simţind ceva umed şi vâscos pe degete.

Atunci recunoscu mirosul dulceag de fructe. Mirosea a sânge.

Privirea îi zbură spre verandă.

Acolo era mult sânge.

Dreptunghiul de lumină care se strecura pe uşă îi atrase atenţia. Kylie le văzu. Erau picături mici şi roşii care duceau la cabană ca firimiturile de pâine din poveste.

Inima îi stătu în loc.

Oh, Doamne!

— Derek! îl strigă Kylie, dar nu primi niciun răspuns.

Se ridică rapid în picioare şi intră valvârtej în cabană, strigându-l întruna.

Capitolul 14

— Derek?

Inima îi bubuia în piept. Merse pe urmele de sânge, traversă camera de zi şi ieşi în hol. Urmele duceau la o uşă închisă. Puse mâna pe clanţă. Uşa era încuiată.

Kylie auzi un zgomot de partea cealaltă a uşii.

— Derek? strigă ea.

Nu primi nici de data asta niciun răspuns.

Fără să gândească, mânată de panică, făcu câţiva paşi înapoi şi se repezi cu umărul în uşă. O parte din uşă cedă din balamale; cealaltă parte se spintecă în două sau trei bucăţi care căzură pe podeaua băii. Kylie căzu peste ele, cu faţa în jos. Atunci îşi dădu seama că zgomotul pe care-l auzise dincolo de uşa închisă era apa de la duş. Atunci îl văzu pe Derek, gol puşcă şi ud, smucind perdeaua de la duş.

Avea un trup minunat şi era musculos. Atitudinea de apărare i se citea în ochi şi în poziţia corpului. Părea pregătit să înfrunte un intrus. Care, apropo, era ea.

Derek se holbă la ea, întinsă pe bucăţile de uşă. Şi ea se holba la el… gol, cu mâna încleştată încă pe perdea.

— Ăăă… am văzut sânge şi am crezut că… Ce crezuse?

Se gândise că umbla dezlegat vreun vampir vagabond, vreun criminal în serie cu satârul în mână. Ce nu-i trecuse prin minte! Nu se gândise decât la siguranţa lui Derek.

— Ai dărâmat uşa.

Se vedea din tonul lui că nu-i venea să creadă.

— Ştiu, răspunse ea, nefiind capabilă să mai spună şi altceva, neputând să-şi ia ochii de la corpul lui.

— Dar e din stejar brut.

— Ştiu.

Simţea lemnul tare sub ea şi era puţin şocată că făcuse asta. Dacă avea vreo importanţă, cât de mică, o durea niţel umărul. Şi durerea uşoară fu cea care o trezi cât de cât din nou la realitate.

— Eşti gol.

O, Doamne, chiar spusese asta?

— Ştiu. De obicei, aşa fac duş.

Simţea că-i ard obrajii.

Pentru că el nu părea să se sinchisească de faptul că era dezbrăcat, Kylie hotărî că probabil ea trebuia să-şi facă griji. La urma urmei, ea fusese cea care dăduse buzna în baia lui şi-i dărâmase uşa în timp ce el era la duş.

Se întoarse cu spatele la el. O mişcare complet inutilă şi absolut aiurea, căci tot îl vedea. Oglinda atârnată deasupra blatului, pe care o avea acum în faţă, îi oferea aceeaşi imagine.

Şi încă o imagine frumoasă! Kylie văzuse bărbaţi goi în filme. Ce e drept, aproape goi. Şi văzuse şi statui goale. Statui sculptate în piatră, în poziţii studiate, care nu ascundeau nimic. Dar pe viu era fără îndoială mai bine. O, Dumnezeule, ce bine arăta ud şi gol!

Apoi realiză că în timp ce savura imaginea, el o privea. Privirea lui reflectată în oglindă o întâlni pe a ei. Sângele îi urcă din nou în obraji. Îşi luă ochii de la reflexia lui din oglindă şi privi în pământ când el întinse mâna după un prosop.

Atunci se hotărî să se justifice din nou.

— Am… am văzut sânge şi am intrat în panică.

— Mda, răspunse el. Chris mi-a dat un cot în nas la baschet şi mi-a dat sângele.

Kylie se uită din nou în oglindă să-i vadă faţa.

— E grav?

— Nu, doar mi-a curs sânge.

Cu prosopul prins în talie, Derek se aplecă să-şi ia blugii de pe jos şi îi întâlni din nou privirea în oglindă.

— O să mă îmbrac. Poate că vrei să te uiţi în altă parte.

Kylie lăsă ochii în jos şi roşi din nou. De-abia când auzi fermoarul tras ridică privirea. Derek era mai aproape, de fapt era chiar deasupra ei şi îi întindea mâna s-o ajute să se ridice. Ea îi luă mâna.

— Te simţi bine? întrebă el de îndată ce Kylie se ridică în picioare.

Se frecă la umăr.

— Mă doare puţin umărul. E şi normal!

Kylie îl văzu uitându-se la uşă.

— O să-i spun lui Holiday că eu am făcut-o, zise ea.

— Nu-i nimic.

Derek luă de jos o bucată de lemn şi încercă s-o rupă. Când văzu că nu reuşeşte, se uită din nou la ea şi o atinse pe braţ, urcând până la cot. Atingerea lui era caldă şi umedă, cam ca aerul din baie. Kylie simţi furnicături urcându-i pe braţ şi ajungându-i la inimă. Se uită la umerii lui laţi. Îi venea să-l sărute acolo, în locul unde îşi pusese capul aşa de des.

— Încă eşti caldă, spuse el. În mod normal, un vampir nu devine puternic decât după transformare.

Dezamăgirea îi strică dispoziţia. O atinsese doar ca să-i verifice temperatura corpului, nu pentru că… pentru că nu putuse să se abţină, aşa cum nu se putuse nici ea abţine să nu pună mâna pe el.

— Cred că asta e problema, spuse ea. Nu sunt normală.

Îşi muşcă buza şi hotărî să-i spună pe şleau:

— Holiday a zis că… că unele femele-vârcolac au – îşi privi sânii – puseuri de creştere cam la vârsta asta.

— Deci crede că eşti vârcolac? întrebă el.

— Nu, de fapt, nu. A spus că… nimic altceva nu pare să indice lucrul ăsta. Aşa că ne-am întors de unde am plecat.

— Îmi pare rău, spuse el. Ştiu că vrei să afli odată.

Îi mângâie din nou cotul, şi de data asta Kylie ştiu că nu voia să-i verifice temperatura corpului. Furnicăturile şi dispoziţia îi reveniră. Oftând adânc, îi întâlni ochii verzi şi frumoşi.

— De-asta am venit aici.

— De ce? întrebă el.

Derek ieşi din baie şi intră pe prima uşă la dreapta. Ea îl urmă şi se opri când îşi dădu seama că

acolo era dormitorul lui. Se uită la el cum îşi ia un tricou din dulap. Îl ţinu în dreptul abdomenului plat, dar nu-l îmbrăcă. Kylie avu senzaţia bizară că Derek nu-şi pusese tricoul pe el pentru că ştia că ei îi plăcea să-l privească gol. Veni mai aproape de ea.

— De ce ai venit aici?

Concentrează-te! Concentrează-te! Nu te mai gândi la corpul lui.

— Ca să-mi cer scuze. Că m-am purtat ca o nemernică azi după-amiază. Eram… confuză. Trey… El m-a înşelat şi când ai spus ce-ai spus, mi-am amintit imediat ce mi-a zis Trey. Ce a făcut el m-a rănit rău, şi cred că am proiectat totul asupra ta.

El o lipi de el şi o sărută pe buze. Sărutul a fost fierbinte, pasional, şi Kylie nu voia să se mai termine. Şi când se termină, el îi puse capăt, nu ea. Dar se bucură, totuşi, să vadă că şi el respira la fel de sacadat ca ea.

— Răspunsul e da.

Buzele lui Derek erau umede şi încă aşa de aproape de ale ei, că-i simţi răsuflarea pe obraz.

— Nu… Nu sunt sigură care e întrebarea, spuse Kylie gândindu-se că i-a scăpat ceva ameţită fiind de sărutările lui.

— Ultima întrebare pe care mi-ai pus-o azi după-amiază a fost dacă vreau sex. Vreau să fiu bine înţeles. Te vreau. Te vreau aşa de mult că uneori numai la asta mă gândesc. Câteodată, mă trezesc noaptea şi sunt aşa de… îşi înghiţi vorbele şi oftă. Dar ce încerc să spun e că, deşi te vreau foarte mult, ultimul lucru pe care aş încerca să-l fac e să te presez să faci ceva care nu ţi se pare în regulă.

— Ba mi se pare.

Îşi puse mâna pe pieptul lui. Şi ce bine era să-i atingă pieptul gol. Tentaţia de a-i cere să o facă, să o tragă spre pat şi să o înveţe totul despre sex, era aproape copleşitoare. Totuşi, ceva o reţinea.

— Sau cel puţin în mare parte. Îşi retrase mâna de pe pielea lui goală. Cred doar că trebuie să aflu cine sunt mai întâi.

Se uita la pieptul lui, temându-se că, dacă îl privea în ochi, avea să roşească iar ca para focului. Din păcate, el ii dădu capul pe spate şi o forţă să se uite la el.

— Eu ştiu cine eşti, Kylie. Eşti o fiinţă caldă, amuzantă şi frumoasă. Eşti aşa de bună cu toţi, toată lumea te place. Şi ai atâta curaj! Mie chiar îmi place curajul!

— Vreau să spun ce sunt, se corectă ea, simţindu-i degetele mângâind-o pe gât.

— Ce eşti nu are importanţă. Pentru că asta nu o să schimbe cine eşti. Îi dădu drumul la bărbie. Şi nu spun asta ca să te zoresc să facem sex. Vreau doar să… aş vrea să te vezi prin ochii mei. Aş vrea să vezi ce deosebită eşti. Şi nu-mi pasă ce creatură o să te dovedeşti a fi până la urmă.

Lui Kylie îi dădură lacrimile şi îşi puse mâinile în jurul lui, gol cum era. Îşi sprijini obrazul pe pieptul lui puternic şi cald, care mirosea a curat, săpun şi umezeală.

— Tu eşti un tip deosebit, şopti ea.

— Nici vorbă, răspunse el şi chicoti. Dacă aş fi fost deosebit, nu m-aş mai fi gândit cum aş putea să te fac să te răzgândeşti în privinţa sexului acum. Aşa că hai să ieşim din cameră până nu te arunc în pat.

Kylie râse şi se uită în ochii lui.

El zâmbi şi-şi băgă mâna sub tricoul ei, pe spatele gol, unde o cuprinse de talie.

— M-a excitat serios treaba asta cu spartul uşii.

— Şi nu zici că erai şi dezbrăcat?

Chiar spusese asta? îi venea să intre în pământ de ruşine.

— Nu, a fost clar treaba cu uşa. Dar dacă tu ai fi fost dezbrăcată… Expiră lung. Am face bine să nu mai vorbim despre asta.

El se desprinse de ea, o luă de mână şi o trase afară din dormitor.

Kylie se lăsă condusă în sufragerie. Derek privi spre canapea şi pe urmă la ea. Ochii lui păreau somnoroşi şi aprinşi.

— Ori canapeaua, ori patul, cam acelaşi lucru.

Kylie zâmbi şi Derek o scoase pe verandă. Îşi puse tricoul, apoi se aşeză pe jos şi se sprijini de peretele cabanei, în capătul unde nu era murdar de sânge. După ce îşi găsi o poziţie comodă, ridică ochii şi-i făcu semn lui Kylie să se aşeze lângă el. Ea se aşeză şi se trase lângă el, astfel încât braţul să-i fie lipit de al lui. Îşi puse capul pe umărul lui şi spuse:

— Mersi.

El o luă de după umăr şi o trase puţin mai aproape.

— Cu plăcere.

Niciunul nu mai rosti niciun cuvânt câteva minute. Kylie stătea aproape de el şi savura senzaţia pe care i-o dădea apropierea lui. În minte i se roteau întrebări ca o pereche de tenişi în maşina de spălat. Însă nu le dădea glas de jenă.

— Hai, întreabă-mă! spuse el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Ea îşi luă capul de pe umărul lui.

— Ce să te întreb?

— Ce te face să te simţi jenată şi să fii curioasă. Pot să-ţi citesc emoţiile, ai uitat?

Kylie se încruntă.

— Şi urăsc şi chestia asta. Nu vreau să mă citeşti.

— Dar n-am ce face. Nu ştiu cum să nu te citesc.

Derek chicoti şi se uită la ea. Şi, ca de fiecare dată când erau împreună, noaptea părea de basm. Stelele scânteiau ca nişte diamante pe cer. Copacii erau minunaţi. Luna, care avea mai puţin de o săptămână până să devină plină, emana destulă lumină ca ea să poată să-i vadă chipul.

— Cred că o să te alegi cu o vânătaie serioasă, zise atingându-i nasul.

El îi luă mâna într-a lui şi o sărută în palmă.

— Deci, ce te face curioasă şi jenată?

— Sunt doar…

Dacă nu-i spunea, probabil că Derek avea să-şi imagineze ce era mai rău. Dar dacă stătea să se gândească, lucrul care-i stârnea curiozitatea era posibil chiar să fie ce era mai rău.

— Hai, întreabă-mă! zise el şi o înghionti uşor cu umărul.

Kylie ezită puţin şi apoi spuse dintr-o suflare:

— Sunt curioasă cu câte fete ai mai fost. Ştiu că ai aproape optsprezece ani şi…

Nu mai avu curaj să continue. Kylie ştia că Derek nu era virgin, şi nu doar pentru că spusese ceva care o făcuse să creadă lucrul ăsta, dar şi din felul în care… o săruta.

Derek îşi încreţi fruntea şi Kylie îşi dădu seama că şi-ar fi dorit să nu o fi îndemnat să-l întrebe.

— Oh! exclamă el.

— Oh? repetă ea. Şi acum, mai mult ca oricând, voia un răspuns. Tu m-ai îndemnat să te întreb, acum trebuie să răspunzi.

Derek ezită.

— Cu vreo două-trei.

— Ăsta e un răspuns vag.

Îşi retrase mâna dintr-a lui.

El inspiră şi expiră.

— Bine, cu patru.

— Asta înseamnă mai mult de două-trei.

— Îmi pare rău. Nu nega că minţise. Doar că mă simt aiurea să vorbesc despre asta cu tine.

— Da, aşa e, spuse ea, realizând că nu-i plăcea să ştie. Nu-i plăcea să se gândească la el cu altă fată. Îmi pare rău că am întrebat.

— Să nu-ţi fie! Derek se rezemă de peretele cabanei şi ascultă din nou sunetele nopţii. Pot să te întreb şi eu ceva?

— Bineînţeles.

Kylie simţi un fluturaş în stomac. Dar având în vedere cât de personală fusese întrebarea ei, nu putea

să-l refuze.

— Dacă Lucas ar fi aici, ai mai fi acum cu mine?

Capitolul 15

Întrebarea lui îi atinse toţi nervii sensibili din corp şi senzaţia nu era tocmai plăcută.

— Ce întrebare mai e şi asta?

— Evident că una grea.

Derek îşi ridică genunchiul la piept şi-şi coborî privirea în pământ.

Ceva îi spunea lui Kylie că Derek o citea acum – încercând să-i înţeleagă emoţiile. Dar cum putea el să facă asta dacă nici ea nu şi le înţelegea?

— Lucas nu e aici, spuse Kylie.

Derek se uită la ea.

— Umblă vorba că se întoarce.

Kylie simţi cum i se taie respiraţia.

— Nu contează, se forţă ea să spună. E cu Fredericka.

— I-ar da papucii pentru tine uite-aşa. Derek pocni din degete. Nu e nici orb şi nici prost.

Kylie clătină din cap.

— Dar poate că eu nu vreau un tip care a fugit cu alta.

Derek ridică din sprânceană.

— Ce mă îngrijorează mai mult acum e ezitarea din răspunsul tău. Mă îngrijorează mai mult decât confuzia pe care o simţi. Îşi sprijini fruntea de a ei. Să nu-mi rupi inima, Kylie! Te rog!

Dar Kylie era cât pe ce să se aleagă cu inima frântă când îl auzi spunându-i asta.

— E ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Derek o sărută uşor, apoi se retrase.

— Ar trebui să te conduc la cabana ta înainte să se întoarcă şi ceilalţi.

Kylie încuviinţă şi acceptă mâna pe care i-o întinse s-o ajute să se ridice. Făcură câţiva paşi, când el se opri.

— Oh, am uitat. Am ceva să-ţi dau.

Dădu fuga înăuntru şi se întoarse după câteva secunde cu o hârtie în mână.

— Ce e asta? întrebă ea când Derek i-o înmână.

— E numărul de telefon al unui detectiv particular.

Când văzu că Derek nu mai continuă, Kylie întrebă:

— Şi pentru ce-mi trebuie mie aşa ceva?

— Ai spus că încerci să-ţi găseşti bunicii biologici. Tipul ăsta se pricepe să dea de urma oamenilor. Dacă poate cineva să-i găsească, el e.

Kylie ridică ochii.

— Chiar crezi că poate să-i găsească după atâta timp? Am încercat să dau de părinţii adoptivi ai lui Daniel, dar nici măcar pe ei nu-i găsesc.

— Tipul e foarte bun, spuse Derek.

Lui Kylie i se strânse inima.

— Şi probabil şi foarte scump. Nu-mi permit să-l angajez.

Kylie vru să-i înapoieze foaia. El o prinse de mână.

— N-o să-ţi ceară bani, Kylie. Sună-l!

— De ce nu o să-mi ceară bani? Ai spus că e detectiv particular.

— Pentru că e prieten cu mine. Şi am lucrat şi eu pentru el neoficial.

— Ai lucrat pentru un detectiv particular?

— Da. Am fost la el să văd dacă… poate să mă ajute să-mi găsesc tatăl.

Şi această veste o surprinse. Kylie nu credea că Derek voia să aibă de-a face cu tatăl lui.

— Şi l-a găsit?

— Da, spuse Derek. Ai pierdut o pizza pe cinste in seara asta, adăugă el, lăsând clar să se vadă că nu voia să vorbească despre tatăl lui.

Dar Kylie nu se putu abţine să nu întrebe.

— Şi l-ai văzut?

— Nu, voiam doar să ştiu unde e ticălosul.

Kylie simţi durerea lui Derek.

— Şi cum ai ajuns să lucrezi pentru detectiv?

— Capacitatea mea de a citi emoţiile i s-a părut foarte folositoare.

Pentru că încă voia să şteargă din ochii lui durerea, Kylie se întinse şi-l sărută pe buze. Apăsat. Îl trase aproape de ea, aşa de aproape că sânii ei, care acum erau mai mari cu o cupă, se striveau de pieptul lui. Derek îşi coborî mâinile pe mijlocul ei. Una dintre ele i se strecură sub tricou şi urcă încet. O mângâie pe spate, oprindu-se chiar sub sutien, ca şi cum nu voia să depăşească o limită. O limită pe care ea aproape că şi-o dorea ca el să nu o respecte.

După ce se desprinse de el, Kylie respira precipitat.

— Îţi mulţumesc. Pentru asta, spuse ea şi ridică hârtia.

— Uau! exclamă el, zâmbind şi îi atinse buzele. Şi dacă tipul reuşeşte să dea de ei, eu cu ce mă aleg?

Ea îi dădu un ghiont uşor în coaste. El râse şi o cuprinse pe după umeri şi porniră spre cabana ei.

La opt fix a doua zi dimineaţă, Kylie reuşise deja să scape de o colegă de cameră – Della plecase la ritualurile de vampiri – şi încerca să se descotorosească şi de cealaltă, Îi spuse Mirandei să se ducă la masă fără ea, că avea să vină şi ea mai târziu. Miranda ieşise afară, dar rămăsese acolo cam cinci minute îndeplinind un fel de ritual. Kylie scoase capul afară în cele din urmă şi întrebă:

— Ce faci acolo?

— Ţi-am mai spus, încerc să protejez cabana.

Kylie îşi aminti că Miranda spusese că o prezenţă nepoftită dădea târcoale cabanei, deşi Kylie nu simţise nimic. În afară de ce simţise când era singură în pădure sau pe potecă.

— Să o protejezi de ce… mai exact?

Miranda azvârli în aer un fel de ierburi. Acestea trosniră şi pocniră în cădere, şi Kylie îşi dădu seama că nu erau ierburi obişnuite.

— Nu ştiu… mai exact.

— N-ai făcut deja ceva ca să scapi de prezenţa de care vorbeşti?

— Ba da, dar personajul negativ e tot aici. Pur şi simplu nu vrea să plece.

Kylie nu voia să întrebe, dar se gândi că trebuia s-o facă.

— E posibil să fie o fantomă?

Căci, dacă era, Kylie nu era aşa de sigură că Miranda ar încerca să o alunge. Îi plăcea sau nu, asta era treaba lui Kylie. Nu că până acum ritualurile Mirandei ar fi împiedicat vizitele spiritelor. Totuşi, dacă ierburile Mirandei reuşeau cumva să-l alunge pe Daniel, Kylie nu accepta asta. Chiar avea nevoie să vorbească cu el.

— Nu, nu seamănă cu spiritele tale, spuse Miranda.

— Atunci, ce e?

Kylie chiar se temea puţin, amintindu-şi vizita inoportună a vampirului cu o seară în urmă.

— Della nu şi-ar da seama dacă ar fi vreo creatură periculoasă?

— Da, dar nu e ceva… normal. Are legătură cu magia. Nu pot deocamdată să spun clar ce e, dar mă ocup de asta, zise ea.

Se ocupa la fel cum se ocupa şi de transformarea lui Şosetă din nou în felină?

Kylie nu spuse cu voce tare, căci ar fi rănit-o pe Miranda, dar nu se putu abţine să nu gândească

asta.

— I-ai spus lui Holiday? întrebă Kylie.

— Nu încă. Lasă-mă mai întâi să încerc să mă descurc singură.

Kylie încuviinţă, dar nu era prea sigură.

— Eşti gata de plecare? întrebă Miranda după ce mai azvârli o mână de ierburi în aer.

— Nu. Kylie îşi scutură câteva ierburi care trosneau din păr. Trebuie să… dau câteva telefoane.

— Bine, dar să nu întârzii prea mult. După ora „Să ne cunoaştem colegul de tabără!" avem ora de gătit împreună şi azi trebuie să facem negrese şi tu trebuie să le ornezi. Şi nu ne lasă să le mâncăm decât după aia. Mie-mi plac la nebunie negresele şi nu vreau să trebuiască să aştept prea mult.

— N-o să întârzii, fii liniştită!

Lui Kylie chiar îi plăceau lecţiile de artă culinară la care se înscrisese cu o săptămână în urmă. Cine credea că o să-i placă să orneze prăjiturele şi chestii de genul ăsta? Nu se pricepuse niciodată să deseneze pe hârtie, dar era destul de mişto să lucrezi cu fondantul. Şi, dacă stătea să se gândească, îi plăcuse dintotdeauna să urmărească emisiunile de ornare a torturilor şi prăjiturilor de la televizor.

Miranda făcu câţiva paşi, dar se întoarse spre ea.

— Pe cine vrei să suni?

Cu numărul detectivului particular în mână, Kylie era cât pe ce să-i spună adevărul Mirandei, dar decise că nu era pregătită să împărtăşească acest lucru cu ea.

— O să-ţi explic mai târziu.

— Pe Trey? întrebă Miranda.

— În niciun caz, răspunse Kylie.

— Pe Sara? întrebă din nou Miranda.

— O să-ţi explic mai târziu.

Kylie se încruntă, aducându-şi aminte că Sara încă nu încercase să o sune înapoi.

— Un admirator secret, continuă Miranda de parcă era un joc. Un gagiu mişto de tot care te dă pe spate cu sărutările lui şi despre care nu ne-ai spus? Oh, vreau şi eu să-l cunosc.

Kylie ripostă.

— N-am niciun gagiu.

— Pe bune? După cum te-ai înroşit când vorbeai despre Derek gol, am crezut că el e gagiul tău.

— Du-te la masă! mai zise Kylie şi îi făcu semn să plece.

— Bine, fie, spuse Miranda şi se puse în mişcare.

Kylie închise uşa şi se uită la bucăţica de hârtie pe care o ţinea în mână. Simţea, în sfârşit, că era posibil să se apropie de găsirea răspunsurilor. Nu avusese noroc să-i găsească pe părinţii adoptivi ai lui Daniel, sau să afle măcar dacă mai trăiau încă, şi habar nu avea de unde să înceapă să-i caute părinţii biologi. Dar, dacă Derek avea dreptate.., dacă tipul ăsta era aşa de bun, poate reuşea să dea de ei. Şi pentru că erau fiinţe supranaturale, sau cel puţin unul dintre ei trebuia să fie, şi ţinând cont de faptul că speranţa de viaţă era mai mare în cazul lor, existau şanse mari să mai trăiască încă.

Şi dacă dădea de ei, Kylie avea să afle şi răspunsurile la întrebările care o chinuiau. Avea să afle în sfârşit ce fel de creatură era. Dumnezeule, chiar spera ca tipul ăsta să fie aşa de bun cum credea Derek. Numele lui Derek, sau poate Miranda care vorbise despre un gagiu, o făcu pe Kylie să-şi aducă aminte frânturi din noaptea trecută. Toată scena de la duş şi sărutările fierbinţi dintre ei.

Uau! Dacă reuşeşte să-i găsească, eu cu ce mă aleg?

Întrebarea lui Derek îi răsuna în minte. Kylie ştia că glumea, că nu se aştepta să primească vreo răsplată pentru că o ajutase. Şi poate că şi ăsta era motivul pentru care voia să-l răsplătească. Voia doar să…

Nu te gândi la asta, îşi spuse în sinea ei. Era prea devreme să înceapă să se gândească la astfel de lucruri. Gândeşte-te la ornarea prăjiturelelor! Sau la telefonul pe care trebuie să-l dai.

Kylie înşfăcă telefonul de pe bufetul din bucătărie şi se aşeză în faţa calculatorului. Inspiră adânc şi formă numărul detectivului particular.

— Agenţia Brit Smith, răspunse el.

— Bună ziua. Kylie nu ştia exact cu ce să înceapă. Ăăă, numele meu este Kylie Galen.

— Iubita lui Derek? întrebă bărbatul.

Kylie simţi fluturi în stomac când auzi că se referea la ea ca la „iubita lui Derek". Suna tare bine, deşi Kylie nu era oficial iubita lui. Dar dacă stătea să se gândească, faptul că-l văzuse gol… Nu te gândi la asta!

— Derek a spus că puteţi să mă ajutaţi să dau de urma cuiva.

— Da, ceva în legătură cu tatăl tău care a fost adoptat. Stai puţin să ajung în faţa calculatorului să-mi iau notiţe.

— Desigur.

În timp ce aştepta, Kylie se hotărî să-şi verifice e-mailul. Mişcă din mouse ca să se aprindă ecranul.

Peste câteva secunde, pe ecran apăru un articol de ziar din Springville Times. Când începu să citească, îşi dădu seama că nu era un articol oarecare. Era rubrica de necrologuri. Springville? Nu era Della din Springville, Texas? Dar de ce o interesa…

— Gata, spuse domnul Smith. Cum îl cheamă pe tatăl tău?

Kylie îşi luă ochii de la ecranul monitorului.

— Daniel Brighten.

— Numele părinţilor?

— Nu le ştiu prenumele, spuse Kylie.

— Bine, spuse el. În ce oraş s-a născut?

— Nu… ştiu.

— Dar undeva în Texas, nu?

Kylie începu să se simtă din ce în ce mai puţin încrezătoare că acest demers avea să o ducă undeva.

— Nu sunt foarte sigură.

— Bun, spuse el, şi de data asta nu mai părea la fel de entuziast. Poate că ar trebui să începem spunându-mi ce ştii.

Mintea ei începu să adune febril informaţiile.

— Părinţii lui locuiau în Dallas când a cunoscut-o pe mama. Am sunat… la toate familiile cu numele Brighten din Dallas. Până acum n-am găsit pe nimeni care să spună că l-a cunoscut pe tata.

Kylie continuă povestindu-i cum tatăl ei murise în Războiul din Golf. Îi spuse chiar câte ceva şi despre cum se cunoscuseră părinţii ei. Nu îi oferea prea multe informaţii de unde să pornească şi ea ştia asta.

— Nu prea am de unde să pornesc, spuse domnul Smith, confirmându-i că avea dreptate şi făcând să-i dispară şi mai mult entuziasmul. Dar o să văd ce pot să aflu. Lucrez la un caz foarte important acum şi s-ar putea să mai dureze ceva până o să mă apuc de ăsta, dar când o să aflu ceva, te anunţ. Între timp, continuă să pui întrebări.

— Cui? întrebă Kylie.

— Mamei tale, bineînţeles.

— Cred că mi-a spus tot ce ştie, spuse Kylie.

— Posibil, zise domnul Smith. Dar părinţii sunt ciudaţi când vine vorba să divulge informaţii despre relaţii sentimentale şi chestii de genul ăsta.

Kylie îşi muşcă buza şi se întrebă dacă tipul avea oare dreptate.

Era cert însă că mama ei nu era cea mai deschisă persoană din lume.

— S-ar putea să aveţi dreptate.

— Da, şi chiar dacă nu-ţi ascunde ceva în mod voit, e posibil să fie lucruri cărora să nu le acorde importanţă. Ştie că faci cercetări despre familia lui, nu?

— Ăăă… Nu chiar.

Se lăsă tăcerea. Kylie presupuse că domnul Smith se întreba dacă ar fi putut să dea de belea că lucra pentru o minoră.

— Am de gând să-i spun, zise Kylie. Doar că nu am avut ocazia până acum. Şi nici nu m-am hotărât cum s-o fac.

— Bun. Crede-mă când îţi spun că astfel de lucruri au cele mai bune rezultate dacă eşti deschis.

— Da, spuse Kylie şi încercă să-şi dea seama cum avea să curgă conversaţia cu mama ei. Cum putea să-i explice că voia să-i cunoască pe părinţii biologici ai lui Daniel, nu doar pe cei adoptivi, fiindcă voia să afle ce fel de fiinţă supranaturală era?

Închise telefonul şi rămase locului simţindu-se dezamăgită. Acum detectivul particular nu i se mai părea că avea să-i ofere răspunsurile pe care le voia. Şi dacă asta nu mergea, atunci ce? Dacă ar putea să afle mai multe informaţii despre Daniel! Ridică ochii în tavan.

— Nu ai putea să treci pe la mine, nu?

În cameră nu se simţi răceala care anunţa prezenţa spiritelor. Kylie era pe punctul de a se ridica în picioare, când văzu din nou necrologurile de pe ecranul computerului. Observă că datele morţii erau cu opt luni în urmă.

O idee cumplită îi veni în minte. Oare Della se uita la necrolog deoarece… credea că omorâse pe cineva în acele zile de după transformare din care nu-şi mai amintea nimic?

Kylie se uită din nou la ecran, la feţele oamenilor care muriseră. Doar câteva anunţuri cuprindeau şi cauza morţii şi niciunul nu era „secat de sânge”. Deşi ştia în inima el că ar trebui să-i fie milă de decedaţi, Kylie nu putea să nu se gândească la Della. Cât de greu trebuie să-ţi fie să te gândeşti doar că e posibil să fi omorât pe cineva?

Următoarele zile trecură ca prin vis, lipsite de evenimente. Kylie încercase să vorbească cu Della despre ce găsise pe calculator, dar aceasta refuzase. Kylie încercase să deschidă vorba despre Daniel cu mama ei, dar aceasta i-o retezase.

Deşi se trezea în fiecare dimineaţă, chiar când se crăpa de ziuă, învăluită de aerul rece ca de gheaţă, spiritul pleca fără să aibă niciun contact vizual sau verbal cu ea.

Nici Daniel nu-i mai apăruse. Se părea că toţi din lumea spiritelor o respingeau.

Kylie nu ştia sigur ce însemna acest lucru. Înţelegea de ce nu mai venea Daniel. Spusese că timpul lui pe Pământ era acum foarte limitat. Dar cum rămânea cu spiritul femeii care insista că cineva drag lui Kylie avea să moară?

Holiday îi spusese lui Kylie să nu-şi facă griji, că atunci când spiritul simţea nevoia să vorbească, avea să o facă. Holiday încercase chiar să o asigure că, foarte probabil, absenţa fantomei era mai degrabă de bine. Fie aceasta îşi dăduse seama că pericolul nu era aşa de iminent cum crezuse ea la început, fie problema se rezolvase. Kylie spera că era a doua variantă. Dar instinctul îi spunea să nu-şi facă prea multe speranţe.

Deşi Holiday şi Kylie se mai întâlniseră de două ori de când Kylie îi mărturisise greşeala pe care o făcuse divulgând secretul ei lui Burnett, Holiday rămăsese aproape distantă, foarte oficială. Kylie încercase să-şi ceară scuze din nou, dar Holiday o oprise spunându-i că şi uitase deja.

Poate că uitase, dar de iertat, nu iertase. Kylie simţea asta când se uita în ochii directoarei de tabără. Şi durerea de a şti că greşeala ei le stricase relaţia, o făcea să simtă un cui în inimă. Colac peste pupăză, relaţia dintre Holiday şi Burnett părea să fie acum şi mai tensionată. Era evident că Intervenţia lui Kylie nu doar că nu fusese de niciun ajutor, dar făcuse ruptura dintre ei şi mai mare.

— Eşti gata? o auzi pe Miranda strigând din camera de zi.

Şosetă îşi ridică feţişoara de sconcs de pe saltea şi scoase un şuierat. Nu încăpea nicio îndoială că pisoiul-sconcs se săturase ca Miranda să se ţină mereu după el încercând să repare boacăna pe care o făcuse. Kylie nu s-ar fi mirat dacă Şosetă ar fi împroşcat-o în cele din urmă cu lichidul urât mirositor. Asta dacă putea s-o facă.

— Nu. Nici măcar nu m-am pieptănat, îi răspunse Kylie căutând din priviri peria de păr. De ce nu te duci la masă cu Della şi vin şi eu cât pot de repede?

— S-a făcut! strigă Miranda. Dar grăbeşte-te, de-abia aştept să o tai de-aici. Parcă au trecut ani de

zile de când n-am mai avut ocazia să merg la cumpărături. Şi, când pleci, ai grijă să închizi uşa atent, să nu o dărâmi!

Kylie se încruntă dorindu-şi să nu le fi povestit Dellei şi Mirandei despre scena de la duş din cabana lui Derek. Dar nu se simţea bine dacă nu le spunea şi lor, chiar dacă o tachinau mult în legătură cu subiectul.

— A spus Holiday că trebuie să ne întoarcem la o oră anume? strigă din nou Miranda.

— Nu, răspunse Kylie.

Holiday, în ciuda răcelii afective pe care o afişa, fusese de acord să le lase pe cele trei să meargă în oraş cu unul din autobuzele şcolii să-şi cumpere nişte haine. Dacă nu mergeau la cumpărături, Kylie ar fi fost nevoită să împrumute de la altcineva sutiene şi pantofi. Din fericire, puseul de creştere părea că stopase. Deşi asta nu o făcea pe Kylie să nu se mai îngrijoreze. Ce însemnau toate astea? Şi când avea să ştie sigur la ce să se aştepte în continuare? Lunea următoare avea să fie lună plină. Vârcolacii îşi planificaseră spectacolul demonstrativ pentru acea seară şi aveau de gând să le permită spectatorilor să fie martori la o transformare.

Din când în când, de câte ori Kylie se aventura cu mintea într-acolo, îşi făcea griji că era posibil să ofere şi ea un spectacol demonstrativ în acea seară. Dacă schimbările corporale se datorau faptului că era vârcolac, asta nu însemna că avea şi ea să se transforme puţin? Inima începu să-i bată nebuneşte când se gândi. Oare avea să ştie ce să facă? Oare avea să-şi amintească cine era?

Kylie auzi uşa cabanei închizându-se şi întinse mâna după telefon să se asigure că nu pierduse niciun apel de la domnul Smith, detectivul particular. Când se uită, văzu că avea câteva mesaje. Kylie spera că era el şi că-i dădea veşti bune.

Dar nu. Nu primise niciun telefon de la detectiv. Avea două mesaje de la tatăl ei vitreg şi unul de la Trey. Minunat! Grozav, al naibii! Şterse toate cele trei mesaje fără să le asculte.

Când deschise sertarul să ia peria de păr, ochii îi căzură pe scrisoarea de la Lucas. Curiozitatea o îndemna să o deschidă, dar alt sentiment – pe care Kylie îl categorisi cel mai bine drept vină – o făcu să lase scrisoarea închisă şi necitită.

Te rog să nu-mi frângi inima, Kylie!

Cuvintele lui Derek îi răsunau în minte. Nu avea deloc intenţia să-i frângă inima. Şi nici să se implice într-o relaţie cu Lucas. Putea oare să-i explice cineva de ce se simţea vinovată dacă i-ar fi citit scrisoarea?

Poate pentru că îl visa în continuare. Aproape. În mod ciudat, visele se terminau mereu înainte de a începe propriu-zis. Totuşi, Kylie avea sentimentul că aşa era cel mai bine. Simţea cumva că aceste vise aveau să semene prea mult cu visul pe care-l avusese înainte. Că aveau să fie vise care presupuneau sărutări, atingeri, unde hainele erau opţionale. De ce aproape că-l visa în continuare?

Pentru că încă nu ştii ce simţi pentru el, îi răspunse o voce interioară.

Un glas care Kylie îşi dorea din tot sufletul să amuţească. Kylie nu voia să simtă nimic pentru Lucas. Tipul fugise cu Fredericka. Şi Kylie era acum cu… ei bine, aproape că era cu Derek. Nici măcar nu se mai sărutaseră din seara în care îl văzuse gol. O amintire care îi apărea mereu în minte. Totuşi, din seara aceea, el se ţinuse cam departe de ea. Kylie nu ştia dacă din cauză că el bănuia că ea încă se simţea jenată că ceilalţi din jur puteau să-i simtă dorinţele necontrolabile faţă de el, sau din altă cauză.

Sau poate că ăsta era felul lui de a încerca să-i arate cum te simţeai când te evita cineva. Deşi Derek nu părea genul care să se joace cu mintea cuiva.

Poate se purta aşa pur şi simplu pentru că ea încă nu acceptase oficial să fie un cuplu, să iasă cu el. Nu că asta ar fi avut ceva de-a face cu Lucas sau cu scrisoarea de la el. Nici gând. Deloc. Lucas era de domeniul trecutului. Chiar dacă se întorcea. El făcuse deja alegerea deja, când fugise cu Fredericka.

Asta nu însemna că avea să se poarte urât cu el, dacă se întorcea. Puteau chiar să fie… prieteni. Dacă lupoaica lui micuţă îl lăsa.

Gândul la Fredericka o făcu să-şi amintească de noaptea când se trezise prizonieră în dormitor cu un leu. Fraţii de Cruce, o gaşcă de vampiri proscrişi, începuseră să terorizeze şi să omoare animalele de la

rezervaţia de lângă tabără, sperând că cei din DCF aveau să dea vina pe tabără şi să o închidă. Ei trimiseseră leul în tabără şi asta făcea parte din înscenarea pusă la cale. Dar Kylie nu putu să nu se gândească totuşi că cineva avusese grijă ca animalul să ajungă în camera ei. Şi că acel cineva era Fredericka. Greşea oare că o bănuia? Kylie nu credea.

Oh, la naiba, faptul că stătea şi depăna amintiri era o tâmpenie. La fel şi faptul că nu deschisese scrisoarea de la Lucas. Înşfăcă plicul, îl rupse şi era pe punctul de a scoate scrisoarea, când îi sună telefonul. Aruncă scrisoarea pe pat şi se uită la numărul care o apela. Răspunse.

— Bună, mamă.

— Bună, puiule. Mama ei oftă. Mă tem că am o veste proastă.

— Ce e?

În acel moment, temperatura din cameră scăzu brusc. Kylie simţi cum stomacul i se face ghem. Oare o persoană dragă ei păţise ceva rău, aşa cum o avertizase fantoma?

— Tu eşti bine, mamă? întrebă Kylie panicată.

— Nu, nu sunt bine.

Oh, Doamne! Temperatura din cameră mai scăzu cu câteva grade.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am primit un e-mail. Compania insistă să mă duc la o întâlnire la New York. E vorba de un client important… o să-mi fie dor de tine în ziua de vizită. M-am interesat să văd dacă nu e vreun avion târziu, de noapte, cu care aş putea să mă întorc, dar nu mai sunt locuri.

Senzaţia de răceală nu dispăru, chiar dacă acum Kylie nu mai era aşa de speriată.

— Nu-i nimic.

Kylie privi în jur să vadă dacă fantoma se materializase, dar aceasta nu se vedea nicăieri. Kylie întinse mâna şi-l mângâie pe Şosetă, care se uita în jur agitat, cu nişte ochi rotunzi de sconcs. Şosetă simţea mereu prezenţa spiritelor.

— Voiam să te văd. Mă simt de parcă nu te-am mai văzut de luni de zile.

— N-au trecut luni, spuse Kylie. Doar două săptămâni.

Totuşi, în sinea ei, Kylie îşi dădu seama că şi ei avea să-i fie dor de mama.

— Oricum o să vin acasă peste câteva săptămâni să stau tot weekendul. O să avem destul timp să recuperăm timpul pierdut atunci.

— Şi avem şi cina şi turul de la hanul bântuit, adăuga mama ei, părând foarte încântată.

— Da, şi asta.

Kylie încercă să nu lase groaza să i se citească în glas.

Mai vorbiră câteva minute despre programul mamei sale şi despre verişoara ei care voia să-i facă o vizită. Kylie era cât pe ce să aducă vorba din nou de Daniel, dar nu ştiu cum să schimbe subiectul. În timp ce vorbeau, Kylie trase pătura mai sus. Răceala din cameră nu dispăruse, ba, dimpotrivă, acum era şi mai frig, dar spiritul încă nu se materializase.

— Oh, ghici pe cine am văzut la alimentară? întreba mama ei.

— Pe cine?

Doamne, se făcea din ce în ce mai frig!

— Pe Sara.

Kylie simţi din nou cum i se strânge inima.

— Ce mai face?

— De fapt, nu arăta bine deloc.

— Ce a făcut? S-a vopsit sau şi-a pus cercel în nas? întrebă Kylie, ştiind ce credea mama ei despre astfel de lucruri.

O fi găsit ea lucruri în comun cu mama ei, dar asta nu însemna că femeia era perfectă şi nici nu schimba faptul că-i judeca tot timpul pe ceilalţi.

— Nu-i vorba de asta, spuse mama ei. Sara nu e genul ăla de fată.

Mama ei ar fi surprinsă să afle câte ceva din peripeţiile Sarei cu băutura şi băieţii – dar asta nu o

făcea să fie o persoană rea. Trecea doar… printr-o fază.

— Pur şi simplu nu arăta… bine, continuă mama ei. E mai slabă decât ar fi normal. Urăsc faptul că voi, fetele tinere, credeţi că trebuie să purtaţi mărimea zero ca să arătaţi grozav. Sper că nu slăbeşti şi tu.

— Nu, ba dimpotrivă, cred că mă dezvolt.

Încruntându-se, Kylie îşi privi sânii, puţin îngrijorată de ce avea să zică mama ei când o vedea.

— Era să uit, ai fost la cumpărături? întrebă mama ei. Directoarea m-a sunat să-mi ceară acordul să mergi în oraş cu maşina. I-am spus că deja ţi-am dat permisiunea.

— Astăzi mergem, spuse Kylie, cutremurându-se de frigul provocat de prezenţa spiritului.

— Atunci, distracţie plăcută! Şi să fii cumpătată! o sfătui pe un ton matern.

— Aşa o să fac, promise Kylie. Nu o să cheltui mai mult de o sută de dolari. Să ştii că nu uit ce mi-ai spus.

— Bine, poţi să mergi până la o sută cincizeci. Dar nu mai mult.

— Mamă, n-am cerut…

— Ştiu. Mama ei chicoti. Dar mă ofer eu. Tăcu o secundă. Ah, fetiţa mea creşte. Mama ei oftă din toţi rărunchii. Oh, am at să-ţi spun, i-am spus Sarei că vii în weekend. A spus că i-ai dat un mesaj şi i-ai spus că ţi-e datoare cu un mesaj şi că probabil o să ia legătura cu tine zilele următoare.

Sara îi datora de fapt vreo patru mesaje, fără să pună la socoteală telefoanele şi e-mailurile pe care i le scrisese, îşi spuse Kylie.

Mai trăncăniră câteva minute, în special despre vânzarea casei – alt subiect la care Kylie trebuia să se muşte de limbă ca să nu spună ce credea ea despre asta.

— O să fac totuşi tot posibilul să vin să te văd sâmbătă. Poate găsesc vreun zbor dimineaţa devreme. Dacă ajung până-n zece, poate reuşesc. Chiar dacă o să întârzii puţin.

— Mamă, nu e nicio problemă. Nu-ţi face griji! Şi aici sunt destul de stricţi cu orele de vizită. Adică s-ar putea să fii pusă la pământ de un vampir dacă vii fără permis. Aşa că, serios, nu-ţi face griji!

— Dar mi-e dor de tine, scânci mama ei.

— Şi mie.

Nici după ce închise telefonul, răceala care anunţa prezenţa spiritului în cameră nu dispăru. Kylie avea senzaţia năstruşnică de-a binelea că spiritul ascultase şi el convorbirea lor. Dar de ce?

— Ai ceva să-mi spui? întrebă Kylie. Sau să-mi arăţi? îngăimă ea fără prea mult entuziasm.

Lui Kylie chiar nu-i plăceau viziunile şi visele înfricoşătoare, dar dacă de asta era nevoie ca să rezolve problema şi să protejeze pe cineva drag, avea să accepte. Şi chiar mai mult.

Nu se auzi niciun răspuns în încăperea rece şi, peste câteva secunde, senzaţia de răceală dispăru. Kylie se uită la ceasul de pe noptieră şi gemu.

Întârziase, ceea ce însemna că Della şi Miranda erau deja supărate foc. Îşi luă peria, telefonul şi geanta şi se îndreptă spre uşă. Chiar înainte de a închide uşa, se uită la scrisoarea lui Lucas de pe pat.

— Acum n-am timp, mormăi ea şi închise uşa.

Plecă, dar când o luă la fugă pe potecă, aproape că o auzea pe Holiday: Evitarea nu e o metodă prea bună de a face faţă realităţii.

Bine, bine, îşi spuse Kylie. Să le luăm pe rând.

— Hei, strigă Miranda din cabina de probă trei ore mai târziu. Mai sunteţi acolo?

Kylie şi Della, care se uitau la nişte maiouri atârnate pe un suport din apropiere, se înapoiară în zona cabinelor.

— Da, suntem aici, răspunse Kylie.

Trecuseră deja două ore din şedinţa de shopping şi până acum petrecuseră de minune. Singurul lucru care o indispuse pe Kylie fusese că văzuse trotuarul unde se uitase lung la tatăl ei cum se pipăia cu secretara lui uşuratică. Miranda ieşi din cabină defilând cu o pereche de blugi.

— Spuneţi-mi adevărul. Îmi arată bine fundul în ei?

— Întoarce-te, zise Kylie.

Vrei să ştii dacă arată bine sau dacă ţi-l fac mare? întrebă Della şi rânji.

Kylie recunoştea că cele câteva magazine din centrul oraşului Fallen nu-ţi ofereau aceeaşi experienţă ca partida de shopping de la mall-ul de acasă, dar asta nu le oprise să se distreze pe cinste. Kylie recunoştea chiar că oraşul avea un oarecare farmec bizar. Era clar că avusese nevoie de ceva timp departe de tabără.

— Faci mişto de mine pentru că nu prea am fund?

Miranda se uită peste umăr ca şi cum ar fi vrut să-şi privească fundul.

— Îţi vin foarte bine, interveni Kylie.

— Ştii ceva, spuse Della, având în vedere că nici eu nu stau prea bine la un anumit capitol, spuse ea uitându-se la sânii ei, nu obişnuiesc să comentez despre părţile anatomice ale altcuiva. Asta dacă nu cumva sunt pline de sânge şi…

— Şşşt, spuse Kylie, realizând că alte câteva adolescente se învârteau pe lângă ele.

Della, căreia nu-i conveni că i se spusese să tacă, se încruntă, lucru care făcu să sporească aerul intimidant pe care-l avea tot timpul şi care te avertiza să nu te pui cu ea. Atitudinea ei nu le viza pe Kylie şi Miranda. Nici vorbă. Umbla vorba că adolescenţii localnici, ca şi unii dintre cei veniţi în taberele din jur, îi puseseră la punct pe adolescenţii din Shadow Falls. Kylie nu experimentase acest lucru în dăţile când ieşise în oraş, dar Holiday adusese vorba de asta la ultima întrunire, aşa că ea ştia că poveştile erau adevărate.

— De ce-mi zici să tac? întrebă Della.

Kylie îşi îndreptă privirea spre cele două fete. Acum Della era iritată de-a binelea. Kylie se întrebă dacă Della nu-şi alesese ţinuta neagră înadins, ca şi cum, dacă se îmbrăca de parcă ar fi căutat-o cu lumânarea, asta ar fi ferit-o de probleme. De fapt, Kylie nu era sigură că ţinuta nu făcea mai mult rău decât bine, dar nu avea sens să se certe cu Della, aşa că nu spusese nimic. Una dintre fete se îndrepta spre ele şi Kylie se rugă să nu le strice ziua.

— Bună, eu sunt Amber Logan, spuse roşcata drăguţă uitându-se la Kylie. Sunteţi noi în oraş sau aţi venit in vreo… tabără?

Felul în care rostise tabără o făcu pe Kylie să creadă că întâlnirea nu avea să se termine cu bine.

— Suntem cu tabăra.

Kylie se strădui să fie amabilă, sperând astfel să se ţină departe de belele.

— Ce tabără? întrebă fata blondă şi înaltă din spatele lui Amber şi care îi aruncă Dellei o privire rece.

Mda, întâlnirea nu avea să se termine deloc bine.

— Shadow Falls, răspunse Della provocator şi ochii ei negri căpătară o lucire aurie.

Kylie spera ca fetele să nu observe.

— Măciucarii, îi şopti blonda lui Amber.

— Ce-ai spus? întrebă Della, bombându-şi pieptul când făcu un pas defensiv înainte.

Blonda râânji.

— Înainte tabăra se numea Pârâul Oaselor. Şi vouă vi se spunea… Nu e nimic personal.

— Dar nouă aşa ni se pare, mârâi Della.

Amber şi blonda făcură un pas în spate.

Kylie o văzu pe Miranda ridicând degetul mic, ca şi s-ar fi pregătit să arunce vreo vrajă asupra lor. Kylie o avertiză din priviri, dar nu pentru ea îşi făcea griji.

— Îmi pare bine să vă cunosc, le spuse Kylie fetelor şi o luă pe Della de cot, sperând că atingerea ei o făcea să înţeleagă mesajul.

Nu putea să se dezlănţuie ca un vampir ce era asupra fetelor ăstora. Nici măcar nu putea să ameninţe că le omora fără să işte necazuri.

— Pa-pa, adăugă Kylie şi le făcu semn să plece cu cealaltă mână.

Amber o măsură din nou pe Della din priviri. După frica din ochii ei, Kylie îşi dădu seama că tipa nu

era aşa de proastă.

Aceasta se întoarse, îi dădu un ghiont prietenei sale blonde şi se duseră în treaba lor.

— Aţi face bine să vă puneţi cozile pe spate şi să o luaţi la sănătoasa, mormăi Della desprinzându-se de Kylie.

— Aş fi putut să le fac să se pricopsească cu nişte coşuri pe faţă de toată frumuseţea, rosti Miranda pe un ton tăios.

— Oh, eu aş fi putut să le fac mult mai rău, mârâi Della.

— Dar n-ai făcut.

Kylie le luă de braţ pe cele două fete, ca nu cumva să se răzgândească.

— Aţi dat dovadă amândouă de multă stăpânire. Sunt foarte mândră de voi.

Della îi aruncă lui Kylie o privire încruntată.

— Tu nu-ţi ieşi din fire niciodată? Nu simţi niciodată că-ţi vine să-i smulgi cuiva inima din piept şi să-l baţi cu ea în cap?

— Mă înfurii şi eu, spuse Kylie şi zâmbi larg. Nu ştiu dacă mi-a venit vreodată să bat pe cineva până îl omor cu inima smulsă din piept, dar am şi eu momentele mele.

— Da? Şi ce faci când îţi sare muştarul? Te încrunţi la persoana respectivă?

Della chicoti.

— Da, se băgă în vorbă şi Miranda, dar ai văzut-o cum arată când se încruntă? Metoda e foarte eficientă.

Izbucniră toate trei în râs.

O oră mai târziu, după ce-şi cumpăraseră nişte pantofi şi probaseră câţiva blugi, fetele au trecut la raionul de lenjerie. Pentru că deja cheltuise aproape o sută de dolari, Kylie se îndreptă spre raionul de reduceri. Fetele puseră pungile de cumpărături jos şi începură să scormonească prin mulţimea de chiloţi.

— Poartă vreuna dintre voi tanga? întrebă Miranda arătându-le o pereche de chiloţi roşii cu şnur.

— Eu nu, spuse Kylie. Mie îmi plac bikinii obişnuiţi.

— Pentru mine personal, dacă porţi tanga e ca şi cum ai folosi aţă dentară pentru fund, spuse Della şi toate trei izbucniră în râs.

După ce terminară de chicotit, luară la rând sutienele. O vânzătoare veni spre ele.

— Vreţi să vă măsor ca să fiţi sigure de mărimea cupei? O întrebă ea pe Kylie.

Kylie se uită la vânzătoare şi apoi din nou la cele patru sutiene pe care le ţinea în mână.

— Ăăă, nu… mulţumesc. Cred că mă descurc şi singură.

— Cum vreţi, dar e foarte important să luaţi mărimea potrivită.

Kylie încuviinţă.

— Aşa o să fac.

Nu durează mai mult de un minut, spuse vânzătoarea, de data asta puţin mai insistentă.

— Ştiu… dar nu e nevoie. Mulţumesc, adăugă Kylie.

După expresia de pe chipul femeii, Kylie făcea o greşeală, dar plecă.

— Bleah, în niciun caz n-aş lăsa pe cineva străin să pună mâna pe „fetele” mele, şopti Miranda. Sunt virgine, adăugă ea chicotind.

— Cred că individa asta voia să-ţi vadă sânii, mârâi Della în spatele vânzătoarei.

Kylie o înghionti pe Della, străduindu-se să nu chicotească.

— Îşi făcea şi ea meseria.

— Da, te cred, rămăsese cu ochii lipiţi de sânii tăi şi eu eram cu sutienul în mână şi nici măcar nu m-a întrebat dacă vreau să mă măsoare.

— O avea ea vreun motiv, zise Miranda şi chicoti din nou.

—Jigodie! spuse Della zâmbind.

Kylie se simţi uşurată când o văzu pe Della zâmbind. Ultimul lucru pe care-l voia Kylie era ca fetele să înceapă din nou să-şi arunce insulte una alteia. Della îşi puse mâna pe sânii ei mărimea A.

— Cel puţin pepenaşii ăştia nu sunt virgini. Şi, crede-mă, Lee nu s-a plâns.

Miranda izbucni în râs.

— Mă mir că nu mi-ai spus că am fundul plat.

— Păstrez insulta pentru data viitoare, spuse Della.

— Mă duc să le probez, le anunţă Kylie examinând sutienele pe care le ţinea în mână. Poţi să ţii puţin astea? întrebă apoi Kylie şi-i dădu Mirandei pungile în care erau două perechi de blugi şi două de pantofi.

— Ia, încearcă-l şi pe ăsta!

Della îi întinse un sutien.

— Nu-mi plac sutienele negre, spuse Kylie.

— Da, dar pun pariu că lui Derek îi plac, zise rânjind şi mişcând din sprâncene.

Kylie îşi dădu ochii peste cap, dar înşfăcă sutienul întins de Della şi se îndreptă spre cabina de probă. Le auzi pe Della şi Miranda râzând în spatele ei.

Probatul sutienelor îi amintea lui Kylie de povestea cu Fetiţa cu bucle de aur. Unul era puţin cam mare. Altul prea dantelat şi cel negru un pic cam… sexy.

Acum trebuia să se hotărască pe care să le cumpere. Kylie se uită la mormanul de sutiene şi doar ce-şi pusese breteaua vechiului sutien pe umăr, când auzi:

— Ăla negru îmi place cel mai mult.

Vocea puternică de bărbat care venea din spatele ei o făcu să-i sară inima din piept. Se uită rapid în oglindă.

Înainte să-i vadă faţa, văzu sângele.

Stătea chiar în spatele ei. Pe cămaşă avea pete mari roşii. Chiar şi părul lui arămiu era plin de sânge.

Ochii îi luciră de un roşu aprins. Îi aruncă un zâmbet malefic şi caninii alungiţi i se văzură la colţurile gurii. Îl recunoscu. Era unul din Fraţii de Cruce.

Capitolul 16

Kylie deschise gura să ţipe, dar nu reuşi nici să respire. Panica o amuţise. Rămăsese fără aer şi nu mai putea să rostească niciun cuvânt. Se roti pe călcâie, neştiind încă dacă pentru luptă sau ca să o ia la fugă.

El nu mai era acolo. Se uită imediat în oglindă, ca şi cum doar reflexia lui ar fi fost reală. Nu-l mai văzu nici acolo.

Kylie privi uşa de la cabină care era deschisă. Ea ştia că o închisese. El chiar fusese acolo.

Kylie trânti uşa. Trase puţin oxigen în plămâni. Încercă să ţipe din nou, dar se opri când uşa de la cabină se trânti de perete. Fiecare muşchi din corp i se contractă. Luptă! Comanda simplă îi răsuna în minte. Della apăru din spatele uşii care era acum pe jumătate scoasă din balamale.

—A fost cineva aici? întrebă Della.

Ochii îi luciră ca un chihlimbar. Caninii i se iţiră ascuţiţi şi ameninţători de sub buza de sus.

Deoarece încă nu-şi recăpătase graiul, Kylie dădu doar din cap.

Miranda o împinse pe Della de la spate.

— Ce s-a întâmplat? Miranda trase cu ochiul peste umărul Dellei. De ce ai şters-o aşa repede de lângă mine?

Pe Kylie o usturau ochii. Îi dăduseră lacrimile. Uneori plângea când îi era frică, şi îi fusese – fusese chiar moartă de frică – dar acum nu plângea din cauza asta. Acum vărsa lacrimi de mânie. Ba nu, mai bine zis de furie. Furie care izvora din sentimentul că intimitatea îi fusese violată. Ăla negru îmi place mai mult. Cuvintele lui îi răsunau în urechi. De când oare o privea scârbosul ăla probând sutiene?

— E cineva aici? întrebă Miranda. Vreo fantomă? Sau altceva?

— Un vampir, îi spuse scurt Della Mirandei şi se uită din nou la Kylie. Eşti bine?

Kylie dădu din nou din cap.

— A plecat?

— Da, acum da. Della înşfăcă geanta lui Kylie şi sutienele şi i le înmână Mirandei. Du-te să le plăteşti până se îmbracă ea.

Miranda o luă din loc. Della se uită din nou la Kylie.

— Chiar eşti bine?

— Cred că acum sunt destul de furioasă ca să smulg inima cuiva şi să-l bat cu ea în cap. Îşi muşcă buza ca să nu izbucnească în plâns. De când era aici şi trăgea cu ochiul?

— Doar de câteva secunde. Della se albi şi mai mult la faţă. Nu era Chan, nu? Nu mi-a mirosit a el, dar… mi-a mirosit mai mult a sânge.

— Nu.

Kylie îşi înşfăcă tricoul şi şi-l trase peste cap. Imaginea tipului îi apăru pentru o clipă în faţa ochilor, cu sângele care îi şiroia din păr.

— Deci, l-ai văzut? întrebă Della.

Kylie scoase capul din tricou şi îi întâlni privirea.

— A fost nemernicul ăla cu care am luptat la rezervaţie. Ăla care m-a azvârlit cât colo.

Della adulmecă aerul.

— Oh, la naiba! Se întoarce?

— Nu ştiu dacă el, dar sigur e cineva.

Della o înşfăcă pe Kylie de braţ şi o zori să iasă afară. Când ieşiră din cabina de probă, Miranda luă sacoşa de la femeia de la casă. Della îi făcu semn să le urmeze şi ea se supuse fără să comenteze. Era evident că Miranda vedea cât de speriate erau.

— Ce se întâmplă? întrebă Miranda.

— Trebuie să ne întoarcem în tabără, spuse Della.

— S-a întors?

— Hai să plecăm odată! le îndemnă pe un ton răspicat Della.

În clipa când ieşiră din magazin, un SUV negru opri cu scârţâit de roţi în faţa lor. Della mârâi şi le împinse pe Kylie şi Miranda în spatele ei. Geamul maşinii coborî şi înăuntru îl văzură pe Burnett. Avea ochii fioroşi, aurii.

— Urcaţi!

— Şi cu maşina cu care am venit aici cum rămâne? întrebă Kylie, deşi nu ştia cum de mai era în stare să gândească, darămite să mai şi conducă, la cât de speriată era încă.

— Urcaţi!

Tonul lui Burnett cerea supunere. Şi ele l-au ascultat.

Ce se întâmplă? îl întrebă Della de îndată ce se înghesuiră toate trei pe bancheta din spate.

Burnett nu răspunse. Se concentra la condus. Maşina plecă înainte ca ea, Kylie, să realizeze că mai era cineva pe bancheta de lângă el. O femeie brunetă cam de vârsta lui Burnett. I se părea cunoscută şi Kylie îşi dădu seama că fusese printre cei de la DCF în noaptea când se luptaseră cu vampirii în rezervaţie.

— Aruncă-le halatele, îi spuse Burnett femeii.

Femeia le aruncă trei pungi de plastic care conţineau ceva ce semăna cu o uniformă de chirurg.

— Pentru ce sunt astea? întrebă Kylie.

— Dezbrăcaţi-vă, le ordonă Burnett. Puneţi-vă hainele în pungi. Pantofii, şosetele, chiloţii. Tot. Pe urmă puneţi-vă uniformele pe voi.

— Ce să facem? întrebă Kylie.

— Ai auzit ce-am spus, rosti el scurt.

— De ce? întrebară Della şi Kylie în acelaşi timp.

— Faceţi ce vi se spune, ordonă femeia.

Della şi Miranda începură să se dezbrace, dar Kylie le apucă de mâini şi le opri.

— Nu. Nu ne dezbrăcăm până nu ne explicaţi de ce. Şi ar fi bine să aveţi un motiv întemeiat pentru că eu nu mă dezbrac doar pentru că-mi spune cineva s-o fac. N-aveţi decât să-l întrebaţi pe fostul meu prieten.

Femeia se întoarse spre ele cu o privire fioroasă. Mişca din sprâncene ca şi cum ar fi încercat să o citească pe Kylie. Păcat că nu avea să reuşească.

Femeia nu renunţă cu una, cu două. Continuă să o fixeze cu privirea. Ochii ei de culoarea chihlimbarului se aprinseră puţin şi Kylie o bănui că era vârcolac. Un vârcolac scos din sărite.

— Faceţi ce vi se spune, insistă femeia.

— Nu.

În mod uimitor, Kylie nu se simţi intimidată. Îi aruncă şi ea o privire fioroasă femeii. Ba chiar mişcă şi ea din sprâncene şi încercă să-i citească tiparul mental. Nu reuşi, dar femeia-vârcolac nu ştia asta.

— Faceţi cum vi se spune! Dacă nu, vă dezbrac eu, le porunci ea.

Burnett o prinse pe femeie de umăr.

— Selynn, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Burnett se uită în oglinda retrovizoare şi Kylie îi întâlni ochii aurii.

— Kylie, te rog…

— Nu!

Kylie chiar nu ştia de unde venea noul ei tupeu, dar era o senzaţie plăcută. Îi dădea sentimentul că deţinea cât de cât controlul. Şi chiar avea nevoie să se simtă aşa ca să combată sentimentul de victimă.

— Vă daţi seama ce ne cereţi? spuse Kylie ţinându-le în continuare de mână pe fete. Ne cereţi să ne dezbrăcăm într-o maşină cu un bărbat la volan care are oglindă retrovizoare. Şi nu aveţi de gând să ne explicaţi motivul?

Burnett întinse mâna şi smulse oglinda de la geamul maşinii.

— La naiba! exclamă Miranda.

— Două fete au fost ucise în oraş, spuse Burnett.

— Să fiu a naibii! exclamă Della.

— Oh, la naiba! spuse şi Miranda.

Lui Kylie i se tăie respiraţia.

Burnett continuă:

— Am nevoie de hainele voastre ca să dovedesc că n-aţi fost implicate în crime. FBI-ul şi DCF-ul or să ceară acest lucru. Aşa că vă rog faceţi ce v-am cerut.

Kylie le dădu drumul celor două fete şi începu să se dezbrace. În câteva minute, toate trei erau îmbrăcate în uniforme verzi şi semănau cu nişte chirurgi. Nimeni nu scosese niciun cuvânt în timpul procesului. Miranda strânse cele trei pungi şi i le înmână lui Selynn.

— Poftim.

— Chiar bănuiţi că o să creadă cineva că avem vreo legătură cu asta? întrebă Kylie, amintindu-şi sângele cu care era împroşcat pe păr şi pe tricou vampirul din banda proscrişilor.

— Nu, spuse Della cu tristeţe în glas, or să mă bănuiască doar pe mine. A fost o crimă săvârşită de un vampir, nu-i aşa?

— Da, spuse Burnett. Dar eu nu cred că eşti vinovată. Iau doar măsuri de precauţie până când aflăm cine e vinovat.

— Dar ştim deja cine a făcut asta, spuse Della. Kylie l-a văzut.

— Pe cine?

Selynn şi Burnett se întoarseră amândoi.

— Vampirul proscris e vinovat, spuse Kylie. Cel care m-a atacat în rezervaţie.

— La naiba!

După ce era cât pe ce să iasă de pe carosabil, Burnett trase pe dreapta şi opri maşina. Se răsuci din

nou în scaun şi îi întâlni privirea lui Kylie.

— N-ai păţit nimic, nu-i aşa?

Ochii îi fugiră la gâtul ei ca şi cum…

— Nu, n-am păţit nimic, răspunse ea şi de-abia se abţinea să nu plângă.

— A spus ceva? întrebă Burnett.

Ăla negru îmi place cel mai mult.

— Nu, spuse ea.

Burnett o sfredeli cu privirea.

— Nu e timpul să minţi acum.

Kylie înghiţi în sec.

— N-a spus nimic care să vă ajute.

— Eu zic să ne laşi pe noi să hotărâm asta, spuse domnişoara sau doamna vârcolac de lângă şofer, căreia îi sărise muştarul.

Kylie se încruntă.

— A spus că-i place cel mai mult sutienul negru. Eu eram în cabina de probă.

Sentimentul de violare o copleşi din nou şi furia care-l însoţea îi clocoti în piept.

Expresia lui Burnett se schimbă de la întrebătoare la empatică într-o fracţiune de secundă.

— Eşti sigură că n-ai păţit nimic? Nu te-a…

— N-am nimic, reuşi ea să rostească, dar simţi cum o podidesc lacrimile şi îşi feri privirea de chipul îngrijorat al lui Burnett.

— A apărut şi a dispărut aşa de repede că, până i-am simţit prezenţa, s-a şi făcut nevăzut, spuse Della.

Amintirea reflexiei lui în oglindă îi reveni din nou în minte.

— Era plin de… sânge. Pe tricou, pe păr.

Miranda îşi strecură mâna într-a lui Kylie şi o strânse ca şi cum ar fi vrut să-i ofere suportul ei moral.

Burnett se încruntă şi mai mult, se întoarse şi porni motorul. Se uită la Selynn, care stătea lângă el.

— Sună-i. Spune-le că e Cod Roşu.

— Eşti sigur că vrei să încerci asta? întrebă Selynn.

— Ce e Codul Roşu? întrebă Della înainte să apuce Kylie.

Burnett răspunse după o ezitare.

— În momentul ăsta, singurii care ştiu de crime sunt cei din DCF. Codul Roşu înseamnă că ne vom ocupa să facem să pară un accident de maşină.

— Aveţi de gând să-l lăsaţi să scape nepedepsit? întrebă Kylie.

— Nu, spuse Burnett. Dar nici nu putem lăsa să transpire aşa ceva. Dacă începe să umble vorba, superiorii vor deveni agitaţi şi vor închide şcoala.

Selynn ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-i reducă pe toţi la tăcere. Apoi vorbi la telefon.

— E Cod Roşu. Făcu o pauză. Ştiu. Îi aruncă o privire lui Burnett. El a ordonat, eu nu sunt decât mesagerul.

Burnett se încruntă şi Kylie avu impresia că tot ce făcea Burnett era pentru şcoală şi poate chiar pentru Holiday. Dar nu putea să nu se gândească şi la siguranţa locuitorilor – la oamenii care nu aveau să ştie niciodată că un criminal răpusese doi semeni de-ai lor.

Când intrară în biroul lui Holiday treizeci de minute mai târziu, aceasta sări de pe scaun ca arsă şi alergă în întâmpinarea lor.

— Slavă Domnului, scânci ea şi le îmbrăţişă pe toate trei laolaltă.

Della se desprinse prima.

— N-am păţit nimic, zise ea.

— Vorbeşte în numele tău, îşi spuse Kylie.

Ei nu i-ar fi stricat o îmbrăţişare mai lungă. Nu se mai simţise aşa de apropiată de Holiday de la problema cu Burnett.

— Uitaţi-vă! spuse Della şi arătă spre ecranul televizorului suspendat pe perete.

Kylie ridică ochii spre el şi i se tăie respiraţia.

Pe ecran era imaginea unei maşini distruse şi pozele a două fete. Nu se putea! Simţi deodată că i se face greaţă.

Holiday înşfacă telecomanda şi dădu volumul mai tare.

— Două fete au murit într-un accident de maşină. Se pare că…, reportera continuă relatarea.

— Le-am cunoscut în oraş, îi scăpă lui Kylie simţindu-şi pieptul greu. Am vorbit cu ele.

Fără să ştie nici ea din ce motiv ciudat, întâlnirea lor scurtă le făcea morţile şi mai personale.

— Pe roşcată o cheamă Amber. Nu ştiu numele blondei.

— Nu au fost prea de treabă. Della avea vocea gâtuită. Dar nu meritau să moară.

— Da, aşa e, zise şi Miranda care îşi pusese mâna la gură şi se holba la ecran.

Kylie le-ar fi aprobat şi ea, dar nu putea. Îşi amintea limpede sângele de pe tricoul vampirului şi emoţia o gâtui. Era sângele lor. Când îi dădură lacrimile, Kylie se simţi ca un copil plângăcios, dar observă că şi Miranda şi Della aveau ochii umezi.

— Mă simt…, spuse Kylie forţându-se să scoată cuvintele. Mă simt ca şi cum ar fi cumva vina mea.

Holiday apăsă imediat butonul telecomenzii şi închise televizorul.

— Ce s-a întâmplat e un lucru oribil. Dar singura persoană responsabilă este vampirul proscris care a înfăptuit crima. Se uită lung la ele, de parcă voia să le memoreze chipurile. Când am auzit că două fete au fost găsite… am crezut că…

O podidiră lacrimile. Acum plângeau toate. Era un adevărat festin al lacrimilor. Până şi Della li se alătură.

În acel moment, Burnett intră în birou. Se uită când la una, când la alta. Kylie aproape că-l auzea oftând în sinea ei.

— Mă găsiţi… aici.

Era clar că nici măcar un vampir zdravăn de tot antrenat de DCF nu putea să facă faţă celor patru femei care plângeau.

Cincisprezece minute mai târziu, Burnett băgă din nou capul pe uşă şi când văzu că acestea nu mai plângeau, intră în birou. După el veni şi Selynn, femeia-vârcolac care stătuse lângă el în maşină. Se oprise aşa de aproape de el, că umerii ei îi atingeau braţul. Burnett se depărtă de ea şi începu să le explice că trebuia să le interogheze separat Deschise uşa şi le spuse lui Kylie şi Mirandei să aştepte afară, în faţa biroului lui Holiday.

Când cele două se îndreptau spre ieşire, Selynn se uită la Holiday.

— Şi dumneavoastră ar trebui să plecaţi.

Tonul ei era aşa de condescendent, încât Kylie decise pe loc că nu-i plăcea de ea. Niciun pic.

Holiday îi aruncă femeii o privire pe care Kylie o consideră ca extrem de reţinută.

— Îmi pare rău, dar nu accept ordine de la nimeni când e vorba de elevii mei. Sau nu v-a informat Burnett de acest lucru?

— Ea poate să rămână, interveni Burnett.

Selynn puse o mână pe braţul lui.

— Chiar nu cred că ar fi un lucru înţelept.

— Fetele se vor simţi mai în largul lor dacă e şi ea aici.

Burnett se feri de atingerea ei. Dar Kylie o observă pe Holiday care remarcase felul familiar în care se purta femeia cu acesta.

În ochii ei se văzu o străfulgerare de gelozie. Însă nu zăbovi mai mult de o secundă. Emoţia dispăru într-o clipită. Şi probabil nu fără motiv. Selynn se uită la Holiday ca şi cum ar fi vrut să-i vadă reacţia. Ceea ce o făcu pe Kylie să presupună că Selynn nutrea unele sentimente faţă de Burnett. Deşi Kylie nu simţea că acestea ar fi fost reciproce.

Dar era posibil ca el să se priceapă să-şi ascundă emoţiile. Putea asta să fie o parte din motivul pentru care Holiday refuza să se apropie prea mult de Burnett, pentru că ştia că era deja implicat într-o relaţie? Kylie nu mai avu deodată încredere în Burnett.

Acesta le făcu semn ei şi Mirandei să plece. Kylie, suspectându-l pe Burnett de dragul lui Holiday nu se mişcă până când ordinul nu fu confirmat şi de Holiday.

— Cine cred ele că e şeful? întrebă Selynn, iritată de autoritatea cu care o investea Kylie pe Holiday.

— Putem, vă rog, să începem odată? spuse Burnett.

Kylie şi Miranda ieşiră în anticamera biroului.

— Burnett ne verifică să vadă dacă nu minţim. De-asta vrea să vorbească cu fiecare în parte, şopti Miranda.

— Nu cred că ne bănuieşte că am fi vinovate, îi luă apărarea Kylie, deşi nu era la fel de sigură că putea să zică acelaşi lucru şi despre Selynn.

Kylie se întrebă din nou care era natura relaţiei dintre Burnett şi femeia-vârcolac atât de impertinentă.

— Ce naşpa! Emoţia o făcea pe Miranda să vorbească răguşit. Nu-mi vine să cred că le-am cunoscut pe fetele care au fost ucise.

— Ştiu, spuse Kylie, dar, sincer, nu voia să se gândească la asta.

Încă avea sentimentul copleşitor că era vina ei. Se aşeză pe unul din cele două scaune de birou din antreul mic şi lăsă capul în jos. Oare ăsta era lucrul rău de care o avertizaseră fantomele? Nu, fantoma insistase că era vorba de cineva drag ei. Gândul o făcu pe Kylie să simtă un nou val de părere de rău care-i căzu ca o piatră în stomac. Nu le iubise pe fetele astea, dar cineva o făcuse. Aveau şi ele mame, prieteni… Închizând ochii, Kylie încercă să se reconecteze la starea de calm pe care o aflase la cascadă. Cât timp putea să se menţină senzaţia de calm când in jurul ei se tot întâmplau lucruri rele?

— Am fi putut să fim noi în locul lor, comentă Miranda trăgând de un fir prins de uniforma ei verde-deschis.

— Ştiu.

Kylie îşi împreună mâinile. Trecură doar câteva minute până când Selynn şi Della au ieşit din birou. Kylie se ridică în picioare. Selynn îi făcu semn Mirandei să o urmeze. Apoi se întoarse spre Kylie şi Della.

— Am prefera să nu vorbiţi între voi. Să ştiţi că Burnell vă aude dacă vorbiţi, le spuse şi le aruncă un zâmbet răutăcios înainte de a o urma pe Miranda.

Della mârâi în spatele femeii-vârcolac.

— Jigodie, mişcă ea din buze fără să rostească cu voce tare. Şi când vârcolacul ieşi din antreu, Della rosti cu voce tare: Jigodie! Apoi se uită la uşa de la birou. Nu-mi pasă dacă mă auzi, Burnett. E o jigodie. Tu ştii prea bine. Şi eu ştiu. Şi Holiday o ştie.

Nişte paşi răsunară pe veranda din faţa biroului. Kylie se uită spre uşă exact când aceasta se deschise şi Derek intră grăbit înăuntru.

— Slavă Domnului!

Acesta se opri şi se uită lung la ea văzând cu ce era îmbrăcată. Îl urmă imediat şi Perry, care părea la fel de îngrijorat. Acesta scrută încăperea.

— Unde e Miranda?

În ochii lui care acum erau arămii se citea teamă şi altă emoţie profundă.

Kylie nu apucă să răspundă pentru că Derek se repezi la ea şi o strânse tare în braţe. Ea se abandonă lui, chiar îşi puse capul pe pieptul băiatului şi oftă simţind ce bine era să fie aşa de aproape de el.

— De ce te interesează? îl luă la zor Della. Parcă nu-ţi plăcea de ea, ai uitat?

— A păţit ceva, e bine? întrebă Perry şi în vocea lui se citea vârtejul de emoţii.

Kylie nu se deranjă să ridice capul să se uite la el, dar îşi imagină că ochii îşi schimbau culoarea în timp ce vorbea. Observase că ochii lui îşi schimbau culoarea în funcţie de sentimentele pe care le încerca.

— Nu sări aşa la mine! zise Della, care nu o mai făcea pe deşteapta acum.

Fie de frica lui, fie pentru că-i simţea emoţia din glas, Kylie nu era sigură.

— Eşti bine? îi şopti Derek la ureche.

— Da. Pe naiba!

Kylie se desprinse de pieptul lui să-l privească în ochi şi văzu aceeaşi îngrijorare în ei ca şi în privirea lui Perry. O senzaţie de calm izvora din Derek spre ea. De data asta nu mai comentă. Chiar avea nevoie de aşa ceva.

Uşa de la biroul lui Holiday se deschise. Miranda ieşi. Perry îi întâlni privirea, apoi se întoarse şi ieşi afară. Miranda se uită după el.

— Ce voia? întrebă ea.

— Să se asigure că n-ai păţit nimic, răspunse Derek şi o cuprinse pe Kylie de mijloc cu o mână. M-am întâlnit cu el imediat ce-am aflat ce s-a întâmplat şi i-am spus. Îşi făcea griji pentru tine.

— Se pare că nu destul încât să vorbească cu mine, nu-i aşa?

Miranda era pe jumătate tristă şi pe jumătate furioasă. Îi întâlni din nou privirea lui Kylie.

— E rândul tău. Arătă spre uşa de la birou. Ai grijă, lupoaica muşcă.

Kylie îl strânse tare de mână pe Derek şi intră în birou, să dea ochii cu Burnett şi lupoaica. Kylie nu mai era la fel de intimidată de Burnett cum fusese prima dată când acesta o interogase, dar tot simţea o tensiune în stomac.

Capitolul 17

Burnett o puse pe Kylie să povestească ce se întâmplase de mai multe ori. Apoi îi adresă întrebări la obiect.

— Ai spus că vampirul proscris era plin de sânge. Sângele părea proaspăt? Cât timp a trecut de când le-ai văzut pe fete şi până a apărut el?

Apoi Burnett puse aceleaşi întrebări uşor reformulate. Altădată, Kylie ar fi crezut că Burnett încerca să o prindă cu minciuna, dar acum bănuia că intenţia lui era să se asigure că nu omitea nimic şi spera că reformulată, întrebarea putea să o facă să-şi amintească un detaliu minor care s-ar fi putut dovedi util. Problema era că ea nu voia să-şi amintească. Voia cu tot preţul să uite, să-şi şteargă imaginea din amintire pentru totdeauna. Şi, serios, ce altceva ar fi putut să spună care să-i fie de folos?

— Poţi să-mi descrii cum arăta sângele? întrebă Burnett şi încălecă un scaun cu spătarul drept în faţa lui Kylie, ceea ce-i aminti de primul interogatoriu.

Doar că, de data asta, ea stătea pe canapea cu Holiday alături.

— V-am spus deja.

Simţea că Burnett îi întindea răbdarea la maximum, ca pe un elastic.

— Mai spune-mi o dată.

Tonul lui cerea supunere. Asta o făcu pe Kylie să izbucnească.

— Ştii cine a făcut asta. Ştii cine sunt victimele lui. Chiar e nevoie de toate astea?

Scrâşni din dinţi încercând să nu izbucnească din nou în plâns.

— Noi hotărâm de ce e nevoie, răspunse Selynn pe tonul arogant care o caracteriza.

Stătea în spatele lui Burnett. Kylie îi aruncă o privire fioroasă femeii-vârcolac, fără să încerce să-şi ascundă dispreţul.

Tonul lui Selynn o irită pe Kylie chiar mai mult decât asprimea din glasul baritonal al lui Burnett. Cel puţin în glasul lui Burnett se citea îngrijorare sinceră. În cazul lui Selynn, totul părea să se reducă la sentimentul de putere. Îi plăcea să deţină puterea şi să facă uz de ea.

— Credeţi că noi am făcut asta, nu? o întrebă Kylie pe Selynn.

— Cred că…

— Opreşte-te.

Burnett se încruntă la ea, apoi se uită din nou la Kylie.

— Kylie, eu ştiu că nu voi sunteţi vinovate de ce s-a întâmplat. Şi ştiu că nu e uşor. Totuşi, felul cum arăta sângele ne poate spune dacă vampirul a ucis de distracţie sau ca să se hrănească.

Cuvintele lui o făcură să simtă cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Şi de ce ar mai conta asta? Fetele alea sunt moarte, indiferent ce motive a avut să le omoare.

— Cred că a răspuns la destule întrebări, interveni Holiday, după care îşi puse mâna pe încheietura lui Kylie, oferindu-i suport moral şi un val puternic de calm.

Energia pacificatoare care se revărsă în ea îi încetini pulsul şi îi mai uşură senzaţia de greutate care o apăsa pe piept. Deşi nu reuşi să o facă să dispară. Kylie nu credea că putea să existe vreo astfel de putere.

Burnett se uită la Holiday, apoi la Kylie.

— E adevărat, asta nu o să schimbe ce s-a întâmplat. Dar, în momentul de faţă, avem nevoie de orice informaţie putem să aflăm despre ticălosul ăsta ca să-l putem prinde. Să-l oprim înainte să o facă din nou.

Cuvintele lui Burnett îi răsunară în minte şi îi treziră conştiinţa. Două fete muriseră. Avuseseră o moarte violentă. Îi cerea oare prea mult să mai îndure câteva minute de interogatoriu? Nu, nu-i cerea. Kylie trase aer în piept şi scoase pieptul în faţă.

Holiday se încordă.

— Pentru un vampir, ai auzul foarte prost. Am spus că-i ajunge.

— E în regulă. Kylie întoarse mâna cu palma în sus şi o strânse de mână pe Holiday. Dacă asta ajută la prinderea tipului, pot s-o fac. Dar nu-i dădu drumul directoarei de tabără.

Zece minute mai târziu, când părea că Burnett era convins că obţinuse toate detaliile incidentului de la Kylie, se ridică şi se uită la ea.

— Îţi mulţumesc, Kylie. Ştiu că nu a fost uşor.

Kylie încuviinţă şi după ce inspiră şi expiră de câteva ori, decise că era rândul ei să pună întrebări.

— Credeţi că tipul a vrut să facă să pară că noi le-am omorât pe fetele alea? Aşa cum au încercat să însceneze omorârea animalelor din rezervaţie cuiva din tabără?

Burnett clătină din cap.

— Nu, nu există nimic care să ne facă să tragem o astfel de concluzie.

— Credeţi că… ne-a urmărit până în oraş?

Burnett se gândi o clipă.

— Nu, nu cred. Cred că a fost o coincidenţă că a dat peste voi.

Holiday o strânse de mână.

— Ţi-am spus, nu e vina ta.

— Da, aşa e, spuse Burnett. Asta nu are nimic de-a face cu tine, Kylie.

— Atunci cum se face că o iau aşa de… personal? întrebă Kylie. Apare mereu. În rezervaţie şi vinerea trecută. Nu l-am văzut atunci, dar presupun că el era. Şi chiar şi după aia… m-am simţit ca şi cum aş fi fost urmărită.

— Când ai simţit asta? întrebă Burnett.

— Ieri-dimineaţă când am venit la biroul lui Holiday înainte de micul dejun. Prima dată, am crezut că era lupul, dar…

— Lupul? întrebară Burnett şi Selynn în acelaşi timp.

Burnett părea îngrijorat, iar Selynn începu imediat să ridice din sprâncene, încercând din nou să o citească pe Kylie. Kylie se strădui din răsputeri să nu-şi acopere fruntea. Poate chiar să-i arate degetul mijlociu femeii.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Burnett.

— Acum câteva zile, răspunse Holiday. Nu era un vârcolac. Kylie a spus că părea să fie semi-domesticit. Nu reprezenta nicio ameninţare.

— Era un metamorf? întrebă Burnett.

— Nu sunt… sigură. Dar ştiu că nu era Perry. Kylie ezită şi-şi aminti subiectul conversaţiei de faţă. Dar nu lupul e important. Două fete au fost ucise şi eu… mă simt cumva vinovată. Cred că pe mine mă voia, nu pe ele.

Burnett se aşeză din nou pe scaun cu faţa la ea.

— Înţeleg de ce simţi asta. Dar dacă ar fi venit după tine, să-ţi facă rău, ar fi putut să o facă ieri-noapte în pădure. Nu cred că are ceva personal. Nu cu tine. Ci poate cu tabăra, în general… probabil.

— Atunci de ce vine tot timpul să mă vadă? Nu pare a fi coincidenţă.

Burnett se încruntă.

— Nici nu e o coincidenţă. Tu te-ai pus singură în situaţii care i-au oferit cea mai bună ocazie, riscând cel mai puţin. Şi prima dată, nu a venit la tine. Tu te duseseşi în rezervaţie unde erau Fraţii de Cruce. Şi dacă a fost aici ieri noapte, şi nu suntem siguri că a fost el, probabil că te-a observat când ai alergat în pădure şi a văzut-o drept o oportunitate. Şi azi, probabil că era… la vânătoare când a simţit prezenţa altor fiinţe supranaturale în oraş. Din nou, tu erai cea singură în cabina de probă. A profitat de situaţie.

Şi a mai tras şi cu ochiul, îşi spuse Kylie.

— Dar chiar tu ai spus că dacă voia să mă omoare ieri seară ar fi putut să o facă, dar nici măcar n-a încercat. Atunci, ce voia de la mine?

Burnett ezită.

— Cred că voia să trimită un mesaj pentru tabără. Să ne dea de înţeles că gaşca nu a plecat prea departe. Sunt sigură că prinderea câtorva membri ai bandei le-a ştirbit mândria. Dacă plecau imediat, ar fi părut nişte fricoşi Dacă stau prin jur, cel puţin îşi salvează reputaţia. Sunt sigură că şi-a dat seama că dacă te omora ar fi băgat gaşca în belea mare.

Kylie încerca să înţeleagă ce voia exact Burnett să spună.

— Dar le-a omorât pe fetele alea. Vreţi să spuneţi că asta nu-i bagă în bucluc? Nu are logică.

Burnett se uită la Holiday ca şi cum i-ar fi cerut ajutor din priviri.

Holiday o strânse de mână pe Kylie.

— Când o fiinţă supranaturală omoară altă fiinţă supranaturală, e mai uşor să faci faţă pedepsei. Noi avem propriul nostru sistem de justiţie.

— Şi când omoară o fiinţă umană? Ce se întâmpla atunci?

Să nu spună „nimic”, Doamne! Dă Doamne să nu spună „nimic”. O fi fost ea pe jumătate fiinţă supranaturală, dar mai avea şi o parte umană.

— Asta e o parte din sarcinile pe care le are DCF, spuse Burnett. Dar, aşa cum probabil ghiceşti, poate să fie mai complicat să faci dreptate.

Kylie simţi o tensiune în tot corpul.

— Vreţi să-mi spuneţi că o să scape basma curată?

— Nu, zise Burnett cu o voce mai gravă. Îţi dau cuvântul meu, Kylie, o să fac tot ce pot ca să mă asigur că tipul ăsta o să plătească pentru ce a făcut.

Nu era clar cum exact intenţiona Burnett să-l facă să plătească.

Şi Kylie nici măcar nu era sigură că voia să ştie. Dar ceva din felul în care o spusese Burnett îi dădea de înţeles că nu făcea o astfel de promisiune cu uşurinţă. Şi era recunoscătoare pentru asta.

În seara aceea, conducerea taberei a organizat o şedinţă cu toţii elevii taberei. Aceştia au fost chemaţi în cantină, unde s-a servit pizza şi s-au dat sfaturi înţelepte. Burnett le-a spus că fie cu ochii în patru.

— Nu vă abateţi de la drumurile principale şi nu vă duceţi în pădure fără să fiţi însoţiţi, le explică el. În funcţie de cât de deşi sunt copacii şi de cum bate vântul, mirosul num intrus poate trece neobservat.

Della îi aruncă un zâmbet lui Kylie şi se întoarse din nou spre Burnett.

— Poate că ar trebui să anulaţi vizita acasă din weekend, sugeră ea.

Burnett se uită la fată.

— Sunt mai mult de două săptămâni până atunci. Sper să rezolvăm problema în timpul acesta.

— Ce vreţi, am încercat şi eu! mormăi Della.

— Am o şedinţă cu Consiliul înalt săptămâna viitoare, spuse Burnett. Sper să primesc ajutor ca să rezolv problema de faţă.

Kylie se aplecă spre Della.

— Cine e Consiliul înalt?

— Ceva ca Senatul, alcătuit din persoanele mai în vârstă din diferite specii. Della zâmbi. Doar ce-am învăţat despre ei azi după-amiază. Chris a ţinut un discurs despre ei la şedinţa vampirilor.

— Ca un Senat? Nu credeam că se înţeleg toate speciile între ele, spuse Kylie.

— Păi nu se înţeleg. Dar nici democraţii nu se înţeleg cu republicanii şi tot se întâlnesc.

— Cred că ai dreptate, zise Kylie şi puse o nouă întrebare. Şi ce fel de ajutor ne vor oferi?

— Depinde. Chris a spus că trebuie să se supună la vot în Consiliu ca să demareze investigaţiile.

— Să supună la vot? Două fete au fost ucise. Cum pot să spună nu?

Della ridică din umeri.

— Nu trebuie să uiţi că nu toţi bătrânii sunt de acord cu modul de gândire al guvernului.

— Vrei să spui că unii sunt răuvoitori?

Della încuviinţă.

— După cum spune Chris, majoritatea respectă guvernul, dar nu vor să fie controlaţi de el. Aşa că respectă unele legi, dar nu pe toate.

Della ridică din sprânceană. Kylie clătină din cap. Politica obişnuită îi dădea destulă bătaie de cap – putea oare să priceapă şi asta?

— Şi dacă acceptă cazul, ce se întâmplă pe urmă?

— Fie permit Consiliului Acuzaţiilor să hotărască pedeapsa şi să rezolve problema, fie îl predau pe tip celor din DCF. Şi nu vreau să-mi imaginez ce o să se întâmple cu el pe urmă.

— Nici eu, recunoscu Kylie.

Della se uită spre uşă. Părea că dispoziţia i se schimbase.

— Eu mă întorc la cabană. Am ceva de făcut.

— Ce?

Kylie îşi aminti necrologurile din ziar pe care le găsise pe ecranul monitorului.

— Nişte lucruri, rosti scurt Della.

Kylie se aplecă spre ea.

— Nu ai fi fost niciodată în stare să faci aşa ceva.

Della îi aruncă o privire fioroasă.

— Ne vedem mai târziu.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Kylie, amintindu-şi de măsura de precauţie luată de Burnett, care le spusese să stea împreună ori de câte ori e posibil.

— Faci mişto de mine? întrebă Della. Dacă ne-ar ataca vreo creatură, aş fi nevoită să te apăr şi pe tine.

— Să ştii că nu mai sunt chiar aşa de neajutorată.

După ce se gândi prin ce trecuseră bietele fete, Kylie parcă nu mai era aşa de supărată de forţa pe care şi-o descoperise recent.

— Doar faptul c-ai spart o uşă şi nu mai rămâi în urmă când ne plimbăm prin pădure nu înseamnă mare lucru, spuse Della rânjind, dându-i de înţeles lui Kylie că mai mult o tachina. Mă descurc. Ne vedem mai târziu.

Della o luă din loc şi Kylie se uită după ea. O durea inima pentru Della. Apoi îşi văzu prietena vampir dând colţul şi arătându-le unui grup de băieţi degetul mijlociu. Cu siguranţă făcuseră vreo remarcă de prost gust, ceva total deplasat.

— Salut. Holiday se opri lângă Kylie. E bine Della?

— Aşa sper.

Kylie îşi dădu seama că de când se întorseseră din oraş, distanţa care păruse să se instaleze între Holiday şi ea din cauza chestiunii cu Burnett dispăruse. Trecuseră hopul oare? Putea Kylie să facă în aşa fel încât relaţia lor să nu se mai deterioreze?

— Tu eşti bine? întrebă Holiday

— Am avut şi perioade mai bune, răspunse Kylie sinceră. Mă tot gândesc la fetele alea.

— Poate duminică facem o plimbare până la cascadă, spuse Holiday.

— Sună bine.

Gândul de a se duce acolo cu cineva care putea să simtă acelaşi lucru ca şi ea îi plăcea grozav.

Chiar atunci, Burnett se uită la ele şi Kylie văzu că şi Holiday observă. Kylie se făcu mică de frică, îngrijorându-se că Holiday avea să-şi aducă aminte că era supărată pe ea.

— Ar trebui să-mi cer scuze, spuse Holiday, fiind evident că-i citea din nou emoţiile. Am… exagerat în legătură cu chestia cu Burnett.

Kylie se uită la ea şocată.

— Ba nu, n-ai exagerat. Eu am greşit că nu trebuia să-i spun nimic.

— Poate, dar ai avut intenţii bune. Când ne pasă de cineva, uneori depăşim limita. Tocmai eu ar trebui să ştiu asta mai bine ca oricine. Eu sunt celebră pentru asta. Holiday era gâtuită de emoţie. Azi, când Burnett a venit la mine şi mi-a zis că au fost ucise două adolescente, am crezut că… să zicem că problema noastră mi s-a părut o prostie.

Holiday o îmbrăţişă pe Kylie cu căldură, ca pe o soră.

— Mulţumesc. Kylie se luptă cu plânsul care o îneca. O să mă faci să plâng.

Holiday se uită spre Burnett.

— Dacă plângi, poate că o să-l goneşti din nou. Dacă aş fi ştiut că e nevoie doar de câteva lacrimi ca să-l fac să plece, aş fi plâns întruna în ultimele şapte săptămâni.

Kylie zâmbi larg şi când se uită la Burnett, o văzu pe Selynn îndreptându-se spre el şi spunându-i ceva.

— Ea ce mai caută aici?

— Nu ştiu sigur, îi răspunse Holiday în şoaptă. Sunt sigură că vrea ceva. Şi bag mâna în foc că începe cu B şi e înalt, brunet şi chipeş.

Burnett ascultă atent ce-i spunea Selynn şi ieşiră amândoi din cameră.

— Şi e posibil să fi primit ce a vrut, spuse Holiday şi în vocea ei se citea sentimentul de respingere.

Kylie ezită să întrebe, dar nu se mai putu abţine:

— Ăştia doi… ştii tu?

— Mă întrebi dacă răvăşesc împreună aşternuturile? întrebă Holiday.

— Da.

Kylie adăugă în minte expresia la lista Dellei de modalităţi de a zice că doi oameni fac sex.

— Azi-dimineaţă a venit la mine în birou şi a declarat următoarele: „Ştiu că între mine şi Selynn pare a fi ceva, dar nu e aşa. Sau cel puţin nu mai e acum.”

— Deci au fost împreună şi s-au despărţit? întrebă Kylie.

— A spus că au terminat-o acum două luni. Că nu a fost niciodată ceva serios.

Kylie ridică din sprâncene.

— Şi voi când v-aţi cunoscut?

— Acum două luni, spuse ea.

— Hm, rosti Kylie.

— Hm, ce? întrebă Holiday.

— Nimic, zic şi eu aşa, minţi Kylie. Şi tu ce i-ai spus?

— I-am spus că habar n-am de ce se simte obligat să-mi dea explicaţii despre Selynn.

— Şi şi-a dat seama că minţi? întrebă Kylie.

— Mda, chicoti Holiday. Rămaseră acolo o clipă uitându-se la mulţime. Ai mai primit vreo

informaţie de la fantomă în ultimul timp?

— Nu, nimic, spuse Kylie. Mă sperie faptul că…. am dat-o cumva în bară.

— Nu cred că e deloc aşa. Probabil că încearcă să găsească o cale de a-ţi spune ce vrea să-ţi transmită.

— Sper, zise Kylie.

Din partea cealaltă a camerei se auzi o ceartă.

— Cum mi-ai spus? tună o voce puternică.

Kylie şi Holiday ridicară capul. Doi vârcolaci dăduseră piept în piept, gata să se ia la pumni.

— Eu nu termin niciodată treaba, spuse Holiday şi se duse spre ei să-i despartă.

Kylie se uită după ea – cum se ducea să calmeze spiritele între doi băieţi foarte curajoşi. După câteva minute în care începuse să se simtă ca o pustnică, o observă pe Miranda care stătea cu surorile ei vrăjitoare. Ştia că nu s-ar fi supărat dacă li se alătura şi ea, dar Kylie decise să nu o facă. Helen şi Jonathon stăteau la o masă şi jucau şah.

Ar fi putut să se ducă să se uite cum Helen îl face din nou pe Jonathon de râs cu talentul ei înnăscut pentru şah, dar cei doi păreau să se simtă bine doar ei singuri.

Kylie mai mătură o dată încăperea cu privirea şi dădu de Derek. El stătea sprijinit de un perete, cu mâinile în sân, şi se uita la ea. Zâmbi uşor. Ceva din zâmbetul lui îi spunea că nu i-ar fi stricat puţină companie. Kylie se uită rapid în jur să vadă câţi puteau să-i miroasă hormonii sau să-i citească emoţiile. Erau o grămadă. Ce să facă? Ce să facă?

Kylie se uită din nou la Derek, îşi aminti cât de bine se simţise când o ţinuse în braţe câteva minute în biroul lui Holiday şi-şi spuse… La naiba, de ce nu? şi porni spre el.

— Vrei să mergem să mâncăm pizza la lumina lunii? îi şopti Derek la ureche când se opri în faţa lui.

Acum, că stătea aşa de aproape de el, îi simţea aroma pielii, care mirosea de parcă abia ar fi ieşit de la duş.

În faţa ochilor îi apăru trupul lui în pielea goală, acoperit doar de câteva picături de apă. Clipi ca să alunge imaginea.

— E ca dansul sub clar de lună? Ar trebui să fie seducător.

Kylie zâmbi şi-şi muşcă buza. De ce oare atunci când se apropia la un metru de el, nu putea să se gândească decât la… el?

Derek zâmbi larg.

— Posibil. Cu persoana potrivită. Şi pizza potrivită. Izbucni în râs. Mie mi-e foame.

Îşi luară două felii de pizza şi două băuturi şi ieşiră din cantină.

— Ştiu un loc perfect, spuse el când ieşiră din hărmălaia de voci şi zgomotul aerului condiţionat din sala de mese.

Aerul nopţii era cald şi calm. Derek arătă spre două balansoare mari albe din faţa biroului administrativ. Kylie îl urmă. Era gata să se aşeze, când telefonul din buzunar sună. Kylie îşi puse băutura jos, ţinu farfuria în echilibru cu o mână şi scoase telefonul să se uite la număr. Se încruntă când văzu numărul de telefon al tatălui ei şi-l închise.

— Cine era? întrebă Derek mutând un balansoar ca să stea faţă în faţă cu ea.

— Tata… adică, tatăl meu vitreg, se corectă ea.

— Tot nu vorbeşti cu el?

Derek se aşeză jos şi luă o înghiţitură mare din felia de pizza pepperoni.

— Nuuuu.

Kylie îşi îndesă telefonul la loc în buzunar şi se lăsă moale pe balansoar. Genunchii li se atingeau şi senzaţia era plăcută.

— De ce nu? întrebă Derek între două înghiţituri.

Kylie îl privi întrebător.

— De ce aş vrea să vorbesc cu el?

Kylie îşi aşează farfuria în poală. Derek termină de mestecat şi înghiţi.

— Pentru că îţi pasă de el. Pentru că până ca mariajul părinţilor tăi să se ducă pe apa sâmbetei, a fost un tată destul de bun. Derek ridică un deget. Tu mi-ai spus asta.

— Da, dar nu ţi-am spus ca să o foloseşti împotriva mea.

Kylie luă felia de pizza privind lung la caşcavalul care se prelingea uşor de pe ea. Îi lăsa gura apă şi stomacul îi chioră. Din fericire, îi era în sfârşit foame. Pentru puţin timp, crezuse că faptul că dăduse de gustul sângelui îi stricase pofta de mâncare obişnuită.

— Dar nu o folosesc împotriva ta. Luă o gură de suc. Încerc doar să… te ajut. Pentru că, atunci când ai văzut că e numărul lui, emoţiile pe care le-am detectat au fost de singurătate şi tristeţe. Le-am simţit până-n măduva oaselor. Poate că, dacă ai vorbi cu el, n-ai mai fi nevoită să treci prin asta.

— A înşelat-o pe mama.

Kylie îşi înăbuşi iritarea uşoară pe care o simţea faţă de Derek şi luă o gură mică de pizza. Sosul picant, alături de caşcavalul lipicios, îi făcu papilele gustative să zburde de fericire.

— Tocmai asta e, spuse Derek muşcând din nou din felia de pizza. Pe mama ta a înşelat-o. Nu pe tine.

Kylie înghiţi bucata de pizza şi se încruntă.

— De ce-mi tot spune lumea asta de parcă infidelitatea lui nu m-ar afecta şi pe mine? Asta le-a stricat căsnicia. Pentru mine, nimic nu mai e la fel.

Derek o privi atent peste buza paharului cu suc şi începu să se legene în balansoar.

— Poate dacă ai vorbi cu el, unele lucruri ar rămâne la fel. Relaţia dintre voi ar putea fi neschimbată.

Kylie puse felia de pizza în farfurie. Frustrarea îi alunga senzaţia de foame pe care nu o mai încercase de zile întregi.

— Ştii ceva, tocmai tu vorbeşti, care nici nu concepi să vorbeşti cu tatăl tău. Ai pus un detectiv să-l caute şi nici acum nu vrei să iei legătura cu el.

Derek strânse din dinţi.

— Şi ce vrei să zici cu asta?

Kylie miji ochii şi îl fixă cu privirea.

— Vreau să spun să stai deoparte, bine?

Derek îşi târâi picioarele pe podeaua verandei oprindu-se brusc din legănare şi se uită în ochii ei.

— Cât de mult vrei să iau distanţă? Deja mi-e frică şi să vorbesc cu tine în public. Nu ţi se pare că am luat destulă distanţă?

În glasul lui se citea frustrare, dar durerea din ochii băiatului o făcu pe Kylie să înţeleagă. De ce se purta ca o jigodie cu el?

— Îmi pare rău, spuse Kylie. N-ar fi trebuit să te iau la rost. Şi nu vreau să zic că nu ai voie nici măcar să vorbeşti cu mine în public. Doar că… doar că… sunt cu toane în ultimul timp.

Kylie îşi aminti ce-i spusese Holiday despre schimbările de dispoziţie ale vârcolacilor înainte de luna plină. Oare din cauza asta se purta aşa? Ridică ochii spre cerul întunecat şi se concentră la ce părea a fi o lună aproape plină. În ziua de luni avea să-şi dea seama, nu?

Când îl privi din nou pe Derek, văzu că acesta continua să mănânce. Numai că acum nu mai părea aşa de fericit. Nici măcar nu se mai uita la ea. Gândurile îi zburară de la ce era posibil să se întâmple luni la episodul de acum.

— Hei, îi spuse ea ca să-i atragă atenţia.

Când ridică privirea, lui Derek i se citi şi mai mult dispreţul pe faţă.

— Îmi pare tare rău, spuse ea din nou.

Derek puse pe farfurie bucata de pizza care-i mai rămăsese.

— N-ar trebui, mormăi el şi se şterse la gură cu dosul palmei. Închise ochii timp de o secundă. Ai dreptate. N-aş fi vrut să aud de la tine că trebuie să-mi sun tatăl. Doar că…

— Ce? întrebă ea.

— Simt tot ce simţi tu şi asta poate fi copleşitor.

—În sensul rău? întrebă ea.

— Nu chiar, spuse el şi îşi feri privirea.

— Deci nu te-ai supărat? Mă ierţi că m-am purtat ca o scorpie? îl întrebă ea cu o voce dulce, rugătoare.

— Nu cred că te poţi numi scorpie încă. Zâmbi. Dar da, te iert că ai fost ţâfnoasă.

Puse farfuria pe podeaua verandei şi se ridică în picioare. Apucându-se de braţele balansoarului, se aplecă şi o sărută. Sărutul nu a fost unul foarte sexy, dar felul delicat în care buzele lui le atinseră pe ale ei o făcu pe Kylie să-şi simtă inima copleşită de emoţii. Un sentiment la fel de dulceag ca melasa, care se întindea ca brânza de pe pizza pe care o abandonase în farfurie.

— Mmm…

Derek se depărtă de ea zâmbind.

— Nu ştiu dacă eşti tu sau pizza, dar ai gust bun.

Kylie îşi puse mâna pe obraz.

— O să-ţi mai placă de mine dacă sunt vârcolac?

— Tu ce crezi?

Buzele lor se atinseră din nou. De data asta limba lui îi atinse buzele şi pulsul i se acceleră şi mai mult ca înainte, când îi bătea anormal de repede. Dar când se desprinse de ea, nu mai zâmbea. Nu părea vesel.

— Ce e? întrebă ea.

— Nimic.

Derek se aşeză din nou în balansoar. Kylie îi studie chipul la lumina lunii.

— Urăsc când oamenii fac asta.

— Ce anume? întrebă el.

— Spun că nu e nimic când e atât de evident că e ceva.

Derek oftă.

— Bine, dacă ţii morţiş să ştii… Mi-a trecut prin minte că poate n-aş fi aşa de încântat dacă s-ar dovedi că eşti vârcolac.

— De ce, pentru că o să mă umplu de păr? întrebă Kylie.

— Nu. Chipul i se umbri. Pentru că… pentru că Lucas e şi el vârcolac.

Capitolul 18

Mai târziu, după ce Derek o conduse la cabana ei într-o tăcere stingheră, Kylie decise să se culce devreme. Era în pat de vreo câteva ore când îşi dădu seama că visează. Ştia că trebuia să fie un vis din clipa în care deveni conştientă de senzaţia de plutire. Se rostogoli pe partea cealaltă şi încercă să se trezească forţat, dar atunci îl văzu…

Pe el.

Din nou.

Pe Lucas.

Se uita la ea şi zâmbea. Ochii lui de un albastru strălucitor păreau grei, somnoroşi. Kylie îşi dădu seama că acum nu mai era deasupra lui, ci stătea în picioare lângă el. Lucas era îmbrăcat cu blugi şi o cămaşă albastru-deschis cu nasturi la guler, descheiată. Ochii îi coborâră la pieptul lui şi apoi îi urcară din nou departe de cămaşa descheiată. Părul lui negru părea ciufulit, de parcă şi el tocmai se dăduse jos din pat şi şuviţele negre păreau acum puţin mai lungi. Parcă părul părea acum şi puţin ondulat.

— Ai venit, spuse el.

— Unde să vin? întrebă ea, ieşind din zona ei de confort.

El nu îi răspunse, ci îi spuse în schimb:

— Hai să facem o plimbare!

Apoi întinse braţul aşteptându-se ca ea să-l ia de mână.

Kylie ezită. Gândul de a-l atinge o tenta, dar îşi aminti că era supărată pe el, deşi nu-şi mai aducea aminte exact motivul.

— Să ştii că nu muşc, zise el zâmbind din nou.

Kylie îşi spuse în sinea ei că era doar un vis şi îşi strecură mâna într-a lui, uitând de pornirea de mânie pe care o simţea în suflet. Mâna lui era aşa de caldă la atingere, că o făcu să se simtă uşor ameţită.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el.

Kylie nu ştia ce să spună, aşa că nu zise nimic. Sau cel puţin nu despre acest subiect. Dar îi fusese şi ei dor de el, ştia prea bine.

— Unde mergem? întrebă ea când el o luă din loc.

Lucas se opri.

— Tu unde ai vrea să mergem?

Dintr-odată, Kylie îşi dădu seama că se aflau într-o pădurice. Deasupra lor, erau copaci mari cu nişte flori care miroseau dulceag.

— La Paris? La mall?

Lucas privi în jur de parcă atunci ar fi observat peisajul.

— Sau ai vrea să ne întoarcem la lac, ca în visul de dinainte? Vocea lui deveni mai gravă şi mai răguşită. Acolo mergem?

Sângele îi urcă în obraji. De unde ştia de visul ăla?

Apoi Kylie îşi aminti că nu era decât un vis. Nimic nu trebuia să aibă vreo logică. Corect? Şi totuşi visul ăsta părea şi mai ciudat. Diferit.

Lucas îşi strecură degetele printre ale ei.

— Putem să mergem oriunde, atâta timp cât sunt cu tine.

Ochii lui parcă se închiseră la culoare şi pleoapele păreau şi mai grele acum.

Kylie recunoscu senzaţia. Era dorinţă. Foame. Pasiune. O văzuse în ochii lui în ziua când se sărutaseră la pârâu lângă urmele de dinozauri. Dar nu atunci văzuse pentru prima dată acea privire. Prima dată o văzuse în visul ei. Visul în care înotau amândoi – în care el o atinsese.

— Putem să facem orice… pentru că… pentru că… – se apropie de ea – e doar un vis. Nu e real. Exact ca primul. Dar e alegerea ta. Tu eşti la volan.

Lăsă puţin capul în jos. Faţa lui se simţea uşor aspră lipită de a ei. Apoi buzele lui se plimbară pe obraji până îi găsiră buzele. Kylie îl lăsă să o sărute. La început, Kylie nu-i răspunse la sărut. Cel puţin până limba lui nu i se strecură printre buze.

Fără să poată să se mai gândească la altceva, Kylie se abandonă senzaţiei şi începu să-l sărute şi ea. Era foarte bine. Era minunat. Era doar un vis. Mâinile lui erau pe spatele ei, apoi le aduse în faţă. Kylie îşi simţi sânii gata să explodeze când el îşi trecu uşor palma peste ei.

Dar… îşi aduse aminte de Derek. Derek cel puternic, bun şi frumos. Şi apoi îşi aminti şi de Fredericka. Da, din cauza asta era supărată pe Lucas. Kylie se retrase brusc. Respira greu. La fel şi el. Kylie începu să plutească, depărtându-se de el.

— Nu pleca, Kylie, spuse el. Întoarce-te! Te rog!

Kylie se trezi brusc. Se ridică imediat în capul oaselor. Inima îi bubuia de parcă alergase la un maraton. Mâinile îi transpiraseră. Simţea furnicături în sâni. De fapt, tot corpul o furnica. Şosetă, care era tot sconcs, mieună de la picioarele patului.

— Ciudat vis, spuse ea cu voce tare.

Îi făcea bine să-şi audă vocea.

— Un vis tare ciudat.

Apoi îşi aduse aminte de scrisoarea de la Lucas. Prima scrisoare.

Să mă visezi, o încheiase el.

Era o coincidenţă, oare?

Ipoteze trăsnite începură să ia naştere în mintea ei. Şi dacă… Şi dacă vârcolacii aveau puterea de a pătrunde în visele cuiva? Şi dacă astea nu erau doar simple vise, ci mai mult? Oare exista măcar o astfel de putere?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât începea să creadă că da, şi cu atât se înfuria mai tare. Cum îndrăznea Lucas să pătrundă pe nepusă masă în visele ei şi să o… sărute? Să o atingă? Nu-i ajungea Fredericka? Oare lupoaica ştia că Lucas se furişa şi venea în visele lui Kylie?

Avea atâtea întrebări şi niciun răspuns. Îşi dădu seama că exista un loc unde putea să găsească răspunsuri.

Aprinse lumina, trase sertarul şi scoase scrisoarea. Deja desfăcuse plicul şi aceasta alunecă afară destul de uşor. Kylie clipi să i se obişnuiască ochii cu lumina.

Bună, Kylie,

Îţi scriu din nou. Din câte ştiu eu, sunt ultima persoană din lume de care ai vrea să auzi. Dar asta nu mă opreşte să-ţi scriu. Sau să mă gândesc la tine. La naiba, mă gândesc tot timpul la tine – mă întreb dacă ai aflat ce eşti şi multele talente pe care le ai. Am vorbit cu Burnett şi când am întrebat de tine, a spus doar că eşti bine. Cred că ştia că voiam să-mi dea detalii, dar, nu ştiu nici eu de ce, nu a binevoit să mi le dea. Asta mă face să mă întreb ce faci tu de Burnett nu vrea să-mi spună şi mie. Nu vreau să mă gândesc prea mult la asta, pentru că o să încep să-mi fac griji. Poţi să spui că sunt foarte posesiv cu tine. Nu spun că e bine, dar eu te-am cunoscut primul. Îţi aminteşti când ne-am cunoscut? Erai în curtea casei tale, lungită pe pământ, şi te uitai la cer. Când am venit la tine, nici măcar nu m-ai salutat. Te-ai uitat la mine cu ochii tăi mari şi curioşi şi m-ai întrebat dacă am văzut elefantul. Prima dată, am crezut că eşti nebună, dar pe urmă ai arătat spre nori.

Kylie se opri din citit când frântura de amintire îi reveni în minte. Da, îşi amintea. Trase adânc aer în piept şi continuă să citească.

Îmi amintesc că ţi-am spus că nu am văzut elefantul din nori. Dar îl văzusem. Nu ştiu de ce am minţit, probabil pentru că aveam emoţii din cauza ta. Mi-am dat seama că nu eşti o simplă muritoare, dar nu ştiam ce fel de creatură eşti şi mi s-a părut ciudat. Nu în sensul rău. Erai ca o enigmă pe care voiam să o rezolv. Da' de unde! Au trecut zece ani şi încă mă chinui să aflu. O parte din mine se întreabă dacă e din cauză că eşti femeie, căci fetele reprezintă mereu un mister, sau dacă chiar eşti aşa o mare enigmă.

Oricum, sper că o vei lua ca pe o veste bună faptul că s-ar putea să pot să mă întorc în tabără. Am vorbit cu Burnett despre asta şi a spus că trebuie să mai obţină acordul din partea altor persoane, nu multe, şi dacă ele îşi dau consimţământul, mă întorc. Sper că o să pot să-ţi explic mai pe larg atunci. Sper să te văd în curând, dar până atunci… să mă visezi!

Admiratorul şi prietenul tău pe vecie.

Lucas

Kylie lăsă scrisoarea din mână şi rămase cu privirea la cele trei cuvinte.

Să mă visezi!

Ce voia să spună exact cu asta?

Însemna ceva anume? Trebuia să însemne, nu? Kylie împături scrisoarea şi o puse la loc în sertar. Emoţiile ei o luaseră razna. Apoi îşi dădu seama că mai exista un loc unde putea să afle răspunsuri. Locul unde se ducea mereu când voia răspunsuri. La Holiday.

Kylie se uită la cifrele roşii care luceau pe ecranul ceasului. Era încă prea devreme. Nu era nici… cinci.

Dar ce se întâmplase cu senzaţia de răceală care apărea mereu în zori de zi?

Kylie se uită la fereastră. Afară de-abia se întrezărea lumina răsăritului. Fără să ştie nici ea de ce,

uită de fantome şi se gândi la cele două fete care muriseră cu o zi în urmă. Acestea nu aveau să mai vadă niciun răsărit de soare şi nici să mai aibă parte de o nouă zi. Sau de alt vis. Strânse tare în pumn pătura şi se luptă să înăbuşe emoţia care o încerca.

De-abia i se reglase ritmul respiraţiei, când senzaţia de răceală se strecură în dormitorul ei ca un semn rău.

— Bun, spuse Kylie făcând apel la răbdarea de care părea să ducă lipsă în ultima vreme. Ce-ar fi să stăm de vorbă? Ce poţi să-mi spui nou? Dă-mi ceva. Trebuie să-mi spui ceva ca să pot să ajut pe cine are nevoie de ajutor.

— Poţi să o salvezi.

Cuvintele fantomei răsunară în camera rece ca gheaţa şi spiritul ei se materializă. Părul ei lung şi negru i se revărsa pe umeri. De data asta nu mai părea la fel de slabă sau bolnavă. Şi avea un vag aer familiar. Kylie se întrebă dacă acest lucru însemna ceva.

— Poţi să o salvezi. Nu ştii că poţi, dar ai capacitatea s-o faci, spuse fantoma.

— Şi cum o să fac asta? întrebă Kylie, sperând că răspunsul o va ajuta să înţeleagă despre cine era vorba.

Avea nevoie de ceva concret, la naiba – ceva care să o ajute să-şi dea seama.

— Pe cine trebuie să salvez?

— Îi e frică. Are nevoie de tine.

— Cine? Kylie scrâşni din dinţi. Spune-mi despre cine e vorba şi promit că o să fac orice ca să o salvez. Nu înţelegi că nu pot să salvez pe cineva până nu ştiu…

Fantoma dispăru.

— Fir-ar să fie!

Kylie se lăsă din nou pe pat. Inspiră şi expiră, încercând să nu se gândească la situaţia frustrantă cu fantoma. Încercă să nu se gândească la situaţia frustrantă cu Lucas şi cu aşa-zisul vis. Încercă să nu se gândească la fetele care-şi pierduseră viaţa cu o zi în urmă.

Cu atâtea restricţii, nu mai găsi decât un singur lucru la care se putea gândi. Azi era ziua în care părinţii veneau în vizită.

Dar asta nu făcu decât să o facă să simtă un nou val de frustrare. Mama ei nu avea să vină. Tatăl ei… tatăl vitreg.., era plecat să se babardească cu o fată care era practic de vârsta lui Kylie, şi Kylie avea probabil să fie singura ai cărei părinţi nu aveau să vină.

Dacă nici lucrul ăsta nu o făcea să se simtă specială!

— Daniel? rosti ea numele tatălui ei cu voce tare. Poţi să vii puţin pe la mine?

Ca să-mi oferi suport moral. Poate să-mi răspunzi la câteva întrebări despre părinţii tăi?

— Te rog.

Nu-i răspunse nimeni. Numără până la zece. Rosti o rugăciune. Şi mai aşteptă un minut înainte să-şi piardă răbdarea.

Se repezi cu pumnii în saltea. Ştia că era un lucru copilăros şi stupid, dar, în starea în care era, o făcea să se simtă bine. Atât de bine, încât mai continuă câteva minute.

Şosetă slobozi un ţipăt de frică şi Kylie îl simţi cum sare din pat. Probabil că i-ar fi fost milă de el dacă nu ar fi fost aşa de nervoasă. Şi în acel moment îşi aminti ce puteau însemna toate problemele astea de indispoziţie. Ea, Kylie Galen, era posibil să se transforme într-un lup peste două zile. Oare viaţa putea să fie şi mai distrusă decât era acum?

Capitolul 19

După ce dădu câţiva pumni zdraveni în saltea, Kylie se îmbrăcă, îi ceru scuze lui Şosetă că se purtase aşa de stupid şi plecă în căutarea lui Holiday.

Dimineţile deveneau din ce în ce mai fierbinţi şi umede. Bun venit în Texas în luna iulie, îşi spuse Kylie în sinea ei, în timp ce se îndrepta spre biroul lui Holiday ca să-i pună câteva întrebări. Sentimentul de frustrare care îi vibra până în măduva oaselor o stimula să alerge, dar, pe cât era de nerăbdătoare să afle răspunsurile, pe atât nu o trăgea inima să pună întrebările. Holiday, cu abilitatea ei de a detecta emoţiile, probabil că avea să vadă despre ce fel de vise vorbea Kylie.

Totuşi, nevoia ei de a afla răspunsuri cântărea evident mai mult decât cea de a evita o situaţie jenantă, căci nu se opri din mers.

În clipa în care Kylie păşi pe veranda clădirii, auzi nişte voci furioase dinăuntru. Se opri lângă balansoarele albe unde ea şi Derek mâncaseră pizza seara trecută şi ascultă. Nu cu intenţia de a trage cu urechea, ci ca să se asigure că Holiday era în regulă.

— Ce naiba au banii mei? tună o voce de bărbat.

Kylie îl recunoscu imediat pe Burnett.

— N-au nimic, răspunse Holiday. N-am spus că n-am de gând să-i accept. Am spus să mă laşi câteva săptămâni să mă hotărăsc.

— Câteva săptămâni ca să încerci să găseşti alt investitor, vrei să spui. Spune-mi că nu asta ai de gând să faci.

— Bine, îi răspunse Holiday. Asta fac, dar…

— Mă urăşti atât de mult, pe mine şi pe vampiri, încât rişti să se închidă tabăra?

Kylie tresări când îşi dădu seama că trecuse de la grija pentru Holiday la… a trage cu urechea. Fiindcă nu voia să încalce şi mai mult intimitatea lui Holiday, Kylie coborî de pe verandă şi se depărtă cam patru, cinci metri de locul cu pricina, ca să nu-i mai audă.

— N-am de gând să-i las să închidă Shadow Falls!

Vocea lui Holiday încă mai ajungea la urechile lui Kylie. Înfiorându-se, Kylie se întoarse şi mai merse şase metri.

— Dar nu negi că mă urăşti, nu? o întrebă Burnett pe un ton răstit.

— Ură e un cuvânt foarte dur, spuse Holiday.

Kylie se uită la clădire de la distanţă, se încruntă şi se mai deplasă trei metri.

— La naiba! spuse Burnett şi vocea lui, tare şi limpede, încă ajungea la urechile lui Kylie.

Era ca şi cum… ar fi stat lângă ea.

— Asta nu-i bine, mormăi Kylie, realizând că nu ar fi trebuit în mod normal să-i mai audă pe cei doi.

Ei se aflau înăuntru. Ea era afară. Şi la o distanţă de cincisprezece metri buni de clădire. Oh, la naiba! Pesemne că lucrurile se schimbă… iar. Kylie îşi puse mâna pe sâni să se asigure că nu mai crescuseră cu un număr. Din fericire, erau la fel.

— Nu vreau decât să fiu de ajutor, continuă Burnett.

Şi Kylie continuă să se îndepărteze de clădire. Înapoi. Cât mai departe. Destul de departe ca să nu mai audă conversaţia celor doi.

— Atunci ajută-mă încercând să înţelegi, îi replică Holiday.

— Şi ce naiba ar trebui să înţeleg? Că o să faci orice ca să scapi de mine? Doar de asta o faci, nu-i aşa?

— Eu nu…, rosti Holiday cu vocea tremurată.

— Pentru că ţi-e teamă că, dacă accepţi banii mei, va trebui să mă suporţi în continuare. Te simţi aşa de atrasă de mine încât ţi-e atât de greu să fii în preajma mea? La naiba, hai să facem sex odată şi să scapi de asta. Poate atunci o să suporţi să fii în preajma mea.

— Eşti aşa de arogant, i-o reteză Holiday Să fac sex cu tine e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Ah, în sfârşit! Acum ştiu că minţi, spuse el. Te simţi atrasă de mine.

— La, la, la, la…

Kylie începu să cânte şi-şi duse mâinile la urechi. Nu voia sa audă asta. Deloc. Nici măcar o frântură. Se întoarse şi o luă înapoi pe cărarea care ducea la cabană. Câteva secunde mai târziu, auzi o uşă trântindu-se şi simţi un curent de aer. Clipi şi când deschise ochii îl văzu pe Burnett în faţa uşii, trecându-şi o mână prin păr.

— Femeia aia e cea mai dificilă, cea mai încăpăţânată roşcată pe care am avut neplăcerea să o cunosc.

Apoi bărbatul plecă în grabă, lăsând în urma lui doar un val de praf.

— Şi tu te îndrăgosteşti de ea, şopti Kylie.

Habar n-avea de unde ştia asta, dar o ştia. Şi cumva îşi dădu seama că o simţise şi la cascadă. Emoţia sinceră pe care o auzise în vocea lui Burnett şi pe care o văzuse în ochii lui o încurajase pe Kylie să-i spună adevărul despre trecutul lui Holiday. Nu că lucrul ăsta ar fi anulat faptul că nu era treaba ei să spună. Şi totuşi…

Kylie se uită înapoi la biroul lui Holiday şi-şi aduse aminte de întrebările pe care le avea în legătură cu visul ei şi îşi aminti şi abilităţile auditive nou descoperite. Oare era un talent de-al vârcolacilor? Îşi aminti că-l întrebase pe Lucas dacă îi auzea inima bătând şi el îi spusese că auzul vârcolacilor nu era setat pentru asta, ci să-i audă pe duşmani când se apropie. Oare ce fel de abilitate auditivă experimentase Kylie mai devreme? De vârcolac sau de vampir?

Întorcând capul într-o parte, Kylie ascultă să vadă ce altceva mai auzea. Nimic. Bineînţeles, auzea zgomotele normale, dar nimic nu părea prea tare sau ieşit din comun. Della spusese că putea să audă animalele din rezervaţie. Kylie nu le auzea. Aşa că de ce a auzit cearta dintre Burnet şi Holiday? Ce însemna asta?

Uitându-se la cerul scăldat în culorile palide ale zorilor de zi, Kylie încercă să accepte toate schimbările prin care trecea. Problema era următoarea: ca să poată înţelege pe deplin, trebuia să afle ce naiba era. Cu inima plină de emoţii, se întoarse din nou spre birou, rugându-se ca Holiday să aibă răspunsurile.

— Holiday, eu sunt, strigă Kylie când păşi în biroul principal, zece secunde mai târziu.

— Sunt la mine în birou, îi răspunse Holiday.

Când Kylie se opri în pragul uşii, Holiday îşi ştergea obrajii. Plângea. Sau plânsese. Avea încă ochii umezi şi trişti şi era roşie la faţă. Kylie simţi durere şi părere de rău în suflet.

— Te simţi bine?

— Da, n-am nimic. Holiday făcu un gest de lehamite. Eu şi Burnett am avut o… discuţie.

— Ştiu, spuse Kylie, hotărând că cea mai bună abordare era să fie sinceră. Am auzit.

Holiday strânse din buze şi Kylie nu era sigură dacă din cauză că îşi imagina că ea trăsese cu urechea sau din altă cauză, şi anume sentimentul de frustrare care încă o mai încerca vizavi de Burnett.

— N-am vrut să trag cu urechea, spuse Kylie repede. Când am păşit pe verandă şi am auzit cearta, am vrut să mă asigur că eşti bine. Dar când am coborât de pe verandă, tot auzeam. Aşa că m-am îndepărtat mai mult. Şi tot auzeam.

Puţin din panica pe care o simţea i se transmitea şi-n voce. Holiday se încruntă şi mai tare.

— Am făcut noi atâta gălăgie?

— Nu. Şi asta e ciudat. Nu ar fi trebuit să pot să vă aud. Mă îndepărtam tot mai mult şi…

Holiday făcu ochii mari.

— Şi încă ne auzeai? Eşti sigură că nu vorbeam noi tare?

— Foarte sigură, spuse Kylie. Eram la capătul potecii.

— Uau! se miră Holiday

— Că bine zici!

Kylie se aşeză pe un scaun şi se uită la facturile răsfirate pe birou. Emoţiile şi frustrarea lui Holiday

încă se mai simţeau în aer. Kylie o privi.

— Chiar stăm aşa de prost cu banii?

Holiday se uită şi ea la teancul de facturi.

— Puţin. Dar o să ieşim noi la liman.

— Ai de gând să accepţi banii de la Burnett?

Holiday miji ochii şi pe chip i se citea îngrijorarea.

— Aşa o să fac, să nu aibă de suferit Shadow Falls. Dar nu asta e important acum. Tu eşti importantă. Cum te împaci cu… asta? o întrebă, privind-o atent. Mă refer la auzul tău sensibil.

— Am de ales? Kylie îşi înăbuşi o stare de indispoziţie Dacă spun că mă deranjează, o să dispară pur şi simplu?

Holiday îi zâmbi cu compătimire.

— Pot doar să-mi imaginez cât de greu trebuie să-ţi fie. Eu am ştiut de mică faptul că urmează să se întâmple anumite lucruri şi să mă aştept la surprize, dar sunt sigură că pentru tine e un şoc în toată regula. Ultimele săptămâni te-au făcut să realizezi multe lucruri, nu?

— Doar vreo două-trei, spuse Kylie sarcastică şi îşi apăsă ochii cu podul palmelor.

Când îi deschise, văzu că Holiday o privea.

— Vreau doar să ştiu ce sunt. Dacă aş şti, cred că….aş putea să fac faţă. Am obosit să mă gândesc că sunt una sau alta. Îşi împreună mâinile. Sunt aşa de… capricioasă în ultima vreme. Scorpie în toată regula. Sânii mi-au crescut cu o cupă, picioarele cu jumătate de număr şi am crescut în înălţime cu vreo doi centimetri şi ceva peste noapte şi acum aud şi lucruri pe care n-ar trebui să le aud. Crezi că asta înseamnă că sunt vârcolac?

Holiday îşi mușca buza de sus ca şi cum ar fi rumegat chestiunea.

— Auzul fin e unul din harurile unui vârcolac, dar şi ale unui vampir – deşi mi s-a spus că fiecare are alt tip de auz.

Kylie îi sorbea fiecare cuvânt, sperând că aceasta avea să-i spună ceva ce nu ştia. Dar deja cunoştea unele lucruri.

Aşa cum ţi-am spus, continuă Holiday, când amesteci un om cu o fiinţă supranaturală, sau specii diferite, uneori odraslele se nasc cu diverse capacităţi, dar moştenesc mereu ADN-ul şi harurile principale de la părintele dominant. Şi se încadrează în tiparul unei specii. Sunt sigură că şi tiparul tău va ieşi la iveală în curând. Cu toate schimbările prin care treci aşa de repede, trebuie să iasă la iveală dintr-un moment într-altul.

Kylie se chinui să priceapă.

— Dar ai spus şi că, dacă aş fi vârcolac sau vampir, te-ai fi aşteptat să fi experimentat deja unele transformări de bază.

— Aşa am spus, recunoscu Holiday, dar am zis şi că n-am mai văzut un caz ca al tău.

— Deci sunt o ciudăţenie, atât.

— Nu, eşti unică.

— Nu vreau să fiu unică. Kylie oftă. Zânele au auz fin? întrebă Kylie privind-o pe Holiday.

Pe buzele lui Holiday apăru o urmă vagă de zâmbet.

— Nu se întâmplă în mod obişnuit.

Continuă să o studieze pe Kylie ca şi cum i-ar fi citit dezamăgirea.

— Vrei să fii zână? o întrebă.

— Da. Dacă am de ales, aş prefera să flu zână sau vrăjitoare. Ceva ce nu… ştii tu… care să nu mă transforme sau să-mi modifice temperatura corpului.

Kylie se gândi atunci la Della şi la cum s-ar simţi ea dacă ar şti că gândeşte aşa.

— Sunt o persoană îngrozitoare pentru că-mi doresc asta? întrebă apoi. O iubesc pe Della şi nu vreau să-i rănesc sentimentele, doar că… aş prefera să fiu vrăjitoare sau zână. Majoritatea harurilor pe care le primesc ele nu sunt aşa de complicate şi nici nu e greu să trăieşti cu ele.

Holiday chicoti.

— Ai uitat de fantome? Un astfel de har e comun in rândul zânelor sau spiriduşilor. Şi crede-mă, majoritatea fiinţelor supranaturale ar prefera să moară decât să aibă de-a face cu spiritele morţilor.

— Asta e adevărat, spuse Kylie clipind. Am cam uitat de asta. Şi ai dreptate, e mare pacoste. La început, m-a speriat de moarte, dar acum, că am avut ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea…

Kylie se opri şi îşi aminti vizita scurtă a fantomei din acea dimineaţă şi coşmarul de dimineaţa trecută.

— E adevărat, uneori încă mă îngrozeşte şi mă simt frustrată. Dar acum aproape că m-am obişnuit cu asta.

Holiday îşi sprijini coatele pe birou.

— Orice ai fi, orice haruri ai primi, vei vedea că timpul va face schimbările prin care treci mai puţin înspăimântătoare. Orice s-ar întâmpla luni, ştiu…

— De ce luni? A, da, pentru că e lună plină. Acum crezi că sunt vârcolac?

Holiday ridică mâna.

— Nu ştiu. Ştiu că eşti o domnişoară extraordinară şi, indiferent cum se va sfârşi totul, o să fie bine.

Kylie dădu capul pe spate, se uită la Holiday şi gemu.

— Urăsc asta. Chiar o urăsc din tot sufletul.

Apoi îşi aminti motivul pentru care venise la Holiday. Se îndreptă de umeri şi trase adânc aer în piept. Apoi începu să-şi muşte de buza de jos, încercând să-şi aducă aminte cum plănuise să pună întrebările. Oare nu găsise o cale mai puţin jenantă de a aduce vorba despre vise?

— Încă ceva…

Holiday aştepta răbdătoare.

— Visele…?

Kylie nu reuşi să scoată decât un cuvânt.

— Ce e cu ele? Pe chipul lui Holiday se citea îngrijorare. Ai mai avut vise provocate de fantomă?

— Nu.

Crize de teroare nocturnă?

— Nu.

Lucru destul de ciudat, Kylie nu mai avusese aşa ceva de mult timp. Asta dacă visele premonitorii cu fantoma nu erau acelaşi lucru cu atacurile de panică.

— Iar eşti somnambulă? întrebă Holiday.

Conversaţia avea să devină şi mai ciudată dacă nu spunea despre ce era vorba.

— Am vise ciudate în ultimul timp. Sunt conştientă că visez în vis. Şi oamenii pe care-i visez ştiu că e un vis. Mă simt aproape ca şi cum… ca şi cum el pătrunde cu forţa în visele mele.

— Care el? întrebă Holiday.

— Lucas.

Kylie simţi cum i se urcă sângele în obraji.

— E posibil ca cineva, Lucas, de exemplu, să pătrundă în visele mele? Să mă… viziteze? Visele par aşa de reale. Şi eu… dacă e real, nu vreau să mai vină. În ambele scrisori, Lucas a pomenit de vise. Şi dacă e real, trebuie să înceteze.

Holiday făcu ochii mari, dar nu spuse nimic.

— Ce e? întrebă Kylie.

— Eu…

Holiday se poticni ca şi cum ar fi cântărit ce să spună.

— Nu mă minţi şi nici nu-mi ascunde nimic, chiar dacă e doar o presupunere de-a ta. Spune-mi care crezi tu că e adevărul.

Kylie întinse mâna peste birou şi o puse peste a lui Holiday.

— Te rog.

Fruntea lui Holiday se încreţi. Femeia era preocupată.

— Bine, dar probabil nu o să-ţi placă ce spun.

Oh, minunat! Nu asta voia Kylie să audă.

Capitolul 20

— Chiar face asta, nu-i aşa? Pătrunde cu forţa în visele mele.

Kylie simţi cum o copleşeşte indignarea, dar Holiday clătină încet din cap.

— Nu cred că… E doar o presupunere, dar probabil că nu e el.

— Oh, ba da, el e. L-am văzut.

Kylie ridică mâna în dreptul feţei, cam la doi centimetri depărtare de nas.

— A stat aşa de aproape de mine. Şi mai aproape chiar.

Kylie îşi aminti cum o sărutase.

— Nu, n-am vrut să zic că nu era el în vis, ci că nu e el de vină. Nu el vine în visele tale.

Kylie încercă să priceapă ce-i spunea Holiday, iar, acesta continuă.

— Ce spui tu e ceea ce numim noi evadare din vis şi nu am auzit vreodată un vârcolac să aibă harul ăsta.

— Ei bine, auzi acum.

Kylie simţi cum se înfurie amintindu-şi visul în care ei doi înotau.

— Şi ce face el… n-ar trebui să mai facă.

Holiday ridică mâna.

— Totuşi, e un har foarte comun printre cei dintre noi care au talentul de a vorbi cu fantomele.

Kylie se holba la Holiday nevenindu-i să creadă ce-i spunea directoarea taberei.

— Vrei să spui că… eu… fac asta?

Ce e drept, Kylie mai dăduse cu bâta-n baltă şi altădată, dar parcă acum se împroşcase de-a binelea.

Holiday se aplecă spre ea, şi aproape că-şi cerea scuze din ochi.

— Da, exact asta vreau să spun, Kylie.

Kylie era cât pe ce să se înece cu o gură mare de aer.

— Şi persoana pe care o visez poate să-şi… amintească visele?

Inima i se opri în loc când îşi aminti primul vis, cel în care înotau amândoi, cel în care practic îi arătase sânii. În toată splendoarea lor.

— Unii da, spuse Holiday. Alţii, nu.

Slavă ţie, Doamne! Kylie mergea acum fără să stea pe gânduri pe a doua variantă.

Holiday continuă:

— Totuşi, fiinţele supranaturale îşi amintesc.

Atunci îmi retrag mulţumirile.

Lui Kylie îi venea să moară. Apoi îşi aminti ce spusese Lucas: Tu eşti la volan.

— Deci… ce se întâmplă în visele astea… eu hotărăsc? Eu sunt responsabilă pentru ce se întâmplă în vis?

După chipul lui Holiday, probabil că tocmai realizase ce fel de lucruri încerca Kylie să ascundă.

— Emoţiile noastre ghidează deseori escapadele din vis, aşa cum fac şi cu visele obişnuite.

— Ale noastre? întrebă Kylie. Şi tu… faci asta?

Ce vreţi, e plăcut să ai un tovarăş de suferinţă.

Holiday întinse mâna dreaptă şi apropie uşor degetul mare de arătător.

— Eu nu sunt decât foarte puţin înzestrată în domeniul ăsta, dar da, am avut şi eu ceva experienţe asemănătoare.

Aşteptă câteva secunde până să continue.

— În fond, tu eşti cea care deţine controlul – asta dacă îţi controlezi şi emoţiile.

Asta o cam băgă pe Kylie în ceaţă. De câte ori recunoscuse ea că simţea că nu deţinea controlul când

era vorba de băieţi şi de sărutări, darămite de…

Holiday continuă:

— Cel care evadează din vis e cel care pregăteşte decorul. Oferi un scenariu persoanei pe care o visezi, depinde de puterea abilităţilor pe care le deţii, şi persoana în cauză poate refuza scenariul sau poate încerca să-l modifice.

Kylie simţi cum îi zvâcneşte capul. Era fără îndoială din cauza stresului.

— Dar pare aşa de real.

— E real, dar în acelaşi timp nu e.

Holiday îi luă mâna într-a ei. Mare parte din stresul pe care îl simţea Kylie începu să dispară.

— Consideră că e ca atunci când mergi la un film. Dacă mergi cu cineva, împărtăşiţi amândoi experienţa. Trăiţi emoţiile împreună, dar lucrurile nu se întâmplă în realitate.

Holiday îi dădu drumul la mână şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Sunt impresionată de noua ta abilitate, Kylie. Serios

O persoană care deţine abilitatea de a evada din vis e considerată ca având un har foarte puternic. Poţi să înveţi multe din experienţa asta şi chiar să-i înveţi şi pe alţii cum să o practice. Şi foarte puţini dintre noi au norocul de a avea un asemenea har.

— Ce noroc pe mine! spuse Kylie fără urmă de entuziasm. Presupun că nu e un har care poate fi returnat, nu? întrebă ea, simţindu-se copleşită.

— Aşa e. Mă tem că timpul pe care îl aveai pentru a refuza harurile cu care ai fost înzestrată a trecut deja. Când ţi-ai acceptat rolul de a vorbi cu fantomele, ai cam acceptat şi restul harurilor, explică Holiday zâmbind. Dar, crede-mă, cu timpul o să simţi că deţii din ce în ce mai mult controlul. Serios, Kylie, ăsta e un har foarte special.

Kylie îşi încrucişă braţele peste sânii mari şi încercă să rumege tot ce aflase. Cuvintele lui Holiday îi răsunau în minte. N-am auzit niciodată de un vârcolac cu un astfel de har.

— Deci… dacă sunt înzestrată cu un astfel de har, înseamnă că nu o să mă transform în vârcolac luni?

Holiday nu spuse nimic, dar Kylie văzu din nou expresia de pe chipul directoarei de tabără, cea care spunea fie că aceasta se gândea dacă să spună ceva sau nu, şi dacă o făcea, chibzuia cum să o facă pentru a atenua şocul.

— Spune odată! o îndemnă Kylie, simţind că în clipa asta putea să suporte orice.

Holiday se încruntă.

— Te pricepi să mă citeşti, spuse ea. Serios, te pricepi prea bine, spuse ea de parcă şi asta ar fi putut însemna ceva.

Dar Kylie era prea concentrată pe problema cu vârcolacul ca să-i pese la ce altceva se mai gândea Holiday.

— Ce vrei să-mi spui?

Holiday clătină din cap.

— Aveam de gând să-ţi zic mai târziu. Dar mai întâi, vreau să-ţi spun clar că e doar o supoziţie.

Se opri.

— Bine, hai…, zise Kylie făcând un gest cu mâna ca s-o grăbească pe Holiday.

— După discuţia noastră de ieri, când ai spus de lupul pe care l-ai văzut… Selynn şi Burnett mi-au spus că… există o legendă veche despre lupi adevăraţi care sunt atraşi de vârcolaci care se presupune că sunt mai sus în ierarhia haitei.

— Deci, sunt un vârcolac barosan, nu?

La naiba, Kylie nu voia să fie nici măcar un vârcolac obişnuit – cu atât mai puţin unul important.

— Ţi-am spus că e doar o presupunere din partea noastră. Căci, sincer, Kylie, toate celelalte lucruri, faptul că nu te-ai transformat până acum, că celelalte haruri nu sunt întâlnite la vârcolaci, nu susţin ideea asta. Mai ales când eşti conştient că majoritatea căpeteniilor unui grup de vârcolaci sunt sânge pur. N-au niciun strop de sânge de om. Aşa că, vezi tu, nu vreau să începi să crezi că asta înseamnă

ceva. Fiindcă, sinceră să fiu, eu nu cred asta.

— Sau ar putea să însemne ceva important, spuse Kylie şi se întrebă dacă o să afle vreodată tot.

Sau dacă era menită să treacă prin viaţă fără să ştie cine sau ce era de fapt.

***

Înainte să părăsească biroul lui Holiday, directoarea taberei o rugă pe Kylie să o ajute să întâmpine vizitatorii, să le aducă apă rece şi cafea fierbinte, şi să asigure un climat de pace în cantină în ziua în care părinţii erau aşteptaţi în vizită. Kylie avu impresia că Holiday nu avea atât nevoie de ajutor, cât îşi făcea griji ca ea să nu se întoarcă în cabană, să se arunce pe pat şi să se lase pradă unui episod de depresie. De vreme ce Kylie chiar putea să-i citească emoţiile, era mai mult ca sigur ca lucrurile sa se petreacă întocmai.

Acum, pregătită să joace rolul de gazdă, Kylie văzu uşa cantinei deschizându-se şi câţiva părinţi dădură buzna înăuntru căutându-şi copiii din priviri.

Kylie găsi însă o fisură în planul antidepresie al lui Holiday. Faptul că îi vedea pe părinţii nerăbdători să-şi strângă în braţe copiii nu era chiar cel mai potrivit să-i ridice moralul. Faptul că-şi aminti convorbirea cu mama ei şi cât de supărată fusese aceasta că era nevoită să rateze întâlnirea, o ajută să mai alunge din melancolie. Dar gândul îi fugi la tatăl ei vitreg şi motivele pentru care acesta nu avea să apară acolo. Era prea ocupat să se babardească cu târfuliţa care era iubita lui.

Kylie se întoarse şi se îndreptă spre masă să umple paharele cu apă cu gheaţă.

Zece minute mai târziu, gălăgia din cantină se intensifică odată cu sosirea altor părinţi. Kylie se uită în jur şi gândul îi zbură din nou la mama ei. Dar nu zăbovi mult. Nici vorbă. Avea alte lucruri la care să reflecteze în mintea ei ce lucra febril. Ca, de exemplu, faptul că ea dăduse buzna în visele lui Lucas şi-i înmânase un scenariu în care scria: să ne dezbrăcăm în pielea goală, să înotăm şi să ne giugiulim.

Nu că el s-ar fi plâns de asta.

Oh, şi cea mai tare chestie, după cum zicea Holiday, era că Lucas avea să-şi amintească visele. Şi când avea să se întoarcă în tabără – dacă se întorcea – Kylie avea să fie nevoită să dea ochii cu el.

Nu. Chiar nu voia să se gândească la asta.

Luă altă tavă şi începu să alinieze paharele ca să le umple cu apă.

— Tu eşti Kylie, nu? întrebă cineva în şoaptă lângă ea.

Kylie ridică privirea. Femeia părea să aibă până în cincizeci şi cinci de ani. Era brunetă şi tunsă în stilul doamnelor mai în vârstă. Ochii ei verzi şi blânzi o studiau zâmbind.

— Da, eu sunt.

Kylie se sforţă să-i zâmbească şi ea şi era bucuroasă că o făcu. Îi luă doar o secundă după ce observă culoarea ochilor femeii să o recunoască.

— Bună ziua, doamnă Lakes.

Kylie se uită în jur căutându-l pe Derek, gândindu-se că mama lui pesemne îl căuta.

— Nu l-am văzut pe Derek, dar sunt sigură că…

— Oh, e acolo.

Femeia arătă în direcţia opusă celei în care se uita Kylie. Aceasta fu tentată să se întoarcă şi să-l vadă, dar ceva o reţinu. Recunoscu pe dată sentimentul. Vinovăţie. Se simţea vinovată pentru visele pe care le avusese.

Să nu-mi frângi inima, te rog! Cuvintele lui Derek îi răsunau în minte şi Kylie îşi dădu seama că şi ei i s-ar frânge inima dacă ar şti că Derek înotase gol în vis cu altă fată.

Se uită din nou la paharele de plastic aliniate ca nişte piese de domino pe tavă, sperând că Derek era destul de departe ca să nu-i citească emoţiile. Femeia puse o mâna pe braţul ei şi se aplecă spre ea.

— I-am spus că vreau să beau nişte apă.

— Oh, poftim, spuse Kylie şi luă un pahar de pe tavă

— Mulţumesc, draga mea, spuse doamna Lakes, dar îi făcu cu ochiul. De fapt, am vrut să te salut şi

să-ţi spun…

Se aplecă şi mai mult spre ea.

— Numai despre tine vorbeşte.

Senzaţia de vinovăţie pe care o simţea Kylie deveni mai copleşitoare, dar de data asta nu se putu abţine să nu se uite peste umărul femeii la Derek. El se strâmbă la ea, ca şi cum îşi făcea griji în legătură cu ce spunea mama lui.

— Cred că fiul meu e amorezat de tine, continua doamna Lakes.

Kylie se uită din nou la ea, dar nu ştiu ce să-i răspundă.

— Eu…

Femeia zâmbi.

— Mă bucur aşa de mult că şi-a găsit prieteni aşa de drăguţi aici, spuse privindu-şi paharul cu apă. Acum o să plec ca să nu te mai simţi jenată. Mulţumesc pentru apă.

Kylie o urmări cu privirea şi mormăi:

— Şi eu sunt amorezată de el.

Şi chiar aşa şi era. Ce putea să nu-ţi placă la el? Îl plăcea pentru firea lui calmă şi relaxată, îi plăcea că se purta frumos cu toată lumea şi că nu se credea mai bun decât ceilalţi. Îl plăcea şi în alte privinţe.

Îi veni în minte imaginea lui stând gol la duş. Era îndrăgostită lulea de Derek.

Aşa că de ce nu dăduse buzna în visele lui? De ce nu era Derek cel la care se ducea subconştientul ei ca să-şi îndeplinească un fel de fantezie obraznică? Simţind cum i se aprinde faţa doar când se gândeşte la acel lucru în public, Kylie lăsă ochii în jos, uitându-se la paharele cu apă cu gheaţă.

— Bună, scumpo.

Gândul îi zbură imediat de la fanteziile ei.

Bună, scumpo. Bună, scumpo. Dându-şi seama cine stătea lângă ea, Kylie încremeni. Chiar dacă nu recunoscuse vocea, doar o singură persoană îi spunea „scumpo”.

Kylie se întoarse şi dădu cu ochii de tatăl ei… vitreg.

— Ce cauţi aici? izbucni ea şi să fie a naibii dacă nu-i venea să cadă lată la pământ, să se ghemuiască şi să înceapă să plângă.

— Tu ce crezi? Am venit să-mi văd fata.

Zâmbi şi se uită la ea aşa cum o făcea înainte, când Kylie făcea ceva drăguţ sau când îi arăta notele mari din carnet. Da, chiar că-i venea să plângă. Nu era nicio îndoială, ţinând cont de nodul care i se pusese în gât.

— Nu mi-ai spus că vii.

Oare motivul era suficient ca să plece?

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Expresia de tată iubitor se schimbă rapid în cea de tată nefericit.

— Ţi-aş fi zis, dacă mi-ai fi răspuns la telefon, spuse el pe un ton plin de nemulţumire.

Era un ton pe care nu-l folosea des, pentru că mama ei fusese întotdeauna cea dură.

— Am fost ocupată, răspunse ea.

El miji ochii.

— Amândoi ştim că ţi-am lăsat vreo şapte mesaje audio, două mesaje scrise şi ţi-am scris câteva e-mailuri. Şi nu cred că ai fost aşa de ocupată încât să nu poţi să-mi răspunzi măcar la unul din ele. Am sunat-o chiar şi pe directoarea taberei.

Lacrimile cărora nu voia să le dea drumul îi umplură ochii, în acelaşi timp cu dezlănţuirea mâniei interioare. Dar sentimentul de furie era bine-venit, căci lăsa loc mai puţin pentru durere. Kylie se uită în ochii lui. El nu avea niciun drept să se înfurie. Niciun drept să-i spună cu ce greşise, când greşelile lui îi distruseseră complet viaţa. Şi pe a mamei ei.

— Chiar vrei să vorbim despre ce e bine sau rău? întrebă ea.

Spre lauda lui, expresia de pe chipul bărbatului trecu de la iritare la ruşine într-o clipită.

— Presupun că mama ta a vorbit cu tine. La naiba! Chiar n-ar fi trebuit să-ţi spună nimic despre

problemele noastre.

— Ce? Faci mişto de mine? Chiar ai de gând să dai vina pe mama?

Tatăl ei clipi.

— Nu, doar că… nu cred că ar fi trebuit să-ţi spună nimic…

— Opreşte-te!

Kylie îşi împreună mâinile ca să nu mai tremure sau… să nu-i tragă un pumn în nas. În clipa aia, nu era sigură care probabilitate era mai mare.

— Mama nu mi-a spus nimic. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu a trebuit să-mi spună nimic. Tu mi-ai spus. Nu, stai aşa! M-am exprimat greşit. Tu nu mi-ai spus nimic. Mi-ai arătat.

— Ce tot vorbeşti acolo, Kylie?

Tatăl ei se apropie şi coborî vocea, dându-i de înţeles să facă şi ea la fel. Dar Kylie era prea furioasă şi prea rănită ca să-i pese de cei care puteau să-i audă.

El o părăsise. Le părăsise pe ea şi pe mama ei pentru o piţipoancă.

Îi veni în minte imaginea cu el şi târfuliţa de stagiară giugiulindu-se în faţa pensiunii din centrul oraşului.

— Prima dată te-ai dat la Holiday când ai venit să mă vezi, spuse ea. De parcă asta nu a fost destul de jenant, pe urmă te-am văzut în oraş mai târziu, în aceeaşi zi. Nu veniseşi singur. Te-am văzut în centru cu stagiara ta. Vrei să ştii de ce-mi amintesc aşa de bine, tată?

El deschise gura cu intenţia de a spune ceva, dar nu putu să scoată niciun cuvânt.

Aşa că ea continuă:

— Pentru că-i băgaseşi limba pe gât şi ea îşi băgase mâna în chiloţii tăi.

Kylie clipi şi simţi din nou lacrimi şiroindu-i pe obraji.

— Minunat, continuă ea clocotind de mânie. A fost o privelişte atât de minunată, să vezi cum i se face labă tatălui tău în public.

Kylie realiză deodată că în cantină se lăsase o linişte mormântală. La naiba! Chiar strigase de faţă cu toţi colegii de tabără şi părinţii lor?

Se uită spre mulţime. Aceştia se holbau la ea şi la tatăl ei. Şi după feţele lor, da, chiar strigase de o auziseră toţi.

Acum chiar că şi-ar fi dorit să urmeze îndemnul tatălui ei şi să coboare vocea. Se întoarse, fără să se uite la mulţime şi la tatăl ei, şi ieşi din cantină, sperând să ajungă afară înainte s-o apuce o criză urâtă de plâns.

Ar fi trebuit să o ia la fugă, dar, dacă făcea paradă şi de abilitatea ei de a alerga super rapid, s-ar fi dat şi mai mult în spectacol.

Aşa că se îndreptă încet spre ieşire, prefăcându-se că nu simţea lacrimile care îi alunecau pe obraji.

Prefăcându-se că inima nu i se frângea.

Prefăcându-se că nu ştia că vreo sută de perechi de ochi o urmăreau.

Doar aşa reuşi să ajungă atât de departe.

Ce se întâmpla… era prea real şi o durea prea mult.

Capitolul 21

La nici trei minute după ce Kylie se băgă în pat şi-şi trase pătura peste cap continuând să plângă, se auzi o bătaie în uşa de la dormitor.

— Pleacă, strigă Kylie.

Uşa se deschise. Kylie îşi smulse pătura de pe cap, aşteptându-se s-o vadă pe Holiday. Dar nu, îl zări pe Derek stând în faţa ei. Şi deşi Kylie avea ochii înlăcrimaţi şi nu vedea prea bine, tot observă îngrijorarea de pe chipul lui.

Când îl văzu cât de îngrijorat era, Kylie începu să plângă şi mai tare. Plângea din cauza tatălui ei şi fiindcă îi părea rău pentru visele cu Lucas. Derek se repezi spre pat şi o trase spre el şi o strânse în braţe. Dacă i-a simţit vinovăţia, nu a spus nimic. O ţinea doar în braţe. Şi ea îl iubea şi pentru asta.

Kylie îşi îngropă faţa în umărul lui Derek şi continuă să suspine ghemuită în braţele lui. Nu-i păsa că-i umplea tricoul de lacrimi şi-i curgea nasul. Se simţea aşa de bine în braţele lui şi, deşi el nu o spunea, felul în care o îmbrăţişa dădea de înţeles că nici nu-i păsa de tricoul lui. Asta era de bine, fiindcă după ce termina de plâns, tricoul lui avea să fie distrus.

— Eşti acolo? se auzi o altă voce dinspre uşa deschisă.

Kylie se desprinse de Derek şi le văzu pe prietenele ei, Della şi Miranda, stând în prag.

— Aş putea să-l transform pe tatăl tău vitreg într-un broscoi dacă vrei, spuse Miranda, fluturând degetul mic. Sau poate într-un sconcs. Nu mi-ar strica să mai fac nişte practică.

Şosetă, care până atunci dormise la picioarele patului, înălţă capul, mieună tare ca şi cum ar fi vrut să-şi exprime acordul, şi o zbughi să se ascundă sub pat.

Della mârâi.

— Aş putea să-l înşfac şi să-l arunc într-un copac şi să-i dau drumul în cap de câteva ori, până-i vine mintea la loc.

Kylie începu să plângă şi mai tare, şi apoi, fără să ştie nici ea de ce, izbucni în râs. Se şterse la ochi şi se uită la cei mai frumoşi trei oameni din viaţa ei în momentul de faţă.

— Chiar am zis atâtea tâmpenii în faţa părinţilor voştri?

— Da. Cred că tatăl meu a făcut atac cerebral, spuse Della, rânjind cu gura până la urechi. A picat chiar la ţanc. Iar mă chestiona în legătură cu drogurile.

— Şi mama a căzut lată, o tachină Derek.

Izbucniră toţi în râs. Kylie se sprijini din nou de pieptul lui Derek. Când se desprinse de el, îşi şterse obrajii şi ridică privirea.

Şi atunci se întâmplă. Atunci lumea lui Kylie se deschise într-un fel în care nu o mai făcuse până atunci.

Clipi. La început, Kylie crezu că nu vedea bine. Dar nu. Nu era nimic în neregulă. Putea să vadă dincolo de frunţile lor. Putea să vadă înăuntrul lor, la fel cum văzuse în mintea lui Daniel în viziunea pe care o avusese mai demult. Ea, Kylie Galen, putea în sfârşit să vadă tiparele mintale ale fiinţelor supranaturale.

— Am reuşit! Am reuşit, în sfârşit! explodă Kylie şi începu să sară în pat. Să fiu a naibii, chiar am reuşit!

— Ce ai reuşit? întrebă o voce familiară din pragul uşii.

De data asta nu-i mai spuse „scumpo”, dar Kylie recunoscu vocea tatălui ei. Acesta stătea lângă Holiday care se uita la Kylie cerându-şi scuze din priviri. Era evident că tatăl ei îi ceruse să-l aducă acolo.

— Pot să vorbesc cu fiica mea între patru ochi? întrebă tatăl ei păşind în dormitor.

— Doar dacă vrea şi ea, spuse Derek.

Vocea lui părea mai matură şi defensivă. Kylie îşi puse mâna pe braţul lui.

— E în regulă.

Derek se ridică de pe pat, dar îl fixă câteva minute cu o privire fioroasă pe tatăl ei. Spre lauda lui, acesta părea spăşit, ca şi cum ştia că o merita. Della mârâi de-adevăratelea şi Miranda îşi flutură degetul mic spre el.

Kylie spera să nu uite să-i îmbrăţişeze pe toţi mai târziu.

— Haideţi, spuse Holiday şi le făcu semn să plece.

Ieşiră toţi din cameră. Ajunsă în pragul uşii, Holiday puse mâna pe clanţă şi privirea ei plină de îngrijorare o întâlni pe a lui Kylie. Apoi închise uşa.

Kylie îşi ridică genunchii la piept şi îi cuprinse cu mâinile. Probabil că inima îi coborâse în stomac,

pentru că o simţea bătând nebuneşte acolo. Rămase cu ochii lipiţi de genunchi. Nu se uita la el, pentru că ar fi durut-o prea mult.

Şi-n plus, dacă se uita la el, era posibil să înceapă din nou să plângă şi nu voia asta.

Tatăl ei se aşeză lângă ea pe patul de o singură persoană. Cu coada ochiului, Kylie îl văzu împreunându-şi mâinile în poală. Îl auzea respirând. Se auzea şi pe ea respirând.

Kylie închise ochii.

Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei trebuia să vorbească. Dar, de data asta, Kylie hotărî să nu joace ea rolul adultului, ci să-l lase pe el să facă toată treaba.

— Am dat-o în bară, spuse el într-un final. Nu mi-am imaginat niciodată că pot s-o dau în bară aşa de rău.

Kylie deschise ochii şi făcu un efort să-l privească. Primul lucru pe care-l observă era că arăta din nou ca înainte, aşa cum îl ştia ea. Nu mai purta blugii ăia strâmţi. Avea o freză potrivită vârstei, nu-şi mai făcuse ţepi în vârful capului. Încă i se mai vedeau şuviţele blonde, dar, fără celelalte elemente, nu mai păreau aşa de urâte acum.

— Nu te învinovăţesc că eşti aşa de furioasă pe mine, dar eu chiar te iubesc, scumpo.

Îşi puse mâna pe genunchiul ei şi atingerea lui o făcu să simtă furnicături dureroase în inimă. Ochii i se umplură de lacrimi.

Kylie clipi, dar încă nu era destul de stăpână pe vocea ei ca să zică ceva.

Şi chiar dacă ar fi fost stăpână pe ea, nu ar fi ştiut ce să spună.

— N-am vrut niciodată să te rănesc, continuă el. Nu mi-am imaginat că o să fii în oraş în ziua aia.

Clătină din cap, închise ochii şi când îi deschise din nou, Kylie văzu ceva ce nu mai văzuse înainte. Tatăl ei plângea. Şi erau lacrimi adevărate, vii. Durerea din piept i se intensifică.

— Nu ştiu ce m-a apucat, Kylie. Mi-am pierdut capul. Am împlinit patruzeci de ani, bunica ta s-a îmbolnăvit şi a murit. Trase aer în piept. Mă gândeam tot timpul că îmbătrânesc. Apoi Amy – fata de la birou – a început să flirteze cu mine şi m-a făcut să uit de toate un timp. I se opri respiraţia. M-a făcut să uit că cei mai importanţi oameni din lume pentru mine sunteţi tu şi mama ta.

Kylie ştia că era rândul ei să vorbească, dar tot habar n-avea ce să spună. Nu putea să spună că-l ierta, căci nu era aşa. Apoi îi veni brusc o idee.

— Iubita ta ţi-a dat papucii?

Oare ăsta era singurul motiv pentru care venise aici?

— Da.

Tatăl ei părea jenat. Kylie era surprinsă că nu încercase să nege.

— Dar nu de-asta am… îmi dădusem seama deja cât de mult am dat-o în bară înainte să ne despărţim.

Kylie îşi aminti că mama ei îi spusese că tatăl ei merita pe cineva care să-l iubească la fel de mult cum o iubise el în toţi anii ăştia. În acel moment, Kylie simţi că începe să cedeze. Nu putea să rămână supărată pe el pe vecie. Pur şi simplu, nu putea. Poate că era chiar gata să ierte.

Tatăl ei o mângâie pe cap, aşa cum făcuse de când se ştia.

— Te iubesc, Kylie. Tu eşti fata mea.

Ba nu, nu sunt. Kylie îşi aminti că el o pusese pe mama ei să-i promită că n-o să-i spună despre tatăl ei adevărat şi simţi din nou cum o cuprinde furia.

Clipi des ca să-şi limpezească privirea. Apoi îi oferi singurul lucru pe care putea să i-l ofere.

— Acum sufăr şi sunt foarte supărată pe tine. Când nu o să mă mai doară la fel de mult, s-ar putea să pot să te iert. Dar nu acum.

El încuviinţă. Kylie văzu o lacrimă cum i se desprinse dintre gene. El şi-o şterse. Apoi se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe frunte.

— Te iubesc, scumpo. Să nu uiţi asta.

Când îl privea pregătindu-se să plece, Kylie îşi dădu seama că doar fiindcă nu puteai să ierţi pe cineva, nu însemna că nu-l mai iubeai. Sări din pat şi-şi îmbrăţişă tatăl. El îi răspunse la fel. O strânse

tare în braţe. Şi Kylie se simţea aşa de bine, încât vărsă câteva lacrimi pe umărul lui. Nişte lacrimi mari. Nişte lacrimi de dinozaur, aşa le spunea el când Kylie era mică.

Kylie ştia că într-o secundă trebuia să-i dea drumul şi că tot nu putea să-i spună că-l iertase, pentru că într-adevăr nu putea încă. Dar, doar pentru câteva secunde, voia să se simtă iubită de tatăl ei. Şi deşi Kylie nu era în stare să o spună încă, spera că el înţelegea că şi ea îl mai iubea.

La câteva minute după ce tatăl ei plecă, Kylie stătea încă lungită pe pat, când Holiday bătu la uşă.

— Te simţi bine? întrebă aceasta şi băgă capul pe uşă.

— Mă străduiesc.

Kylie nu mai plângea acum. Ceva din îmbrăţişarea tatălui ei îi mai alinase durerea.

— Vrei companie sau ai prefera să fii singură?

— Mi-ar plăcea să-mi ţii de urât. Încercă să privească în spatele lui Holiday. Sunt şi restul acolo?

Holiday intră în cameră.

— Nu, sunt doar eu. I-am convins să se întoarcă la cantină, să mai stea puţin cu părinţii.

— Bun, spuse Kylie şi îşi aminti scena pe care o făcuse în sala de mese. Îmi pare rău pentru tot. Pur şi simplu, mi-am pierdut controlul.

— Stai liniştită, zise Holiday şi se aşeză pe pat lângă Kylie. Aveam nevoie de ceva palpitant. Dacă nu se întâmpla vreo nebunie la fiecare sfert de oră, parcă ceva nu e în regulă, chicoti ea.

Kylie zâmbi larg şi îşi aminti ce reuşise mai devreme. Era foarte încântată.

— Am reuşit. Am…

Mişcă din sprâncene şi se uită la Holiday.

— O fac chiar acum. Pot să-ţi văd tiparul mental. Ai nişte linii orizontale şi… nişte forme triunghiulare în stânga.

— E nemaipomenit! Holiday o îmbrăţişă. Ştiam că o să ţi se întâmple. Felicitări!

— Dar asta înseamnă că şi eu mă deschid? Că acum oamenii pot să mă citească şi pe mine şi că nu o să mai trec drept o scorpie îngâmfată? Şi tu poţi să… oh, Doamne! Speranţa începea să-i încolţească în suflet. Poţi să vezi ce sunt? Uită-te şi spune-mi.

Holiday se uită fix la fruntea lui Kylie. Expresia de pe chipul ei lăsă să se înţeleagă totul înainte ca aceasta să-i răspundă.

— Îmi pare rău. Eşti tot o scorpie cu nasul pe sus. Holiday zâmbi. Dar o să se întâmple din clipă-n clipă. E nevoie de mai multă practică să te deschizi. Mai faci exerciţiile de vizualizare?

— Nu atât de des cum ar trebui, recunoscu Kylie. Dar o să fiu mai ascultătoare, îţi promit.

— Ai mai experimentat auzul sensibil?

— Nu. De ce? Înseamnă ceva?

Oare Holiday ştia ceva ce nu-i spunea? Credea iar că era posibil să fie vârcolac?

— Nu. Eram doar curioasă. Holiday întinse mâna spre Kylie şi îi dădu o şuviţă de păr pe după ureche. Sigur te simţi bine? Ai avut parte de nişte zile foarte grele.

— Mie-mi spui!

Gândurile lui Kylie zburară din nou la fetele care fuseseră ucise. Se uită la Holiday.

— Şi dacă… Ce mă fac dacă fetele pe care le-am cunoscut în oraş – fantomele lor, adică – vin să-mi ceară ajutorul?

Holiday o strânse de mână.

— Aşa ceva n-o să se întâmple.

— Cum poţi fi aşa de sigură? Dacă spiritele lor sunt încă aici şi…

— N-o să se întâmple aşa, spuse Holiday mai sigură pe ea de data asta.

Şi atunci Kylie înţelese.

— Au venit la tine?

Holiday încuviinţă.

— Da, le ajut să treacă dincolo.

Holiday o îmbrăţişă pe Kylie ca să o liniştească. Efectele calmante ale atingerii făcură minuni.

— Acum să revenim la tine, spuse Holiday. Te simţi bine?

— Nu în totalitate, zise Kylie şi recunoscu o parte din adevărul pe care Holiday merita să-l afle. Ai avut dreptate. Mă simt puţin mai bine după ce l-am văzut pe tata. Nu l-am lăsat să scape prea uşor. Încă sunt furioasă pe el, dar… ştiu că mă iubeşte. Şi eu îl iubesc pe el şi, mai devreme sau mai târziu, sunt sigură că relaţia noastră o să revină cât mai aproape de normal.

Holiday se rezemă de perna lui Kylie.

— Oricum noţiunea de normal e supraestimată.

— Încep să mă întreb dacă aş fi în stare să recunosc starea de normalitate acum.

Kylie duse degetul mare la gură şi trase cu dinţii de colţul unghiei.

— Şi chiar dacă ai recunoaşte-o, probabil că nu ţi-ar mai plăcea, o tachină Holiday

— Vreau doar să rezolv misterul ăsta cu fantoma, dacă cineva chiar are nevoie de mine sau nu. Oare fantomele astea au habar prin ce ne fac să trecem?

— Nu cred. Holiday îi puse mâna pe braţ din nou. Dar cred cu toată convingerea că totul o să fie bine.

Preţ de câteva minute, se lăsă tăcerea. Kylie se uită la Holiday care stătea întinsă lângă ea în pat.

— Pot să te întreb ceva?

Holiday ridică din sprânceană.

— Sper că n-are legătură cu Burnett, nu?

— Nu, spuse Kylie. Dar e despre băieţi.

— Bine, dă-i drumul.

Holiday se ridică în capul oaselor.

— E… normal dacă-ţi place mult de un tip să fii totuşi îndrăgostită şi de altul?

— Povestea cu Derek şi Lucas, nu?

— Da. Kylie se încruntă. Dar îmi plăcea mai mult când nu dădeam nume.

— Bine, fără nume. Doi tipi oarecare. Holiday ridică un deget. În primul rând, nu putem întotdeauna să controlăm sentimentul de atracţie faţă de ceilalţi. De exemplu, mătuşa mea Stella. E măritată cu unchiul meu de cincizeci de ani, dar femeia e înnebunită după Tom Selleck. Are fiecare film şi emisiune TV în care a apărut el şi petrece ore întregi în fiecare săptămână privindu-l cum defilează mândru pe ecranul plat al televizorului cu diagonala de 52 de inchi.

Holiday se uită cu blândeţe la Kylie, ca şi cum şi-ar fi dat seama că toată povestea asta cu Tom Selleck nu o impresiona.

— Cred că ţi-am mai spus. Eşti prea tânără să-ţi faci griji pentru astfel de lucruri.

— Te înşeli, spuse Kylie. De ce nu mi-aş face griji? Doar pentru că o persoană e tânără nu înseamnă că nu e important să fii credincios cuiva? Şi te doare dacă cineva nu îţi este loial. M-a durut al naibii de tare când Trey s-a cuplat cu altă fată. Şi Perry a suferit când Miranda s-a sărutat cu altul şi ei nici măcar nu erau împreună. OK, recunosc că, la vârsta asta, e posibil ca faptele să nu aibă aceleaşi consecinţe dezastruoase ca… atunci când tata a înşelat-o pe mama, dar tot doare. Aşa că trebuie să-mi fac griji, pentru că nu vreau să rănesc pe nimeni.

— Uau! Holiday se încruntă şi se ridică din nou în capul oaselor. Când pui aşa problema, ai mare dreptate şi eu mă înşel. Îmi pare rău.

Kylie se uită lung la directoarea taberei o clipă.

— Apreciez că ai recunoscut că te înşeli, spuse Kylie. Adulţii nu recunosc întotdeauna.

— Pot să încerc să-ţi dau din nou sfaturi? întrebă Holiday.

Kylie încuviinţă.

Holiday se opri să cugete o clipă.

— Presupun că are legătură cu visul pe care l-ai avut cu Lucas, nu?

— Poţi să presupui, spuse Kylie. Dar eu nici nu voi confirma, nici nu voi nega.

Holiday zâmbi.

— Kylie, tu nu ai vrut să visezi asta. Nici măcar nu ştiai că poţi să faci aşa ceva. Aşa că nu trebuie să te învinovăţeşti. Şi faptul că te atrag doi tipi e complet firesc. Eu am trei tipi la care, doar dacă mă gândesc, încep să simt furnicături în tot corpul.

Kylie căzu serios pe gânduri la vorbele lui Holiday.

— Dar ai simţit asta când ai avut impresia că ţii foarte mult la altcineva?

— Da. Chiar şi când eram logodită, tot mai admiram câte un tip chipeş. Se opri. A fi loial şi devotat cuiva nu înseamnă că nu o să te mai simţi niciodată atrasă de altcineva. Înseamnă că nu o să reacţionezi fizic mânat de dorinţă. Holiday zâmbi larg. Mătuşa mea Stella îi spunea unchiului meu că ar face bine să se roage ca Tom Selleck să nu apară în pragul uşii şi să-i ceară să fugă cu el. Dar adevărul e că eu ştiu că l-ar refuza categoric. Îl iubeşte pe unchiul meu Harry. Holiday se strâmbă. Dar să nu mă întrebi de ce – e chel, are burtă şi sforăie. Holiday chicoti. În condiţiile astea, pun pariu că femeia asta a avut fantezii fierbinţi cu Tom.

Kylie izbucni în râs şi amândouă puseră capul pe pernă.

Salteaua dublă oferea destul loc pentru amândouă să se întindă, umăr lângă umăr. Niciuna nu spuse nimic câteva clipe. Kylie privea în tavan. Într-un final, puse altă întrebare.

— Burnett e unul dintre tipii care te face să simţi furnicături în tot corpul?

— Fără întrebări despre Burnett, ai uitat?

— Bine, spuse Kylie. Dar, dacă eram mai mare, m-ar fi făcut şi pe mine să simt la fel.

Holiday râse.

— Pe tine şi pe jumătate din fetele din lume. Inclusiv pe Selynn.

Umorul îi dispăru din glas. Se lăsă din nou tăcerea. Poate gândul la Selynn şi Burnett o făcu pe Kylie să pună următoarea întrebare.

— Lucas mi-a spus în scrisorile lui că încearcă să obţină permisiunea de a se întoarce în tabără. Ştii cumva dacă se întoarce?

Holiday ezită.

— O să fie aici mâine sau marţi.

— Vine şi Fredericka cu el?

— Da, spuse Holiday.

— Minunat, mormăi Kylie.

Deci, dacă ea se transforma în vârcolac, iar Fredericka avea să se transforme şi ea în lupoaică, urma să o alerge şi să-i tăbăcească fundul.

Ziua se anunţa din ce în ce mai bună.

Capitolul 22

În acea după-amiază, Kylie decise să nu se prezinte la picnicul de la pârâu. În primul rând, nu avea un costum de baie care să-i vină; în al doilea rând, voia să dea câteva telefoane să vadă dacă nu putea să găsească nişte familii cu numele Brighten care să ştie ceva despre tatăl ei biologic. Şi, în al treilea rând, spera că fantoma avea să o viziteze din nou. Fusese ciudată apariţia ei în timpul convorbirii cu mama sa.

Kylie ştia că nu putea să înceapă să ghicească despre cine vorbea fantoma. Dar, în sinea ei, îi încolţise o idee. Oare era posibil ca fantoma să vorbească despre mama ei? Oare era posibil ca ea să fie în pericol?

Îngrijorată că era posibil să fie adevărat, Kylie o sunase. De două ori. Dar mama ei avea telefonul închis. Probabil pentru că era în avion. Kylie se aşeză în faţa calculatorului, spunându-şi în sinea ei că totul era în regulă, şi scoase listele printate cu numere de telefon. Îi sună mobilul. Sperând că era mama ei, Kylie răspunse fără să se uite la numărul de pe ecran.

— Mamă? întrebă Kylie.

— Nu e mama. Sunt eu, Sara.

— Oh, bună, spuse Kylie încercând să-şi dea seama ce sentiment din avalanşa de emoţii care o copleşeau să lase să domine convorbirea.

În primul rând, era durerea pe care o simţea că Sara – pe care o considerase prietena ei cea mai bună ani de zile – nu-i răspunsese la telefoane de aproape o lună. Era îngrijorarea pe care o simţea faţă de ea ştiind că fata… avea o problemă. Şi mai era şi melancolia pe care o simţea pentru că ştia că prietenia ei cu Sara nu avea să mai fie niciodată la fel ca înainte. Când tăcerea care se aşternuse începu să fie stânjenitoare, Kylie spuse:

— Mama mi-a spus că te-a văzut în alimentară alaltăieri.

— Da, aşa e. Arată bine, să ştii. Îmi place noul ei look şi noua tunsoare. Mi-a spus că tu ai convins-o să-şi schimbe înfăţişarea.

— Şi a făcut-o? întrebă Kylie. Nu mi-a spus că a trecut la fapte.

— Oh, sper că nu i-am stricat surpriza.

— Nici vorbă, apreciez că m-ai pus în teamă. Arată bine? Sau e ridicolă?

— Arată bine. Pare parcă… mai tânără. Ştii, ca şi cum ar fi pregătită să înceapă să-şi caute pe altcineva.

— Să-şi caute pe altcineva?

Kylie ştia că exista şi posibilitatea asta, chiar ea i-o sugerase, dar fără să-şi dea seama de ce, gândul îi căzu greu la stomac, ca o bucată de carne de pui stricată.

— A spus ea asta sau sunt doar presupuneri?

— Nu, nu a spus nimic. Doar că arăta, ştii tu, ca o femeie care vrea să fie remarcată de bărbaţi. Purta blugi mai strâmţi şi un top mulat care-i scotea sânii în evidenţă. Era cât pe ce să nu o recunosc.

Ce spunea Sara? Că mama ei se îmbrăca acum ca o femeie uşoară? Kylie nu-i sugerase transformarea asta. Realizând că se aşternuse din nou tăcerea, Kylie începu să vorbească pentru a o risipi.

— Mama a spus că arătai… – Kylie era cât pe ce să mintă şi să spună bine, dar în ultima clipă se răzgândi – … mai slabă ca înainte. Ţii iar vreo dietă nouă?

Sara era mereu prima care încerca fiecare dietă nouă parafată la Hollywood: săracă în carbohidraţi, marţea numai fructe, orez brun miercurea. Cu cât era mai trăsnită, cu atât mai bine.

Oricum Sara n-o respecta pe niciuna până la capăt.

— Nu chiar, spuse Sara. Cred că e din cauza anticoncepţionalelor. Am auzit că te îngraşă, dar în cazul meu se pare că au efect contrar.

Sara lua pastile? Kylie se miră din nou cât de mult se schimbase relaţia lor. Sara cea de altădată i-ar fi spus fără îndoială lui Kylie o veste aşa de importantă, cum că a început să ia anticoncepţionale.

Dar era adevărat că nici Kylie nu prea avusese chef de confidenţe cu Sara în ultimul timp. Firește, să încerci să explici unei fiinţe normale că tu eşti o fiinţă cu puteri supranaturale încă neidentificată era puţin – de fapt, mult – mai dificil decât să vorbeşti despre pilulele contraceptive.

— Şi mama ta a fost de acord să le iei? o întrebă Kylie, ştiind că mama Sarei era puţin fanatică în privinţa religiei şi îi ţinea tot timpul predici care condamnau sexul înainte de căsătorie.

— Glumeşti? Ar muri dacă ar afla. Am fost la clinică şi i-am falsificat semnătura.

Kylie auzise şi despre alte fete care făceau acelaşi lucru ca să eludeze legea texană care cerea semnătura unui părinte înainte de a elibera pastilele.

Urmă o pauză lungă.

— Şi cu cine eşti acum? întrebă Kylie.

— Cu mai mulţi tipi.

Sara părea că dăduse intenţionat un asemenea răspuns vag. Kylie nu putu să nu se întrebe dacă Sara avea într-adevăr relaţii cu mai mulţi bărbaţi. Altădată, poate că ar fi întrebat-o în faţă.

— Şi, mai vii acasă peste vreo două săptămâni, nu? Tabăra infernală e pe sfârşite? Nu mai eşti

măciucară, nu?

Kylie simţi senzaţia de iritare până în stomac. Era evident că Trey îi spusese Sarei că li se spunea măciucari, pentru că ea nu-şi amintea să-i fi zis Sarei acest lucru.

— De fapt, vin doar în weekend. Şi chiar îmi place aici.

Kylie nu-i spuse despre posibilitatea ca tabăra să devină o şcoală cu internat, pentru că nu voia să deschidă subiectul. Dar rosti în gând o rugăciune ca mama ei să fie de acord să o lase acolo. Ideea de a se întoarce la vechea şcoală, fără Sara alături, era prea mult.

— Pe bune, chiar îţi place? La început nu-ţi plăcea deloc. Tabăra Ciudaţilor, nu aşa i-ai spus?

Sara părea şocată.

Asta a fost înainte să-mi dau seama că şi eu sunt o ciudată. Ei bine, nu chiar o ciudată, dar nu sunt în întregime fiinţă umană.

— Presupun că lucrurile se mai schimbă.

Kylie se referea atât la relaţia cu cea care-i fusese prietenă altădată, cât şi la sentimentele ei faţă de tabără.

— Da, se vede treaba că da. Urmă altă pauză. Atunci dă-mi un mesaj când ajungi în oraş şi sper să ne întâlnim.

Nu avea să obţină de la Sara nici măcar o promisiune solemnă că se vor vedea. Acest lucru o duru ca atunci când te tai cu o coală de hârtie. Înăbuşind sentimentul, Kylie îi răspunse:

— Da, aşa o să fac.

Dar nu era aşa de sigură că o să se ţină de cuvânt. În clipa de faţă, ar fi fost prea ciudat să facă faţă unei întâlniri cu Sara.

— Bine. Mă cheamă mama s-o ajut să spele vasele, spuse Sara.

Kylie nu auzi pe nimeni strigând-o în fundal. Dar şi ea era la fel de nerăbdătoare să termine convorbirea. Îi fusese foarte greu. Greu de tot.

— Bine, pa-pa, spuse Kylie.

Să ai parte de o viaţă frumoasă! Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Nici nu închise bine telefonul, că acesta sună din nou. De data asta, Kylie se uită la număr. Derek? De obicei el nu o suna.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o notă de îngrijorare în glas.

Un val de frig invadă camera în timp ce Kylie aştepta răspunsul lui Derek. O ameţeală bruscă o făcu să se ţină de birou. Avea destulă experienţă ca să-şi dea seama că urma să aibă o viziune.

Sau mai bine zis viziunea deja începuse, se corectă ea când văzu în locul unde cu câteva secunde mai devreme fusese masa de bucătărie, un sicriu. Femeia din sicriu era fantoma. Câţiva oameni se învârteau în jurul coşciugului înlăcrimaţi.

— Kylie? se auzi vocea lui Derek pe fir.

— Da.

Kylie se holba la sicriu şi la oameni şi se întreba ce trebuia să afle din acea viziune. Doar de-asta le avea, nu? Fantoma încerca să-i spună ceva. Dar ce?

— Mi-e frică, mamă.

Kylie văzu din spate o fetiţă luându-şi mama de mână.

— Nu-ţi fie frică, e doar bunica.

Cele două se îndreptară spre sicriu.

— Kylie, eşti acolo?

Derek părea supărat sau… avea el ceva. Kylie îşi aminti că o îngrijora faptul că o sunase Derek. Nu-i stătea deloc în fire.

— Da, sunt aici. S-a întâmplat ceva? întrebă Kylie, şi faptul că se concentra acum asupra lui Derek făcu viziunea să se estompeze ca o fotografie veche.

Aceasta îşi pierdu culoarea şi imaginea deveni alb-negru, ca şi cum scena ar fi avut loc cu mult timp în urmă. Apoi viziunea deveni din ce în ce mai ştearsă, aproape transparentă.

— Nu pleca, spuse ea.

— Unde să nu plec? întrebă Derek.

— Nu tu, spuse ea, dar era prea târziu, căci din toată scena nu mai rămăsese decât un contur vag.

Femeia care o ţinea de mână pe fetiţă întoarse capul. Kylie o văzu doar în treacăt, dar aceasta avea un aer familiar.

Clătinând din cap şi amintindu-şi că Derek era la telefon, Kylie întrebă.

— S-a întâmplat ceva?

— Da, spuse el. S-a întâmplat.

— Ce? întrebă ea.

— Nu eşti lângă mine.

Kylie îşi dădu ochii peste cap.

— Am crezut că vorbeşti serios.

— Chiar aşa şi e. Am aşteptat toată ziua picnicul, crezând că o să vii şi tu.

— Dar am vrut să…

— Te rog, spuse el. Nu… Vocea i se schimbă. Nu te-am văzut niciodată în costum de baie.

— Şi nici n-o să mă vezi. Ai uitat că sutienul mi-a rămas mic?

— Nu-mi aduce aminte, spuse el pe un ton de tachinare.

— Eşti îngrozitor, îl apostrofă ea, dar nu vorbea chiar serios.

Îi plăcea faptul că era atras de ea.

— Pune-ţi pe tine nişte pantaloni scurţi şi un tricou şi vino.

Kylie îşi muşcă buza. Se uită la ecranul monitorului pe care era afişată lista familiilor cu numele Brighten din Dallas pe care nu le sunase încă. Della şi Miranda o ajutaseră şi ele, dar până acum nu aflase nimic.

— Te rog, spuse Derek.

Tonul lui era rugător şi Kylie simţi cum începe să cedeze. În afară de faptul că voia să-l facă pe Derek fericit, îşi aminti că acum putea să citească tiparele mentale ale tuturor şi-şi dădu seama că avea să fie distractiv să-i vadă pe toţi laolaltă. Putea să le compare tiparele mentale.

— Ai avut o zi grea, spuse Derek. Meriţi să te distrezi puţin afară.

Ultimele luni au fost grele, nu numai ziua de azi.

— Vin în câteva minute.

— Serios? întrebă el, aproape şocat că fata cedase.

Nu ştia oare cât de mult însemna el pentru ea?

— Serios, spuse ea şi zâmbi.

Zâmbetul o încălzi şi la propriu, şi la figurat. Îşi aminti cum Derek îi luase apărarea chiar şi în faţa tatălui ei. Şi atunci ştiu că data următoare când Derek avea să-i ceară să iasă împreună, avea să accepte.

Îi luă un sfert de oră să se hotărască ce să îmbrace. Voia să arate bine. Trăsnet. Poate reuşeau amândoi să se furişeze şi… poate Derek avea să-i ceară să fie iubita lui. La naiba, poate îi propunea chiar ea asta.

Când îşi dădu seama cât timp trecuse, Kylie ieşi valvârtej pe uşă. Cel mai scurt drum până la locul de scăldat era prin pădure, aşa că pe acolo o luă. Viteza cu care se mişca o surprinse până şi pe ea. Coordonarea dintre ochi şi picioare, abilitatea de a se feri de copaci o ului.

Deşi nu tânjise niciodată după noile abilităţi, viteză şi agilitate, Kylie se trezi mândră de noile ei talente. De-ar fi ştiut doar cărei specii îi erau caracteristice!

Ajunsese la mai puţin de jumătatea drumului spre locul de scăldat, când simţi din nou că era urmărită. Părul de pe ceafă i se ridică. Şi ce să vedeţi, chiar atunci îşi aminti şi de avertismentul lui Burnett, să nu se abată de la potecile bătătorite, să nu pătrundă în pădure.

Ciuli urechile, sperând să audă şi altceva decât tălpile care călcau cu putere pământul, şi se simţi mai bine când zgomotele normale ale pădurii îi răsunară în urechi. Orice prezenţă ar fi bântuit pe acolo, nu

era aşa de ameninţătoare încât păsările şi insectele să se oprească din cântat.

Asta nu însemna că trebuia să-şi pună viaţa în joc bazându-se pe înţelepciunea păsărilor şi a insectelor. Senzaţia că era urmărită se intensifică… cineva era acolo. Ce ar trebui să facă?

Logica îi spunea să nu se oprească; dacă se întorcea, nu făcea decât să se îndepărteze şi mai mult de ajutorul celorlalţi în cazul în care dădea de necaz. Gândul îi zbură la fetele care fuseseră ucise în oraş şi, în mod uimitor, se trezi că alerga şi mai repede.

Luminişul se văzu în mai puţin de un minut. Soarele puternic o orbi şi îi auzi pe ceilalţi colegi de tabără râzând şi jucându-se în apă. Când văzu că nu o atacase nimeni, că nu apăruse nicio prezenţă malefică cu un tricou plin de sânge ca s-o târască înapoi în pădure, Kylie se întrebă dacă nu cumva senzaţia că era urmărită nu era doar în mintea ei. Putea oare să fie aşa de paranoică?

Kylie se opri în luminiş, lângă un copac şi încercă să-şi recapete suflul, căci gâfâia după cât alergase. Aproape că-şi revenise, când îl văzu pe Derek venind spre ea. Nu avea pe el decât chiloţii de baie. Era la bustul gol şi pielea îi era umedă, cum fusese cu o zi în urmă. Slipul era obişnuit, îi venea chiar puţin mare, îi atârna cam jos pe talie, dar acum era ud, aşa că stătea mulat. Şi cum Kylie ştia cum arăta fără el, i se tăie din nou respiraţia.

— Bună, spuse el şi când ochii îi căzură pe gura ei, Kylie îşi dădu seama că voia să o sărute.

Derek privi în jur şi văzu că aveau spectatori. Aşa că, în loc să o sărute, o luă de mână.

— Hai, apa e grozavă.

Chiar aşa şi era. Şi timp de o oră, Kylie jucă volei în apă, se bălăci şi studie tiparele mentale ale tuturor şi uită complet de problemele care îi apăsau pe umeri. Singura parte mai puţin plăcută era să-l vadă pe Perry cum se uita la Miranda. Fata arăta foarte bine în costum de baie şi Kylie nu era singura care observase. Toţi băieţii trăgeau cu ochiul la ea, chiar şi Derek, iar Perry le arunca câte o privire nu prea prietenoasă. Ochii i se făceau negri precum cărbunele, amintindu-i lui Kylie de un fel de şarpe. Totuşi, râzând şi jucându-se în apă, Kylie nu se mai distrase aşa de… de când se ştia.

Dar toată buna dispoziţie îi pieri brusc când o zări pe Holiday ieşind în fugă din pădure, panicată, îndreptându-se ţintă spre lac.

Chipul ei devenea mai grav cu fiecare pas. Ce se întâmplase? Holiday dădu cu ochii de Kylie şi ea ştiu în acea clipă că ce se întâmplase avea legătură cu ea.

Kylie porni spre mal, dar degetele de la picioare i se afundau în nămolul de pe fundul lacului cu cât înainta mai mult. Toate motivele de stres din viaţa ei i se aliniară în minte, ca nişte piese de domino, şi Kylie se întrebă care dintre ele era legat de noua problemă.

Selynn apăru în urma lui Holiday şi o căută şi ea pe Kylie din priviri. Nu era de bine. Kylie se întâlni cu Holiday la mal şi o ignoră cu bună ştiinţă pe Selynn.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o problemă.

Holiday se uită spre apă şi îi făcu semn altcuiva să iasă. Kylie se întoarse şi îl văzu pe Derek care venea înot spre ele.

— Tu vii cu noi, aruncă femeia-vârcolac şi o înşfăcă pe Kylie de încheietura mâinii. Acum.

Capitolul 23

Kylie se încruntă şi se smuci din strânsoarea lui Selynn.

— Nu merg nicăieri până nu-mi spuneţi ce se întâmplă.

Kylie se uită din nou la Holiday care îl urmărea pe Derek cum iese la mal.

— Vrea să-mi spună şi mie cineva ce se întâmplă, vă rog? Holiday o privi din nou. Ridul de pe fruntea directoarei de tabără arăta că se petrecuse ceva grav.

— E vorba de mama ta.

— De mama?

Kylie trase adânc aer în piept. Frânturi din conversaţia lor îi reveneau în minte. Apoi avertismentul fantomei îi răsună în minte ca un cântec prost. Trebuie să împiedici asta. Dacă nu, cineva drag ţie o să moară.

O, Doamne, nu!

— Ce e cu mama? de-abia reuşi ea să rostească.

Îşi aminti că mama ei trebuia să sosească cu avionul în cursul acelei zile. Inima i se strânse când îşi imagină un accident de avion. O, Doamne, oare mama ei…?

— Ar fi trebuit să vină să te vadă, spuse Holiday. Dar a întârziat. Nu ştiu nici eu de ce noua alarmă de la poartă nu a funcţionat. Şi a intrat fără ştirea nimănui.

— E aici?

Mai mult decât avea nevoie de aer, dorea să ştie dacă mama ei era vie şi teafără. Că avionul ei nu se prăbuşise. Că nu o răpise niciun ciudat şi că nu o tortura aşa cum lăsau visele ei să se înţeleagă.

— Da, e aici, spuse Selynn pe tonul superior care o caracteriza. A încălcat regulamentul şcolii. Orele de vizită s-au terminat acum câteva ceasuri.

Kylie se uită la Selynn. Ce voia femeia-vârcolac să spună? Mama ei era teafără sau nu? Kylie o privi din nou pe Holiday.

— Ce s-a întâmplat? repetă Kylie întrebarea. A păţit ceva?

— E… supărată.

Holiday se încruntă şi mai tare.

— A încercat să găsească cabana unde stai şi a fost întoarsă din drum. A… văzut unele lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă.

— Ce?

Kylie îşi aminti cât de şocată fusese ea când îl văzuse prima dată pe Perry transformându-se în unicorn.

— Ce a văzut?

— Trebuie să fie supusă procedurii de ştergere a creierului, rosti scurt Selynn. Şi asta rapid.

Să i se şteargă creierul?

— Şi asta ce vrea să însemne?

Femeia-vârcolac o înşfăcă pe Kylie de braţ şi începu să o tragă spre pădure.

Kylie opuse rezistenţă.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea din nou, fără să priceapă nimic, dar nu-i plăcea deloc cum suna.

Se smuci din strânsoarea lui Selynn şi făcu un pas spre ea. Era aşa de aproape că putea să-i numere genele femeii.

— Ai face bine să nu te atingi de mama nici măcar cu un deget! mârâi Kylie şi vocea i se păru şi ei nefirească. Era mai groasă. Mai aspră.

— Kylie, ascultă-mă, zise atunci Holiday punându-i o mână pe spate şi destinzându-i umerii încordaţi.

Poate că ar fi ascultat, ar fi acceptat chiar şi calmul pe care i-l transmitea Holiday, dacă Selynn nu ar fi fost acolo.

— Nu avem timp pentru aşa ceva, rosti scurt Selynn

O înşfacă pe Kylie cu ambele mâini, înfigându-şi degetele în bicepşii ei cu destulă putere cât să-i lase vânătăi. Când Kylie încercă din nou să se smucească, Selynn o strânse şi mai tare.

— Mama ta e fiinţă umană, spuse ea. Trebuie să ne ocupăm de ea. Acum.

— Să vă ocupaţi de ea?

Mânia, furia şi teama pentru siguranţa mamei sale ameninţau să o copleşească.

— Du-te naibii! Unde e mama?

Vocea lui Kylie suna şi mai groasă decât înainte.

— Încetează, Selynn! spuse Holiday. O enervezi. Ea nu înţelege ce se întâmplă.

— Da, încetează! răsună vocea lui Derek.

Kylie simţi din nou atingerea lui Holiday pe umăr. Zâna încerca să-i inducă o stare de calm şi pace, să-i mai potolească furia, dar, fără să ştie nici ea cum, Kylie respinse energia dinspre Holiday şi nu o lăsă să pătrundă în ea.

— N-o să se întâmple nimic cu mama ta, spuse Holiday şi vocea ei părea să răsune de departe. Acum e în cabana lui Helen şi…

Când auzi unde se afla mama ei, Kylie încercă din nou să se smucească din strânsoarea lui Selynn. Dar lupoaica o strânse şi mai tare şi acum unghiile ei îi pătrundeau în carne. Kylie recunoscu durerea, dar parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva.

— Dă-mi drumul! îi şuieră Kylie în faţă.

Când văzu că femeia nu o ascultă, Kylie, acţionând la îndemnul unui instinct pe care nu-l recunoştea, o înşfacă pe aceasta de cămaşă şi o azvârli din calea ei.

Celor din jur li se tăie respiraţia. Poate chiar şi lui Kylie, când văzu că Selynn zbură ca o păpuşă de cârpe prin aer şi ateriză apoi în apă împroşcând cu zgomot. Femeia-vârcolac se ridică plină de mâl, care-i intrase până şi în gură. Scoase un răget puternic şi se îndreptă înot spre ţărm. De îndată ce se văzu pe uscat, o privi pe Kylie în ochi, îşi dădu capul pe spate, mârâi şi porni la atac.

Holiday sări în faţa lui Kylie şi întinse mâna.

— Dacă mai faci un pas, voi invoca mânia îngerilor morţii. Şi dacă tu crezi că glumesc, înseamnă că nu mă cunoşti destul de bine.

Dar Selynn nu se opri. Se îndrepta în continuare spre ea.

Atunci Derek şi Della se năpustiră asupra ei, făcând-o să cadă la pământ cu un mârâit.

Kylie nu mai rămase să audă sau să vadă ce se întâmpla în continuare. O luă la fugă prin pădure simţind sângele cum îi pompa în vene în timp ce alerga de mânca pământul ca să ajungă la mama ei.

Pe când alerga cu o viteză nefirească pentru o fiinţă umană, Kylie simţi un curent de aer trecând pe lângă ea şi zări ceva neclar mişcându-se. Tăcerea care se lăsă brusc în pădure îi dădu de înţeles că era un vampir. Nu că i-ar fi păsat.

Ea voia doar să ajungă la mama ei înainte să o atingă altcineva. Dacă se atingea cineva de un fir de păr de-al ei…

Kylie auzi ţipetele mamei sale chiar înainte de a ieşi din pădure, lângă cărarea care ducea la cabana lui Helen. Panica i se zbătea în piept ca un animal sălbatic prins în capcană. Îşi făcu loc şi, printre ultimii copaci, zbură peste potecă şi ateriză pe veranda lui Helen.

Burnett bloca uşa. Lângă el era Holiday cu părul răvăşit de vânt. Şi Kylie îşi dădu seama că Burnett o adusese pe Holiday aici.

— Lăsaţi-mă să ies de aici!

Strigătul mamei sale îi ajunse la urechi.

Mirosul de fructe de pădure pe care Kylie îl cunoştea deja şi ştia că era sânge, îi umplu nările. Îl ţintui pe Burnett cu privirea.

— Mişcă-te!

— Kylie.

Holiday sări în faţa lui Burnett.

— Ascultă-mă, te rog. Mama ta e bine. E foarte supărată şi va trebui s-o calmăm.

— E rănită.

Kylie de-abia respira şi îşi înăbuşi impulsul de a trece de Burnett şi de uşă şi a ajunge la mama ei.

— Nu e rănită, insistă Burnett.

— Simt miros de sânge, zise Kylie clocotind de mânie.

— Nu e sângele ei, răspunse Burnett şi ochii lui se făcură un portocaliu aprins.

— Îţi jur, spuse Holiday şi încercă să o atingă, dar Kylie sări înapoi. Holiday lăsă mâna jos. Mama ta nu e rănită, Kylie. Îţi dau cuvântul meu. Calmează-te, te rog. O să rezolvăm problema. Dar avem nevoie de ajutorul tău.

— Ai încredere în ei, Kylie, se auzi o voce în acelaşi moment în care un val rece familiar mătură spaţiul din jurul ei.

Kylie se întoarse şi îl văzu pe Daniel stând lângă ea.

— Ai încredere în ei, repetă el.

Lui Kylie îi dădură lacrimile când Daniel o strânse în braţele lui reci.

— E în regulă, îi şopti el la ureche cu o răsuflare de gheaţă, dar Kylie simţi un val de căldură care-i umplu inima şi-i aduse alinare.

O senzaţie minunată de pace i se scurgea prin tot corpul. Aceeaşi senzaţie de pace pe care o simţise la cascadă şi care-i dădea de înţeles că lucrurile nu erau aşa de grave cum credea ea. Şi că trebuie să aibă încredere.

Ridică ochii să se uite la Daniel, dar acesta dispăruse. Simţindu-se copleşită, picioarele îi tremurau şi căzu în genunchi pe verandă.

Holiday se lăsă pe vine lângă ea.

— Mama ta o să fie bine, îţi dau cuvântul meu.

Kylie se uită la Holiday

— Ce… ce a văzut? Pe Perry?

— Nu, răspunse Holiday înlăturându-i părul care-i cădea peste faţă. I-am dat permisiunea lui Helen să-i doneze sânge lui Jonathon. El îi lua sânge şi, împotriva regulamentului impus de mine, el… — Holiday se opri şi adăugă apoi pe un ton ferm – el bea sânge direct din cateter când a intrat mama ta. Sunt sigură că i s-a părut ceva foarte grav. A intrat în panică.

Kylie îşi îngropă faţa în mâini.

— O, Doamne!

Cum naiba avea să-i explice asta mamei sale?

—Jonathon s-a speriat, continuă Holiday. A înşfăcat-o şi a împins-o în baia lui Helen, a pus comoda în dreptul uşii şi a trimis-o pe Helen să mă caute. L-am adus pe Burnett aici cât am putut de repede.

— Nu i-am făcut nimic rău, spuse Jonathon, păşind pe verandă. Probabil că ar fi trebuit să procedez altfel, dar îşi jur că nu i-am făcut niciun rău. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta.

Kylie se uită la Jonathon. Băiatul avea pete de sânge pe tricou. Era sângele lui Helen, îşi spuse Kylie, nu al mamei sale. În urma lui, pe scări, stătea Derek.

— Uite ce avem de făcut, spuse Burnett. Se numeşte ştergerea memoriei.

— Nu, spuse Kylie aducându-şi imediat aminte de emoţiile ei şi bătaia cu Selynn.

— Nu e un lucru rău, explică Holiday. Asta înseamnă că amintirea e înlăturată din creierul ei. Nu o s-o doară. Dar, cu cât e mai calmă, cu atât e mai uşor şi cu atât rata de succes e mai mare. Şi acum nu e calmă deloc. Cred că, dacă o să vorbeşti cu ea, o poţi calma.

— Să vorbesc cu ea? A văzut pe cineva bând sânge dintr-o perfuzie. Ce pot eu să-i spun ca s-o calmez? întrebă Kylie. „Ah, nu-ţi face griji, mamă, sunt doar nişte vampiri.”

Holiday o privi pe Kylie direct în ochi.

— Acum e mai mult îngrijorată pentru tine decât speriată, o asigură pe Kylie. Spune-i că eşti bine şi pe urmă o să vină Derek…

— Derek? Kylie se întoarse să se uite la Derek. De ce el?

Ceva ce semăna cu vinovăţia umbri privirea băiatului.

— Am descoperit recent că Derek are harul de a şterge memoria, spuse Holiday.

Derek încuviinţă şi, pentru o fracţiune de secundă, Kylie se întrebă de ce nu-i spusese şi ei despre noul lui har. Kylie credea că-şi spuneau totul. Apoi gândul îi zbură din nou la mama ei.

— Dar dacă e novice, atunci… dacă o dă în bară?

— N-o s-o dea în bară, spuse Burnett. A mai exersat de nenumărate ori.

Kylie se uită din nou la Derek. Nu ştia ce presupunea exact să ştergi memoria cuiva, dar ideea o speria.

— Nu aveţi pe cineva cu mai multă experienţă?

Spre lauda lui, Derek nu păru ofensat de cererea ei.

— Persoana se ocupă de alt caz acum, spuse Burnett. Şi cu cât ne ocupăm mai repede de problemă, cu atât mai bine. Dacă aşteptăm prea mult, Derek e posibil să fie nevoit să-i înlăture mai multe informaţii din creier. Chiar câteva ore de dinainte de incident. Evident, cu cât avem de şters o bucată mai mică, cu atât mai bine.

— Există vreun pericol? întrebă Kylie şi privi spre Holiday să afle răspunsul.

Holiday clătină din cap.

— Când operaţiunea se face în timp util, cea mai severă reacţie adversă e o durere de cap şi pierderea noţiunii timpului.

Kylie se uită din nou la Derek.

— Promite-mi că n-o s-o dai în bară.

— Promit, spuse el.

Dar oare ce se citea în glasul lui? Îndoială?

— Ce trebuie să faci? întrebă Kylie.

— Doar s-o ating, răspunse el.

Kylie încuviinţă. Îşi aminti cuvintele lui Daniel, îndemnul lui de a avea încredere în ei şi se ridică în picioare.

— Ce să pot să zic, atunci? Bine.

Apoi o auzi pe mama ei ţipând din nou. Se uită la Burnett.

— Aţi face bine să nu daţi greş şi să nu se întâmple nimic rău!

— Mamă! o strigă Kylie cinci munte mai târziu de după comoda mare pe care Jonathon o pusese în dreptul uşii.

— Kylie? ţipă mama ei. Oh, puiule, eşti teafără? Spune-mi că nu eşti rănită. Spune-mi că nebunii ăştia…

— Sunt bine. O să te scot de aici, bine?

— Grăbeşte-te, puiule, spuse mama ei.

Vocea răguşită a femeii îi dădu de înţeles lui Kylie că mama ei ţipase şi plânsese mult prea mult timp.

— Trebuie să te luăm de aici. Sunt nişte oameni foarte răi în locul ăsta.

— Totul e bine, mamă, spuse Kylie.

— Grăbeşte-te, puiule. Grăbeşte-te până nu se întorc!

Burnett îi făcu semn că avea de gând să dea la o parte comoda şi să plece. Derek încuviinţă. Apoi Burnett împinse mobila grea din dreptul uşii cu o mână şi dispăru într-o clipită. Mama ei trase de uşă şi o zbughi afară, luându-şi copilul în braţe protectiv.

— Trebuie să plecăm de aici!

Îl văzu pe Derek şi o împinse pe Kylie în spatele ei.

— Nu te apropia! ţipă mama ei.

Derek se uită la Kylie de parcă nu era sigur cum să procedeze mai departe.

— E în regulă, mamă. Inima lui Kylie se frânse când văzu obrajii scăldaţi în lacrimi ai mamei. El e Derek. E un tip de treabă.

— Nu am încredere în el, spuse mama ei. Nu putem să avem încredere în nimeni de-aici. Vreau doar să plecăm. Acum.

Înşfăcând-o de braţ, mama ei se îndreptă spre uşă, stând între ea şi Derek, ca un scut.

Fiindcă nu ştia ce să facă în continuare, Kylie se opri. Nu putea să o lase pe mama ei să iasă afară. Dacă făcuse urât doar când îl văzuse pe Derek, cu siguranţă îşi ieşea din minţi dacă îi vedea pe Jonathon şi Burnett.

— Mamă, Derek e un tip de treabă. O să ne ajute să plecăm de aici, minţi ea. Nu-i aşa, Derek? spuse Kylie privind la el.

— Da… doamnă Galen. O să vă ajut pe dumneavoastră şi pe Kylie să scăpaţi de aici.

Mama ei se uită la Derek şi apoi din nou la Kylie. În ochii ei lucea teama, dar nu se dădu înapoi când Derek făcu un pas spre ele.

— Lăsaţi-mă pe mine să deschid uşa, spuse Derek.

Făcu câţiva paşi şi o atinse pe braţ pe doamna Galen.

Kylie nu ştiuse la ce să se aştepte când memoria unei persoane urma să fie ştearsă, dar când mama ei îşi dădu ochii pe spate şi se prăbuşi lată la pământ, Kylie ţipă.

Tremurând şi încă ţipând, se lăsă în genunchi lângă ea ca să se asigure că mama ei încă respira.

— E în regulă.

Derek se aşeză lângă Kylie şi îi puse mâna pe cot.

— E doar în stare de inconştienţă. Îţi dau cuvântul meu, Kylie, spuse el, ca şi cum i-ar fi citit frica.

Burnett apăru şi o luă în braţe pe mama lui Kylie.

— O s-o duc la maşina ei. Vino cu mine, îi spuse el lui Kylie. Avem nevoie să fii acolo când o să se trezească. Îi susţinu privirea o clipă. Totul o să fie bine, îi spuse el. Urmează-mă. Acum aproape am terminat.

Burnett dispăru. Kylie o luă şi ea din loc. Nu era nici pe departe la fel de rapidă ca el, dar, cu puţin noroc, şi luând în considerare că el o avea şi pe mama ei în braţe, putea să parieze că nu o să rămână prea în urmă.

— Mamă, te simţi bine? întrebă Kylie bătând în geamul maşinii peste doar cinci minute.

Când văzu că mama ei nu se trezeşte imediat, Kylie trebui să se abţină din răsputeri să nu tragă de portieră să vadă dacă femeia nu avea nevoie de resuscitare. Dar lista lui Burnett cu lucruri pe care nu trebuia să le facă încă îi mai răsuna în cap.

- Să nu se arate panicată, pentru că s-ar putea să se molipsească şi ea şi asta avea s-o facă şi mai agitată.
- Să nu încerce să-i explice prea multe; s-o lase să vină cu propriile concluzii referitoare la ce se întâmplase.
- Să nu înceapă să plângă din senin.

Şi în timp ce-i spunea ultima regulă, Burnett arătase spre ochii înlăcrimaţi ai lui Kylie.

La partea asta cu „plânsul din senin” ar fi avut Kylie de comentat dacă nu ar fi fost aşa de îngrijorată pentru mama ei.

Kylie bătu din nou în geam.

— Mamă? repetă Kylie străduindu-se să vorbească pe un ton calm.

Din punctul ei de vedere, merita şi ea să tragă o porţie zdravănă de plâns de vreo două săptămâni bune. Trauma emoţională pe care o îndura de o jumătate de oră avea să fie consemnată în topul celor mai rele jumătăţi de oră din viaţa ei. Nici măcar lupta din rezervaţie nu o afectase aşa de mult.

Kylie îşi privi braţele, aşteptându-se să vadă vânătăi şi urme de unghii în locurile de unde o apucase Selynn. Lucru destul de ciudat, nu avea niciun semn pe piele. Straniu. Oare tocmai se pricopsise şi cu un nou har de vindecare rapidă?

Mama ei deschise ochii clipind des şi Kylie se concentră din nou asupra situaţiei cu care se confrunta. Mama ei se ridică în capul oaselor şi se uită în jur, evident speriată. Primul gând al lui Kylie a fost că procedeul de ştergere a memoriei dăduse greş. Apoi mama ei întoarse capul şi dădu cu ochii de Kylie. Avea privirea confuză.

Kylie afişă un zâmbet, sperând să lase impresia că totul era perfect.

— Când ai ajuns aici, mamă?

Fruntea mamei se încreţi şi femeia ridică mâna să se uite la ceas. Apoi deschise portiera. Se întoarse şi puse piciorul pe trotuar, dar nu coborî din maşină.

— Am…, începu ea clipind des. Am dat fuga de la aeroport.

Îşi trecu mâna prin părul negru, care acum avea şi şuviţe roşcate.

— Probabil că ai adormit când ai ajuns aici, spuse Kylie, după care îşi muşcă buza, dându-şi seama că încălcase una din regulile lui Burnett.

— Mda.

Mama ei îşi apăsă tâmpla cu mâna, un semn clar al durerii de cap pe care Holiday spusese că era posibil să o aibă.

— Am stat trează toată noaptea în aeroport, sperând să prind un zbor mai devreme.

— Probabil că eşti foarte obosită, îi oferi Kylie o explicaţie.

— Da. Dumnezeule!

Se uită din nou la ceas şi se ridică de pe banchetă.

— Nici nu-mi amintesc prea bine când am sosit aici. Probabil că am parcat maşina şi am căzut lată. Asta e o lecţie bună pentru amândouă. Să nu conduci când eşti epuizat! Mă bucur aşa de mult că te văd, spuse mama ei şi o îmbrăţişă.

La naiba! Kylie iar încălca o regulă. Îi dădură lacrimile şi o strânse în braţe pe mama ei cu toată forţa. Ah, dar lacrimile ei nu aveau legătură doar cu ce se întâmplase în ultima jumătate de oră, ci cu ultimii şaisprezece ani, când îmbrăţişările mamei erau atât de rare. Plângea şi pentru că îşi aminti de îmbrăţişarea tatălui ei… vitreg, cu câteva ore mai devreme, înainte de a pleca.

Când mama ei îi dădu drumul, aceasta se uită la Kylie şi o întrebă:

— Ai păţit ceva?

— Nu. Kylie se lupta cu lacrimile. Doar că… nu mă îmbrăţişezi destul de des.

— Cred că ar trebui să lucrăm la asta, nu? întrebă mama ei şi îşi duse din nou mâna la tâmplă.

— Da, trebuie să lucrăm la asta, spuse Kylie. Dar am început cu dreptul.

Şi chiar aşa şi era. Kylie simţea asta. Mama ei îşi privi din nou ceasul de mână.

— Cred c-am dormit vreo oră.

— Probabil că aveai nevoie de un somn bun, spuse Kylie şi porni spre poartă.

— Da. Aveam de gând să sun şi să-i spun directoarei tale că o să ajung puţin mai târziu. Îmi amintesc ce mult pun ei preţ pe respectarea orelor de vizită, dar, ce să vezi, mi-a murit bateria de la mobil. E moartă de-a binelea.

— Din fericire, s-a întâmplat să trec pe aici, ţi-am văzut maşina şi i-am spus lui Holiday că ai venit. Dar ei sunt foarte stricţi cu orele de vizită. Dă, Doamne, să nu mai fiu nevoită să mai trec prin aşa ceva vreodată!

— Ceea ce mi se pare o prostie, spuse mama ei. Ca şi cum ar încerca să ascundă ceva.

— Nici vorbă de aşa ceva, spuse Kylie o minciună printre dinţi şi aproape că-i păru rău. Nu încearcă să ascundă nimic.

Cu excepţia oamenilor care beau sânge şi care se transformă în orice fel de creatură imaginabilă, cum ar fi urşi imenşi, unicorni sau lupi. Sau fete care transformă din greşeală pisoi în sconcşi. Cu alte cuvinte, lucruri care se întâmplă în mod obişnuit la Shadow Falls.

— Dar tot sunt stricţi în privinţa asta, spuse Kylie. Spun că e pentru siguranţa noastră. Şi-n plus, cum îmi spuneai şi tu. Regulile sunt reguli.

— Ştiu şi o să încerc să le respect de acum înainte.

Slavă ţie, Doamne!

— Vrei să mergem în sala de mese? întrebă Kylie.

— Sau în cabana ta, spuse mama ei.

— Bineînţeles.

Şi atunci Kylie îşi aduse aminte de Şosetă – micul ei sconcs.

— Ah, am uitat că… Della şi Miranda au invitat câteva fete la noi. E mai bine în cantină.

— Sunt de acord, spuse mama ei. Poate îmi iau şi ceva de băut ca să înghit vreo două aspirine. Îmi zvâcneşte capul de parcă sunt pe cale să fac un anevrism.

Un val rece ca gheaţa o învălui pe Kylie din nou. Pentru o clipă, crezu că fantoma se întorsese. Se uită la mama ei.

— Nu spune asta.

— Ce să nu spun? întrebă ea.

— Prostiile astea cu anevrismul.

Acesta fusese unul din lucrurile la care se gândise Kylie, deşi nimeni nu-i spusese asta, că se putea întâmpla când cineva se juca cu mintea ta, îţi ştergea memoria, şi acest lucru încă o mai speria de moarte.

Mama ei zâmbi.

— Exagerez şi eu. N-am nimic.

— Bun, spuse Kylie.

Când se uită la mama ei, îşi aminti cât de mult se temuse că nu avea s-o mai vadă niciodată. Alt val de emoţii îi invadă inima. Kylie era cât pe ce să se întindă spre mama ei şi să-i mai fure o îmbrăţişare. Dar nu o făcu. Nu pentru că era posibil ca femeia să intre la bănuieli, ci pentru că era vorba de mama ei şi probabil că-şi epuizase cota de îmbrăţişări pe toată luna.

În mod surprinzător, trecură treizeci de minute şi tot mai aveau ce să vorbească. Bineînţeles, vorbiseră vreun sfert de oră despre schimbarea de look a mamei sale care Kylie recunoscu că-i plăcea în totalitate. Firește, Kylie era încă puţin ezitantă la gândul că mama ei îşi dădea întâlniri cu alţi bărbaţi, dar decise să rezolve problema când se lovea de ea. Apoi mama ei observă „puseul de creştere” al lui Kylie.

— Spune-mi că ţi-ai pus un sutien minune de-ţi arată sânii aşa de mari.

— Mă tem că nu, spuse Kylie. Sunt în creştere.

Conversaţia aceasta aduse în discuţie şedinţa de shopping. Dar Kylie nu voia să vorbească de cumpărături şi despre nimic ce se întâmplase în timpul călătoriei recente pe care o făcuse în centrul oraşului. Aşa că îi spuse că venise tatăl ei în vizită. Vorbiră mai mult de cinci minute despre el. Kylie nu dăduse niciun detaliu despre scena jenantă pe care o făcuse. Nici măcar nu-i spusese vreodată că-şi văzuse tatăl în oraş.

Decise să nu-i spună nici că tatăl ei se despărţise de prietena lui. Nu ştia nici ea de ce, dar nu voia să-i amintească mamei sale de asta.

— Mă bucur că aţi vorbit, spuse mama ei. Indiferent ce greşeli a făcut în ultimul timp, e un tată bun.

— Da, recunoscu Kylie.

În următoarele cinci minute, Kylie îi povesti mamei sale cât de mult îi plăcea în tabără şi interesul pe care-l suscitau orele de ornare a prăjiturilor, toate menite să obţină o făgăduială din partea mamei că avea să o înscrie la şcoala cu internat din toamnă. Nu plănuise să-i ceară asta în acea zi. Să recunoaştem, fie că-şi mai amintea sau nu, mama ei avusese o zi foarte proastă.

— Serios, chiar îţi place să ornezi prăjituri? întrebă mama ei. Şi mie îmi place. Îţi aminteşti că am făcut cursul ăla când erai mai mică şi ţi-am făcut un tort cu Cenuşăreasa?

— Da, spuse Kylie. Mi-a plăcut la nebunie.

Altă minciună gogonată. Împlinea paisprezece ani şi îi venise să intre în pământ de ruşine când mama ei îi adusese un tort pentru copii mici la întrunirea cu echipa de fotbal. Dar ce mai conta o minciună nevinovată pe lângă toate celelalte din acea zi? În afară de minciuni, direcţia nouă în care se îndrepta relaţia lor era chiar bună. Aşa că se hotărî să se aventureze şi să ceară mai multe informaţii despre tatăl ei biologic.

Luând cutia de suc şi învârtind-o în mână, Kylie întrebă:

— Mamă, poţi să-mi spui mai multe despre Daniel? Mama ei făcu ochii mari.

— Sigur. De ce nu? Dar cred că ţi-am spus cam tot ultima dată când m-ai întrebat.

— Nu mi-ai spus mai nimic. Ca de exemplu… de unde erau părinţii lui?

Ea zâmbi.

— Îmi amintesc că mi-a spus că erau de fel din Irlanda.

— Sunt irlandezi? întrebă Kylie, fără să fie sigură că informaţia avea să-i fie de vreun folos sau nu. Când au venit în America?

— Nu ştiu.

— Daniel s-a născut în SUA?

— Cred că da. Nu avea accent.

— Dar nu ştii sigur, nu?

Speranţa ei începea să se spulbere. Dacă era adoptat în Irlanda, asta nu făcea oare să-i fie aproape imposibil să dea de părinţii lui?

— Cred că mi-ar fi spus dacă s-ar fi născut în altă parte. Kylie încuviinţă.

— Ai spus că părinţii lui locuiau în Dallas, nu?

— În apropiere de Dallas. Undeva pe acolo.

— Unde? Lui Kylie nu-i venea să creadă că îşi petrecuse ultimele două săptămâni telefonând la o grămadă de familii din Dallas ca să afle acum că aceştia nici măcar nu locuiau acolo.

— Nu-mi amintesc. Mama ei o cercetă cu atenţie. Nu ai de gând să-i cauţi, nu?

OK, era momentul să ia o hotărâre. Kylie îi spusese detectivului particular că, în cele din urmă, îi va spune mamei sale despre căutarea ei. Poate că acum era momentul.

— Te-ai supăra dacă aş face-o? întrebă Kylie, nevrând să o streseze şi mai mult după ziua cumplită pe care o avusese.

Mama ei se încruntă.

— Eu… Doar că eu… Nici măcar nu ştim dacă mai trăiesc.

— E posibil să fie încă în viaţă, spuse Kylie şi nu a putut să-i spună mamei sale că motivul real pentru care voia să dea de ei era ca aceştia să o îndrume spre părinţii biologici ai lui Daniel.

Era posibil ca în curând mama ei să afle şi acest lucru, dar fiecare problemă la rândul ei. Şi-n plus, habar nu avea cum să-i explice că ştia că Daniel fusese adoptat. Asta fără să fie nevoită să-i spună despre fantome, ori asta era o conversaţie pe care chiar nu voia să o aibă cu mama ei.

— Serios, te-ar deranja dacă aş încerca să dau de ei?

Mama ei oftă lung.

— Nu mă deranjează, Kylie. Cred că-mi fac doar griji că se vor supăra foarte tare pe mine dacă ai face asta. De câte ori nu m-am simţit vinovată că nu le-am spus de existenţa ta!

Ceva din vocea mamei sale îi atrase atenţia.

Îşi dădu seama brusc că, dacă mama ei se simţea vinovată că nu le spusese despre ea, trebuia să ştie unde locuiau.

— Ştii unde sunt, mamă? Ştii cum aş putea să dau de ei?

Capitolul 24

Mama ei lăsă privirea în jos.

— Eu…

— Te rog, mamă, spuse Kylie. Te rog. Dacă ştii ceva, spune-mi.

Mama ei îşi făcea de lucru cu doza de suc, ca şi cum ar fi fost fascinată de apa rezultată în urma condensării care se scurgea pe cutia de aluminiu.

— Nu m-a lăsat inima să-i arunc necrologul, spuse ea în cele din urmă. L-am pus în spatele ramei cu poza ta de când erai mică, de pe perete. Acolo scria numele lor şi oraşul unde locuiau.

Speranţa se aprinse din nou în pieptul lui Kylie.

— Când ajungi acasă, poţi să îl scanezi şi să mi-l trimiţi prin e-mail? Te rog.

Mama ei dădu din cap.

— Dacă mai trăiesc încă, or să mă urască.

— Nu cred, mamă. Probabil că or să fie încântaţi să mă cunoască acum.

Mama ei o mângâie pe obraz.

— Îmi pare rău, puiule. Am făcut ce am crezut că era mai bine atunci, dar acum… se pare că nu am luat cele mai bune decizii.

— Ai făcut bine, spuse Kylie.

Şi fără să se gândească, o îmbrăţişă din nou pe mama ei care nu se omora după astfel de manifestări ale afecţiunii.

O oră mai târziu, Kylie se uita după maşina mamei sale care se depărta tot mai mult, până când nu se mai văzu decât un punctuleţ albastru care în cele din urmă dispăru din raza ei vizuală. Burnett şi Holiday o aşteptau la porţile de la intrare când se întoarse.

— Cred că mama o să se simtă bine, le spuse ea, presupunând că din cauza asta erau acolo.

Apoi îşi dădu seama că probabil Burnett le ascultase toată conversaţia. Atunci avu senzaţia că cei doi nu erau acolo doar ca să se intereseze de mama ei.

— Am intrat în bucluc că m-am bătut cu Selynn? întrebă ea.

Se gândise la asta şi în timpul conversaţiei cu mama ei. Îi plăcea sau nu, Selynn făcea parte din DCF.

Holiday clătină din cap.

— Nu. Selynn a meritat-o. Nu a ştiut să manageriez situaţia. Deloc.

Holiday se uită la Burnett ca şi cum i s-ar fi adresat şi lui în aceeaşi măsură ca lui Kylie.

— Dacă suflă cineva vreun cuvânt despre ce s-a întâmplat la lac, eu o să fiu prima care o să-l iau la trei-păzeşte.

Când Kylie voia s-o întrebe pe Holiday ce voia să spună că o să-l ia la trei-păzeşte, Burnett ridică din umeri.

— Nu cred c-o să spună nimeni nimic, zise el, şi ochii îi râdeau. N-am înţeles niciodată expresia asta. De unde or fi scos-o?

— Habar n-am.

Holiday o privi din nou pe Kylie. Burnett îi urmări privirea şi acum se uitau amândoi ciudat la ea. Kylie începu din nou să se întrebe ce naiba se întâmpla.

— Dacă nu e vorba de Selynn, atunci ce e? întrebă Kylie.

Burnett îşi îndesă mâinile în buzunarele blugilor.

— Cred că am vrut pur şi simplu să ne asigurăm că eşti bine.

Kylie dădu să-i răspundă, dar văzu că amândoi o fixau din nou cu privirea.

— Dacă asta e tot, de ce vă zgâiţi la mine de parcă urmează să-mi crească o coadă la spate?

— Crezi că e posibil să-ţi crească o coadă? întrebă Burnett şi în vocea lui se simţea îngrijorarea.

Oh, la naiba, Burnett vorbea serios! Kylie îşi trecu mâna peste fund să se asigure că nu-i apăruse nimic dintr-odată acolo. Când văzu că nu era nimic, se încruntă la ei.

— Ce-mi ascundeţi?

— Ai dat dovadă de noi talente astăzi, spuse Burnett.

— Vă referiţi la faptul că alerg foarte repede? întrebă Kylie.

— Şi la faptul că te-ai luptat cu Selynn, spuse Holiday. Unui vârcolac în perioada asta, când mai e aşa de puţin până la luna plină, e… greu să-i ţii piept.

— Deci acum crezi iar că sunt vârcolac.

Holiday îi aruncă o privire lui Burnett şi amândoi se uitară din nou la Kylie.

— Încă nu suntem siguri.

Holiday începu din nou să o privească foarte atent pe Kylie.

— Ce e? întrebă ea.

— Tiparul tău mental, spuse Holiday, pe un ton de confesiune.

— Ce e cu el? Kylie îşi duse mâna la frunte. M-am deschis? Poţi să-ţi dai seama ce sunt?

— Nu, zise Holiday. Doar că… tiparul tău nu e stabil.

— Nu e stabil? Vrei să spui că se schimbă?

Burnett şi Holiday încuviinţară amândoi.

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Kylie.

Expresia de pe chipul lui Holiday se schimbă de la curiozitate la compasiune într-o clipită.

— E doar o…

— O presupunere, ştiu. Spune-mi odată.

Kylie îi făcu semn directoarei de tabără să se grăbească.

— Singurul tipar psihic care e labil şi se modifică e cel de metamorf, spuse Holiday

— Deci acum crezi că sunt metamorf?

Kylie încercă să înţeleagă ce presupunea asta. Să se transforme în lei imenşi şi…

— Dar tiparul nu se schimbă ca la un metamorf, o corectă Burnett. La ei se schimbă doar când iau altă formă.

Kylie se uită la sânii ei şi mai jos, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu s-a transformat în altceva şi că sânii nu-i mai crescuseră. Apoi îşi mai trecu o dată mâna peste fund, rugându-se din nou să nu-i fi crescut vreo coadă la spate.

— Eu nu mă transform.

— Ştim, spuse Burnett.

Apoi, ca şi cum ar fi intuit că lui Kylie îi ajungea pe ziua de azi, Holiday veni lângă ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Hai să facem o plimbare până la cascadă, ce zici?

Kylie încuviinţă. Se gândise să se întoarcă la cabană şi să tragă o porţie zdravănă de plâns, dar o plimbare până la cascadă suna şi mai bine.

— Vin şi eu cu voi, spus Burnett.

— Cred că o să mergem singure, îi răspunse Holiday.

— Nu cred că ar trebui să mergeţi în pădure singure, îi replică el. Încă nu ştim de ce nu a funcţionat alarma de la poartă.

— Nu cred că suntem chiar aşa de vulnerabile.

Holiday dădu din cap în semn de aprobare spre Kylie.

— M-aş simţi mai bine dacă aş merge cu voi. Burnett se încruntă. Nici n-o să mă simţiţi. O să stau la distanţă de voi.

Holiday îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum ar fi vrut să zică „N-ai decât!”, apoi o ghidă pe Kylie să se întoarcă şi o porniră spre cărarea care ducea la cascadă.

— O distanţă de vreo optzeci de kilometri s-ar putea să mă mulţumească.

— Când n-o să mai uiţi că pot să te aud? întrebă Burnett care se afla cam la patru-cinci metri mai în spate.

— Când crezi c-am uitat aşa ceva? îi replică ea cu voce gravă.

* * *

Luni dimineaţă, Kylie se trezi în aerul glacial care însoţea vizita fantomei. Deschise ochii, dar văzu că spiritul nu se materializase încă.

— Ştii că simplul fapt că vii aici şi că mă trezeşti nu o să mă ajute, nu? Trebuie să-mi dai ceva concret, să găseşti o cale să-mi arăţi pe cine trebuie să ajut.

Nu-i răspunse nimeni şi Kylie îşi trase pătura peste bărbie şi urmări cu privirea aburii care-i ieşeau din gură. Vizita la cascadă cu Holiday fusese plăcută dar, în acelaşi timp, incredibil de demoralizatoare. Nici măcar nu-şi vorbiseră; stătuseră una lângă alta, privind la perdeaua de apă care cădea în cascadă în faţa lor. Aceeaşi ambianţă pe care Kylie o descoperise data trecută persista şi acum, parcă mai puternică. Asta era partea extraordinară.

Cât despre partea extraordinar de demoralizatoare, ce putea să spună? Mesajul pe care-l deduse nu mai era acelaşi, că totul avea să fie bine. Nu. Era ceva mai degrabă: concentrează-te şi nu-ţi pierde încrederea.

Şi dacă ar fi crezut că putea să se certe cu prezenţa de la cascadă, Kylie s-ar fi uitat la tavanul se rocă şi ar fi mârâit „Serios? Doar atât ai de gând să-mi spui?" Cinstit, cum era ea să se concentreze când nu ştia la ce? Era cam greu să te concentrezi la fantome când acestea nu voiau nici măcar să apară, nu?

Temperatura din cameră mai scăzu cu câteva grade.

— Da, despre tine vorbesc, îi spuse Kylie cu voce tare spiritului.

Şi să nu-şi piardă încrederea era aproape la fel de imposibil. Să-şi păstreze încrederea însemna să creadă că nimic rău nu urma să se întâmple. Dar cele două fete ucise de un vampir din gaşca proscrişilor nu era ceva rău? Şi cine ar considera un lucru bun să i se şteargă memoria mamei sale? La asta se adăuga şi tiparul ei mental în schimbare care îi făcea pe toţi să se holbeze la ea ca la o ciudăţenie – şi să nu uităm dorinţa ei incontrolabilă de a da buzna în visele oamenilor – era de înţeles că încrederea ei avea nevoie de nişte steroizi ca să crească din nou.

Kylie răsuflă lung plină de frustrare când aerul rece care însoţea spiritul începu să se risipească. Grozav! Altă zi în care eşti trezit brusc din somn în zori de zi fără să ţi se arate nimic. Kylie se rostogoli într-o parte şi dădu câţiva pumni în pernă. Simţea cum dispoziţia i se strica la fiecare secundă.

Oh, şi nu era indispoziţia firească dintr-o zi de luni. Era mai mult de atât. În seara aceea era lună plină. Cine ştia ce urma să se întâmple? Dar faptul că se trezise într-o stare aşa de proastă întărea şi mai mult supoziţia că era posibil să fie vârcolac.

Nu că transformarea într-un lup ar fi fost singurul lucru care o indispunea. După ce se hotărâse în sfârşit să accepte să iasă cu Derek, nu mai avusese ocazia să fie între patru ochi cu el şi să-i dea răspunsul. Mai era şi un anume vârcolac care urma să se întoarcă în tabără în ziua aceea sau a doua zi. Sau mai bine zis doi vârcolaci. Kylie nu putea să spună că aştepta cu nerăbdare să facă din nou cunoştinţă cu Fredericka. Şi să dea ochii din nou cu Lucas după povestea cu visul? Oh, da, avea să fie o distracţie pe cinste. Vezi să nu!

Kylie gemu, dădu un pumn în pernă şi-şi trase pătura peste cap.

***

La cinci minute de când se dăduse jos din pat şi la două minute după ce-şi verifică e-mailul şi văzu că mama ei încă nu-i trimisese necrologul lui Daniel, Kylie reuşi să le scoată din sărite şi pe Della şi pe Miranda. Asta după ce ambele fete reuşiră să o enerveze pe ea. Aşa că luă hotărârea să-şi ia o zi de pauză. Să nu se mai întâlnească cu oamenii. Şi nici cu diversele specii de fiinţe supranaturale.

Astăzi, era doar ea şi sconcsul ei.

Înşfăcând o doză de suc din frigider, Kylie îl luă pe Şosetă în braţe, le spuse colegelor de cabană să-i comunice lui Holiday că-şi lua liber şi se întoarse în dormitor unde trânti uşa pentru că aşa avea chef.

La ora nouă, Holiday bătu uşor la uşa ei.

— Vreau doar să văd dacă eşti bine.

— Vreau să fiu singură, atâta tot, spuse Kylie auzind uşa deschizându-se, dar nu se mişcă din poziţia în care se trântise în pat cu o oră în urmă, şi anume cu faţa în jos.

— Eşti prost dispusă?

Întrebarea lui Holiday avea o grămadă de înţelesuri la care Kylie nu voia să se gândească.

— Da, am o stare foarte proastă, răspunse Kylie şi se rostogoli într-o parte.

— Bine, am înţeles. Holiday îşi muşcă buza. Să nu uiţi că sunt aici dacă ai nevoie de mine.

— Ştiu, spuse Kylie.

La ora zece, cineva bătu din nou la uşă. De data asta, la uşa de la intrare.

— Pleacă, strigă ea.

Un minut mai târziu, Derek intră în dormitorul ei fără să fie invitat. Lucrul ăsta o scoase şi mai mult

din sărite. Apoi, îşi aminti altceva care o enervase la culme şi despre care nu apucase încă să vorbească cu el.

— De ce nu mi-ai spus despre chestia cu ştersul memoriei? îl luă ea la rost.

Derek se aşeză pe pat.

— Burnett mi-a dat de înţeles că nu ar trebui să spun oricui.

— Şi eu sunt oricine? întrebă ea şi se ridică în capul oaselor, cu genunchii la piept.

Fie că de vină era tonul ei, întrebarea pe care o pusese sau că dispoziţia ei era contagioasă, Kylie nu ştia exact, dar recunoştea sentimentul şi la alţii. Şi Derek era enervat la culme.

— Poate dacă ai fi fost mai accesibilă pentru mine, în loc să-ţi faci griji că cineva e posibil să-şi dea seama că-ţi place de mine, am fi putut petrece mai mult timp vorbind.

— Cred că mi-am cerut deja scuze pentru asta. Nu că ar însemna că m-ai şi iertat, spuse ea cu o urmă de sarcasm.

Derek clătină din cap.

— OK, bine, poate că nu am dreptul să mă supăr pentru asta.

Accentul pe care-l puse pe ultimul cuvânt o făcu pe Kylie să-i pună următoarea întrebare.

— Dar eşti supărat pentru altceva, nu?

Derek se încruntă.

— N-ar trebui să fiu.

Îşi trecu o mână prin păr şi se uită la ea. Durerea profundă pe care Kylie o citi în ochii lui îi alungă proasta dispoziţie. Începu să-şi facă griji pentru el.

— Pentru ce n-ar trebui să fii supărat?

Derek se ridică de pe pat şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat.

— Tu nu m-ai minţit niciodată. Nu chiar. Şi mi-am dat seama că încă mai simţi ceva pentru el. Te simţeai vinovată şi ştiam că probabil te gândeai la el. Ştiam pentru că simţeam asta. Totuşi, ca un idiot, am continuat să mă ţin de capul tău, chiar când ai refuzat să ieşi cu mine.

Kylie clătină din cap.

— Nu are logică ce spui tu.

Derek se opri din mers şi oftă lung. Apoi ochii lui frumoşi, calzi, în care încă se citea durerea, îi întâlniră pe ai ei.

— Nu pot să mă supăr decât pe mine.

— Pentru ce? întrebă ea din nou, simţind că indispoziţia încerca să-şi facă din nou loc înăuntrul ei.

— Dar nu pot să trec peste faptul că nu mi-ai spus.

— Ce nu ţi-am spus?

Kylie se simţea confuză şi totuşi… îşi dădea seama. Intuia că vorbea despre Lucas. Nu că asta ar fi contat, pentru că povestea ei cu Lucas era de domeniul trecutului Kylie se hotărâse. Da, visele existau. Şi simţi din nou cum i se strecoară în suflet sentimentul de vinovăţie.

Derek flutură o mână în aer.

— Vezi, aşa te simţi în mare parte din timpul pe care-l petrec cu tine. Vinovată. Clătină din cap. Spune-mi că nu e adevărat. Spune-mi că nu ai primit scrisori de la el tot timpul ăsta.

Întrebarea lui îi răsună în minte.

— Eu… eu nu i-am răspuns niciodată.

Kylie voia să-l asigure pe Derek că nu greşise cu nimic. Dar adevărul o lovi şi pe ea şi muşcă din ea ca un dulău rău care ţine cu dinţii de un os care crede că-i al lui. Dacă Derek ar fi primit scrisori de la o tipă cu care se sărutase, şi Kylie ar fi fost geloasă. Nu i-ar fi convenit. Şi cu siguranţă nici atât dacă Derek ar mai fi avut şi vise deocheate cu ea.

— Derek, spuse ea pe un ton blând, jur pe ce am mai sfânt că nu am vrut să…

— Să mă răneşti, îi termină el fraza. Te cred. Ştiu că nu ai făcut-o ca să mă răneşti. Nu eşti nici crudă şi nici rea. Nu ai nici măcar o urmă de răutate în tine. Doar că eşti confuză.

Kylie se ridică în picioare, se duse la el şi încercă să-i ia mâna într-a ei, dar el se feri. Gestul lui o

răni. Îi întâlni privirea şi încercă să găsească o modalitate de a-i explica.

— Ai dreptate. Sunt confuză în multe privinţe. Dar nu şi în privinţa sentimentelor mele pentru tine. Ţin la tine. Mult. Când sunt cu tine, mă simt în siguranţă şi când mă săruţi, mă simt în al nouălea cer. Totul pare aşa de frumos şi… şi nici măcar nu-mi mai pasă dacă faci vreo magie. Vreau doar să am senzaţia aia, ai înţeles? Vreau să fiu cu tine.

— Dacă ţi-ai fi dorit cu adevărat asta, ai fi spus ceva mai devreme.

— Am vrut, dar eram… pur şi simplu confuză. Aşa cum ai spus şi tu.

— Din cauza lui Lucas?

— Nu.

Îi oferi şi lui răspunsul pe care şi-l dăduse şi ei.

— Pentru că încă încerc să-mi dau seama ce sunt.

— Dar ţi-am spus că nu e important ce eşti.

— Pentru mine, este, spuse ea.

Dar în sinea ei, undeva mai adânc decât voia să privească, ştia că ceea ce spunea el era adevărat. Faptul că nu ştia ce e reprezenta doar un motiv pentru care Kylie nu fusese de acord să iasă cu el mai înainte. Celălalt motiv era Lucas.

Dar asta nu schimba ce simţea pentru Derek, insistă ea în sinea ei. Era exact ca în cazul mătuşii lui Holiday, Stella. Chiar dacă simţea o atracţie faţă de Lucas, nu avea să facă nimic în sensul ăsta. Încercă din nou să-i ia mâna într-a lui, dar el nu o lăsă.

— Va trebui să te decizi, Kylie, pentru că nu mai suport să trăiesc în purgatoriu. Îmi ajunge povestea cu tatăl meu şi simt deja că nu mai fac faţă.

— Am luat deja hotărârea, spuse ea. Pe tine te aleg. Aveam de gând să-ţi spun ieri, dar… s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Derek se apropie de ea şi inima ei răsuflă uşurată. Kylie se aplecă pregătindu-se pentru un sărut. Îşi dorea atât de mult să o sărute; voia să-i arate cât de mult ţinea la el.

El o mângâie pe obraz.

— Până nu eşti sigură ce simţi pentru el, nu poţi să te încrezi în ce simţi pentru mine.

— Nu e adevărat.

Kylie încercă să-l sărute, dar el îi puse degetul pe buze oprind-o.

— Nu. Gata. Până nu te hotărăşti, suntem doar simpli prieteni.

În vocea lui răsuna durere şi suferinţă, care o străpunseră direct în inimă.

Ea nu voia să fie doar prietena lui. Voia mai mult.

— Te rog, nu face asta, Derek. N-am vrut niciodată să…

Derek îi puse din nou degetul pe buze.

— Ştiu că n-ai vrut să mă răneşti, Kylie. Dar mă doare. Simt… tot. Asta face să fie atât de greu. Făcu un pas înapoi. Ar fi mai bine să plec.

Durerea o copleşi. Îi dădură lacrimile. Avea să-l piardă. Ştia la fel de bine cum ştia cum o cheamă.

Derek ajunse în dreptul uşii şi se întoarse.

— În calitate de prieten, îţi spun asta. Fredericka s-a întors. Vrea să-ţi facă rău. Şi nu cred că o să se oprească după ce mi-a spus mie de scrisori. Ai grijă! Mai ales după seara asta. Vârcolacii sunt foarte agresivi înainte de transformare.

Kylie simţi cum clocotea mânia în ea şi-şi şterse lacrimile care-i alunecau pe obraz. Până să nu spună el, Kylie nu se gândise de unde ştia el de scrisorile pe care i le trimisese Lucas. Şi acum, că ştia, nu-i plăcea deloc. Fredericka îi spusese deci despre scrisori.

Şi, procedând astfel, nu o rănise doar pe Kylie, ci şi pe Derek. Kylie încleştă pumnul.

— Nu-ţi face griji, spuse ea. Nu mai sunt la fel de neajutorată ca înainte.

— Neajutorată, nu, zise el. Dar tipa te întrece fluierând la răutate. N-ai vrea să ai de-a face cu ea.

O oră mai târziu, cu inima încă frântă, Kylie îşi verifică e-mailul şi descoperi că mama ei îi trimisese

în sfârşit necrologul scanat al lui Daniel. Poate că emoţiile ei erau deja pe punctul de a răbufni din cauza zilei de rahat pe care o avusese, dar când citi despre moartea tatălui ei, Kylie puse capul pe birou si plânse. Plânse pentru Derek şi pentru Daniel.

Îşi aminti visul-viziune pe care îl avusese cu moartea lui. Daniel era pe punctul de a părăsi un sat distrus de război şi se întorsese să salveze o femeie din mâna insurgenţilor. Nu doar că-şi dăduse viaţa pentru ţara lui, ci şi-o dăduse să salveze o străină.

— Te iubesc, Daniel.

Kylie îşi dorea ca tatăl ei să i se arate din nou.

Citi numele părinţilor lui şi că aceştia locuiau într-o localitate care se numea Gladlock din Texas. O căutare pe Internet îi arătă că era un orăşel cam la o sută douăzeci de kilometri de Dallas. Cu inima încă rănită, Kylie căută numărul de telefon al lui Kent B. Brighten. Calculatorul nu terminase căutarea, când uşa cabanei se deschise larg.

Kylie ridică privirea, aşteptându-se să o vadă pe Miranda sau Della. Dar nici gând! Fredericka se gândise să-i facă o vizită. Şi nu respectase eticheta care cerea să baţi la uşă înainte să intri.

Capitolul 25

— Măi să fie, pe cine vedem noi? E chiar fata care vorbeşte cu fantomele!

Tonul sarcastic al Frederickăi o lovi pe Kylie în plin.

Te întrece fluierând la răutate. N-ai vrea să ai de-a face cu ea. Cuvintele lui Derek îi răsunau în minte.

Bun, deci Derek avea dreptate. Kylie nu voia să aibă de-a face cu Fredericka, dar nu era sigură că avea de ales acum, având în vedere că femeia-vârcolac stătea la mai puţin de doi metri de ea. Kylie nu avea cale de scăpare. Era prea târziu să alerge şi să se ascundă sub pat.

Kylie se ridică în picioare privind direct în ochii negri ai fetei şi sperând că lupoaica nu îi ghicea nesiguranţa. Cu o zi în urmă, cu Selynn, Kylie nu simţise frică. Deloc chiar. Acţionase din instinct ca să-şi apere mama. Acum singura care avea nevoie de protecţie era ea însăşi; instinctul de bătăuşă îşi luase o minivacanţă.

— Vai de mine, nu te-am auzit bătând la uşă.

Kylie încercă să imite tonul tăios şi postura defensivă a Frederickăi, sperând să scape basma curată.

Scânteierea unui zâmbet apăru pe buzele Frederickăi, ca şi cum ar fi vrut să spună că încercarea lui Kylie de a brava dăduse greş.

— M-am gândit că e cel mai bine să avem odată discuţia asta.

Fredericka aruncă o privire în jur ca şi cum ar fi fost interesată de mobilier. Nu că ar fi avut la ce să se uite sau că acesta ar fi fost diferit faţă de cel din alte cabane. Canapeaua maro cu tapiserie groasă făcea pereche cu un fotoliu auriu, cu tapiserie la fel de groasă, care se asorta cât de cât cu aceasta. Mama lui Kylie îi adusese câteva pernuţe decorative care mai adăugau pete de culoare camerei. Măsuţele de la capătul canapelei aveau nişte veioze care erau mai degrabă practice decât decorative, cu nişte abajururi albe şi simple. Miranda adăugase câteva cristale prin cameră.

În spatele Frederickăi, Kylie îl văzu pe Şosetă încremenind panicat la vederea cuiva străin în cabana lor. Sconcsul din el reuşi să-şi revină destul cât să se ascundă sub o pernă de pe canapeaua roşie cu auriu. Kylie nu-l învinovăţea.

— Ce discuţie? întrebă ea. Cea în care îţi explic că nu e politicos să intri în casa cuiva fără să baţi la uşă?

Comentariul ei ironic ar fi putut să o întărâte pe Fredericka, dar Kylie simţi că acesta era un test şi i se părea mai periculos să arate că-i era teamă decât să o provoace pe lupoaică.

Fredericka slobozi un mârâit gros şi ochii i se aprinseră. Când musafira ei neinvitată îi mătura

camera cu privirea, Kylie de-abia se abţinu să nu se ascundă sub pernă lângă Şosetă. Fredericka mişcă din sprâncene. Kylie, mai mândră ca oricând de noul ei talent, îi răspunse cu acelaşi gest. Tiparul lupoaicei semăna în mare parte cu al celorlalţi vârcolaci pe care îi observase la râu cu o zi în urmă, dar mărimile înnegrite păreau de rău augur. Oare asta însemna ceva? Kylie chiar avea nevoie să se înscrie la Cursul de introducere în arta citirii tiparului psihic.

— Am auzit că e posibil să fii de-a mea, rosti Fredericka mijind ochii.

Gândul de a împărtăşi aceeaşi descendenţă cu o bătăuşă îi făcu greaţă lui Kylie. Se uită din nou la perna care tremura pe canapea. Îşi aminti ce spusese Holiday că nu credea că ea era vârcolac, pentru că felinele aveau aversiune faţă de aceştia. Kylie spera că Holiday avea dreptate în această privinţă. Chiar şi să bea sânge tot restul vieţii ei i se părea o opţiune mai bună decât să fie vârcolac.

Kylie îşi păstră poziţia defensivă.

— Eu n-aş pleca urechea la tot ce aud.

— Şi dacă aş fi în locul tău, n-aş uita că dacă te transformi, sunt şanse mari să ne întâlnim. Şi când e lună plină, emoţiile scapă în general de sub control şi numărul victimelor e mare.

— În cazul ăsta sunt sigură că o să-ţi păzeşti spatele, spuse Kylie, mergând acum chiar la cacealma.

Fredericka ridică din sprâncene.

— Mai ales atunci când o femelă simte că alta îi face avansuri partenerului ei.

— Să înţeleg că încă mai ai probleme să-ţi păstrezi bărbatul?

Kylie îşi înăbuşi frica.

Ochii Frederickăi deveniră şi mai aurii.

— A ce miroase?

Fredericka adulmecă. Kylie nu îndrăzni să se uite spre perna unde se ascundea Şosetă.

— N-am de unde să ştiu, dar, dacă te deranjează, uşa e chiar în spatele tău.

— Miroase a… nu ştiu, a leu poate? întrebă Fredericka şi sprânceana stângă i se arcui.

Kylie nu clipi.

— Ştiam că tu ai făcut-o.

— Ce anume?

Zâmbetul Frederickăi se transformă în ceva ce semăna mai degrabă a rânjet de satisfacţie. Apoi se dădu câţiva paşi înapoi şi se trânti pe canapea, cu mult zgomot, ca şi cum ar fi plănuit să mai stea un timp pe acolo.

Sunetul canapelei din care ieşi aerul a fost urmat rapid de un altul, între mieunat şi şuierat. Perna căzu şi o coadă dungată în alb şi negru se ridică brusc. Fredericka se întoarse chiar la ţanc să primească jetul direct în faţă.

Deşi era cam la şase metri distanţă, duhoarea o făcu pe Kylie să-şi ducă mâna la nas, fără să se abţină însă să zâmbească.

Lupoaica ţipă şi se năpusti asupra animalului. Deşi Şosetă avea acum apucături de sconcs, era evident că nu-şi uitase originile de felină. Plonjă de pe canapea ca o pisică speriată. În săritură, lovi veioza de pe măsuţă care căzu cu zgomot.

Ştergându-se la ochi cu palmele şi urlând, Fredericka sări şi ea de pe canapea după Şosetă. Acesta, care se cocoţase pe fotoliul capitonat, reacţionă în consecinţă şi plonjă în aer, lovindu-se de pereţi în timp ce fugea ca să scape cu viaţă.

Gândul la ce i-ar face lupoaica pisicii ei o făcu pe Kylie se ia după ea. Scaunele de lemn au fost trântite la pământ, cuptorul cu microunde zbură prin cameră, biroul era cât pe ce să se răstoarne şi câteva vase lăsate pe tejghea în bucătărie se făcură ţăndări lângă scaune. Era o adevărată învălmăşeală. O pisică ce fusese transformată în sconcs, o femelă-vârcolac şi o fiinţă supranaturală încă neidentificată se fugăreau prin sufragerie şi bucătărie, fiecare cu planul său.

Şosetă alerga ca să scape cu viaţă.

Fredericka să-l omoare.

Kylie să-l protejeze.

Din păcate, Şosetă nu-i ţinu piept lupoaicei înfuriate şi, în câteva secunde, Fredericka îl încolţi lângă frigider. Un răget puternic răsună în cabană. Un val de adrenalină o străbătu pe Kylie când Fredericka se năpusti asupra sărmanului animal.

Chiar înainte ca Fredericka să pună labele pe Şosetă, Kylie o apucă de antebraţe. Ridicând-o în aer, Kylie o târî spre uşa de la intrare pe fata care se zbătea şi o azvârli afară.

Aceasta aterizâ cam la doi metri şi jumătate de verandă cu o bufnitură puternică. Ochii ei, care acum erau de un auriu aprins, se uitau cu groază la Kylie. Lupoaica se ridică în patru labe, cu genunchii îndoiţi, agitându-se nervoasă, ca şi cum şi-ar fi făcut vânt să sară din nou.

Kylie nu se clinti. Inspiră şi expiră. Era gata pentru o nouă rundă.

— Căţea ce eşti! mârâi Fredericka şi îşi azvârli capul pe spate.

— Mi-ai rănit pisica şi abia acum o să vezi ce jigodie pot să fiu!

Vocea lui Kylie suna ca a unui animal, la fel ca a Frederickăi. Apoi, speriată deodată, nu de Fredericka, ci de gândul de ce ar fi în stare dacă fata s-ar năpusti din nou asupra ei, Kylie se dădu înapoi şi trânti uşa de la intrare.

Întreaga cabană se cutremură din cauza impactului. Şi chiar în acel moment o prezenţă glacială învălui încăperea. Kylie avea musafiri. Grozav! Cabana mirosea a sconcs, afară era o lupoaică întărâtată şi tocmai acum îşi găsise şi spiritul să-i facă o vizită.

Cinci minute mai târziu, Kylie stătea cu spatele la frigider respirând pe gură ca să nu icnească din cauza mirosului înţepător şi încercând să se calmeze, pe ea şi pe amărâtul de pisoi-sconcs care era foarte speriat.

Şosetă, la câteva secunde după ce Kylie intrase în cabană, se căţărase pe piciorul ei, se culcuşise în braţele ei şi îşi îngropase năsucul ascuţit la subsuoara fetei. Kylie se întrebă dacă nu făcuse acest gest atât din dorinţa de a se ascunde, cât şi de a scăpa de propriul miros.

Fantoma se plimba prin sufrageria micuţă ca şi cum încerca să gândească. Kylie o văzu mergând în cerc înainte de a observa cu ce era îmbrăcată.

— De ce eşti îmbrăcată cu o pijama de spital? întrebă Kylie, dar spiritul nu-i răspunse.

Şi când imaginea fantomei se estompă, Kylie se simţi uşurată. Închise ochii şi încercă să-şi amintească starea de calm pe care o simţise la cascadă în legătură cu toată povestea asta cu „Cineva drag ţie o să moară”.

Apoi uşa de la intrare se deschise larg. Gândindu-se că era posibil să fie din nou Fredericka, Kylie se încordă, dar se relaxă când le văzu pe Holiday şi Miranda.

— Eşti bine? întrebă Holiday.

Kylie încuviinţă şi Şosetă, auzind mai multă mişcare, se cuibări mai bine la subsuoara lui Kylie. Miranda şi Holiday îşi puseră mâna la nas şi se uitară mirate în jur, la cabana vandalizată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Holiday.

Fredericka, asta s-a întâmplat, era cât pe ce să-i răspundă Kylie, dar îşi înghiţi cuvintele. Nu fusese niciodată o pârâcioasă şi nu voia să înceapă acum.

— Şosetă s-a speriat.

Nu era chiar o minciună în totalitate.

Holiday, ţinându-se încă de nas, miji ochii la Kylie.

— Ştiu că Fredericka a fost aici.

Vocea i se auzi înăbuşită căci palma îi acoperea şi gura.

— Ţi-a spus ea? întrebă Kylie.

— Nu era nevoie, interveni şi Miranda. I-am simţit mirosul când a trecut pe lângă birou.

— Ce s-a întâmplat? repetă Holiday întrebarea cu mâna la gură.

Miranda mai făcu un pas spre ea.

— Era nervoasă la culme, interveni din nou Miranda, amuzată. Scuipa pur şi simplu. Cumva Şosetă a nimerit-o în faţă? zise vrăjitoarea râzând şi strâmbă iar din nas din cauza duhorii, dând din mâini ca şi

cum ar fi făcut o mică magie.

Când Kylie respiră din nou, nu mai simţi duhoarea.

— Mersi, îi spuse ea Mirandei, surprinsă că aceasta reuşise să înlăture mirosul neplăcut fără să mai facă nicio gafă.

— Cu plăcere, spuse Miranda cu mândrie. E o nimic toată să înlături mirosul neplăcut. Am învăţat asta de când eram de oliţă.

Holiday lăsă mâna jos.

— Miranda, poţi să mă laşi un minut singură cu Kylie?

Miranda îşi dădu ochii peste cap.

— De ce toată lumea mă goneşte?

O şterse în dormitorul ei, dar îi aruncă lui Kylie un zâmbet înainte de a închide uşa.

Privirea lui Holiday o întâlni pe a lui Kylie.

— Ia spune-mi, ce s-a întâmplat?

Fredericka a trecut pe aici să-mi aducă aminte că a încercat să mă omoare aducând un leu în camera mea şi că s-ar putea să nu se mulţumească cu o singură încercare.

Când văzu că fata nu-i dă niciun răspuns, Holiday o privi suspicioasă.

— Sarcina pe care o am eu aici e să le arăt tuturor că ne putem înţelege fără incidente. Holiday oftă. Am fost de acord ca Fredericka să se întoarcă pentru că… ştiu că nu are unde să se ducă în altă parte. Mă tem să nu fie atrasă în vreo bandă periculoasă, dar, dacă începe să facă probleme, o să-i arăt uşa.

Kylie ştia că Holiday vorbea serios şi aprecia loialitatea ei nemărginită. Deşi tentaţia de a spune adevărul clocotea în ea, propriul simţ al loialităţii o făcu să-şi ţină gura. Ştia cât era de important pentru Holiday să salveze fiecare elev din tabără de partea întunecată a lumii supranaturale. Chiar şi pe Fredericka.

Kylie nu era sigură că lupoaica merita să fie salvată sau dacă putea fi salvată. Dar nu voia ca ea să fie cea care să ia această hotărâre. Şi-n afară de asta, nu voia ca Holiday să fie nevoită să-i rezolve problemele. Vizualiză cu ochii minţii cum reuşise să o azvârle pe Fredericka afară pe uşă. Poate că era capabilă să-şi aibă singură de grijă. Poate.

Scărpinându-l zdravăn pe Şosetă după urechi, care era încă speriat, Kylie spuse:

— Nu e mare lucru. Lui Şosetă nu i-a plăcut de Fredericka şi nici ei de el. Nimeni n-a fost rănit.

Deocamdată, răsună o voce timidă în sinea ei, dar Kylie nu o băgă în scamă. Sunt sigură că o s-o scoatem noi la capăt.

Când ridică privirea, Kylie o observă pe Della stând în spatele directoarei de tabără, în pragul uşii. Îi urmări buzele mişcându-se şi îşi dădu seama că aceasta o făcea mincinoasă.

Holiday se uită la Della şi apoi din nou la Kylie.

— Eşti sigură?

Kylie încuviinţă. Parcă nu mai simţea că era o minciună. Cel puţin nu la fel de mult ca înainte. Holiday o îmbrăţişă şi plecă.

Miranda ieşi din camera ei şi Kylie îl lăsă jos pe Şosetă şi începu să strângă prin cameră. Miranda şi Della făcură şi ele acelaşi lucru.

— Nu sunteţi obligate să mă ajutaţi, spuse Kylie.

— Scuteşte-ne, spuse Miranda şi continuară amândouă să ridice scaunele de pe jos.

Della puse cuptorul cu microunde la loc pe bufet. Îl băgă din nou în priză şi când se aprinse beculeţul, spuse:

— E ca nou.

După ce făcură curat prin cameră, se aşezară toate trei la masa din bucătărie.

— Bun, spuse Miranda. Acum dă-ne detalii şi să nu omiţi părţile cele mai interesante. Şi mă refer la părţile când Domnişoara Vârcolac a fost împroşcată direct în faţă. Ceva îmi spune că asta o să fie partea mea preferată. La naiba, pun pariu că acum chiar te bucuri că l-am transformat pe Şosetă într-un sconcs, nu?

Kylie se rezemă de spătarul scaunului şi le relată întreaga poveste, inclusiv faptul că Fredericka îi spusese lui Derek despre scrisorile de la Lucas şi chiar şi partea în care Fredericka aproape că recunoscuse că ea fusese cea care adusese leul în camera lui Kylie.

— De ce naiba nu i-ai spus lui Holiday? întrebă Miranda.

Când văzu că aceasta nu răspunde imediat, Della spuse.

— Pentru că e prea de treabă.

— Nu e asta, zise Kylie. Îşi muşcă buza. Bine, poate că e şi ăsta un motiv, dar eu pentru Holiday îmi fac griji, nu pentru Fredericka. Şi-n afară de asta, vreau să rezolv singură problema.

— Partea asta o respect, zise Della punându-şi mâinile la piept. Dar mai e şi zicala care spune că trebuie să-ţi ţii prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape.

Miranda se încruntă.

— Fredericka e mai rea decât un şarpe cu clopoţei. Eşti sigură că poţi să-i faci faţă?

— Dacă ea nu poate, eu sunt mereu dispusă să bat măr un vârcolac, spuse Della.

Emoţia o gâtui pe Kylie şi aceasta de-abia reuşi să înghită nodul care i se pusese în gât.

— E şi Lucas aici?

Kylie îşi aminti durerea din ochii lui Derek. Nodul din gât i se făcu şi mai mare.

— Nu a venit încă, spuse Della. Am auzit-o pe Fredericka spunând că o să vină mâine.

Kylie clipi, sperând să nu-i dea lacrimile. Apoi îşi aminti visele pe care le avusese şi cât de greu avea să fie să dea ochii cu Lucas.

Miranda se aplecă spre ea.

— Crezi că Derek chiar a vorbit serios cu despărţirea?

— Dar nu i-a dat papucii, o corectă Della pe un ton aspru. Nici nu erau împreună.

Dar era ca şi cum i-ar fi dat papucii, îşi spuse Kylie în sinea ei şi câteva lacrimi începură să-i curgă pe obraji. Se ridică în picioare şi spuse:

— Vă mulţumesc, fetelor, dar sunt… vreau doar să…

— Încă mai eşti nervoasă? întrebă Della.

— Da, răspunse Kylie.

Îşi îndreptă privirea spre monitorul calculatorului, care afişa numărul de telefon al bunicilor ei. Era chiar prea răvăşită ca să se ocupe de asta acum. Aşa că avea s-o lase pe a doua zi. Kylie ajunse în dormitor, închise uşa şi se prăbuşi cu faţa în jos pe cuvertura albastră cu alb. Doar ce închisese ochii, când o auzi pe Miranda oftând. Un oftat pe care nu ar fi trebuit să-l audă cu uşa închisă.

— Crezi că e vârcolac? întrebă Miranda.

Kylie înşfacă o pernă şi şi-o puse pe cap, dar asta nu împiedică răspunsul Dellei să se infiltreze prin spuma din compoziţia ei şi să ajungă la urechile ei fine.

— Probabil că da, răspunse Della. Dar n-o să-i port ranchiună. O să fie cel mai de treabă vârcolac din câţi există.

— Nici eu, spuse Miranda. Nu toţi vârcolacii sunt răi. Nu că aş fi fost apropiată de vreunul din ei.

Minunat, îşi spuse Kylie. Prietenele ei părea sigure că era damnată la o viaţă de toane urâte şi de urlat la lună. Kylie încercă să-şi imagineze cum ar fi să se transforme într-un lup. Apoi îşi aminti că Fredericka avea să aştepte cu răsuflarea tăiată o ocazie să se răzbune pe ea când – şi dacă – se transforma în vârcolac.

Şi apoi îşi aminti că Derek spusese că nu voia ca ea să fie vârcolac pentru că astfel ar fi avut ceva în comun cu Lucas. Oare din cauza asta dăduse înapoi? Oh, Doamne, de ce trebuia să fie viaţa aşa de grea?

Kylie rămase în camera ei următoarele ore. Simţind un vârtej emoţional dezlănţuindu-se în ea, Kylie încercă să se gândească la orice altceva care ar fi putut să mai atenueze starea în care se afla. Moţăise un pic, de fapt adormise, dar se trezise când temperatura din cameră scăzu. Se uită in jur după fantomă, dar spiritul nu se materializase. Amintindu-şi de apariţia spiritului după ce Fredericka plecase, Kylie

întrebă:

— Ai ceva să-mi spui?

Întrebarea ei vibră în aerul rece şi încremenit din cameră. Kylie nu se aştepta la un răspuns, dar trebuia să întrebe, nu? Holbându-se în tavan, Kylie tresări când ceva se prăbuşi cu zgomot pe podea. Kylie se întoarse şi văzu că mobilul căzuse de pe noptieră. Când îl ridică, auzi pe cineva pe fir.

— E cineva acolo?

Kylie recunoscu vocea Sarei.

— Bună, zise Kylie.

— Ce e? întrebă Sara.

Kylie se ghemui sub pătură ca să nu îngheţe.

— Nimic. M-ai sunat?

— Nu. Tu m-ai sunat, răspunse Sara.

— Oh! Kylie se uită la telefon. Mobilul mi-a căzut de pe noptieră. Probabil că s-a format numărul din întâmplare.

— Aha!

Situaţia era stânjenitoare.

— Unde eşti? întrebă Kylie, ca să alunge tăcerea stânjenitoare căci i se părea prea nepoliticos să închidă pur şi simplu.

Doar nu putea să zică ce avea pe suflet, cum ar fi fost: Hei, ghici ce? Am azvârlit un vârcolac afară din cabana mea pentru că a încercat să-mi omoare pisicuţa care acum e sconcs şi în seara asta s-ar putea să mă transform şi eu în lup.

În acel moment, Kylie îşi dădu seama că o învinovăţise pe Sara pentru că relaţia lor se răcise, susţinând că ea se schimbase. La naiba, uite cine suferise cea mai mare transformare!

— La mall cu Tina, răspunse Sara şi vocea ei sună ciudat de crispată.

— Care Tina? întrebă Kylie, sperând să pară interesată de viaţa Sarei.

— Tina Dalton. Tocmai s-a mutat aici.

— E de treabă?

Oare Tina era acum prietena cea mai bună a Sarei?

Sara chicoti.

— Nu prea, dar fratele ei e un tip mişto de tot.

— Hm, o tachină Kylie. Bine că n-am un frate că aş crede că toţi anii ăştia ai fost interesată doar de el.

Sara izbucni in râs şi Kylie râse şi ea.

Mai dispăru puţin senzaţia de stânjeneală.

— Ce ciudat că ai sunat, spuse Sara. Chiar mă gândeam la tine. Îţi mai aduci aminte când aveam treisprezece ani şi ai făcut săritura aia cu spatele şi am căzut amândouă de pe plasa elastică? Mamele noastre ne-au dus la dispensar pentru că au crezut că ţi-ai rupt o mână şi eu aveam ditamai cucuiul la cap.

— Da, ţin minte, spuse Kylie. Dar ce te-a făcut să-ţi aminteşti de asta?

— Cine ştie? răspunse Sara cu aceeaşi voce crispată.

Kylie puse capul pe pernă.

— Şi ţie ţi-a plăcut de domnul doctor.

— Chiar era drăguţ. Sara avea din nou glasul normal. Sunt tipi mişto în tabără?

— Da.

Kylie trase adânc aer în piept şi când expiră, scoase aburi pe gură. Ciudat. Crezuse că spiritul plecase, dar acesta venea din ce în ce mai aproape de ea.

— Te-ai cuplat cu vreunul? întrebă Sara.

Inima lui Kylie zvâcni.

— Cam aşa ceva, dar… ne-am cam… despărţit.

Sau mai bine zis el mi-a dat papucii. Kylie simţi un fior pe şira spinării şi se uită în jur după fantomă. Aceasta încă nu se materializase, dar prezenţa ei de gheaţă se făcea simţită în toată încăperea.

— Nasol, spuse Sara şi Kylie auzi în fundal pe cineva care o striga. Stai puţin.

Pe fir nu se mai auzi nimic, ca şi cum Sara ar fi acoperit receptorul. Dar urechile super fine ale lui Kylie îi auzeau respiraţia. Kylie nu era sigură dacă Sara luase mâna de pe receptor sau dacă avea ea din nou auzul sensibil. Încă nu pricepuse cum funcţiona harul ăsta. Când îl avea, când nu. Exact ca şi forţa fizică.

— Nu, nu folosesc asigurarea, se auzi glasul Sarei pe fir. Plătesc în numerar. Bineînţeles că mama ştie. Spuneţi-mi, domnul doctor are de gând să mă consulte sau nu?

Kylie se încruntă când îşi dădu seama că Sara minţise că era la mall. Începură să-i vină în minte fel şi fel de motive pentru care prietena ei ar fi minţit. Oare rămăsese fără anticoncepţionale? Sau credea iar că era însărcinată? Strângând şi mai tare telefonul, Kylie îşi aminti din nou ce diferite erau. Ce trist era că nu mai puteau să vorbească despre unele lucruri – cum ar fi vârcolacii sau sexul.

— Kylie, spuse Sara. Trebuie să închid.

— Bine. Pa.

Kylie puse telefonul la loc pe noptieră. Când ridică ochii, văzu că fantoma stătea la picioarele patului şi părea incredibil de tristă. Kylie dădu să-i spună ceva, dar spiritul dispăru.

— Minunat, mormăi ea. Să comunici cu spiritele e aproape la fel de rău ca atunci când comunici cu vechii prieteni.

La unsprezece şi jumătate în acea noapte, Kylie mergea cu Della şi Miranda la focul de tabără. Inima stătea să-i pocnească de frică la gândul ce avea sau nu avea să i se întâmple în acea noapte, dar nu voia să o arate. Bineînţeles, Della cam ştia ce simţea ea, pentru că o studia cu imensă compasiune.

În clipa în care cele trei trecură de luminiş, Kylie îl zări pe Derek stând într-un grup cu alte patru zâne. Acesta o privi. Luna plină oferea destulă lumină ca să-i vadă privirea înduioşată şi grija din ochi.

Nu încăpea nicio îndoială că Derek îi simţea frica. Kylie se opri şi le mormăi celor două să meargă înainte şi să o lase să vorbească cu Derek. Colegele ei de cabană plecară Kylie îl aşteptă pe Derek să vină şi să-i ofere atingerea lui care-i aducea alinare – doar o singură atingere care să-i alunge teama din suflet. I-ar fi prins tare bine puţin din calmul lui acum, ca să nu mai zică de atingerea lui. Privirea lui o întâlni pe a ei, dar acesta, în loc să se îndrepte spre ea, se uită din nou spre cercul lui de prieteni. Atunci se prinse Kylie cam cum aveau să decurgă lucrurile între ei de acum încolo.

În mod evident, să fie doar prieteni însemna că sărutările şi atingerile nici nu intrau în discuţie.

Primul ei impuls fu să-l implore să înceteze cu prostia asta. Al doilea impuls nu presupunea implorarea. Furia făcu să-i mai dispară teama din suflet. Chiar dacă ştia că Derek avea dreptate într-o anumită măsură – la început, era adevărat că din cauza confuziei cu Lucas nu acceptase să fie iubita lui Derek – nu avea încredere în ea ca să ştie că nu l-ar înşela? Lipsa lui de încredere în ea pur şi simplu o scotea din minţi. Rău de tot.

Bineînţeles, de vină putea să fie agresivitatea incontrolabilă tipică vârcolacilor, dar pentru ea era totuna. Şi din nou, se simţea mai bine să fie furioasă decât să sufere, mai bine chiar şi decât să-i fie frică, aşa că ţinu de sentimentul de furie cu speranţa că Derek avea să-l simtă. Chiar mai înaintă câţiva paşi, să fie mai aproape de el şi să-i ofere ocazia perfectă.

Îşi dădu seama că planul ei funcţionase când se întoarse şi ochii lui verzi îi întâlniră pe ai ei. Kylie nu clipi, nu încercă să-şi ferească privirea, vrând să fie sigură că Derek îi simţea fiecare fărâmă de mânie. Acesta se încruntă şi plecă din grupul de prieteni, vrând probabil să iasă din aria ei. Deşi Kylie a fost tentată să-l urmeze şi să-l copleşească cu trăirile ei, nu o făcu.

Pleacă! Inima i se strânse când durerea luă din spaţiul alocat furiei. Nu uita, nu eu am fost cea care am hotărât să ne despărţim.

Trăgând adânc aer în piept, Kylie se uită în jur până când zări alt suflet singuratic care părea aproape la fel de nefericit ca ea. Perry stătea de unul singur, sprijinindu-se de un copac şi uitându-se la Miranda

care sporovăia veselă cu un grup de tipi – printre care se afla şi Kevin.

Ştiind că unui om nefericit îi place să aibă companie, Kylie se duse la el. Perry mârâi la ea când se apropie de el.

— Ce e? Iar o să-mi spui ce mult mă place?

— Nu, zise Kylie. Am ajuns la concluzia că tot ce are de-a face cu sexul opus ar trebui interzis şi considerat ilegal.

Perry o privi cu ochii lui căprui.

— Sunt probleme în paradis?

— Mda.

El oftă.

— Poate ar trebui să ne cuplăm unul cu altul şi să le dăm o lecţie.

— În visele tale, spuse Kylie.

— Nici măcar acolo. Perry se încruntă. Singura fată pe care o visez în ultimul timp e cea care e prea ocupată să flirteze cu toţi de n-are timp nici măcar să mă salute.

Kylie se uită la el cu gura căscată.

— Nu-mi vine să cred.

De unde ajunsese el să creadă că Miranda ar trebui să vorbească cu el, când el fusese cel care o expediase? Era exact ca Derek.

Până să apuce Kylie să-şi spună părerea, Luis, vârcolacul-şef, le solicită atenţia tuturor celor adunaţi acolo. Furia pe care o simţea faţă de Perry şi Derek se risipi şi Kylie căzu din nou în braţele fricii.

Inima îi bubuia. Se simţea scăldată de razele lunii de parcă ar fi stat în plin soare. Pielea o ustura şi cu greu se abţinu să nu se uite la globul imens de pe cer şi să-i strige să înceteze.

— Nu e aşa de înfricoşător cum crezi, spuse Perry.

Kylie îi întâlni privirea.

— Ştie toată lumea ce se întâmplă cu mine?

— Cam aşa ceva. Ochii lui, acum de un albastru aprins, o priveau atent. Nu e rău.

Se apropiară de locul unde se ţinea ceremonia şi Kylie se uită la Perry şi-l aprecie pentru grija sinceră pentru ea.

— Nu am ştiut că metamorfii şi vârcolacii sunt la fel.

— Nici nu suntem, spuse el. Dar şi unii şi alţii ne transformăm şi am vorbit mult despre asta şi cu alţii. Toţi spun acelaşi lucru. „Nu e mare lucru. Ca o crampă musculară."

Kylie îşi muşcă obrazul amintindu-şi că şi Lucas o descrisese la fel. Din păcate, lui Kylie nu-i plăcuseră niciodată crampele musculare. O mie de întrebări începură să i se învârtă în minte. De ce nu găsise mai multe răspunsuri? Îşi simţi inima stând în loc, pornind din nou, apoi fâlfâind ca un fluture prins în plasă.

Înghiţind nodul care i se pusese în gât de frică, o căută din priviri pe Fredericka.

— O să ştiu cine sunt? îl întrebă ea pe Perry.

De-abia mai putea să respire, deşi nu o văzuse încă pe lupoaică.

— Bineînţeles că o să ştii, răspunse el şi aruncă o privire peste umărul lui Kylie.

Kylie se temu că o vede pe Fredericka în spatele ei.

— Te simţi bine? se auzi din spate vocea plină de alinare a lui Holiday.

Kylie se întoarse chiar când Holiday îi făcea semn lui Perry să plece.

Kylie se aplecă spre Holiday şi rămase fără voce când îi mărturisi adevărul.

— Sunt îngrozită de frică. Nu sunt pregătită pentru asta.

Ochii o usturau simţind din nou nevoia să plângă.

— N-o să păţeşti nimic. Nici măcar nu cred că… Holiday nu-şi termină fraza ci puse o mână pe umărul ei şi o mare parte din panica ce pusese stăpânire pe ea se risipi. Hai, eu o să fiu lângă tine.

Merseră amândouă spre mulţime şi formară alt cerc asemănător cu cel de la ceremonia vampirilor. Luis stătea în mijloc şi ţinea în mâini un craniu. Nu unul de om, ci părea a fi de lup. Îl ridică deasupra

capului. Acesta păru să atragă lumina lunii şi să sclipească. Luis începu să spună din nou povestea primului vârcolac, apoi vorbi despre multitudinea de talente pe care le au cei din neamul lui, dar Kylie nu putea să asculte. Nu se simţea deloc în lardul ei. Se uită spre lună şi ar fi putut să jure că omul din globul argintiu îi făcuse cu ochiul.

Apoi Kylie observă că mulţi dintre colegii ei plecau. Vârcolacii. Kylie îi aruncă o privire întrebătoare lui Holiday.

— Majoritatea preferă să nu se transforme cu spectatori, îi explică directoarea taberei.

Kylie nu-i învinovăţea. Nici ea nu voia s-o facă. Oare hainele aveau să-i cadă de pe ea? Oare cei din jur aveau să-i vadă părul care îi creştea pe piele?

Nu se gândea decât să o ia la fugă, dar Luis termină de vorbit şi sunetul care-i ieşi din gură fu unul de groază. În fundal, Kylie auzea ceva ce păreau a fi ţipetele celorlalţi, căci şi ei se transformau. I se opri din nou respiraţia. Parcă era ţintuită în loc. Nu voia să audă, nu voia să vadă, dar, ca la un accident de maşină, nu putea să-şi ferească privirea.

Luis căzu la pământ, spatele i se arcui şi sunetele ceva între mârâit şi gemut – continuară. Parcă era o scenă dintr-un film de groază. Kylie se uită cum i se contorsionează corpul în feluri în care niciun trup uman nu ar putea s-o facă. Luis îşi dădu atât de mult capul pe spate, că nu încăpea nicio îndoială ca avea să i se rupă. Maxilarul îi crescu, obrajii i se alungiră şi în locul unde până adineauri fusese o faţă de tânăr, apăru botul unui lup. Apoi îi apăru şi părul.

Inima lui Kylie sări din piept. Ceva i se mişca pe sub piele. Stomacul i se făcu ghem. Oh, Doamne! Ceva se întâmpla cu ea.

Capitolul 26

Kylie simţea ca şi cum îi curgea un lichid efervescent prin vene. Se uită la Luis, care acum devenise un lup în toată regula şi care o zbughi în pădure. Apoi toţi ceilalţi se întoarseră spre ea.

Se uitau.

Aşteptau.

Kylie o privi pe Holiday.

— Vreau să… fiu singură.

Apoi plecă. Nu o luă la fugă – nu voia să atragă şi mai mult atenţia asupra ei, mai mult decât o făcuse deja – dar mergea în pas alert, temându-se că sunetele cumplite aveau să iasă în orice clipă şi din gura ei.

Ajunse în pădure înainte de a fi stăpânită de impulsul de a o lua la fugă. Se mişca cu o viteză uimitoare, ferindu-se de copaci, sărind peste cioturi şi lăsând capul jos să nu se lovească de crengi. Nu ştia cât alergase. Dar, fiindcă nu mai putea să respire şi se simţea lipsită de energie, se prăbuşi în cele din urmă cu muşchii tremurându-i.

Gâfâind încă, îşi privi mâinile. Îşi atinse faţa, să se asigure că nu începuse să se transforme.

Nimic. Nicio schimbare. Kylie închise ochii şi încercă să alunge senzaţia ciudată pe care o simţea pe piele.

În acel moment, auzi un mârâit gros şi foarte ameninţător.

Kylie deschise ochii şi văzu lupul care se îndrepta legănat spre ea. Era în mare parte alb, cu uşoare nuanţe de gri şi portocaliu-închis. Ochii de un auriu aprins îi luceau. Buzele lăsau să se vadă colţii ascuţiţi. Nu era un lup obişnuit. Era un vârcolac.

Kylie încercă să se ridice în picioare, dar muşchii îi tremurau şi refuzară comanda. Vârcolacul păru să-i observe slăbiciunea. Adoptă o poziţie mai agresivă. Blana aspră de pe spate i se ridică şi când Kylie se uită în ochii lui, îşi dădu seama. Ştiu fără nicio îndoială că lupul era Fredericka. Mârâitul lupoaicei deveni mai pătrunzător şi aceasta era gata de atac.

Kylie găsi puterea de a sări în picioare, gata să o rupă la fugă când alt vârcolac, chiar mai mare, ieşi în fugă dintre doi copaci. Fredericka se opri. La început, Kylie se gândi că urma să fie atacată de două bestii, nu de una. Dar al doilea lup, de un gri-închis la culoare, cu ochii de un auriu mai deschis, se năpusti mârâind la lupul care venea spre ea.

Kylie îi auzi mârâind unul la altul şi îi văzu năpustindu-se unul la celălalt. Auzi clănţănit de dinţi şi dându-şi seama că avea ocazia să scape, o luă la fugă prin pădure Alergă, nu la fel de repede ca înainte căci îşi irosise toată energia, dar se forţă să înainteze şi nu se opri până la cabană.

Prăbuşindu-se pe treptele verandei, respiră lacomă. Când se uită spre pădure, văzu că e privită de doi ochi de un auriu-deschis. Cu următoarea gură de aer veni şi iluminarea. Nu era sigură de unde ştia, dar fu atât de sigură că nici nu puse la îndoială ceea ce simţea.

Lucas se întorsese.

A doua zi dimineaţă, Kylie a fost din nou trezită, ca de obicei, de temperatura scăzută din cameră. Gemu, se întoarse pe-o parte şi aruncă o privire fioroasă ceasului, nevrând să creadă că se lumina de ziuă. Dar aşa era. Era 4:59 a.m. Fantoma venise la ora fixă.

Nu i se părea drept, şi nu doar pentru că nu voia să dea ochii cu Lucas încă. Parcă abia pusese capul pe pernă. Parcă niciodată nu mai trecuseră aşa de repede trei ore. Era două dimineaţa când se trântise în pat.

După ce Kylie alergase înăuntru când îl văzuse pe Lucas, o găsise acolo pe Holiday care o aşteptase să se asigure că nu păţise nimic. Della şi Miranda aşteptau împreună cu directoarea taberei la masa din bucătărie, toate îngrijorate. Colegele ei de cabană păreau şocate când o văzură pe Kylie. Nu încăpea îndoială că ele chiar crezuseră că se transformase în vârcolac. Dar Holiday nu păruse la fel de mirată.

După ce medită asupra faptului, Kylie deveni deodată suspicioasă. Oare Holiday ştia ceva ce nu-i spunea? O iubea pe Holiday, dar credinţa ei în autodescoperire, ideea că o persoană trebuia să găsească singură răspunsul la întrebări o călca pe nervi.

Răceala din cameră o aduse din nou în prezent.

— Trebuie să o salvezi.

Că tot veni vorba de călcat pe nervi…

Kylie gemu şi se ridică în capul oaselor. Fantoma stătea în picioare la picioarele patului. Mirosul dulceag al sângelui o lovi în nări pe Kylie înainte să vadă că fantoma era îmbrăcată din nou cu rochia plină de sânge. Fantoma îi întâlni privirea şi se apucă cu mâna de burtă, de parcă urma să i se facă rău.

— Dacă ai de gând să vomiţi, spuse Kylie, vrei te rog să te dai mai departe de pat?

Tonul ei rece şi nepăsător o lovi pe Kylie ca o palmă peste faţă.

— Îmi cer scuze, şopti ea. Sunt doar… Vreau să rezolv problema şi e frustrant să nu fiu în stare.

Fantoma puse o mână pe piciorul lui Kylie. Chiar şi prin pătură, Kylie simţi răceala ca de gheaţă a atingerii ei.

— Tu ai puterea să împiedici lucrul ăsta. Te rog, nu lăsa să se întâmple asta!

— Ce să nu se întâmple? A început deja? întrebă Kylie simţind cum i se strânge inima.

Oare o persoană dragă ei era deja în suferinţă? Fusese răpită şi torturată de Fraţii de Cruce, sau i se întâmplase ceva şi mai grav?

— La naiba, răspunde-mi odată! strigă Kylie. Sau cel puţin dă-mi o viziune pe care să o înţeleg. Nici măcar nu-mi mai pasă cât de înfricoşătoare este, dar fă-o!

Viziunea cu sicriul încă nu avea nicio logică.

Fantoma dispăru şi la fel şi răceala atingerii ei. Dar apoi Kylie simţi nişte furnicături calde în tendoanele degetelor de la picioare, care străbătură curbura tălpii şi ajunseră la glezne. Kylie îşi apăsă laba piciorului cu mâna. Nu simţise niciodată asta cu Daniel. Oare însemna ceva?

Kylie simţi din nou cum o cuprinde frustrarea, dar în minte îi răsună sunetul cascadei, de apă în cădere. Oare asta era metoda prin care îngerii morţii îi transmiteau că totul avea să fie bine?

Mobilul lui Kylie bipăi, anunţând-o că avea mesaje. Erau trei mesaje: de la detectivul particular, de

la Sara şi de la mama ei.

Amintindu-şi de teama că ce era posibil să se întâmple probabil că se întâmpla deja şi fără să-i pese că era prea devreme, Kylie formă numărul mamei sale.

Mai târziu, la ora opt dimineaţa, Kylie îşi puse tava cu micul dejun pe masă şi se aşeză lângă Della şi Miranda, fără să se uite în jur de frică să nu-l vadă. Sau să nu îi vadă. Nu era mai nerăbdătoare să-l vadă pe Derek decât era să-l vadă pe Lucas. Faptul că acesta o evitase cu o seară în urmă încă o mai durea.

Oh, ştia că şi ea îl evitase cu doar câteva săptămâni înainte, dar fusese altceva. Nu-l evitase pentru că nu voia să fie cu el; făcuse asta tocmai pentru că voia prea mult să fie lângă el.

Uitându-se la ouăle prea moi din farfurie care erau la fel de apetisante ca un fel de mâncare făcut din animalele moarte de pe autostradă, Kylie îşi aminti conversaţia pe care o avusese cu mama ei. Sincer, Kylie nu ştia dacă mama ei înghiţise vrăjeala cu „Am avut un coşmar şi nu mi-am dat seama ce oră e". Dar când şi aceasta îi mărturisise că şi ea avea vise foarte urâte în ultimul timp, Kylie nu putu să nu se întrebe dacă nu era cumva din cauza ştergerii memoriei. Oare coşmarurile mamei sale aveau legătură cu ce văzuse la Shadow Falls în acea zi?

Brusc, Kylie simţi cum i se ridică părul de pe ceafă. Fără să se întoarcă măcar, Kylie ştia că cineva o privea fix. Neputând să reziste tentaţiei, Kylie se uită peste umăr. Ar fi trebuit să-şi imagineze.

Era Fredericka.

Întorcându-se din nou spre masă, privirea îi fugi în partea cealaltă a încăperii şi dădu cu ochii de Derek. În ochii lui se citea îngrijorare, faptul că-i păsa de ea, dar nu atât de mult încât să vină la masa ei. Nu simţea cât de mult avea nevoie de el? Kylie îşi feri privirea, dar aceasta îi fu prinsă de doi ochi albaştri. Ochi albaştri frumoşi care îi amintiră de copilărie şi de elefanţii pe care încerca să-i găsească ascunşi în nori.

Lucas se uită spre uşă şi dădu din cap, ca o invitaţie să se întâlnească afară.

Kylie se strădui din răsputeri să găsească curajul de a face următorul lucru.

Luă furculiţa în mână şi începu să mănânce, ca şi cum i-ar fi fost prea foame ca să plece. Mda, prefera sa înghită mâncare rece din animale ucise pe autostradă şi nişte ouă jumări scârboase decât să vorbească cu Lucas. Simplu ca bună ziua. Nu era gata să dea ochii cu el sau să vorbească despre visele pe care le avusese cu el. Şi mai era şi faptul că, dacă ieşea din cantină cu Lucas, Derek ar fi suferit cu siguranţă. Kylie nu voia să-l facă pe Derek să sufere. Nici măcar nu conta că lui nu părea să-i pese că o făcea să sufere.

După ora de desen, Kylie se întoarse la cabană să dea cele două telefoane pe care le avea de dat. Aşezându-se la birou, întinse mâna după mouse, să vadă din nou numărul de telefon al bunicilor ei. Dezbătuse pe cine să sune mai întâi. Pe detectivul particular sau pe bunici. Decise să-şi sune bunicii. Deşi nu ştia nici s-o pici cu ceară ce urma să le spună. Cum deschizi subiectul când vrei să spui cuiva că eşti nepoata lor de mult pierdută – dar că nu eşti de fapt a lor, pentru că ştii, din întâmplare, că fiul lor mort a fost adoptat?

Oh, da, avea să fie floare la ureche!

Când imaginea apăru pe ecranul monitorului, Kylie văzu o listă cu accidentele de maşină din zona Springville, de unde era Della. Kylie simţi cum i se îngreunează inima când realiză că Della avea încă suspiciuni legate de perioada în care se transformase.

Kylie aruncă o privire spre dormitorul Dellei. Uşa era închisă. Fata se întorcea deseori la cabană şi trăgea un pui de somn după masa de prânz.

Deschizând altă pagină de internet, Kylie căută numărul de telefon al lui Kent B. Brighten din Gladlock, Texas. Fără să ştie încă ce urma să le zică, Kylie formă numărul până nu-şi pierdea curajul.

Telefonul sună o dată.

De două ori.

De trei ori.

Răspunse robotul. „Bună ziua, aţi sunat la Kent şi Becky Brighten. Momentan nu suntem acasă, dar dacă lăsaţi un…” Vocea continuă.

Erau încă în viaţă.

Inima îi palpită. Se auzi semnalul sonor.

Era momentul să ia o hotărâre. Să lase un mesaj? Sau nu?

Kylie alese să închidă telefonul.

După ce-şi mai reveni, treizeci de secunde mai târziu, îl sună pe detectivul particular. Răspunse din nou robotul. Dar, de data asta, Kylie lăsă un mesaj vocal, în care îl anunţa că făcuse rost de numele şi numărul de telefon al părinţilor adoptivi ai lui Daniel.

Încercând să-şi imagineze posibilitatea de a întâlni în carne şi oase familia Brighten, Kylie îşi dădu seama că voia să-i cunoască şi din alte motive, nu numai ca să afle cine erau părinţii biologici ai lui Daniel. I-ar fi plăcut să afle mai multe despre tatăl ei. Închise fereastra calculatorului şi apăru alta. Erau de fapt două ferestre cu două articole din ziar despre două accidente de maşină diferite, fiecare soldat cu victime.

Kylie începu să citească. Unul era despre un bărbat de aproape cincizeci de ani şi celălalt despre… inima îi zvâcni în piept. O femeie şi fiica ei de şase luni.

Cum putea Della să creadă că ar fi fost în stare de aşa ceva?

Cineva bătu la uşă şi pe Kylie o cuprinse panica. Era oare Lucas? Sau din nou Fredericka? Mătură camera cu privirea, sperând că Şosetă se ascundea pe undeva. Cineva bătu din nou la uşă, mai tare.

— Kylie? se auzi vocea puternică a lui Burnett prin uşă.

Ştiind că el o auzea şi de la depărtare, Kylie îi strigă:

— Intraţi.

Burnett deschise uşa şi se îndreptă spre masa din bucătărie. Kylie se îngrijoră brusc, gândindu-se la motivul pentru care venise el aici. Cu siguranţă nu venise să încerce să scoată de la ea mai multe informaţii despre Holiday. Dacă era aşa, Burnett avea să plece dezamăgit. Bărbatul făcu semn spre un scaun.

— Te superi dacă iau un loc?

— Nu.

Apoi, nemaiputând să se abţină, Kylie spuse dintr-o răsuflare:

— Dacă are legătură cu Holiday, eu…

El ridică o mână.

— Nu are legătură cu… Holiday. Burnett se încruntă. Deşi trebuie să recunosc că încă e o enigmă mare de tot pentru mine.

— Poate dacă Selynn n-ar mai sta pe aici…, începu Kylie, dar tăcu imediat, dându-şi seama că o făcea din nou.

— Selynn ascultă de ordinele celor din DCF, aşa că nu pot să-i zic să plece. Dar de azi n-o să mai stea.

Deşi Kylie nu o mai văzuse pe femeia-vârcolac de la incidentul petrecut la lac, auzise că aceasta nu plecase de la Shadow Falls. Cineva spusese că tipa era aici din cauza incidentului cu vampirul proscris. Şi dacă pleca, asta însemna că îl prinseseră pe…

— S-a întâmplat ceva? L-aţi prins?

Kylie le văzu cu ochii minţii pe cele două fete care fuseseră ucise şi imaginea lăsă o amprentă dureroasă în inima ei.

Burnett se rezemă de spătarul scaunului.

— De-asta am venit. Am aflat că cei din Consiliul Vampirilor l-au prins pe tipul în cauză. Or să… se ocupe ei de caz.

— Cum adică, or să… se ocupe? întrebă ea.

— Pur şi simplu. Or să se ocupe de caz.

— O să fie vreun proces sau… ceva de genul ăsta?

Oare Kylie trebuia să depună mărturie?

Burnett o privi direct în ochi ca şi cum şi-ar fi amintit de promisiunea pe care i-o făcuse că tipul nu avea să scape nepedepsit.

— Nu e chiar un proces. Consiliul Vampirilor îi va decide practic soarta, dar… m-au asigurat că ei nu tratează cu superficialitate omuciderea.

Kylie nu voia să se gândească prea mult la ce soartă urma să aibă individul. Asta era posibil să mai diminueze din senzaţia de uşurare pe care o simţea ştiind că nu trebuia să mai dea ochii cu vampirul acela vagabond niciodată. Dar cât de uşurată îşi permitea să se simtă? Oare incidentul era legat de avertismentul fantomei? Oare vreo persoană dragă ei era încă în pericol?

Kylie lăsă capul în jos, încercând să digere informaţiile şi să-şi dea răspuns la întrebări. Când ridică privirea, văzu că ochii lui Burnett se lipiseră de monitorul calculatorului.

— Ce e asta? întrebă el pe un ton sumbru.

Pentru că nu voia ca el s-o bănuiască pe Della de o crimă atât de abominabilă, Kylie înşfăcă mouse-ul şi făcu clic pe X-ul roşu închizând fereastra.

— Nimic.

Îşi aminti însă prea târziu că Burnett îşi dădea seama dacă îl minţea. Şi chiar dacă nu-l minţise, încercarea ei stângace de a închide fereastra i-ar fi spus adevărul.

Burnett se uită din nou în ochii ei.

— Kylie, nu face asta.

— Ce? întrebă ea, fără să ştie ce credea el că făcea.

— Spune-mi că nu investighezi accidentele de maşină în căutarea de incidente de tip Cod Roşu.

Cod Roşu. Kylie îşi aminti că aşa numeau cei din DCF un accident de maşină înscenat ca să mascheze o crimă înfăptuită de fiinţe supranaturale.

Kylie se uită din nou la ecranul gol.

— Deci… unul din accidentele astea a fost un caz de Cod Roşu?

Poate ca să mascheze o crimă înfăptuită de un vampir? Aşa cum se temuse Della că era posibil să se fi întâmplat când s-a transformat ea prima dată?

Burnett întoarse capul şi o privi, citindu-i emoţiile.

— Dacă nu faci tu investigaţiile, atunci cine le face?

Oh, la naiba, îşi spuse Kylie. Ce să spun? Ce să spun? Nu pot să-l mint că o să-şi dea seama.

— Della? întrebă el.

— Nu, minţi Kylie din nou fără să gândească.

Burnett închise ochii.

— Vă rog, zise Kylie, deşi nici măcar nu era sigură pentru ce pleda.

Ochii lui negri se deschiseră şi Burnett se uită la ea.

— N-ar fi fost în stare de aşa ceva, spuse Kylie. E un om bun.

Burnett aruncă o privire spre dormitorul Dellei. Îi puse o mână pe umăr şi o strânse, apoi plecă fără să mai scoată niciun cuvânt.

Două secunde mai târziu, Della ieşi din dormitorul ei.

Kylie avea lacrimi în ochi. Se simţea vinovată.

— Nu-i nimic, spuse Della, dar părea speriată. Oricum aveam de gând să-i spun.

Dădu să plece, parcă cu intenţia de a-l căuta pe Burnett.

— N-ai fi fost în stare de asta, spuse Kylie.

Della se uită la ea peste umăr. În ochii ei luceau lacrimi.

— Sper să ai dreptate.

Kylie rămase pe loc vreo treizeci de minute, nemaifiind în stare să facă nimic din cauza senzaţiei de vinovăţie care o copleşea. Dacă nu ar fi citit ce era pe ecranul monitorului când a intrat Burnett, nu s-ar

fi întâmplat asta. Atunci îşi dădu seama că nu putea să stea cu mâinile în sân. Trebuia să facă ceva. Ieşi valvârtej din cabană, alergând cât o ţineau picioarele spre birou, unde se aştepta ca Burnett să fie cu Della.

Pentru că toţi ceilalţi erau fie la cursuri, fie la şedinţă, pe cărare nu mai era nimeni. Kylie nu ajunsese prea departe când se simţi din nou urmărită, dar mintea şi inima îi erau prea împovărate cu Della ca să se mai sinchisească. Kylie ajunse până la capătul potecii, când văzu maşina lui Burnett, în care se afla şi Della, ieşind din parcare.

— Nu!

— E în regulă, spuse Holiday din spatele ei.

Kylie întoarse capul şi pentru că văzu aceeaşi îngrijorare gravată şi pe chipul lui Holiday, îşi dădu seama că directoarea taberei fusese informată cu privire la tot ce se întâmplase.

— E vina mea.

Sentimentul de vină o copleşi într-atât, încât nu mai putea să respire.

Holiday o conduse la biroul ei, unde o luă în braţe.

— E în regulă, îi repetă ea, transmiţându-i un val de calm.

— Unde o duce? întrebă Kylie înghiţind nodul care i se pusese în gât.

— La birou, la DCF, ca să facă nişte analize. ADN-ul şi urmele de muşcătură.

— Deci unul dintre accidente era Cod Roşu? întrebă Kylie.

— Ambele, îi mărturisi Holiday

Kylie simţi cum i se strânge inima de tot.

— E totul în regulă? se auzi o voce de bărbat din prag.

Lucas se sprijinea de tocul uşii. În ochii lui se citea îngrijorare.

— Da.

Holiday îi făcu semn să plece. El nu se clinti din loc.

— Eşti bine? o întrebă el pe Kylie ca şi cum ar fi vrut să o audă de la ea.

Trebuia să vorbească cu Lucas de vreme ce acesta se întorsese dar, fără să ştie nici ea de ce, corzile vocale refuzau să-i funcţioneze acum. Nu reuşi decât să dea din cap. Lucas plecă, lăsând în urma lui un sentiment de sinceră îngrijorare.

Holiday o trase pe Kylie pe canapea şi se aşezară amândouă jos.

— Chiar o să fie bine, o linişti Holiday, după care îşi puse o mână pe spatele lui Kylie şi îi transmise un val de căldură care-i aduse alinare.

Dar imaginea Dellei cu ochii speriaţi nu îi dădea pace. Della şi frica nu se potriveau. Della era puternică şi îndrăzneaţă şi mult prea bună ca să facă rău cuiva.

— N-a făcut aşa ceva, îi spuse Kylie lui Holiday. E o prostie să o supuneţi la teste.

— Della a vrut să facă asta. Vrea să ştie adevărul.

— Dar nu ea a făcut-o, spuse Kylie din nou, dându-şi seama că Holiday nu o aprobase.

— Asta sperăm şi noi, Kylie. Dar dacă a făcut aşa ceva, există circumstanţe atenuante. Era prima dată când se transforma. Cei de la DCF or să ţină seama de asta, sunt sigură.

Inima îi tresări când auzi cuvintele lui Holiday. Nu ştia ce o deranja mai mult – că Holiday putea să creadă că Della era în stare de aşa ceva sau că vampirii, la prima transformare, pot să omoare oameni nevinovaţi fără să fie traşi la răspundere.

Holiday o sună pe Kylie trei ore mai târziu şi îi spuse că Della urma să se întoarcă. Le acordă permisiunea ei şi Mirandei să-şi ia liber restul după-amiezii şi să o aştepte. Şi exact asta au şi făcut fetele. S-au aşezat la masa din bucătărie şi au aşteptat. Kylie răsucea o doză de cola dietetică în mâini. Miranda nici măcar nu se mişca.

— Della n-a făcut aşa ceva, repeta întruna Kylie. Cum cred ei că e posibil?

Miranda gemu, ca şi cum se săturase de litania lui Kylie.

— Asta nu e lumea în care ai trăit până acum. Aici se întâmplă chestii urâte rău de tot. Fete tinere

mor. Pisicile sunt transformate în sconcşi. Vârcolacii intră în cabana ta şi încearcă să te omoare. Şi când un vampir se transformă pentru prima oară, poate să… facă lucruri pe care nu le-ar face când e în toate minţile.

— Tu crezi că ea a făcut-o! o acuză Kylie.

— Nu ştiu, spuse Miranda. Dar dacă a făcut aşa ceva, nu a fost vina ei şi asta nu înseamnă că nu o s-o mai iubesc. La naiba, Kylie, şi tu ar trebui să faci la fel. Ea se uită la tine ca la Dumnezeu. Dacă îi întorci spatele, lucrul ăsta o s-o omoare.

Lui Kylie îi dădură lacrimile doar când auzi că cineva sugerează măcar că e posibil ca Della să fi făcut ceva atât de cumplit. Dar în sinea ei ştia că, şi dacă era adevărat, ea nu avea să-i întoarcă spatele prietenei sale.

Zece minute mai târziu, Della, cu ochii roşii, intră în cabană şi se aşeză pe scaun.

— Urmele de muşcături nu erau ale mele. Nici amprentele.

Kylie zâmbi cu toată inima.

— Ţi-am spus eu.

Lacrimi căzură din ochii negri ai Dellei şi se rostogoliră pe obrajii ei palizi.

— Ei cred că Chan e vinovat.

Miranda se uită de la Della la Kylie.

— Cine e Chan?

— Verişorul meu, îi spuse Della, fără să se mai sinchisească să ţină secret existenţa lui. El m-a ajutat când m-am transformat prima dată. Nu era obligat să o facă. Dar a făcut-o.

— Oh! exclamă Miranda.

— Acum cei de la DCF vor ca eu să aflu dacă el e vinovat, continuă Della. Să lucrez sub acoperire şi să aduc dovada vinovăţiei lui. Dar el mi-a fost alături când nimeni altcineva nu a fost şi acum eu sunt nevoită să…

— Refuză-i pur şi simplu atunci, spuse Kylie.

— Nu poţi să spui „nu" celor de la DCF. Della inspiră adânc. Şi-n plus… mi-au arătat pozele. În ochii Dellei se citea părerea de rău. Era şi un copil. A fost groaznic. Dacă chiar a făcut asta, trebuie să-l oprească cineva înainte sa păţească şi alţii la fel. Nu cred că aş putea să mai trăiesc cu mine însămi dacă las să se întâmple aşa ceva.

În acea seară, Kylie merse la o şedinţă obligatorie de tabără. Cineva umblase iar la alarma de securitate. După spusele lui Burnett, aceasta fusese dezactivată – dar ce nu ştia el era dacă vinovatul fusese cineva din interior sau din afară. Dar era hotărât să afle.

Kylie se întrebă dacă senzaţia că era urmărită coincisese cu momentul în care alarma fusese dezactivată. Pentru că acum cineva stătea de pază la poartă, Kylie nu simţi nimic, în afară de siguranţă.

După şedinţă, Kylie se îndreptase spre cabană singură, şi doar ce pusese piciorul pe verandă când un zgomot o făcu să tresară.

Sentimentul de siguranţă se dusese pe apa sâmbetei. Până aici îi fusese! Inima îi bubuia în piept. Întoarse capul. Gândul îi zbură rapid la Fredericka.

— Cât crezi că poţi să mai eviţi să vorbeşti cu mine? întrebă Lucas sărind pe verandă.

Kylie se dădu mai aproape de becul de deasupra uşii de la intrare în jurul căruia bâzâiau insectele şi se uită la ceas.

— Evident doar cam douăsprezece ore, spuse ea, observând că era nouă fix.

Mai devreme, când îl văzuse la biroul lui Holiday, fusese prea preocupată cu Della ca să-şi mai facă griji şi în legătură cu visele pe care le avusese cu Lucas. Dar nu şi în seara asta. Ieşi din conul de lumină, cu speranţa că el nu avea să vadă că se înroşise de jenă.

— Deci recunoşti că m-ai evitat?

În vocea lui groasă se auzea o notă de umor. Un umor pe care Kylie nu îl aprecie. Îi întâlni privirea până să apuce să se uite în altă parte.

— Aş nega, dar nu m-ai crede.

Şi-n plus, evitarea lucrurilor care mă fac să nu mă simt în largul meu e specialitatea mea.

Îşi aminti deodată că-i mărturisise lui Holiday că întâlnirea şi confruntarea cu tatăl ei o făcuse să se simtă mai bine. Îndrăznea oare prea mult dacă spera că şi confruntarea cu Lucas avea să aibă acelaşi efect? Mai trase o dată cu ochiul la uşa cabanei şi realiză că trebuia să o facă. Să-l înfrunte şi să scape odată.

— Aşadar, dacă nu ai de gând să negi, pot să îndrăznesc să sper că o să-mi explici motivul pentru care m-ai evitat?

Kylie ridică ochii spre el şi, deşi îşi dorea mai mult ca orice să creadă că Lucas habar nu avea de vise, nu putea să accepte aşa ceva. Era evident că se pricepea mult mai bine să evite decât să nege.

— Motivele, spuse ea.

— Deci?

Lucas se apropie de ea şi mirosul lui pătrunzător, care amintea de pădure, invadă aerul.

— Am mai multe motive.

— Bine.

Lucas îi prinse vârful unei şuviţe de păr blond şi-l frecă între degete.

— Spune-mi motivele.

Kylie îşi trase părul din mâna lui şi făcu un pas înapoi.

— Să-ţi spun şi să stric toată distracţia de a-ţi da seama singur?

Intenţionase să folosească un ton tăios, dar probabil că nu-i ieşi, pentru că el chicoti.

Kylie se încruntă.

Acum parcă nu-i mai ardea de râs nici lui Lucas.

— Bine atunci, în primul rând cred că începi să descoperi cel puţin unele din harurile pe care le ai. Ca evadarea din vis, de exemplu?

Kylie roşi, dar de data asta nu-şi feri privirea.

— Acum că am priceput cum stă treaba, nu o să mai fie nicio problemă.

Kylie se ruga să aibă dreptate. Holiday îi spusese că avea să fie în stare să le controleze mai mult, nu? Cu siguranţă asta însemna că putea să oprească visele. Dumnezeule, ce mult spera să fie adevărat!

Lucas o privi.

— Ce păcat! spuse el şi tonul lui era din nou de flirt.

Kylie se uită la uşă. Gata, spusese ce voia să spună, nu? Când întinse mâna spre clanţă, el o prinse de braţ. Atingerea lui nu a fost deloc dură, nici măcar puţin. A fost tandră şi asta îi mai dădu lui Kylie timp de gândire. Avusese o zi infernală şi încă îşi mai amintea cât de preocupat de soarta ei păruse Lucas mai devreme.

— Mai lasă-mă câteva minute. Te rog.

Kylie continuă să se uite la uşă, perfect conştientă că el încă nu-şi luase mâna de pe braţul ei şi că atingerea lui îi provoca furnicături plăcute.

— Şi care sunt celelalte motive? întrebă el.

Când văzu că ea nu-i răspunde, Lucas continuă.

— De ce eşti aşa de supărată pe mine, Kylie? Şi să nu o negi. Poate că eu nu pot să-ţi citesc emoţiile ca… alţii… dar o văd în ochii tăi.

Kylie nu se întrebă la cine se referea Lucas când spusese alţii. Probabil că auzise de ea şi Derek. Foarte bine, îşi spuse ea. Dar orice ar fi auzit, era acum de domeniul trecutului. Derek îi pusese capăt.

Lucas o strânse puţin mai tare de mână.

— Spune-mi ce te supără, ca să putem să trecem odată peste asta.

Un cuvânt îi stătea pe limbă. Fredericka. Dar dacă recunoştea că era supărată că Fredericka era iubita lui, însemna că ţinea la el aşa cum ţine o fată la un băiat. Şi Kylie nu voia să recunoască asta în faţa lui Lucas. Nu-i plăcuse s-o recunoască nici în sinea ei. Şi nici măcar nu era adevărat. Ea era doar confuză.

— Sunt obosită.

Riscă şi se uită la el. Ochii lui păreau mai albaştri în lumina aurie de pe verandă. Încă nu-i dăduse drumul la braţ şi acum degetul lui mare aproape că îi lăsa o urmă vânătă.

— Ai primit scrisorile mele, nu?

— Da.

— Dacă te-ai supărat din cauza viselor, să ştii că eu nu…

— Ştiu – eu le-am iniţiat, nu tu.

Kylie îşi trase mâna. Lucas ridică din sprâncene ca şi cum ar fi meditat asupra subiectului.

— Nu ai făcut singură asta, spuse el ca şi cum l-ar fi costat foarte mult să recunoască. Nu am avut de-a face cu primul vis. Adică…

Când văzu că Lucas ezită, mintea ei începu să lucreze.

— Deci tu ai făcut-o? Tu ai venit în visul meu?

— Nu. Eu nu am abilitatea asta. Dar când ai venit tu în visul meu prima dată, eu deja te visam. Lucas ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să se mai elibereze de vina care-i apăsa pe umeri. La început, nu mi-am dat seama că erai cu adevărat în visul meu. Asta până nu a devenit aşa de viu şi real. Şi mai târziu n-am spus nimic pentru că mi-am dat seama că tu nu înţelegeai ce se întâmplase. Asta dacă din cauza viselor erai supărată. Probabil că ar fi trebuit să-i pun capăt dar… era un vis. Şi, la naiba, nu voiam să se termine.

Chiar dacă trebuia să-i acorde merite pentru că era sincer, Kylie tot era supărată. Lucas ar fi trebuit să-i pună capăt. Sau cel puţin să-i spună ca să nu revină şi a doua oară. Dar dacă se gândea mai bine, Kylie nu ştia cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi spus asta atunci. Se întâmplaseră multe în ultimele săptămâni. Acum ar fi acceptat lucruri pe care probabil că nu ar fi putut să le accepte atunci.

— Al doilea vis însă, numai tu l-ai condus, spuse Lucas ridicând din sprâncene ca şi cum gândul l-ar fi făcut fericit.

Luată prin surprindere de strălucirea albastră din ochii lui, Kylie spuse primul lucru care îi veni în minte.

— Pun pariu că mătuşa Stella visa şi ea la Tom Selleck.

Capitolul 27

Lucas părea nedumerit.

— Ce spui acolo? Tom Selleck?

Kylie se simţi profund jenată. Chiar spusese asta cu voce tare?

— Ce încerc eu să spun e că nu cred că o să se mai întâmple. Aşa că hai să uităm ce s-a întâmplat, OK?

— De ce nu o să se mai întâmple? Privirea lui deveni grea şi îşi lăsă capul în jos, puţin mai aproape de ea. E clar că şi tu simţi pentru mine ce simt eu pentru…

— Fredericka?

Lui Kylie îi venea să prindă din zbor întrebarea înainte să ajungă la urechile lui. Lucas se încruntă şi se lăsă pe spate.

— Deci de-asta eşti tu supărată.

Kylie nu negă. Nu pentru că nu şi-ar fi dorit, ci pentru că nu credea că era în stare să o facă.

— Uite ce e, eu şi Fredericka…

— Nu contează.

— Pentru mine contează. Nu m-am atins de ea cât am fost plecaţi. Nici măcar o dată.

— Nu are nicio importanţă pentru că… ce sunteţi voi sau ce faceţi e treaba voastră. Pentru că noi doi… suntem doar amici.

— Am putea să fim mai mult de-atât, îi dădu el replica. Deja simt că e ceva mai mult.

— Nu.

Kylie îl privi drept în ochi, sperând că înţelegea că vorbea serios.

Lucas îi dădu o şuviţă de păr pe după ureche şi îşi trecu degetul mare peste obrazul ei.

— Ultima dată când am stat pe verandă, m-ai invitai înăuntru şi cred că invitaţia includea chiar ceva mai mult decât… să fim amici.

Kylie îşi aminti cum stătuse în acel loc, aproape implorându-l să intre, dorindu-şi… mult mai mult decât compania lui. Dar asta se întâmplase atunci – înainte ca sentimentele ei faţă de Derek să devină mai profunde. Îi luă mâna şi i-o dădu la o parte.

— Dar tu ai refuzat. Şi ai avut dreptate.

— Chiar crezi asta? zise luând-o de mână cu blândeţe.

Da, aşa credea, pentru că el fugise cu Fredericka.

— Ea a venit după mine, Kylie. Nu eu i-am cerut. Aş fi trimis-o acasă, dar până la urmă s-a dovedit că aveam nevoie de ea.

Kylie încercă să-şi tragă mâna dintr-a lui, dar el o strânse şi mai tare.

— Nu am avut nevoie de ea în sensul… ăla. Am plecat să ajut pe cineva. Lucas se opri. Nu ţi-am spus în scrisori pentru că dacă ar fi aflat Holiday ar fi făcut o criză de nervi. Eu am o soră vitregă care a fost atrasă într-o gaşcă. A trebuit s-o scot de acolo, Kylie. Nu merita să… ar fi trebuit să-i sar în ajutor mai de mult. Mă sunase să-mi ceară ajutorul cu câteva luni în urmă, dar n-am făcut-o pentru că aş fi fost nevoit să dau ochii cu tatăl meu. A fost vina mea că s-a întâmplat asta şi a trebuit să o ajut. Apoi Fredericka m-a ajutat pe mine.

Kylie îşi dădu capul pe spate.

— Pe tine te-a ajutat, dar pe mine a încercat să mă omoare.

El clătină din cap.

— Nu te-ar fi omorât aseară.

Deci el fusese. Îşi dăduse ea seama, dar auzind-o din gura lui, făcea să pară şi mai real.

— A vrut doar să te sperie, continuă el. Nu te place pentru că ştie ce simt pentru tine.

— A trebuit să te lupţi cu ea ca să o împiedici să mă atace.

— Asta nu înseamnă nimic. Aşa rezolvăm noi lucrurile când ne transformăm. Nu stăm cu mâinile în sân şi facem psihologie când suntem în starea noastră naturală.

— Dar azi-noapte nu a fost prima dată când a încercat să-mi facă de petrecanie. Înainte să plecaţi, a adus un leu în camera mea.

Lucas se schimbă la faţă.

— Ce-a făcut?

— A adus un leu în camera mea. Unul de la rezervaţia de animale. Dacă nu era Derek, aş fi putut să mor.

Lui Lucas nu-i venea să creadă.

— Nu ar face ea aşa ceva.

Kylie îşi smuci mâna dintr-a lui. Nu-i venea să creadă că o apăra pe Fredericka. Dar de ce era aşa de greu de crezut? Lucas recunoscuse că se culcase cu ea. Pe urmă au fugit împreună.

Lucas îşi trecu o mână prin păr.

— Ea nu e aşa, Kylie. Ştiu că e dură, dar… tu nu o cunoşti cum o cunosc eu.

— Ai dreptate, spuse Kylie. Eu nu o cunosc aşa cum o cunoşti tu. Şi de vreme ce voi doi aveţi atâtea în comun, de ce nu te duci după ea acum şi… să rămâi cu ea? Acolo e locul tău.

— Eu nu pe ea o vreau, spuse el răspicat. Pe tine te vreau. Pe tine te vreau de când… din clipa în care te-am văzut prima dată.

Kylie închise ochii şi clătină din cap. Totul se întâmpla prea repede. Se obişnuise în sfârşit cu lipsa lui şi acum el îi dădea din nou viaţa peste cap.

— Spune-mi că nu ai simţit şi tu, îi şopti el. Spune-mi că nu ai simţit legătura care s-a creat între noi

când ne-am văzut prima oară.

Kylie o simţise, dar atunci avea cinci ani. Îi întâlni din nou privirea.

— Nu ştiu ce să cred, Lucas. Îmi spui că nu e nimic între tine şi Fredericka, dar e evident că ea crede altceva. Poate că ar trebui să clarifici situaţia cu ea înainte de a începe ceva cu mine.

Inima i se strânse când îşi dădu seama că acelaşi lucru îi spusese şi Derek ei.

— O spui de parcă nu am încercat deja să o fac.

Kylie ridică din umeri.

— Viaţa mea e foarte complicată acum. Dacă ai fi fost aici în ultimele săptămâni, ai şti. Deocamdată putem fi doar prieteni. Atâta tot.

Kylie auzi voci pe cărare. Când ridică privirea, îl văzu pe Derek însoţit de câţiva prieteni trecând prin faţa ei. Derek nici măcar nu se uită spre ea. Kylie bănuia că făcea aşa pentru că îi văzuse deja. Îi văzuse şi se gândise la ce era mai rău.

O năpădi sentimentul de vinovăţie, dar îşi înăbuşi emoţia, sperând că Derek nu fusese destul de aproape de ea să o simtă. Nu făcea nimic rău. Ţinându-şi respiraţia, Kylie urmări grupul de băieţi până când ieşiră din raza vizuală.

Când îşi luă ochii de la ei, văzu că Lucas o privea.

— El e motivul? Între voi doi e ceva serios?

— Asta nici măcar n-are importanţă. Tu şi cu mine suntem doar prieteni, Lucas. Doar prieteni.

Kylie se întoarse cu spatele şi deschise uşa. Imediat după ce i-o trânti în nas, îl auzi spunând:

— Asta dacă nu cumva reuşesc să te fac să te răzgândeşti, Kylie Galen.

A doua zi, Della trebuia să se ducă la un ritual cu noaptea în cap şi avea să lipsească de la masă. Miranda anunţă că nu venea nici ea. Kylie avea sentimentul că vrăjitoarea punea ceva la cale. Probabil încerca să inverseze vraja asupra motanului ei, Şosetă. Kylie era cât pe ce s-o întrebe, dar încercase să nu adoarmă aproape toată noaptea, de frică să nu cadă într-un somn profund şi să-l viseze pe Lucas şi nu avea puterea să poarte o conversaţie lungă despre posibila anularea a unei vrăji.

Kylie intră în cantină singură şi simţi toţi ochii aţintiţi asupra ei. Ştia că cei dinăuntru mişcau din sprâncene întruna încercând să-i citească tiparul mental. După ce-şi luă tava pe care se aflau un corn umplut şi fructe, Kylie ezită, căutând un loc unde să se aşeze. În ziua aceea, toţi aleseseră să stea la masă cu cei din neamul lor. De vreme ce Kylie nu avea aşa ceva sau cel puţin nu ştia cărei specii aparţinea, se îndreptă spre o masă liberă.

Nu ştia nici să o pici cu ceară de ce îi venea aşa de greu să stea singură. Ar fi trebuit să aibă mai multă stimă de sine. Nu să lase o prostie s-o facă să nu se simtă în largul ei. Dar faptul că era o prostie nu schimba ceea ce simţea. Se holba la cornul umplut din farfurie şi încercă să nu pară la fel de patetică cum se simţea.

Auzind un râset familiar, Kylie ridică privirea şi văzu că cei de la masa zânelor chicoteau de zor. Toţi păreau fericiţi în cercul lor intim de prieteni. Toţi în afară de Derek. În ochii lui se citea durere. Dar ce era ea să facă? Ea nu avea nicio vină. El era vinovat. Şi Kylie presimţea că, dacă se ducea la el, Derek avea să plece. Şi asta ar fi rănit-o prea mult.

Luă cornul în mână şi muşcă din el. Era cornul ei preferat, cu zmeură şi brânză grasă, dar parcă nici nu-i simţea gustul. Înghiţi altă gură fadă sub ochii aţintiţi asupra ei. Noul ei tipar mental în continuă transformare încă mai era subiect de conversaţie, din câte auzise ea.

Deodată, cineva trânti o tavă pe masa ei. Gândindu-se că era Della, care se întorsese de la ritualul ei matinal, Kylie şopti „Mulţumesc” şi întoarse capul zâmbind.

Nu era Della.

Lucas zâmbi.

— Mulţumesc pentru ce?

— Pentru nimic, spuse ea şi era cât pe ce să-i spună să plece.

Dar, fir-ar să fie, nu-i spusese ea că erau prieteni? Şi ca prieteni, nu exista niciun motiv rezonabil

pentru care el să nu stea la masă cu ea. Ei bine, în afară de o anumită lupoaică, despre care ştia că ar vrea să o omoare pentru asta.

Ochii lui albaştri scânteiară plini de umor.

— Te-ai murdărit cu gem la gură.

Lucas îşi trecu degetul peste buza ei, apoi îl băgă în gură.

— Pentru asta există şerveţele, spuse ea, întinzându-se să ia unul şi ştergându-se bine la gură.

Încă mai simţea atingerea lui pe buze.

Lucas chicoti.

Dându-şi seama că Derek era posibil să se uite la ei, Kylie privi spre masa lui. Acesta plecase. Ceea ce însemna că văzuse şi îşi luase tălpăşiţa. Minunat! Kylie îşi îngădui să se simtă vinovată o clipă, apoi se înfurie. Nu ar fi fost în situaţia asta dacă Derek ar fi venit la masa ei şi ar fi stat împreună. Nici vorbă de aşa ceva.

Trăgând adânc aer în piept, luă cana cu lapte şi sorbi lung. Apoi se uită la Lucas care o privea.

— Eşti a naibii de frumoasă, spuse el.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi puse jos cana cu lapte.

— Suntem doar prieteni, insistă ea.

— Bine. Dar tot eşti frumoasă. Zâmbi şi mai larg. Chiar şi cu o mustaţă de lapte.

Îi înmână un şerveţel şi chicoti. Apoi deveni serios.

— Burnett mi-a spus ce s-a întâmplat cu Della. O să fie bine?

— Cred că da.

Kylie nu intră în detalii şi nici nu pomeni nimic de Chan. Nu ştia cât îi spusese Burnett sau cât trebuia să spună Della celorlalţi despre incidentele de tip Cod Roşu.

— Am auzit ce s-a întâmplat în oraş şi ce a păţit mama ta, adăugă el. Se pare că nu ţi-a mers deloc bine de când am plecat.

— Da, mi-a mers destul de rău.

Lucas muşcă din cornul lui. Fără să se murdărească, fireşte.

— Am mai auzit şi… Ochii lui scânteiară vesel. Şi ce i-a făcut sconcsul tău Frederickăi. Sunt sigură că a meritat-o.

— Da, aşa e.

Aşa îşi manifesta el loialitatea faţă de Kylie, râzând de Fredericka? Nu că ar fi fost nevoit să aleagă între ele. Kylie şi Lucas erau doar prieteni. Şi dacă nu şi-ar mai fi amintit ce bine fusese când se sărutaseră, Kylie chiar credea că puteau fi amici.

— Nici tu se pare că nu ai dus-o prea bine în ultimele săptămâni. Sora ta o să fie bine?

Lucas încuviinţă.

— Cred că da. Am dus-o să stea la nişte prieteni. O să vorbesc cu Holiday să o înscrie aici la şcoală. Te înscrii şi tu, nu?

Kylie rupse o bucăţică mică de corn.

— Aşa sper. Mama a spus că o să se gândească.

Gândul la ce ar face dacă mama ei spunea nu o făcu să simtă un nod în stomac. Locul ei era aici, cu ceilalţi. Se uită în jur, la mesele unde erau fiinţe supranaturale care păreau a fi în sânul familiei. Kylie spera să afle şi ea la ce masă îi era locul.

Asta nu e lumea în care ai trăit tu până acum. Cuvintele Mirandei de seara trecută îi răsunară în minte. Nu, nu era aceeaşi lume. Lumea în care trăia acum era întunecată şi uneori foarte periculoasă, dar era lumea ei.

Capitolul 28

— Cum pot să-i pun capăt? întrebă Kylie epuizată de lipsa de somn şi se trânti pe un scaun în faţa biroului lui Holiday la începutul întâlnirii lor de la ora două. Nu mai vreau să fac porcăria asta cu visele.

Holiday se rezemă de spătarul scaunului şi-şi ţuguie buzele.

— Harul ăsta e prea special ca să spui că e o porcărie.. Şi nu poţi să-l faci să dispară, dar poţi să-l controlezi cu antrenament.

— Bine, atunci spune-mi cum controlez porcăria asta.

Holiday chicoti.

— Nu ai simţit când ai intrat în lumea viselor?

— Ca şi cum aş zbura, vrei să zici?

— Da, ca şi cum ai zbura.

— Normal, dar uneori nu mă trezesc decât după ce sunt deja în vis.

— Bun. Uite ce ai de făcut. Înainte de culcare…

Holiday îi înşiră rapid o serie de tehnici ca să o instruiască cum să se trezească dintr-un vis. Nu însemna o garanţie că ea putea să controleze visul, dar Holiday credea că era primul pas.

Trecuseră la subiectul „fantome” când mobilul lui Holiday sună. Aceasta îl luă de pe birou şi se uită la numărul apelantului. Ochii i se luminară.

— Trebuie… să răspund. Mă scuzi câteva minute?

Kylie dădu să se ridice, dar Holiday sări prima de pe scaun şi o porni spre uşă.

— Bună ziua, domnule Eastman.

Holiday închise uşa în urma ei cu un clănţănit ferm şi Kylie se aşeză din nou confortabil şi închise ochii.

— Da, sunt atât de încântată că luaţi în considerare oferta mea.

Cuvintele lui Holiday îi răsunară în urechi. Kylie deschise brusc ochii. Oh, nu! Iar avea auzul sensibil!

— Nu pot să vă spun cât de multă nevoie are Shadow Falls de cineva ca dumneavoastră în consiliul de administraţie.

Kylie îşi astupă urechile, căci nu voia să tragă cu urechea.

— Da, cred că o sută de mii ar acoperi cheltuielile.

Kylie se încruntă când vocea lui Holiday continuă să i se strecoare printre degete. Apoi îşi dădu seama ce reprezenta asta. Holiday găsise alt investitor pentru Shadow Falls, ceea ce însemna că Burnett avea să plece.

Kylie simţi o durere ciudată în piept, o senzaţie că nu era deloc bine. Nu că ar fi avut ce să facă.

După câteva minute, o auzi pe Holiday spunându-i domnului Eastman că avea să-l contacteze curând şi să-i trimită actele la semnat. O auzi închizând telefonul şi Kylie începu să se gândească imediat dacă să-i spună lui Holiday că auzise convorbirea sau nu.

Trecură câteva minute lungi şi Kylie ajunse la concluzia că nu trebuia să-i spună nimic. Când văzu că Holiday nu se întoarce în birou, Kylie plecă să o caute.

Holiday stătea în încăperea din spate, privind pe fereastră la terenul de baschet. Când Kylie i se alătură, observă că Burnett era afară şi juca baschet cu un grup de băieţi. Lui Kylie îi fugiră ochii spre Derek, dar avea ea o bănuiala că nu Derek îi suscita interesul lui Holiday. Era clar ca directoarea taberei începuse să aibă îndoieli. Şi Kylie spera că se gândea bine dacă să refuze sau nu oferta lui Burnett.

În acel moment, Derek se întoarse. Se uită spre fereastră şi Kylie îşi dădu seama că o simţise. Nu i-a zâmbit si nici nu i-a făcut cu mâna. S-a întors concentrându-se la joc şi a ignorat-o. Şi Kylie hotărî pe dată.

Gata, îi ajungea! Trebuia să stea de vorbă cu Derek.

Dimineaţa următoare, Kylie se trezi cu forţe proaspete. Când fu din nou trezită de valul de frig din zori, Kylie apucase să doarmă cam cinci ore. Ponturile pe care i le dăduse Holiday legate de cum să se trezească înainte să înceapă visul funcţionaseră. Se trezise de două ori cu senzaţia că zbura. O dată, chiar îl văzuse pe Lucas, dar reuşise să se retragă înainte ca el să o observe. Kylie era sigură că el nici măcar nu ştia că ea fusese acolo. Sau cel puţin aşa spera.

Trăgându-şi pătura până la bărbie, Kylie se uită în jur Nu apăru nicio fantomă, dar senzaţia de frig persistă, aşa că îşi dădu seama că nici spiritul nu plecase. Când telefonul îi căzu de pe noptieră – din nou – Kylie îşi aminti că la fel se întâmplase şi cu o zi în urmă.

— Tu faci asta? întrebă ea spiritul. Vrei să-mi spui ceva?

Nu-i răspunse nimeni. Kylie întinse mâna spre telefon, întrebându-se dacă avea să găsească din nou pe cineva pe fir şi se simţi uşurată când văzu că nu era nimeni. Văzând apoi semnul care clipea, îşi aminti că nu-şi ştersese mesajele vechi.

Vorbise cu detectivul particular şi îi dăduse informaţiile noi pe care le descoperise în legătură cu bunicii ei. El spusese că o să încerce să contacteze familia Brighten. Nu că asta ar fi împiedicat-o pe Kylie să sune şi ea. Dăduse o grămadă de telefoane cu o zi în urmă, după-amiaza, dar de fiecare dată răspundea robotul.

Kylie intră în mesagerie să şteargă mesajele şi îşi dădu seama că mai avea unul de la Sara pe care nu-l ascultase. Amintindu-şi emoţiile confuze pe care le simţise ultima dată când vorbiseră, Kylie puse mobilul la loc şi îşi acordă permisiunea de a-l citi mai târziu. Şi-n plus, trebuia să-şi construiască bine discursul ca să-l facă pe Derek să-şi bage minţile în cap. Spera că planul ei avea să funcţioneze.

Kylie aşteptă în cantină înainte de micul dejun, uitându-se după Chris. Dă Doamne să nu apară cu Derek! se ruga ea.

Când îl zări pe Chris intrând pe uşă cu Jonathon, Kylie se relaxă. Când tânărul se apropie, Kylie îi făcu semn să vină la ea. Acesta îi spuse ceva lui Jonathon şi o porni spre ea. Kylie vedea cum ochii îi luceau de curiozitate. Era curios să ştie ce avea ea să-i spună.

Nu era niciun secret că tipul, unul dintre căpeteniile vampirilor, se credea mare cuceritor. Şi Kylie recunoştea că băiatul, cu părul lui blond şi ochii deschişi la culoare, aducea cu un tip drăguţ care-şi face veacul pe plajele din California. Nici la corp nu arăta rău. Dar dacă el credea că ea simţea ceva pentru el, avea să fie dezamăgit.

— Care-i treaba? întrebă tipul zâmbind.

Kylie nu se gândise prea mult la cum să abordeze chestiunea, aşa că-i spuse direct:

— Vreau să-mi faci o favoare.

Chris răspundea de ora „Să ne cunoaştem colegul de tabără!” când numele lor erau trase dintr-un bol şi urmau să petreacă cu respectivul coleg o oră în care puteau să se cunoască mai bine.

— Ce fel de favoare? zise, iar ochii îi fugiră la sânii ei.

Kylie era cât pe ce să-l ia la rost, dar ţinând cont de faptul că avea nevoie de el, i-a trecut cu vederea.

— Am auzit că dacă cineva vrea să fie sigur că se trage un anumit nume, tu poţi să te ocupi de asta.

—Aha!

Tipul părea dezamăgit, ceea ce-i dădu de înţeles lui Kylie că el crezuse că-l chemase din alte motive. Totuşi, îşi reveni repede.

— Şi n-ai auzit şi că există un preţ pe care trebuie să-l plăteşti?

— Ba da. O jumătate de litru, nu?

— Exact.

— Bine. O să-i spun lui Holiday că vreau să donez.

Dădu să plece, dar el o prinse de braţ.

— Ai uitat să-mi spui despre cine e vorba. Fruntea i se încreţi. Lasă-mă să ghicesc. Lucas?

Kylie se încruntă.

— Nu, Derek.

* * *

Derek nu era de faţă când au fost extrase numele, aşa că ea plecă să-l caute. Îl găsi în sala de mese, vorbind cu Steve şi Luis. Derek se încruntă când o văzu venind lângă el. Asta o duru pe Kylie. Forţându-se să zâmbească, Kylie se aplecă spre el şi îi şopti:

— Ghici ce?

Flutură în aer bileţelul cu numele lui.

El îşi luă la revedere de la băieţi şi îi făcu semn să-l urmeze. Ieşiră afară şi trecură de mulţime. Kylie se întrebă dacă Derek avea de gând să o ducă la locul lor, la stâncă, dar el se opri. O privi cu ochii lui verzi.

— Tu ai aranjat asta?

— Ce să aranjez?

Kylie o făcea pe inocenta.

El o luă de braţ şi i-l răsuci. Ştia că se uita după o urmă de ac sau un leucoplast. Atingerea lui o făcu să simtă în tot corpul furnicături dureroase.

— Mi-ai cumpărat numele cu sânge?

Derek îi dădu drumul la mână.

Ea îşi scoase pieptul în faţă.

— Şi ce? Şi tu ai făcut-o pentru mine. De două ori.

În ochii lui se citea atâta emoţie, încât lui Kylie i se opri inspiraţia.

— Trebuie să stăm de vorbă, Derek. Asta… Făcu un gest cu mâna de la unul la altul. Nu e în regulă.

Derek îşi trecu o mână prin părul şaten.

— Ce nu e în regulă e faptul evident că eu ţin la tine şi tu ţii la altcineva.

— Bine, n-ai decât să crezi ce vrei!

Kylie simţea cum începe să se înfurie şi să-şi piardă speranţa.

— Mă întrebi dacă ţin la Lucas? Da. Dar nu aşa cum ţin la tine.

Derek clătină din cap.

— Nu poţi să mă minţi, Kylie. Pot să-ţi citesc emoţiile şi când eşti în preajma lui te simţi… atrasă de el.

— Bine, o să recunosc până şi asta, că sunt atrasă de el. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Nu înseamnă pe naiba!

Derek dădu să plece. Kylie îl înşfăcă de braţ.

— Nici tu nu eşti mai breaz!

— Ce?

Ochii lui se aprinseră de mânie şi durere.

— Te-am văzut cum te uitai la Miranda când înotam.

— Nu m-am…

— Ba da, te-ai uitat.

— E o prostie.

Derek dădu din nou să plece. Kylie era cât pe ce să-i dea drumul, dar îşi aminti că trebuia să plătească cu sânge pentru întâlnirea lor. La naiba! Voia să merite să-şi dea sângele pentru el. Îl ajunse din urmă.

— Şi Perry a observat, pentru că începuse să se uite urât la tine.

Derek nu se opri din mers şi nici ea.

— M-ai văzut pe mine că am făcut tevatură pentru asta? Nu, nu am făcut pentru că ştiu că şi dacă ai gândit că-i stătea bine în costum de baie, asta nu însemna că nu-ţi mai plăcea de mine.

Derek se opri şi se întoarse cu faţa la ea.

— Dar nu e acelaşi lucru.

— De ce? Dacă aş fi putut să-ţi citesc emoţiile aşa cum faci tu cu mine, ar fi fost evident că Miranda îţi trezea dorinţa.

— Da, dar… eu sunt băiat.

Kylie rămase cu gura căscată.

— Deci numai băieţii pot să se simtă atraşi de cineva? Fii serios! În ce secol trăieşti?

Derek miji ochii.

— N-am vrut să spun asta.

— Atunci ce-ai vrut să spui?

— Am vrut să spun că… îşi încleştă maxilarul. Iisuse! Nu ştiu, dar tot nu e acelaşi lucru.

— Ba e, Derek! Nu vezi? Te-ai ofuscat atât pentru că eşti gelos. Şi n-ai niciun motiv.

— E mai mult de-atât, spuse el. Doar ce-ai spus că ţii la el. Asta nu e doar…

— Da, ţin la el. Ne cunoaştem de mult timp. Şi poate că asta ne leagă într-un fel. Şi da, tipul arată bine. Dar… eu vreau să fiu cu tine.

Kylie crezu că reuşise să ajungă la inima lui, dar Derek se uită în altă parte.

— Nu pot s-o fac, Kylie. Până nu poţi să-mi dovedeşti că nu înseamnă nimic pentru tine, nu pot s-o fac.

O luă din nou din loc.

— Derek? îl strigă ea.

El se întoarse.

— Ce?

Kylie simţi o greutate în piept.

— M-ai minţit.

— Cu ce?

Frustrarea îi schimbă vocea.

— Ai spus că o să fim prieteni. Dar nu aşa te porţi cu un prieten.

Derek ridică ochii spre cer înainte de a-i întâlni privirea.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Se vede treaba că nu pot să fiu prieten cu tine, zise el şi o luă din loc.

De data asta, Kylie îl lăsă să plece.

I-a fost greu să se concentreze la activităţile de rutină din acea zi. Kylie şi-ar fi dorit să o roage pe Holiday să o lase să lipsească de la evenimentele programate pentru ziua respectivă, dar se milogise prea mult de ea. Aşa că se duse la ora de desen, făcu o drumeţie şi se abandonă apoi în arta ornării prăjiturilor.

De fiecare dată când începea să se gândească la Derek, era ca şi cum cineva i-ar fi plesnit inima cu un elastic. Era atât de concentrată la ornarea prăjiturelelor, încât trecuse deja jumătate din curs până să-şi dea seama că Miranda nu era acolo.

De îndată ce cursul se termină, Kylie chiuli de la ora de muzică şi dădu de Della care se ducea la lac pentru lecţiile de caiac. Della fusese destul de reţinută în ultima vreme, căci încă se recupera după vizita şi testele de la DCF. Şi era îngrozită de gândul de a colabora cu ei şi de a încerca să-i ajute să-l prindă pe verişorul ei şi să-l acuze de crimă. Bineînţeles, asta îi abătea gândul de la vizita părinţilor din weekend. Ce vreţi, trebuie să găseşti partea bună a lucrurilor.

— Ai văzut-o pe Miranda? întrebă Kylie.

— Nu. S-a întâmplat ceva?

— N-a fost la ora de ornare a prăjiturilor. Mă duceam să văd dacă nu e la cabană.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, spuse Kylie, amintindu-şi că Della de-abia aşteptase lecţiile de caiac. Dacă nu dau de ea, te caut eu. Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic.

Din nefericire, chiar înainte de a ajunge la cabană, Kylie era sigură că se înşelase în această privinţă.

Primul indiciu? Ţipătul ascuţit care se auzi dinăuntru.

Rupând-o la fugă, Kylie ajunse în dreptul uşii înainte să-şi dea seama că ţipetele nu erau ale Mirandei. Dar asta nu o făcu să încetinească pasul. Cineva era în cabana ei şi ţipa ca din gură de şarpe. Şi Miranda nu era nicăieri.

Deschizând uşa larg, Kylie intră alergând înăuntru.

— Miranda?

— Aici, strigă Miranda din dormitorul ei, de-abia auzindu-se peste ţipetele ascuţite.

Împingând uşa dormitorului, Kylie credea că era pregătită pentru orice. Dar nici că se putea înşela mai mult.

Capitolul 29

Kylie făcu ochii mari când văzu fata cu părul roşcat care ţipa şi care era închisă în cuşca mare, de culoare purpurie, din mijlocul camerei. Apoi ochii îi fugiră la Miranda, care stătea întinsă în mijlocul patului, dându-se cu ojă la picioare de parcă era o dimineaţă oarecare de duminică, în care lenevea mai mult.

— Dă-mi drumul de aici, scorpie ce eşti!

Fata scutură cuşca.

Miranda termină de întins oja fucsia pe degetul mic şi pe urmă îşi ridică privirea.

— Care-i treaba? spuse ea şi îi zâmbi larg lui Kylie.

— Scorpie! ţipă fata la Miranda şi îi aruncă o privire fioroasă lui Kylie. Convinge-o să-mi dea drumul!

— Cred că eu ar trebui să te întreb pe tine care-i treaba, îi spuse Kylie Mirandei şi se uită din nou la cealaltă fată.

Adulmecă rapid şi îşi dădu seama că nu se vărsase niciun strop de sânge. Cel puţin deocamdată.

— Dă-mi drumul de aici! mârâi prizoniera.

Kylie se uită din nou la Miranda şi ridică din sprânceană.

— Vezi ce-am prins? Miranda chicoti. Îţi mai aduci aminte că ţi-am spus că cineva dă târcoale pe aici? Am pus o capcană. Şi a naibii de treabă dacă n-am prins-o chiar pe Tabitha Evans.

— O cunoşti? întrebă Kylie.

— Da, e una dintre vrăjitoarele cu care mă voi înfrunta peste două săptămâni.

Tabitha trase de zăbrele cu atâta putere, încât cuşca se clătină.

— Sunt vrăjitoarea care o să arunce un blestem asupra ta dacă nu-mi dai drumul!

— Nu-ţi face griji, spuse Miranda. Puterile ei nu funcţionează cât timp e ţinută prizonieră în cuşca mea specială. Şi am pus un amortizor de sunete care funcţionează pe o distanţă cam de treizeci de metri, să nu o audă nimeni cum ţipă.

— Şi ce caută aici? întrebă Kylie, preocupată pentru soarta prizonierei.

— Încearcă să-mi submineze încrederea în mine ca să mă retrag din competiţie.

— Şi dacă aş fi ştiut că o dai în halul ăsta în bară, nu mi-aş mai fi pierdut timpul, ţipă fata.

Bun, deci Tabitha merita să fie ţinută în cuşcă.

— Crezi că ea e cea care a dezactivat alarma? întrebă Kylie.

— Nu, acolo s-a folosit magie. Bineînţeles, magie jalnică, una care de-abia se poate numi magie, spuse Miranda şi aruncă o privire spre fata din cuşcă.

Tabitha şuieră printre dinţi.

— Tu eşti aia patetică.

Miranda ridică o sprânceană spre prizoniera ei.

— Şi tu eşti aia care stă în cuşcă.

Fata începu să țipe din nou. Miranda zâmbi larg mândră de ea. Nu încăpea îndoială că faptul că o prinsese pe Tabitha îi măgulea orgoliul. Lui Kylie nu-i plăcea deloc să o dezumfle, dar…

— Oricât de simpatică ar fi în cușcă, știi că nu poți să o păstrezi.

— Nici n-am de gând să fac asta, spuse Miranda. I-am spus că imediat ce-l transformă pe Șosetă la loc în pisoi, e liberă să plece.

— Și eu ți-am spus că nu eu am făcut asta. Tu ai dat-o în bară. Tu singură!

— Scutește-mă, spuse Miranda. De săptămâni întregi, aproape tot ce am încercat să fac a dat greș.

Miranda își dădu picioarele jos din pat și se apropie de cușcă:

— Transformă sconcsul din nou în pisoi și pe urmă ești liberă să pleci.

— Îți spun a nu știu câta oară, nu eu am făcut asta.

Miranda se uită din nou spre Kylie.

— Vrei să te dau cu ojă la picioare?

În ochii Mirandei se citea îndoiala.

— Uite ce e, rosti scurt Tabitha. Dacă nu ai făcut tu vraja, poate că tipul ăla bătrân a făcut-o.

— Am nișteee nuanțe frumoase de roșu, îi spuse Miranda lui Kylie, ignorând-o pe Tabitha.

Kylie însă nu era prea bună la acest capitol.

— Ce tip?

— Nu crede tot ce spune ea, zise Miranda.

— Nu știu cine e, dar știu că e vampir. Dar mai are și alte puteri, pentru că a fost și el aici și a folosit o vrajă asemănătoare cu a mea. E un moș care-ți dă fiori.

— Mai lasă-mă cu astea, spuse Miranda. Spune-mi ceva credibil.

— Eu spun adevărul, rosti scurt Tabitha.

Miranda își dădu ochii peste cap. Apoi începu să miște din degetul mic.

— Stai puțin, zise Kylie, dar era prea târziu, căci cușca cu Tabitha dispăru.

— Ce să mai aștept? întrebă Miranda.

— Unde a dispărut?

— Ai spus că nu pot să o țin aici.

Kylie se încruntă.

— Și dacă spunea adevărul despre tipul ăla ciudat?

— Mai scutește-mă! Tabitha inventează tot felul de porcării. Della ar fi simțit mirosul unui vampir. Tabitha e nebună.

Kylie trebuia să recunoască. Miranda avea dreptate. Della putea să adulmece vampirii de la kilometri depărtare.

Miranda se așeză din nou pe pat.

— Îți vine să crezi că am prins-o pe Tabitha Evans? Sunt chiar bună.

Șosetă intră tiptil și precaut în cameră. Coada lui pufoasă și dungată stătea ridicată, gata să stropească și să o tulească la nevoie.

Kylie se uită din nou la Miranda. O fi fost ea bună la pus capcane, dar nu reușise încă să înlăture vraja și să-l transforme din nou pe Șosetă într-o pisicuță.

Apoi Kylie își aminti conversația cu Derek și căută mental butonul pe care să apese ca să nu se mai gândească la el, dar afurisitul de buton nu era acolo. Kylie nu simțea decât o gaură mare în piept în locul unde altădată era inima.

—— Mă duc să mă întind în pat.

Înainte să se ducă în dormitor, Kylie se opri în dreptul frigiderului. Trase de ușă și înșfăcă una din cutiile mari cu înghețată pe care le luase Miranda să-și hrănească inima frântă. Erau o grămadă.

Kylie scoase o lingură din sertar întrebându-se dacă exista destulă înghețată în univers ca să o facă să se simtă mai bine, deși nu credea să existe.

Kylie își petrecu toată săptămâna următoare sub imperiul durerii. Inima ei era încă frântă. Kylie

donă cei 500 de mililitri de sânge pe care-i promisese şi mâncă cel puţin cinci cutii cu îngheţată. Derek o evita în continuare; Lucas îi tot ieşea în cale. Dar nici nu putea să se supere pe el. Lucas nu se dădea la ea. Se purta doar ca un amic. Acum că inima ei era în convalescenţă, nu i-ar fi stricat un prieten.

Bineînţeles, nu discutau niciodată despre Fredericka sau despre visele pe care le avusese Kylie – şi, din fericire, Kylie reuşise să le ţină în frâu. Lucas întrebase de Derek, totuşi, şi Kylie îi spusese că era un subiect dureros. Singurul lucru pe care-l declarase Lucas fusese că Derek era un idiot. Fără să ştie nici ea exact de ce, Kylie aprecie acest lucru.

Aprecia şi faptul că Fredericka nu-i mai apărea în cale. Nu era sigură, dar bănuia că şi Lucas avea un amestec în toată treaba asta.

Fantoma apărea în fiecare dimineaţă. Uneori vorbea, dar nu-i oferea nicio informaţie care să o ajute pe Kylie să-şi dea seama cine era în pericol. De câte ori Kylie începea să-şi facă griji în legătură cu avertismentul fantomei, Holiday o ducea la cascadă. Fuseseră acolo de trei ori şi Kylie pleca mereu cu acelaşi mesaj: Rămâi cu ochii în patru şi nu-ţi pierde încrederea.

Holiday nu pomenise absolut nimic despre Burnett în tot acest timp. Kylie se întrebă dacă îi spusese că găsise alt investitor sau dacă nu cumva aceasta reconsidera oferta. Kylie o surprinsese pe Holiday de cel puţin şase ori spionându-l pe Burnett de la geam cum juca baschet. De două sau trei ori Kylie stătuse cu ea, ca să se uite la Derek. Nu că Derek nu ar fi ştiut că ea îl privea. Şi el se uita mereu spre fereastră.

Privirile li se întâlneau. Kylie îşi aducea atunci aminte ce dor îi era de el, în timp ce Derek părea iritat.

— Vrei să vorbim despre asta? o întrebase Holiday ultima dată când se întâmplase acest lucru.

Kylie fusese de acord să spună totul, dar doar în timp ce mânca îngheţată. Terminase tot stocul pe care şi-l făcuse Miranda şi tot mai voia. Aşa că Holiday şi Kylie îşi luară liber în după-amiaza aceea şi se duseră din nou la gelateria unde mâncau pe săturate cupe reci şi cremoase de fericire deplină.

— De ce atunci când ai inima frântă îngheţata îţi face aşa de bine? întrebă Kylie.

— Pentru că dacă mănânci destulă, îţi îngheaţă inima şi durerea mai amorţeşte puţin, răspunse Holiday şi izbucniră amândouă în râs.

Daniel nu i se mai arătase din ziua în care mama ei intrase pe furiş în tabără şi a trebuit să i se şteargă memoria, dar tatăl ei vitreg o sunase de două ori. Kylie îi răspunsese la al doilea telefon. Vorbiseră despre slujba lui, despre vreme şi apoi el adusese vorba despre posibilitatea ca ea să se înscrie la şcoala cu internat Shadow Falls. El nu-şi exprimase nici acordul, nici dezacordul, ci spusese că depindea de mama ei.

După ce închise telefonul, Kylie îşi dădu seama că probabil părinţii ei vorbeau, din moment ce tatăl ei avea informaţii despre şcoala cu internat. Kylie nu ştia ce să creadă despre asta. Oare mama ei era pregătită să-l ierte?

Kylie era cât pe ce să-şi sune mama şi s-o întrebe, dar cum până la weekendul petrecut cu părinţii nu mai era nicio săptămână, Kylie se gândi să aştepte şi s-o întrebe când se vedeau.

Miranda aproape că nici nu mai pomenea de Perry. Dar asta nu însemna că băiatul nu se mai uita la ea. Ori de câte ori se afla la treizeci de metri de ea, o sorbea din ochi. Kylie ştia că Miranda observa, dar hotărâse să îl ignore. Ceea ce nu era prea greu având în vedere stresul sub care trăia gândindu-se la competiţia la care o înscrisese mama ei pentru weekendul petrecut cu părinţii. Când nu exersa pentru concurs, Miranda încerca să rezolve enigma păţaniei lui Şosetă.

După două săptămâni, animăluţul nu mai părea deranjat că era sconcs. Părea să înţeleagă ce putere avea coada lui şi o ridica ameninţător la cea mai mică provocare. O făcuse chiar şi pe Della să-i ştie de frică. Din fericire, nu mai împroşcase pe nimeni.

Della era îngrozită de întoarcerea acasă. Şi acum era îngrozită şi să se întoarcă la slujba care-i fusese încredinţată de DCF şi care o aştepta aici. Nu avea să-i fie uşor să lucreze sub acoperire ca să afle dacă verişorul ei era responsabil pentru crime. O Della morocănoasă şi o Miranda stresată însemna că cele două săreau tot timpul una la gâtul celeilalte. Kylie se întreba adesea dacă nu cumva fetele s-ar fi

omorât de-a binelea dacă nu intervenea ea. Dar le iubea prea mult pe amândouă ca să rişte să nu le despartă.

Detectivul particular aflase în sfârşit că Betty şi Kent Brighten plecaseră într-un concediu prelungit în Irlanda. Aşa că misiunea lui Kylie de aflare a propriei identităţi luă o mică pauză. Nu era minunat?

Singurul lucru bun care i se întâmplase în ultima vreme era că nu mai avea sentimentul ciudat că o urmărea cineva. Kylie se întreba dacă nu cumva Tabitha fusese motivul. Dar când îşi aminti de Tabitha, îşi aminti şi ce spusese aceasta despre un vampir bătrân care tot dădea târcoale pe acolo.

Fără să ştie nici ea de ce, acest lucru nu-i dădea pace. Nu într-atât de mult încât să-i spună lui Holiday, pentru că ştia că astfel era posibil să o bage pe Miranda în bucluc. Şi după incidentul cu Burnett şi Della, să-şi bage prietenele în bucluc era ultimul lucru pe care voia să-l facă.

Marţi dimineaţă, Kylie se trezi în aerul rece din cameră. Fie fantoma încerca să-i transmită un mesaj, fie Kylie era vizitată de mai multe spirite. Grozav! Asta-i mai trebuia, altă fantomă!

— Ce vrei? întrebă Kylie tremurând sub pătură.

Mobilul începu să orăcăie. Fie tonul de apel îi fusese schimbat, fie Miranda reuşise să-l transforme într-o broască. Kylie înşfăcă telefonul. Acesta nu mai scotea acum sunetul hidos, ci se deschise direct mesageria vocală.

Prima dată, Kylie ascultă mesajul lăsat de tatăl ei, apoi cel pe care i-l lăsase detectivul particular cu câteva zile în urmă. Apoi cel pe care Kylie nu-l ascultase. Era de la Trey, fostul ei iubit. Cum de-i ratase apelul? Trey o ruga să-l sune înapoi spunându-i că era ceva important.

— Da, vezi să nu! mormăi ea. Ce, ai aflat că mi-au crescut sânii şi vrei să-i vezi?

Kylie îşi închise telefonul, dar nu înainte de a şterge mesajele. Nici nu apucă bine să-l pună pe noptieră, că telefonul începu din nou să orăcăie. Kylie îl înşfăcă şi se uită la drăcia din mâna ei să se asigure că era închis. Chiar era. Atunci cum reuşea să facă gălăgie? Apăsă din nou pe tasta de închidere. Orăcăiala nu se opri.

— Tu faci asta? întrebă ea spiritul. Dacă tu o faci, încetează! Nu e amuzant. Şi nu mă ajută cu nimic să aflu ce vreau să ştiu.

Telefonul amuţi. Fantoma apăru la picioarele patului.

— Trebuie să faci ceva cât mai repede. Ea e pe moarte!

Exact ca şi până atunci, fantoma nu oferi niciun alt indiciu referitor la cine era misterioasa femeie.

Kylie se îmbrăcă şi se hotărî să-i facă o vizită lui Holiday. Se îndoia că, dacă o auzea pe aceasta spunând că ea credea că totul avea să fie bine urma să-i mai treacă frica, dar trebuia să încerce.

Nici măcar nu ajunsese în dreptul verandei, când auzi vocile care răsunau dinăuntru.

— Spune-mi că nu e periculos! insistă Holiday, care părea furioasă.

— Nu pot să-ţi spun asta, spuse Burnett. Munca asta presupune mereu pericole.

— Atunci, nu. Nu-l las să plece.

— Nu am venit să-ţi cer ţie voie, spuse Burnett, care părea la fel de enervat. Are permisiunea mamei lui. O să plece astăzi în jurul prânzului.

Kylie se întoarse şi începu să meargă în direcţia opusă. Şi-ar fi acoperit urechile, dar până acum nu avusese niciun efect, aşa că se îndepărta tot mai mult, sperând că vocile aveau să se audă din ce în ce mai slab.

— Nu e bine ce faci, spuse Holiday. Prima dată îl implici pe Lucas şi acum pe Derek. Trebuie să pun piciorul în prag.

Kylie se opri. Prima dată pe Lucas şi acum pe Derek… Cum?

— Amândoi sunt nişte băieţi excepţionali, spuse Burnett.

— Asta spun şi eu. Sunt băieţi, Burnett.

— Eu aveam şaisprezece ani când am început să lucrez pentru DCF. Lucas are optsprezece ani. Derek mai are doar câteva luni până să împlinească şi el vârsta. Şi are puterea să şteargă memoria, Holiday. Ştii ce puţini sunt ca el?

— Mie nu-mi pasă de asta. Îmi pasă de el.

— O să fie plecat doar o lună sau mai puţin. O să se întoarcă până să înceapă anul şcolar.

— Asta presupunând că nu o să fie ucis când face ce-ar trebui să facă guvernul, rosti scurt Holiday.

— Îmi pare rău, spuse Burnett şi în vocea lui se citea regretul.

Kylie auzi o uşă trântindu-se. Burnett plecase, dar ea nu se mişcă din loc. Stătea pe potecă, cugetând la ce auzise. Derek pleca. Urma să lucreze pentru DCF. N-avea să se întoarcă decât peste o lună.

Presupunând că nu o să fie ucis când face ce-ar trebui să facă guvernul. Cuvintele lui Holiday îi răsunau în minte. Inima îi îngheţă. O porni spre cabana lui Derek.

Capitolul 30

Kylie ajunse la cabana lui Derek un minut mai târziu. Îl observă pe Chris ieşind din casă, îmbrăcat pentru alergarea de dimineaţă şi se opri. S-ar fi ascuns în pădure, dar Chris era vampir, ceea ce însemna că probabil o auzise deja. Aşa că începu să alerge în pas lejer, sperând că tipul nu avea să se oprească să o întrebe ceva.

Când trecură unul pe lângă altul, ea îi făcu cu mâna. Chris zâmbi, dar nu se opri. Kylie alergă pe cărare trecând de cabană, până când crezu că băiatul nu mai o aude. Apoi se întoarse, intră alergând în cabană şi dădu buzna în camera lui Derek.

Acesta era în pat. Încă dormea. Avea pieptul dezgolit. Cearşaful îi stătea mai jos de talie şi Kylie nu era sigură dacă Derek nu era gol sub cearşaf. Auzise zvonuri că majoritatea băieţilor dormeau în pielea goală. Dar îl mai văzuse gol şi asta nu o sperie.

— Derek?

Băiatul îşi puse o mână pe faţă.

Kylie se apropie de pat şi îl atinse pe umăr.

— Derek?

Derek deschise brusc ochii şi sări ca ars. Se holba la ea, dar nu părea că se trezise.

— Eşti îmbrăcată, aşa că nu e un vis. Derek tresări ca şi cum şi-ar fi dat seama că o spusese cu voce tare, apoi se întinse din nou pe pat cu ochii în tavan.

— Nu e un vis. Kylie se aşeză lângă el. Am auzit ce ai de gând să faci şi nu vreau să pleci. Te rog, nu pleca!

Derek se uită la ea pe sub pleoapele grele, dar se vedea că acum era treaz.

— Cum ai aflat?

El nu-i răspunsese la întrebare, aşa că nici ea nu o făcu.

— N-aveai de gând nici măcar să-ţi iei la revedere?

Ochii i se umplură de lacrimi.

Derek se ridică în capul oaselor şi-şi trase cearşaful în jurul taliei.

— Ba da.

Kylie clipi să-şi limpezească vederea.

— Faci asta din cauza mea, nu?

— Nu. Nu numai din cauza ta.

Derek o atinse pe braţ şi emoţiile se dezlănţuiră in pieptul ei.

— Te rog, nu pleca! spuse ea înlăcrimată.

— Trebuie. Trebuie să-mi limpezesc gândurile. Derek clipi. Ai avut dreptate. În parte. Încă cred că trebuie să-ţi mai rezolvi nişte probleme cu Lucas. Dar… ai avut dreptate când ai spus că sunt gelos. Abilitatea mea de a citi emoţiile celorlalţi devine din ce în ce mai puternică. Şi nu ştiu de ce, dar, cu tine, e ca şi cum aş simţi tot ce simţi tu, dar… mai mult. Nu ştiu dacă din cauză că ţin aşa de mult la tine sau din alt motiv. Dar când tu simţi ceva ce mie nu-mi place, când te simţi atrasă de alt tip, eşti mânioasă, sau chiar dezamăgită de cineva, eu… înnebunesc înăuntrul meu. E ca şi cum cineva mi-ar

injecta adrenalină în vene. Emoţiile mele se intensifică rapid. Îşi trecu o mână peste faţă. Fie trebuie să învăţ să fac faţă, fie…

— Fie, ce? întrebă ea.

El nu răspunse, dar Kylie ştia ce voia să spună. Fie trebuia să înveţe să facă faţă tăvălugului de emoţii pe care ea le dezlănţuia asupra lui, fie să plece de lângă ea. Dar nu asta făcea oare? Nu pleca?

— Şi tu trebuie să vezi ce faci cu Lucas şi… Derek se opri. Am de gând şi să-l înfrunt pe tatăl meu. Şi când o să mă întorc peste o lună, o să vedem cum stau lucrurile. E posibil să te îndrăgosteşti de Lucas până atunci. Şi dacă se întâmplă asta, eu va trebui să accept situaţia.

— Ţi-ar fi aşa de uşor să accepţi?

— Nu. Dar nu văd ce altă opţiune mai am.

— Ba ai. Rămâi aici. Dă-ne o şansă. O să rezolvăm şi asta.

Derek clătină din cap.

— Nu pot, Kylie. Pur şi simplu, nu pot.

Kylie se uită la el şi oricât de greu i-ar fi fost să accepte, trebui s-o facă în cele din urmă. Derek urma să plece. Făcuse deja alegerea şi aceasta nu era ea.

Cu capul sus, jurându-şi că făcuse tot ce putuse, Kylie se întoarse şi ieşi din camera lui Derek. Poate că îi frânsese inima, dar nu avea de gând să-l lase să o demoralizeze de tot. Avea să treacă peste asta. Cu siguranţă.

O săptămână mai târziu, Kylie stătea pe o pătură lângă râu, în locul în care stătuse mai de mult cu mama ei şi vorbiseră despre Daniel. Kylie voia doar să fie singură şi să cugete, să încerce să găsească o modalitate de a o convinge pe mama ei să o înscrie la şcoala cu internat Shadow Falls. Şi poate, îndrăznea ea să spere, poate că Daniel avea să i se arate.

Se întinsese pe pătură şi privea cerul albastru, când auzi deodată paşi.

— Vezi vreun elefant? întrebă o voce de băiat familiară.

Kylie îi zâmbi lui Lucas.

— Nu, dar tocmai am văzut o girafă.

Lucas se uită în sus.

— Unde?

— Acolo. Kylie arătă în stânga. Gâtul i s-a desprins de corp, dar tot poţi să o mai vezi dacă mijeşti ochii.

Lucas se aşeză lângă ea. Kylie credea că el se uită la cer, dar când întoarse capul, văzu că băiatul o privea atent.

El zâmbi.

— Te faci pe zi ce trece mai frumoasă, Kylie Galen.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu începe cu de-astea.

— Bine, atunci pot să spun că mi-e dor de tine?

Kylie se ridică în capul oaselor.

— Te duci la bunica ta acasă?

— Da. Suntem în Houston.

Kylie îşi examină bombeul pantofului de tenis şi decise să întrebe pur şi simplu.

— Lucas, tu lucrezi cu DCF?

El făcu ochii mari.

— Cine ţi-a spus?

— I-am auzit fără să vreau pe Burnett şi Holiday vorbind despre asta.

— După ce m-am infiltrat în gaşca aia care o racolase pe sora mea, am colaborat cu Burnett să mă ajute să le vin de hac câtorva tipi răi de tot. Aşa că da, se poate spune că am lucrat cu ei. Şi le-am spus că, dacă au nevoie de mine pentru orice altceva, eu o să fiu disponibil.

— Şi nu e periculos?

El o privi atent.

— Întrebi asta pentru că îţi faci griji pentru mine sau pentru Derek?

— Pentru amândoi.

Kylie acceptase faptul că Derek plecase. Inima nu i se vindecase complet, dar avea să-i treacă.

— Nu e aşa de periculos. Dacă urmezi planul jocului, în general lucrurile merg bine. Lucas îi dădu la o parte o şuviţă lungă de păr de pe obraz.

— Ştii că vreau să fiu mai mult decât prietenul tău, nu?

Kylie începu din nou să-şi examineze pantoful.

— Nu mă aştept să-mi răspunzi. Am vrut doar să ştii înainte să facă altul vreo mişcare. Se apropie mai mult de ea. Eu am răbdare, Kylie. Te-am aşteptat unsprezece ani. Pot să aştept până o să fii pregătită.

Lucas o sărută pe obraz. Sărutul nu se compară nici pe departe cu sărutările de dinainte, mai ales cu cele din vis. Dar apropierea băiatului – mirosul lui de iarbă, buzele lui pe pielea ei – o făcu să simtă o sută de fluturi în stomac, care dădeau repede din aripi.

Când se uită spre el, Lucas deja dispăruse. Şi era evident că odată cu el şi raţiunea ei. Pentru că nu ştia nici să o pici cu ceară ce voise să facă, să-l ia la rost că o sărutase sau… să-l sărute şi ea.

Şi poate că era mai bine dacă nu-şi răspundea la întrebare.

Vineri dimineaţă, Kylie, Miranda şi Della, fiecare cărând după ele valize, mergeau să-şi întâlnească părinţii. Păşeau încet, ca nişte prizonieri condamnaţi la moarte care se îndreptau spre locul execuţiei.

— O să fac pipi pe o bandă de test din oră în oră, mormăi Della.

Miranda oftă.

— Eu o s-o dau în bară la concurs şi mama o să mă dea spre adopţie.

— Eu mă duc la o vânătoare de fantome, adăugă Kylie.

Ambele fete se uitară la ea.

— Nu mă întrebaţi nimic.

Holiday le întâmpină la capătul potecii, transmiţându-le energia ei debordantă obişnuită.

— Zâmbiţi, fetelor. Nu plecaţi decât pentru câteva zile.

Se întoarseră toate şi se uitară una la alta din nou. Kylie lăsă valiza jos şi le îmbrăţişă pe amândouă.

— Aştept să mă sunaţi fiecare de două ori pe zi.

— De două ori pe zi, spuse Della. Sper că nu o să te deranjeze dacă o să te sun când urinez pe o bandă de test, pentru că asta o să fac tot timpul.

— Ai grijă să nu tragi apa! spuse Miranda. Urăsc să facă cineva asta când vorbeşte cu mine la telefon.

Cinci minute mai târziu, în sala de mese, Kylie o îmbrăţişă strâns pe Holiday

— Ai grijă de Şosetă, îi spuse ea.

— Am de gând să-l aduc la mine în cameră, spuse Holiday.

Când Kylie şi mama ei ieşeau din cantină, Perry veni la ea şi o înghionti cu cotul. Pentru Perry, asta echivala cu o îmbrăţişare. Kylie îi zâmbi călduros.

— Se pare că ţi-ai făcut prieteni buni pe aici, spuse mama ei.

— Aşa e, mamă. Sunt nişte oameni deosebiţi.

Kylie era gata să o zbughească pe uşă, când se trezi cu Lucas în faţa ei.

— Bună ziua, doamnă Galen, spuse el. Numele meu este Lucas. Am vrut doar să-mi iau la revedere de la fiica dumneavoastră.

Kylie simţi cum îi bubuie inima de teamă ca mama ei să nu-l recunoască.

— Îmi pare bine să te cunosc, Lucas, spuse mama ei şi se dădu deoparte să le ofere puţină intimitate.

Lucas zâmbi.

— Ai grijă de tine.

— Aşa o să fac.

Lucas se aplecă spre ea.

— Să mă visezi, îi şopti el.

Kylie îşi dădu ochii peste cap, dar el rânji şi plecă. Kylie se îndreptă spre mama ei.

— E destul de drăguţ, spuse mama ei, dar avea tonul pe care-l folosea înainte să-i înmâneze broşurile despre sex.

Ieşiră amândouă din sala de mese şi se îndreptară spre maşină.

— Da, o aprobă Kylie şi, pentru a nu ştiu câta oară, speră ca weekendul să decurgă bine. Fără nicio surpriză neplăcută, fără momente lungi şi stânjenitoare de tăcere între ele.

Când mama ei porni maşina, frigul care invadă spaţiul era mult mai puternic decât orice aparat de aer condiţionat.

— Uau! N-am reuşit niciodată să răcesc maşina aşa de repede.

Când maşina ieşi din parcare, Kylie se uită pe banchetă din spate unde văzu fantoma îmbrăcată cu rochia însângerată. Deodată, fantoma se aplecă brusc şi vomită peste umărul lui Kylie. Duhoarea era îngrozitoare. Kylie se strădui din răsputeri să nu icnească.

— Bun, spuse mama ei, care habar n-avea ce se petrecea. Unde vrei să mergem să mâncăm de prânz? Eu sunt moartă de foame.

Capitolul 31

Kylie nu era sigură cine spusese că nu mai puteai să te întorci acasă. Dar avusese parţial dreptate. Puteai să te duci acasă. Doar că avea să fie al naibii de ciudat. În mod uimitor, nu mama ei o făcea să se simtă aşa. Ba chiar drumul de trei ore cu maşina fusese plăcut, lăsând la o parte episodul cu fantoma care vomitase pe ea. Problema era casa. O simţea rece, şi nu doar din cauză că fantoma hotărâse să se ţină după ea, ci din cauza tatălui ei. Sau mai bine zis a lipsei lui. Nu mai era niciun lucru, nici măcar unul, care să-i amintească lui Kylie că tatăl ei locuise vreodată acolo. Până şi pozele din excursiile pe care le făcuseră doar ei doi dispăruseră, înlocuite acum cu poze de-ale ei.

Nu putea să o învinovăţească pe mama ei, dar totuşi! Pentru prima dată de când se întâmplaseră toate astea, Kylie îşi făcea griji pentru mama ei, cum avea să se simtă aceasta dacă ea pleca la şcoala cu internat. Şi poate că o înţelese chiar de ce voia să vândă casa.

— Nu-i aşa că e bine să fii din nou acasă? spuse mama ei şi o îmbrăţişă.

Dacă era bine? Nu prea. Îmbrăţişarea mamei sale îi plăcea, totuşi. Era atât de plăcută, încât şi casa parcă nu i se mai păru aşa de stingheră.

Când Kylie intră în camera ei, nu se putu abţine să nu râdă. Pe noptieră avea un teanc de broşuri despre toate subiectele legate de sex pe care Kylie le pierduse cât fusese plecată. Cea de deasupra, pe care era evident că mama ei o considerase cea mai importantă, obţinea informaţii despre sexul oral protejat. Oh, da, era o informaţie crucială, căci Kylie tocmai asta plănuia, să fugă în noaptea aceea şi să facă sex oral.

Mama ei făcuse programul pentru tot weekendul, cu teme din lista ei de Lucruri care trebuie făcute. Trebuie sa facem fursecurile tale preferate. Trebuie să mergem să mâncăm pizza la un local nou. Trebuie să fim la casa bântuită la şase.

Când avea timp să fugă şi să facă sex oral „protejat…”?

Kylie adăugă un mare Trebuie pe listă. Trebuie să o conving pe mama să mă înscrie la internat. Chiar şi cu rezervele pe care le avea să-şi lase mama singură, Kylie era o fiinţă supranaturală şi se simţea ca un peşte pe uscat acasă.

În acea seară, la ora şase, după ce făcuse fursecuri cu mama ei şi se bucurase de timpul petrecut împreună, Kylie îşi urcă fundul de peşte pe uscat în maşină şi plecară la vânătoarea de fantome. Şi

spera din tot sufletul ca patronul pensiunii să nu se supere dacă mai venea cu cineva, pentru că pe bancheta din spate – tot plină de sânge, încă vomitând – stătea fantoma, care nici aici nu era mai comunicativă decât fusese la Shadow Falls.

Şi ca să o dovedească, fantoma dispăru înainte ca ele să sosească la pensiune.

După ce se adunară toţi în holul pensiunii, patroana, o femeie înaltă şi mătăhăloasă care avea aproape şaizeci de ani, cu părul vopsit roşcat, le făcu semn să se aşeze în semicerc.

— Bine aţi venit. Bine aţi venit la pensiunea Anderson. Numele meu este Celeste Bell. Unii dintre dumneavoastră poate îşi amintesc de mine de la multele mele apariţii la televizor.

Kylie nu o recunoscu, dar câţiva dintre oaspeţi încuviinţară. Celeste pretindea că vorbeşte cu fantomele şi apăruse la o emisiune ca expertă în vânătoarea de fantome. Era îmbrăcată cu o rochie lungă albă, de parcă dacă se îmbrăca mai înfricoşător experienţa ar fi fost şi mai intensă.

— Casa a fost construită pe la sfârşitul secolului nouăsprezece de Joshua Anderson, dar a dat necazul peste el înainte să apuce să se mute aici, când tânăra lui mireasă a fost ucisă în ziua nunţii într-un accident de trăsură. Joshua s-a sinucis în dormitorul principal. Locul a fost ulterior vândut şi redeschis ca birt. În curând a urmat o nouă tragedie. Înainte să începem, să vorbim puţin despre reguli.

Regulile erau simple. Să nu se îndepărteze de grup. Să nu vorbească decât strictul necesar. Celeste insistă de asemenea ca oamenii să-şi închidă mobilele pentru că o astfel de energie ar fi putut să alunge fantomele.

Ciudat, îşi spuse Kylie, experienţa îi spunea că fantomelor chiar le place să se joace la mobilul ei.

Kylie îi verifică tiparul mental al patroanei să vadă dacă nu era şi aceasta o fiinţă supranaturală, dar nici vorbă de aşa ceva. Cei zece participanţi, cu excepţia lui Kylie şi a mamei sale, erau toţi pensionari cu acte, care nu mai trebuiau să-şi arate buletinul ca să-şi bea cafelele gratuite la fast-foodurile din cartierul lor.

Deplasându-se încet în grup, jumătate din ei sprijinindu-se în cadre, aceştia o urmară pe femeie la primul etaj al casei. În fiecare cameră, Celeste se oprea să mai spună o poveste cu fantome, majoritatea de pe vremea când casa funcţiona ca birt.

Până aici, casa nu părea bântuită de fantome. Deşi era posibil ca această Celeste să nu fie ceea ce pretindea, femeia era un povestitor bun şi îi ţinea pe toţi în suspans ascultând poveştile ei înfricoşătoare.

— Acum o să luăm cina. Şi o să vă spun ce s-a întâmplat la începuturile secolului douăzeci. Haideţi, mergeţi şi luaţi loc!

Celeste le făcu semn spre masa din sala de mese, unde îi aşteptau farfuriile pline cu spaghetti.

— Nu ştiu de ce, şopti ea, dar camera aceasta este mereu mai rece decât restul casei.

Ca la comandă, temperatura din vechiul salon scăzu dramatic. Fantoma lui Kylie se materializă lângă ea. Clienţii pensiunii se înghesuiră unii într-alţii, cutremurându-se, în timp ce din gură le ieşeau aburi.

Expresia de pe chipul lui Celeste ar fi făcut ca participarea la vânătoarea de fantome să-şi merite banii, dacă Kylie n-ar fi citit groaza de pe chipul mamei sale.

— E în regulă, mamă, îi şopti Kylie.

— E al naibii de înfricoşător.

Mama ei nu folosea niciodată cuvinte ca „al naibii”.

— E probabil doar un truc, minţi Kylie.

— Acum e timpul. E timpul să faci ceva! ţipă fantoma.

Arată-mi ce trebuie să fac, spuse Kylie în gând.

În acel moment, fiecare mobil din încăpere începu să sune. Toate, mai puţin al lui Kylie. Al ei orăcăia ca o broască dementă. Şi cum toate telefoanele fuseseră închise, tuturor li se tăie răsuflarea. Dar asta nu se compară cu ce au simţit când candelabrul s-a prăbuşit pe masă, făcând să zboare farfuriile cu spaghetti prin cameră.

Celeste, „vedeta” de televiziune care pretindea că putea să vorbească cu fantomele, leşină. Kylie nu

ştia că oamenii care merg cu cadru pot să se mişte atât de repede. Dar nu la fel i se părea şi mamei sale. Kylie avu impresia, pentru o clipă, că aceasta avea să-şi facă loc dându-le brânci câtorva dintre ei ca să iasă prima din sala unde se lua masa.

Kylie îngenunche lângă Celeste. În timp ce ultimii invitaţi se luptau să-şi croiască mai repede drum afară, Kylie îl auzi pe unul spunând:

— Cine e Trey Cannon?

Kylie ridică ochii spre bărbatul în vârstă.

— Nu ştiu, spuse altă doamnă. Dar şi pe mine m-a sunat.

Kylie înşfacă telefonul şi bineînţeles că avea un mesaj vocal de la Trey. De ce ar trimite fantoma mesajul lui Trey tuturor de acolo? Kylie se uită la fantoma care stătea în mijlocul camerei. Era murdară de spaghetti pe rochia plină de sânge, imagine care avea garantat să-i strice pofta de paste lui Kylie o bună perioadă de timp.

— De Trey e vorba? Pe el trebuie să-l ajut? Dar ai spus că… „ea" are nevoie de ajutor.

Imaginea fantomei începu să se estompeze.

— Să nu îndrăzneşti să pleci! ţipă Kylie.

— Îmi pare aşa de rău, puiule. Am crezut că eşti în spatele meu, strigă mama ei din cealaltă cameră.

Peste câteva secunde, se întoarse alergând şi se lăsă în genunchi lângă ea.

— Oh, Dumnezeule, a murit?

Femeia deschise brusc ochii şi ţipă.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce mama lui Kylie vorbea cu şoferul de la ambulanţă care urma să-i pună pe targă pe Celeste şi pe unul dintre invitaţi care acuza dureri în piept, Kylie luă telefonul mamei sale şi şterse mesajul lui Trey. Ultimul lucru pe care-l voia Kylie era ca mama ei să devină suspicioasă. Spera că aceasta nu auzise numele lui Trey pomenit în învălmăşeală.

Kylie îi ascultă mesajul. Nu spusese decât să-l sune. Aşa şi făcu. Răspunse mesageria vocală. Minunat, nu alta!

Când se trezi a doua zi dimineaţă la ora nouă, Kylie realiză două lucruri care o speriară.

Primul: fantoma nu o mai trezise în zori de zi. Oare asta însemna ceva? Oare era de bine? Sau de rău?

Al doilea lucru, care o şocă destul de tare. Nu era singură. Mda. Acoperit din cap până-n picioare, lângă ea, sub pătură, era un corp. Kylie nu ştia dacă era viu sau mort. Muşcându-şi buzele ca să nu ţipe, Kylie îl atinse. Mai bine zis îl împunse. Acesta nu era rece. Ba chiar scoase şi un sunet. Mama ei scoase capul de sub pătură. Când văzu faţa lui Kylie, sări ca arsă.

— Cee?

Kylie clipi.

— Ce cauţi în patul meu?

— Oh.

Femeia îşi trecu o mână prin păr. Chiar îi venea bine noua tunsoare.

—— Am venit să văd ce faci. Cred că… am adormit.

Kylie chicoti.

— Ţi-a fost frică.

Mama ei îşi dădu ochii peste cap cu mare artă, făcând-o pe Sara să pară mic copil pe lângă ea.

— Nuuu. Nu mai putu să se abţină şi izbucni în râs. OK, recunosc. A fost ciudat. Am fost şocată să văd că tu ai putut să dormi.

— Era doar o fantomă, rânji Kylie.

— O spui de parcă ai vedea în fiecare zi una. Mama ei o atinse pe obraz. Mă bucur atât de mult că eşti acasă. Vezi ce bine putem să ne distrăm? Nu trebuie să te duci la internat.

Lui Kylie i se tăie respiraţia.

— Dar chiar îmi doresc să merg, mamă.

Scânteia din ochii mamei sale se mai stinse.

— Hai să nu vorbim despre asta acum. Ne aşteaptă o zi minunată.

În ciuda discuţiei anti-internat şi a faptului că încă nu reuşise să dea de Trey, Kylie nu se indispuse. După cum se părea, fantoma se hotărâse să o mai păsuiască pe Kylie. Fie asta, fie ajunsese la concluzia că provocase destule necazuri după scena din seara anterioară. Un telefon la pensiune confirmase că atât Celeste cât şi bătrânul care se plânsese de dureri în piept fuseseră externaţi din spital.

Kylie şi mama ei hotărâră să mănânce pizza la prânz şi erau gata de plecare când mobilul lui Kylie sună. Văzând numărul Mirandei, o rugă pe mama ei să o lase câteva minute. Aceasta se duse să-şi verifice e-mailul.

— Salut, spuse Miranda. Suntem în conferinţă. Salut-o şi tu, Della.

— Un ménage à trois verbal, spuse Della.

— Ce scârbos! exclamă Miranda.

— Vrei să auzi ceva care chiar e scârbos? întrebă Della. Am făcut pipi pe mână când mă chinuiam să urinez pe banda asta afurisită şi să vorbesc cu tine la telefon.

Kylie râse.

— Mi-e dor de voi, fetelor.

Pe fir se auzi apa de la toaletă curgând.

— Oh, acum e de două ori mai scârbos, spuse Miranda pe un ton tăios. Ţi-am spus să nu tragi apa când vorbeşti cu mine la telefon.

Kylie se aşeză pe canapea.

— Miranda, tu ai avut concursul?

— De-abia la patru îmi vine rândul, răspunse fata disperată.

— O să te descurci, spuse Kylie.

— Aşa e, adăugă Della. Cum a fost la vânătoarea de fantome, Kylie?

Kylie se uită în jur să se asigure că mama ei nu era prin apropiere.

— N-o să vă vină să credeţi.

Kylie le povesti exact ce se întâmplase. Râseră zdravăn toate trei şi apoi schimbară subiectul, spunându-şi cât de mult îşi doreau să se întoarcă la Shadow Falls. Când Kylie îşi dădu seama că vorbea deja de zece minute, îşi luă la revedere de la ele. Căzură de acord să vorbească din nou după-amiază.

— Sunt gata, mamă.

Se auzi soneria. Kylie alergă la uşă în timp ce mama ei striga că închidea computerul. Când deschise uşa, senzaţia neplăcută avută cu o seară în urmă o năpădi din nou. Era ciudat cum acest sentiment fusese cauzat de absenţa tatălui ei şi acum de prezenţa lui.

— Bună, scumpo.

Întrebarea care-i urla în cap lui Kylie era dacă mama ei ştia că el urma să vină.

— Eşti gata să…

Paşii mamei sale se opriră brusc la intrarea în antreu. Urmele de derapare pe care le lăsaseră tenişii ei pe podeaua de marmură şi şocul de pe chipul ei îi răspunse la întrebare.

Mama ei nu ştia. Şi era chiar şi mai vizibil că nu se bucura de vizita lui.

Privirea tatălui ei se îndreptă spre mama sa.

— Bună, iubito.

Zâmbetul lui era ezitant. Emoţia care i se citea în zâmbetul larg o făcu pe Kylie să simtă fluturi în stomac, care dădeau disperaţi din aripi. Ce era drept, tatăl ei merita să aibă emoţii. Dar tot simţea că nu era deloc în regulă să-i deschidă ea uşa, când asta fusese casa lui. Castelul lui. Acum nu mai ştia sigur dacă era bine-venit. Şi dacă expresia de pe chipul mamei sale era un indiciu, chiar nu era bine-venit.

— M-am gândit să vă scot la masă, spuse el.

Mama ei făcu un pas înapoi.

— Eu… ar fi trebuit să-mi dau seama că o să vrei să o vezi. Făcu un gest spre uşă. Mergeţi amândoi.

— De ce nu vii şi tu? insistă tatăl ei.

— Mai bine nu, îi replică mama ei.

— Kylie vrea să vii şi tu. Privirea lui se îndreptă spre ea. Nu-i aşa, scumpo? Ca pe vremuri, să fim toţi trei.

Mama ei se încruntă. Tatăl ei deveni şi mai agitat. Tensiunea din încăpere era acum şi mai densă.

Mama ei ridică semeaţă bărbia.

— De ce să nu fim patru? Poate să vină şi târfa ta.

— Oh! N-am nimerit prea bine, nu? se auzi vocea lui Trey chiar din spatele tatălui.

Mama lui Kylie o luă la fugă pe scări, la etaj. Tatăl ei părea şocat. Trey părea stânjenit.

Tatăl ei se încruntă la Kylie:

— Nu i-ai spus că am terminat-o?

Cum? Auzise bine?

— Cum?

— Nu i-ai spus că am terminat-o cu Amy?

— Să plec? întrebă Trey.

— Da, răspunse tatăl ei.

Kylie simţi că o ia cu ameţeală. Îl văzu pe Trey plecând. O auzi pe mama ei plângând. Kylie se holba la tatăl ei vitreg. Gândul că el se folosise de fapt de ea ca să ajungă la mama ei atinse nişte nervi foarte sensibili. Faptul că el se aşteptase ca ea să o pună la curent pe mama ei despre relaţia lui, îi bombarda pur şi simplu nervii cu pricina.

Kylie îndreptă degetul spre el.

— Să nu mai încerci niciodată să mă foloseşti ca să ajungi la mama!

— Am crezut că…

— Să nu mai crezi nimic!

Kylie îi trânti uşa în nas. Casa se cutremură. Geamul mic al uşii se făcu bucăţi. Kylie văzu faţa speriată a tatălui său prin geamul spart înainte ca acesta să plece.

Kylie inspiră şi expiră.

Apoi urcă scările câte două să vadă ce făcea mama ei.

Îi luă o oră lui Kylie să o convingă din nou să iasă în oraş la pizza. Încercase să-l sune pe Trey sperând să afle ce era aşa de important încât fantoma trimisese mesajul lui tuturor celor care participaseră la vânătoarea de fantome, dar nu-i răspunse nimeni. Erau în toiul mesei la pizzerie, fără să revină deocamdată la dispoziţia jovială de dinainte, când telefonul începu să-i orăcăie.

— Oh, puiule, îi spuse mama ei, schimbă-ţi tonul de apel.

Apoi se cuprinse cu braţele înfrigurată şi îi strigă chelnerului:

— Puteţi să daţi mai încet aerul condiţionat?

Kylie îşi înşfăcă mobilul. Nu o suna nimeni, dar se auzea un mesaj vocal mai vechi:

Bună, Kylie. Sunt Sara. Îmi pare rău că a trebuit să închid aşa. Trebuia… să mă ocup de ceva urgent. Uite ce e, vreau tare mult să te văd când vii acasă. Te rog să mă suni, da?

— Cine era? întrebă mama ei, apoi coborî vocea. Tatăl tău?

— Nu. Un mesaj de la Sara.

Kylie se holba la pizza din faţa ei şi o încercă un sentiment foarte ciudat.

— Mamă, te superi dacă mă duc pe la Sara după-masă?

— Bună, Kylie, spuse doamna Jetton o oră mai târziu. Sara o să fie încântată să te vadă.

Kylie studie chipul mamei prietenei sale. Avea ochii roşii şi era palidă la faţă. Aerul sumbru care se simţea în casă o făcu pe Kylie să se îngrijoreze şi mai mult pentru cea care altădată îi fusese cea mai bună prietenă.

— E în camera ei, spuse doamna Jetton.

Kylie era cât pe ce să întrebe ce se întâmplase, dar fiorul rece care-i străbătu şira spinării o împiedică

să vorbească. Drumul scurt din camera de zi până în camera Sarei îi trezi lui Kylie o grămadă de amintiri. Şi ciudat, amintirile o făcură să-i dea lacrimile.

— Trebuie să o salvezi. Trebuie să o salvezi.

Cuvintele fantomei vibrau în mintea lui Kylie. Aceasta înghiţi în sec şi-şi spuse că exagera, că totul era bine. Uşa de la dormitorul Sarei era întredeschisă şi, când o văzu, lui Kylie i se tăie răsuflarea.

Sara arăta… groaznic. Era atât de palidă, încât Kylie se uită la pieptul ei să se asigure că încă mai respira.

Sara deschise ochii.

— Ţi-a spus, nu-i aşa?

Kylie se folosi de ambele mâini să-şi şteargă lacrimile de pe obraji.

— Ce să-mi spună?

— Ce a spus doctorul… Dacă nu ţi-a spus… de ce plângi?

— Mă bucur să te văd, spuse Kylie încercând să zâmbească.

— N-ai ştiut niciodată să minţi. Sara trase pătura mai sus. Mamă, poţi te rog să dai mai încet aerul condiţionat? Îngheţ de-a binelea aici.

— Scumpo, deja l-am dat, strigă mama ei din sufragerie. L-am sunat pe electrician. Aparatul ăsta are iar ceva.

Un album foto de pe noptiera Sarei căzu pe podea.

Kylie îl luă de jos. Nu fu surprinsă când văzu chipul care se ivea din poze. Apoi se uită la piciorul patului, unde văzu spiritul aceleiaşi femei. Acum nu mai era îmbrăcată cu rochia pătată cu sânge şi murdară de spaghetti, dar expresia de pe chipul ei era la fel de disperată ca înainte.

— Cine e?

Kylie îşi trecu degetul peste chipul din poză. Sara se aplecă să vadă. Parcă durerea i se intensifică.

— Bunica mea. A murit când aveam patru ani. De acelaşi tip de cancer. Nu-i aşa că-ţi dă fiori?

Cancer. Cuvântul o făcu din nou pe Kylie să i se taie respiraţia şi trebui să se străduiască să nu-i tremure buzele. Se uită la spiritul femeii.

— N-am ce să fac.

— Ba da, ai!

— Ce spui acolo?

Sara se uită la album ca şi cum Kylie ar fi stricat ceva.

— Nimic.

Kylie se aşeză lângă Sara. Amintirile cu ele două când stăteau în acelaşi pat şi-şi împărtăşeau secretele, râzând la cele mai stupide lucruri, o năpădiră pe Kylie. Aceasta înghiţi în sec, înăbuşindu-şi emoţiile care ameninţau să pună stăpânire pe ea.

— Îţi mai aduci aminte când stăteam în pat şi exersam sărutul în oglindă înainte de dansul din clasa a VI-a?

Sara zâmbi.

— Da.

Kylie puse capul pe pernă şi închise ochii. Părul ei lung şi şaten părea mai rar acum şi îi lipsea luciul normal.

Tăcerea se adânci şi atmosfera deveni şi mai tristă.

Kylie o mângâie pe braţ.

— Ce a spus doctorul?

Capitolul 32

Sara deschise ochii.

— Oncologul a spus că o să încerce să mă bage în proiectele experimentale, dar… crede că e prea târziu. Ochii Sarei scânteiară plini de lacrimi. Mama spune să o fac, dar… Sara înghiţi în sec. Nu vreau să mor. Buzele îi tremurau. Dar încă o mai aud pe mama zicând de multe ori că dacă ea s-ar îmbolnăvi vreodată de cancer, ar prefera să moară decât să treacă prin ce au făcut-o doctorii să treacă pe mama ei. A spus că au măcelărit-o pur şi simplu. Eu nu vreau să am de-a face cu aşa ceva. Am făcut doar o operaţie şi a fost destul de neplăcută.

Kylie îşi aminti visele în care era atacată de nişte oameni cu cuţite în mâini. Se uită la abdomenul Sarei.

— Când te-ai operat?

— Săptămâna trecută, răspunse Sara. Nu-mi mai venise de mult ciclul. Doctorul de la dispensar a simţit o tumoare la palpare. Două zile mai târziu, eram internată.

— De ce nu m-ai sunat?

Sara îşi muşcă buza.

— Te-am sunat. Nu ţi-am spus că sunt suspectă de cancer, dar…

Kylie se simţi năpădită de sentimentul de vină. Fantoma, bunica Sarei, încercase să o facă să asculte mesajul. Mesajul pe care îl ascultase mai devreme.

— Şi n-au putut s-o scoată?

Sara clătină din cap.

— Nu, e prea mult. S-a întins peste tot.

Durerea din inima lui Kylie deveni mai intensă. Îşi aminti de mesajul lui Trey care fusese trimis tuturor invitaţilor la casa bântuită. De ce trimisese fantoma mesajul lui Trey?

— Şi cu Trey ce e?

Sara lăsă ochii în jos.

— Îmi pare rău. Îţi jur că nu am vrut să se întâmple aşa. Băusem prea mult. Şi el la fel.

— Ce-aţi făcut? întrebă Kylie.

Sara ridică ochii spre ea.

— La naiba! Nu ţi-a spus, nu?

Lui Kylie îi luă doar o secundă să proceseze cuvintele Sarei, îi luă şi mai puţin timp să decidă că nu era important.

— L-am rugat pe el să-ţi spună pentru că nu mai suportam. Mi-a promis că o s-o facă.

— A încercat, dar nu i-am răspuns la telefoane. Dar nu-mi pasă, Sara. Îi luă mâna într-a ei şi o strânse. Eu şi Trey… am terminat-o de tot. Tu contezi.

Altă lacrimă se rostogoli pe obrazul palid al Sarei.

— Nu spui asta doar pentru că sunt pe moarte, nu?

Sara încercă să o facă să sune ca o glumă. Kylie nu râse.

— Nu.

Sara îşi trase mâna dintr-a ei.

— Eşti fierbinte.

— Poţi să o faci, se auzi fantoma chiar la urechea lui Kylie. Prin atingerea ta.

Kylie întoarse capul către spirit.

— Vrei să spui că… sunt ca Helen?

— Ce? întrebă Sara.

Kylie continuă să privească fantoma.

— Fă-o! spuse fantoma. Te rog. Vindec-o. Până nu e prea târziu.

— Dar nu ştiu cum, îngăimă Kylie.

— Am eu halucinaţii sau vorbeşti singură? întrebă Sara. Să ştii că iau acum nişte medicamente foarte puternice.

Kylie se uită din nou la Sara.

— Nu.

Simţi prezenţa rece a fantomei şi mai aproape.

— Nu, nu am halucinaţii sau nu, nu vorbeşti de una singură?

— Şi una şi alta.

Kylie încercă să gândească. Chiar putea să facă asta? Se uită la poza bunicii Sarei.

— Cum o chema?

— Fanny Mildred Bogart, zise Sara râzând. Mă bucur că mama nu m-a botezat după ea.

Era evident că râsul îi amplifică durerea, căci Sara gemu şi puse din nou capul pe pernă. Când deschise ochii, se uită fix la fotografie.

— Vrei să auzi ceva trăsnit?

— Ce? întrebă Kylie, dar credea că ştia ce urma Sara să spună.

— Uneori cred că e aici.

— Chiar aşa şi e.

Kylie îi luă din nou mâna şi cântări cât să-i spună Sarei.

Sara chicoti.

— Acum ce, crezi în fantome?

— Da. Kylie trase aer în piept. Te-ar mira să afli în ce cred eu acum.

— Ca de exemplu? întrebă Sara.

— În minuni.

Kylie se uită la Fanny.

— Nu mi-ar strica şi mie o minune. Sara zâmbi şi încercă să-şi tragă mâna. De ce ai mâna aşa de fierbinte?

— Cum să procedez? întrebă Kylie spiritul, ţinând-o de mână pe Sara.

— Cu ce? întrebă Sara, şi vocea ei era la fel de obosită ca şi ochii.

— Nu ştiu cum, tot ce ştiu e că ai puterea să o faci.

— Asta nu m-ajută cu nimic, îi răspunse Kylie.

— Iar vorbeşti singură, zise Sara, dar acum nu-şi mai trăgea mâna.

— Ştiu, îi spuse Kylie Sarei.

Apoi îşi aminti cum Helen, zâna care avea harul vindecării, îi pusese mâna pe cap când o căutase de tumori. Şi Helen spusese că aşa făcuse şi când îşi vindecase sora de cancer. Kylie îi dădu drumul la mână şi se duse glonţ spre capul patului. Îi dădu bretonul de pe frunte, apoi îi atinse tâmplele cu ambele mâini.

— Ce faci? întrebă Sara, uitându-se la Kylie şi strâmbându-se.

— Încerc să te ajut să te relaxezi, spuse Kylie, ştiind că o să sune ca o minciună jalnică.

— Să ştii că tabăra asta te-a transformat într-o ciudată, spuse Sara şi încercă să-i dea mâinile la o parte.

— Spune-i că mama ta îţi făcea aşa când nu te simţeai bine, zise Fanny.

Bună idee.

— Mama îmi făcea aşa şi chiar mă simţeam mai bine.

Sara lăsă mâinile jos.

— Bine, dar dacă încerci să mă săruţi, strig la mama, chicoti Sara.

— Ce? Nu sunt genul tău? întrebă Kylie şi chicoti şi ea, apoi încercă să se concentreze asupra gândurilor pozitive de vindecare.

Era trecut de ora nouă în seara aceea când Kylie plecă de la Sara. Cam la o oră de când venise, Kylie se strecurase în baie şi o sunase pe mama ei. Plânsese când îi spusese despre cancerul Sarei. Mama ei

promisese că o s-o sune pe doamna Jetton a doua zi şi că ea putea să stea cu Sara cât voia, dar să sune înainte să pornească spre casă.

Kylie nu plecă până când Sara nu adormi. Uitase să-şi sune mama, dar de vreme ce locuia aproape, nu-şi făcea griji.

Cartierul ei era cufundat complet în întuneric şi nici ferestrele caselor nu erau luminate. O pană de curent, îşi spuse ea, luptându-se cu o senzaţie puternică şi neplăcută.

Şi atunci se întâmplă.

Ceva mare lovi parbrizul maşinii lui Kylie.

Capitolul 33

Inima i se opri când văzu trupul pe parbrizul ei. Apăsă rapid pe pedala de frână. Oh, Dumnezeule! Probabil că lovise pe cineva.

Atunci văzu chipul care se holba la ea prin parbriz. Proscrisul, vampirul care le omorâse pe fetele alea în Fallen. Dar cum era posibil? Nu se „ocupaseră" de el?

Kylie acceleră şi vină brusc, sperând că aşa avea să-l azvârle de pe maşină. Dar manevra nu dădu roade. Agăţându-se de maşină ca un păianjen, vampirul îşi apropie mai mult faţa, zâmbi şi dădu un pumn în geamul maşinii. Cioburi de sticlă zburară în toate direcţiile. Kylie ţipă şi apăsă mai tare pe acceleraţie. Vampirul întinse mâna spre ea. O prinse de gât şi o strânse. Kylie nu putea să respire. Nu putea să se mişte. Vedea focuri de artificii în faţa ochilor. Ultimul gând al ei fu la Sara. Spera că o vindecase. Una dintre ele trebuia să supravieţuiască.

Când se trezi, Kylie stătea pe un scaun greu şi rece de lemn. Capul îi zvâcnea şi-şi simţea inima în gât. Dădu să se frece la tâmplă, dar mâinile nu voiau să o asculte. Auzi un zăngănit, ca două bucăţi de metal care se lovesc una de alta. Ce erau oare, lanţuri?

Kylie deschise larg ochii, dar nu văzu nimic. Era învăluită în beznă totală.

Îşi târşâi picioarele şi auzi din nou zăngănit de lanţuri. Dându-şi seama că avea inele reci de metal la glezne şi la încheieturile mâinilor, mintea începu să-i lucreze. Era legată la mâini şi la picioare cu un fel de lanţ de metal. Încercă să-şi mişte membrele ca să-şi verifice teoria.

Mda. Erau lanţuri. Şi ura că avea dreptate. Amintirea vampirului proscris o năpădi. Un ţipăt i se urcă în gât.

Kylie clipi sperând să vadă ceva, dar simţurile îi fură invadate doar de întuneric.

Respiră. Mirosul de noroi şi beton îi umplu nările. Auzi pe cineva respirând uşor de tot.

— E cineva aici?

Nu-i răspunse nimeni.

— Ştiu că e cineva aici, spuse ea.

Încercând să-şi testeze forţa, Kylie trase de lanţuri. De-abia reuşi să se mişte.

— Deci zvonurile despre forţa ta erau doar vorbe goale, răsună o voce aspră de bărbat în întuneric.

— Dezleagă-mă!

Panicându-se şi mai mult, Kylie se zbătu în lanţurile care o ţineau legată, dar nu reuşi să se elibereze.

— N-ar trebui să te zbaţi, Kylie. O să-ţi consumi energia fără niciun folos. Păstrează-ţi puterea ca să gândeşti. Să faci alegeri înţelepte.

Făcând eforturi să se calmeze, Kylie ascultă. Vocea răsuna în încăpere. Nu o recunoscu. Îşi aminti de vampirul proscris care se prăbuşise pe parbrizul maşinii. Panica o făcea să-şi simtă gâtul uscat şi iritat, de parcă fusese raşchetat. Încercă să-şi amintească ce voce avea. Îi auzea vocea în minte, dar nu era aceeaşi. Sau era?

— Ce fel de alegeri? întrebă ea.

— Avem multe de vorbit.

Categoric nu era vampirul proscris şi nici nu mai auzise vocea asta până acum. Aceasta era… dogită, aproape… de om bătrân.

După felul în care vocea răsuna sinistru în încăpere, Kylie intuia că se afla într-un tunel.

— Unde sunt? Cine eşti?

L-ar fi întrebat ce voia, dar îi era prea teamă să afle. Să fim sinceri, când te trezeşti în lanţuri într-o încăpere cufundată în beznă, nu te aştepţi să-ţi fie servit un ceai şi biscuiţi.

Singurul zgomot pe care-l auzi era respiraţia ei şi cea puţin mai precipitată a bărbatului cu voce dogită. Mintea îi fugi la viziunile cu fantome şi se întrebă dacă nu cumva le interpretase greşit. Oare Kylie era persoana care urma să fie torturată? Trăgând adânc aer în piept, Kylie se zbătu. Nu reuşi să se elibereze. Unde îi dispăruse forţa?

— Despre ce avem de vorbit? întrebă ea.

Lumina se aprinse orbind-o. Kylie clipi şi când deschise pleoapele, îl văzu. Bărbatul purta o robă ciudată, ca de călugăr. Avea pielea încreţită şi semăna cu pielea de animal. Kylie mişcă din sprâncene şi îi văzu tiparul mental. Aşa cum bănuise, era vampir.

Un vampir bătrân şi ciudat, aşa cum îl descrisese duşmanca Mirandei, Tabitha. Instinctul încercase să-i spună lui Kylie să nu ignore informaţia. Kylie spera ca aceasta să nu se dovedească a fi o greşeală fatală.

— Mă urmăreşti de mult.

— Ai instincte ascuţite.

Bărbatul păşi mai aproape de ea, înspăimântător de aproape. Ochii îi erau reci şi cenuşii. O culoare de mort.

— Nu-i laşi înadins pe ceilalţi să te citească? întrebă el.

Kylie se întrebă cât de mult ar trebui să-i dezvăluie sau dacă nu cumva n-ar trebui să-i spună nimic. Dar dacă el credea că o făcea înadins, era posibil să se înfurie. Şi nu trebuia să uite să nu cumva să mintă.

— Nu ştiu cum să mă deschid.

Zgomotul metalului hârşâindu-se de beton răsună în încăpere. Kylie se uită în spatele bătrânului, la o uşă care se deschidea. Inima i se opri în loc şi simţi o durere în gât când îşi aminti cum mâna celui care intra acum o strângea de beregată şi ea nu mai putea să respire.

— Ţi-am spus să aştepţi, îl mustră bătrânul.

— Dar, tataie, sunt nerăbdător să-mi văd noua mireasă.

Vampirul proscris se apropie mai mult.

Mireasă? Kylie se smuci în lanţuri, căci îi repugna gândul de a fi mireasa lui.

— Pleacă acum! răcni bătrânul.

O fi fost vocea lui hodorogită şi răguşită, dar tonul aspru cerea supunere.

Vampirul proscris se opri la jumătate de metru de ea. De data asta, părul şaten roşcat nu-i mai era plin de sânge, dar Kylie încă avea imaginea aceea în minte. Ştiu din clipa în care se uită în ochii lui reci şi cenuşii că era acelaşi vampir care se strecurase în cabina de probă – şi cel care se prăbuşise pe parbrizul ei.

— E frumuşică foc. Nu mă lăsa să o aştept prea mult.

Apoi plecă. Zgomotul uşii de fier care se trânti în urma lui răsună cu ecou în încăpere.

Kylie îi aruncă o privire furioasă bătrânului.

— A ucis două fete tinere.

— Da. Bătrânul lăsă capul în jos ca şi cum s-ar fi ruşinat. Nepotul meu a făcut multe greşeli. Dar o să devină mai înţelept.

— Consiliul Vampirilor trebuia să…

Kylie îşi aminti că Della spusese ceva despre Consiliu, şi anume că erau toţi bătrâni şi îşi dădu

seama pe dată.

— Tu faci parte din Consiliu. I-ai minţit.

El ridică ochii.

— Nu am minţit. Am spus că o să rezolv eu problema. Tu faci parte din planul meu.

— Dar m-a răpit.

Putea oare să-l facă pe bătrân să se ruşineze şi să-i dea drumul?

— Da, la ordinele mele.

Speranţele i se năruiră. Bătrânul se apropie mai mult de ea. Emana o senzaţie de putere.

— Pe vremea mea, când tinerii noştri acţionau mânaţi de impuls, un singur lucru putea să-i îmblânzească. O femeie destul de puternică şi de frumoasă ca să le dea un motiv să se aşeze la casa lor.

— El nu poate fi salvat.

Pulsul i se acceleră când bătrânul se apropie mai mult.

— Acum e nărăvaş, dar tu îl fascinezi. Ai idee câte ore a petrecut în pădurea de lângă tabără riscând să fie prins doar ca să te vadă?

Kylie se cutremură dezgustată, dându-şi seama că el o urmărise în tot acest timp.

— Eram curios să ştiu cine a furat inima nepotului meu şi l-am urmărit. De îndată ce te-am văzut, am înţeles ce l-a făcut să se aprindă. Eşti fascinantă.

Bătrânul se aplecă spre ea, cu faţa la câţiva centimetri de a ei. Îi simţea răsuflarea pe obraz şi lui Kylie i se făcu greaţă că respirau aşa de aproape unul de altul.

— Ce eşti tu, Kylie Galen? Măcar ştii ce eşti? Ai sânge de vampir?

— El e un ucigaş. Aş prefera mai degrabă să mor decât să-l las să pună un deget pe mine.

Bărbatul ridică din sprânceana dreaptă.

— Moartea rămâne o opţiune. Totuşi, eu nu o recomand.

Panica începu din nou să pună stăpânire pe ea.

— Te-am văzut când beai sângele.

Atingerea lui rece pe braţ îi făcu pielea de găină.

— Dar eşti caldă încă. Am văzut lupul ciudat purtându-se prieteneşte cu tine, dar nu te-ai transformat în noaptea cu lună plină. În mod normal, i-aş căuta nepotului meu parteneră o femeie-vampir, dar tu… nepotul meu are dreptate. Tu eşti deosebită.

Kylie se zbătu iar.

— Dă-mi drumul!

— Tu cauţi o familie, Kylie Galen. Asta vom fi noi pentru tine. Tu o să porţi în pântece strănepoţii mei şi cu genele mele şi ale tale, or să fie şi mai puternici. Şi o să-l înveţi pe nepotul meu să fie bărbat.

— N-o să vezi aşa ceva, îi spuse Kylie cu dispreţ.

— O să te convingem noi.

— Eu nu sunt uşor de convins. Şi dacă nepotul tău nu e bărbat, asta poate din cauză că i-a lipsit un model.

Bătrânul miji ochii.

— Am de gând să înghit multe, dar cer să mă respecţi.

— Respectul trebuie să-l câştigi.

Aceasta era zicala preferată a mamei sale şi niciodată nu sunase atât de adevărat ca acum.

Bătrânul clătină din cap.

— În lumea noastră, respectul e câştigat de persoana care are mai multă putere. Acum, draga mea copilă, eu deţin toată puterea.

Bătrânul dispăru. Se făcu nevăzut. Kylie nici măcar nu-i văzu înainte imaginea estompându-se. Ce creatură era oare? îşi aduse aminte de Tabitha, vrăjitoarea pe care Miranda o prinsese dând târcoale cabanei, şi care spusese că nu era doar un simplu vampir. Kylie se temea că fata avea dreptate.

O fi având el putere, îşi spuse Kylie, dar ea tot nu-l respecta. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu avea de gând nici să-i poarte în pântece strănepoţii.

Se smuci din nou şi căută înăuntrul ei puterea de a se elibera. Dar nu o găsi. Se gândi să ţipe, dar ceva în sinea ei îi spunea că era o pierdere de energie. Trebuia să se gândească. Trebuia să-şi folosească creierul ca să scape de aici.

Îl chemă în gând pe Daniel. El nu se arătă. Oare îngerii morţii sau ce era la cascadă aveau să-i vină în ajutor? Kylie închise ochii şi ceru ajutor. Imploră, de fapt. Gândul de a fi atinsă de vampirul proscris o făcea să implore. În adâncul ei, o voce îi şopti:

— Puterea e în tine.

— Scuteşte-mă, asta sună ca o replică veche din Războiul Stelelor.

Când văzu că nu-i răspunde nimeni, Kylie continuă:

— Nu e timp acum pentru descoperirea de sine.

Kylie se smuci din nou gândindu-se că puterea pe care o avea era cea de a se elibera. Se zbătu până când simţi că o dureau încheieturile mâinilor şi gleznele.

— Vrea să-i port în pântece strănepoţii. Aş avea nevoie de nişte ajutor!

Încercând să-şi amintească să respire, se gândi la ce putere se refereau îngerii morţii. Ea putea să comunice cu spiritele, putea să alerge repede şi uneori prindea puteri nebănuite şi azvârlea vârcolacii cât colo. Şi mai avea câteodată şi un auz superfin. Mai exista şi posibilitatea să poată să vindece – cel puţin asta spera, de dragul Sarei – şi putea şi să evadeze din vis.

Pot să evadez din vis! Abilitatea asta nu era oare la fel de bună ca un telefon mobil? Dacă putea să ia legătura cu Lucas, Lucas ar fi putut să ia legătura cu Burnett. Burnett avea să o scoată din bucluc. Cu siguranţă. Avea să aducă tot DCF-ul pe capul moşului ăstuia.

Începu să numere oi. O sută, apoi două. Fiecare zgomot şi câteodată orice sunet o ţinea trează. Ochii îi deveniră grei. În cele din urmă obosi. Senzaţia de plutire îi zgândări subconştientul. Apoi îşi luă zborul, trecând şuierând printre nori. Îl văzu.

— Ai venit.

Lucas se ridică în capul oaselor. Stătea într-un pat de două persoane. Era la bustul gol şi afişa un zâmbet sexy.

Nu că ar fi fost timpul potrivit să observe astfel de lucruri.

— M-a prins vampirul proscris. Ia legătura cu Burnett.

Kylie vorbi repede, de teamă să nu se trezească.

— Cum?

— Ai auzit ce-am spus.

— Unde eşti?

— Nu ştiu. Într-un tunel. E mult beton în jur. Şi uşi de fier.

Lucas se uită la ea panicat.

— Trebuie să-mi spui unde eşti.

— Eram inconştientă când m-au adus aici.

— Ei? Sunt mai mulţi?

— Mai e şi bunicul vampirului. Face parte din Consiliul Vampirilor.

Lucas îşi trecu mâinile amândouă prin părul negru.

— Ascultă, Kylie. După cum văd, evadarea din vis se face prin zbor. Va trebui să te întorci în corpul tău, dar încet. Uită-te în jos şi vezi ce repere poţi să-mi dai. Pe urmă, întoarce-te şi spune-mi unde eşti. Trebuie să aflu unde eşti. Altfel nu te pot ajuta.

— Şi dacă nu pot să mă întorc? Dacă mă trezesc şi nu mai apuc să-ţi spun?

Panica o făcu să se simtă ciudat şi asta i se auzi în glas. Nu voia să plece de lângă Lucas. Deşi ştia că era un vis, se simţea mai în siguranţă aici.

— Poţi să o faci, Kylie! Du-te! Lucas îi făcu semn să plece. Grăbeşte-te!

Kylie făcu ce-i spusese Lucas. O luă înapoi în zbor. Prea repede. Se concentră până când descoperi cum putea să reducă viteza. Apoi se uită în jos. Văzu o linie de orizont. Dincolo de ea era Houstonul.

Se lăsă mai jos până când văzu o clădire mare. O recunoscu. Era Toyota Center. Apoi îşi aminti că tatăl ei o dusese în centru în tunelurile din Houston. Zburând prin tunel, trecând prin ziduri, Kylie nu încetini până când nu se văzu pe sine. Inima îi bubuia lovindu-se de coaste. Se sperie rău de tot când se văzu prăbuşită într-un scaun şi legată cu lanţuri, ca într-o scenă dintr-un film de groază. Auzi un zgomot. Uşa de fier începu să se deschidă. Simţi cum alunecă din nou în corp.

— Nu! Trebuia să se întoarcă la Lucas. Trebuia să-i dea indicaţii cum să o găsească.

Capitolul 34

Luptându-se cu trupul care o trăgea înapoi, Kylie se întoarse şi zbură înapoi pe unde venise. Viteza o împiedica să respire.

Cineva o strigă. Nu era Lucas. Era vampirul bătrân.

Norii erau denşi. Oare Lucas nu era chiar dincolo de stratul de ceaţă? Se simţi trasă cu putere înapoi. Era pe punctul de a se trezi.

— Lucas, sunt în sistemul de tuneluri din Houston. Sub clădirea Toyota. Mă auzi?

— Ce faci acolo? mârâi vocea dogită şi tăioasă.

Kylie deschise brusc ochii. Vampirul bătrân se holba la ea. Îşi aduse aminte că nu putea să mintă.

— Visam.

— Ce fel de vis era? Am simţit energia.

— Unul tulburător. Eu… aveam crize nocturne de teroare când eram mai mică.

Aici nu minţise.

Bătrânul părea resemnat să o creadă, dar rămase bănuitor. Avea oare de ce să fie suspicios? Oare Lucas o auzise?

— Am nişte prieteni vechi care ar vrea să te cunoască. Pentru binele tău, sper că o să te comporţi frumos.

— Cine sunt? Şi de ce vor să mă cunoască?

— Cred, Kylie Galen, că eşti chiar mai deosebită decât crezi.

— În ce sens sunt deosebită?

El nu răspunse.

— Dacă-mi spui că nu o să încerci să fugi, o să-ţi scot lanţurile.

Gândul că avea să scape de inelele grele de metal i se părea minunat. Cuvintele îi stăteau pe limbă, dar ar fi minţit.

— Ştim amândoi că, dacă există o cale de scăpare, o să profit de ea. Sarcina ta e să te asiguri că nu există niciuna.

Bătrânul râse.

— Apreciez sinceritatea.

— Destul încât să-mi scoţi lanţurile?

— Nu chiar aşa de mult, spuse el.

Kylie îi întâlni ochii cenuşii şi bătrâni.

— Nu văd nicio cale de a fugi de aici. Asta dacă nu cumva crezi că am puterea să te întrec când se deschide uşa. Şi de vreme ce nu pot să rup lanţurile astea, vrei să spui că puterile tale sunt mai slabe decât metalul ăsta?

El o privi atent.

— Eşti foarte inteligentă, copila mea. Să îndrăznesc să-mi fac griji că eşti la fel de şireată pe cât eşti de deşteaptă?

— Dacă aş fi atât de deşteaptă şi vicleană, aş mai fi acum aici?

— Hai să facem un compromis.

Bătrânul închise ochii şi inelele de metal de la încheieturi şi unul de la gleznă dispărură. Acum de glezna ei dreaptă era legat un lanţ lung şi greu. Şocată de talentul lui, Kylie se holbă la el.

— Tu ce creatură eşti?

El zâmbi.

— Vezi, deja încep să-ţi câştig respectul.

— Confunzi curiozitatea cu respectul, îi replică ea.

El miji ochii, dar un zâmbet uşor birui dincolo de mânie. Îşi duse mâinile ridate la piept.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Te sperie asemănările? Spunând acestea, bătrânul dispăru ca prin farmec, evaporându-se în aerul rece.

— Asta ce vrea să însemne? strigă ea şi se ridică să vadă cât de departe putea să ajungă cu lanţul ataşat de gleznă.

Nu destul de departe.

Kylie încercă să adoarmă la loc, să se întoarcă la Lucas, dar nu reuşi. Putea doar să spere că mesajul ei ajunsese la el şi că Lucas îi telefonase deja lui Burnett şi că erau pe drum. Cât avea să dureze?

Şi dacă nu veneau? Dacă mesajul ei nu ajunsese la Lucas? încercă să se elibereze de lanţ, dar nu găsi forţa necesară. De ce aceasta apărea şi dispărea?

Kylie începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat, trăgând lanţul după ea. Nu putea să ajungă la uşa groasă, deşi nu ar fi avut importanţă chiar dacă reuşea. Odată cu vampirul dispăruse şi clanţa. I-ar fi fost imposibil să o deschidă. Totuşi, ea continua să se învârtă în cameră şi să caute o cale de scăpare, cu sau fără ajutor din partea lui Burnett. Kylie aruncă o privire la uşa fără clanţă. Ce creatură era bătrânul? Şi ce voise să spună cu tâmpenia aia cu asemănările?

Lanţul zăngăni pe podeaua de beton. Kylie îşi aminti că nu o sunase pe mama ei înainte să plece de la Sara şi spera din tot sufletul ca aceasta să nu fie îngrijorată. Kylie se întoarse din nou, mergând de data asta de-a lungul peretelui drept. Se miră când auzi voci. Oare bătrânul se întorsese cu prietenii lui? Se opri din mers şi ciuli urechile.

Nu era vocea tipului în vârstă, ci a vampirului proscris. Oh, minunat, avea de gând să-i facă din nou o vizită? Muşchii i se încordară şi căută în jur orice obiect care ar fi putut fi folosit drept armă. Înainte să mătură cu privirea toată încăperea, auzi clar vocea vampirului tânăr.

— Cine eşti şi ce cauţi dând târcoale pe aici?

De unde se auzeau vocile? Kylie ezită şi se apropie şi mai mult de perete. Deodată, se auzi o bubuitură puternică, de parcă un obiect greu ar fi fost azvârlit prin cameră.

Sau o persoană, poate?

Inima i se opri în loc. Kylie se lipi şi mai mult de perete, încercând să-şi dea seama dacă vocile veneau de dincolo de acesta. Alt zăngănit răsună şi Kylie era de data asta aproape sigură că aşa era.

— Ba o să-mi spui! şuieră vampirul proscris.

Pe Kylie o cuprinse teama. Cu cine vorbea vampirul? Cu… cineva care venise să o caute? Gândurile şi inima ei zburară imediat la Lucas.

— Dezleagă-mă şi luptă ca un bărbat! răcni Lucas.

Pe Kylie o năpădi regretul. Apelase la el să o ajute şi…

— De ce? N-ai reuşi decât să lupţi ca un câine ce eşti.

Urmă o bubuitură puternică şi Kylie ştiu că Lucas primise o lovitură.

Muşchii i se încordară. Un val de energie o străbătu prin tot corpul. Kylie înşfacă lanţul cu o mână şi îl smulse din beton. Apoi, întorcându-se spre perete, se repezi cu umărul în el. Doar cu o fracţiune de secundă înainte de impact se gândi cât ar fi putut să o doară.

În mod ciudat, nu simţi nimic. Bucăţi de beton căzură în jurul ei. Kylie dărâmă bucăţile mari din dreptul feţei şi apoi, dându-şi seama că era de partea cealaltă a camerei, se uită prin norul de praf. Lucas zăcea într-o rână, încă legat de un scaun, asemănător cu cel în care fusese şi ea ţintuită cu câteva minute mai devreme. Îi văzu chipul, plin de sânge. Avea ochii închişi, ca şi cum şi-ar fi pierdut

cunoştinţa.

Sau ar fi fost mort.

Kylie trase furioasă aer în piept şi se uită în jur după vampir. Când îl văzu, şocul care i se citea pe chipul acestuia nu o miră. Se năpusti asupra lui, dar, chiar înainte să pună mâna pe el, acesta dispăru.

— Deci ai ceva putere! tună vocea vampirului bătrân, deşi acesta nu se vedea.

Zidul de beton din spatele ei se refăcu într-o clipită şi Kylie intuia că de data asta era mai gros.

— Ce creatură eşti? şuieră ea printre dinţi, ştiind că niciun vampir obişnuit nu ar putea să construiască din priviri un perete.

— Eu nu te-am întrebat acelaşi lucru? îi răspunse el.

Kylie alergă la Lucas. Îi puse mâna pe piept şi îşi dădu seama că băiatul trăia încă. Îşi scoase lanţurile şi îngenunche lângă el.

Pietrişul de pe podeaua de beton îi intra în piele. Amintindu-şi că era posibil să aibă puterea de a vindeca, îşi puse mâinile peste el şi, aducându-şi aminte cum procedase cu Sara, îi puse mâinile în jurul capului.

— Vorbeşte cu mine, Lucas! Te rog.

Îşi aminti că el o salvase de bătăuşii de la şcoală şi că se uitase pe cer după elefanţi şi îi dădură lacrimile. Dă, Doamne, să nu fi păţit nimic! Kylie încercă să gândească pozitiv şi să se concentreze să-i transmită căldură în corp. Nu ştia dacă aşa trebuia să facă, dar de dragul lui Lucas şi al Sarei, se ruga să fie aşa. Inima i se umplu de speranţă când umflătura de pe faţa îi dispăru.

— Hai, vorbeşte cu mine! şopti ea şi începu să se aplece spre el.

El deschise brusc ochii. Chipul i se schimonosi cuprins de panică şi ridică pumnul. Kylie încercă să i-l prindă, dar puterea pe care o avusese până atunci dispăruse. Reuşi să-şi ferească faţa, dar pumnul băiatului o nimeri în umăr. Simţi o durere ascuţită. Lovitura o azvârli în partea cealaltă.

— Iisuse! Lucas sări în picioare. Îmi pare rău. O ridică de jos şi o strânse tandru la piept. Eşti bine?

Kylie încuviinţă, recunoscătoare că el nu era vampir şi că nu-şi dădea seama că minţea. Umărul îi zvâcnea ca o măsea cariată.

—Jos, reuşi ea să spună.

El se supuse, dar genunchii ei se înmuiară şi el trebui să o prindă.

— Îmi pare rău.

Kylie se uită în ochii lui albaştri.

— Nu-i nimic. Nu voise să o lovească. Nu cred că e rupt. Ai luat legătura cu… Kylie se opri, amintindu-şi că vampirul bătrân îi asculta probabil…. Burnett?

Kylie îi rosti numele mişcând doar din buze şi se uită la el cu ochi întrebători.

El dădu din cap şi Kylie se rugă să fi înţeles bine şi că asta însemna că Burnett şi cei de la DCF erau pe drum.

Umărul îi zvâcnea. Picioarele îi tremurau. Se sprijini de perete şi se lăsă în jos, pe podeaua rece de beton. Lucas se aşeză lângă ea. Ea începu să tremure şi probabil că el simţi căci o cuprinse pe după umeri. Trupul lui emana căldură. Kylie se sprijini pe el să-i absoarbă căldura.

— Te-ai înfierbântat rău de tot, spuse ea.

— Era şi timpul să observi, o tachină el.

Kylie ar fi zâmbit dacă nu şi-ar fi epuizat toate resursele de energie. În ciuda durerii, se simţea în siguranţă.

— E o chestie de-a vârcolacilor, spuse el. Temperatura corpului nostru urcă mai mult.

— Ce oră e?

— E trecut de miezul nopţii, răspunse el.

Kylie îşi aduse aminte de mama ei, care probabil intrase în panică deja. Apoi, simţindu-se prea epuizată ca să gândească, Kylie închise ochii şi se lipi şi mai mult de pieptul lui, atentă să nu-şi mişte umărul. El o aşeză în poală. Căldura lui o învălui. Simţi cum mişcă o mână în aer.

— Ai ceva în păr, spuse el.

— Probabil beton, de când am… intrat prin perete, spuse ea.
— Ce perete? întrebă el.
Kylie îşi aminti că el era leşinat atunci. Oare ştia măcar că ea îl vindecase?
— Ăla. Ea dădu din cap. Dar el l-a făcut la loc.
— Cred că te-am lovit mai tare decât am avut impresia.
Kylie nu avea puterea să-l contrazică.
— Sunt aşa de obosită.
— Odihneşte-te. O trase mai aproape de el. În curând, îi şopti el.
Ce voia să spună? Că avea să se termine în curând? Dumnezeule, chiar spera asta.

— Kylie. E timpul.
Cuvintele lui Lucas o treziră ceva mai târziu. Îl simţi pe Lucas sărind în picioare cu ea în braţe şi deveni imediat vigilentă. De dincolo de perete se auzeau zgomote puternice şi, dintr-o săritură uşoară, Lucas ateriză în partea cealaltă a camerei, departe de zgomot. Înainte să apuce să insiste ca Lucas să o lase jos, peretele din faţă se prăbuşi şi Burnett şi alţi angajaţi din DCF dădură buzna prin betonul care se sfărâma. Burnett înaintă grăbit.
— Eşti bine?
— Da, spuse ea, jenată că Lucas o ţinea ca pe un copil. Lasă-mă jos.
— Umărul ei, spuse Lucas. Cred că e rupt. E vina mea. Eu am făcut-o… din greşeală.
— N-am nimic.
Kylie dădu să-şi mişte umărul ca să le dovedească şi se cutremură.
— Aici sunt! ţipă cineva de pe hol.
Lucas, Burnett şi ceilalţi bărbaţi ieşiră alergând prin mormanul de dărâmături care altădată fusese un zid. Kylie rămase singură în norul de praf pe care îl stârnise plecarea lor grăbită. Zgomotul luptei care se dădea în depărtare îi ajunse la ureche. Simţindu-se inutilă, Kylie dădu să pornească după ei, sperând că forţa fizică avea să-i revină.
Nu apucă să facă nici măcar un pas, când simţi un curent de aer trecând pe lângă ea.
Vampirul tânăr cu ochii răi se opri lângă ea şi până să apuce Kylie să facă şi altceva decât să strige, el o luă în braţe. Uitând de lovitura de la umăr, Kylie începu să se zbată. Simţi o durere puternică în braţ, dar continuă să se împotrivească. Dar el o ţinea strâns, cu putere, şi forţa ei o părăsise.
— Nu! o asurzi vocea ca de tunet a lui Lucas. Las-o jos! îi porunci Lucas.
— E a mea, şuieră vampirul.
— Peste cadavrul meu, răcni Lucas şi ochii lui deveniră de un portocaliu aprins.
— O să fie plăcerea mea, răcni şi vampirul, şi ochii lui cenuşii luceau acum roşii.
Profitând de oportunitatea creată, Kylie îi băgă mâna în gât. Acesta îi dădu drumul şi mai avea puţin până să aterizeze jos, când îl văzu pe Lucas năpustindu-se asupra lui. Sunetul pumnilor lovind în oase umplu încăperea. Cuprinsă de groază, Kylie se uită cum Lucas era azvârlit de colo-colo. Simţi cum se întremează din nou, dar până să se ridice în picioare, Lucas revenise şi îl ţinea pe vampir de beregată. Sunetul care se auzea o făcu pe Kylie să fie sigură că Lucas îi zdrobea esofagul.
— Dă-i drumul! Vocea vampirului bătrân umplu încăperea şi făcu aerul greu. Dacă nu-i dai drumul, ea o să moară!
Deşi nu văzu pe nimeni, Kylie simţi o mână strângând-o de gât. Îşi înfipse unghiile în forţa invizibilă care o sufoca şi încercă să tragă aer în plămâni. Dar aerul nu intra deloc. Văzu cum lui Lucas îi fugiră ochii spre ea. Kylie începu să vadă puncte negre în faţa ochilor, şi chiar înainte ca imaginea să i se întunece de tot, îl văzu pe acesta abandonându-l pe vampirul proscris, care apoi dispăru. Nu era niciun pic de aer sau de vânt. Era evident că bătrânul îl făcuse să dispară prin magie. Kylie se prăbuşi în genunchi, chinuindu-se în continuare să tragă aer în piept. Lucas o ridică. Burnett apăru brusc lângă ei.
— S-a întors după ea, spuse Lucas.
— Trebuie să o ducem de aici, spuse Burnett şi o luă în braţe. Cei de la DCF îi urmăresc.

— Mă duc şi eu cu ei, zise Lucas.

— Nu, spuse Kylie, sforţându-se să rostească cuvintele căci gâtul încă o durea.

Dar acum nu mai era în cameră. Vântul o lovi în faţă aşa de puternic că nici nu apucă să respire. Burnett o cuibări mai bine în braţele lui şi îi îngropă faţa la pieptul lui, piept care nu era nici pe departe la fel de cald sau plăcut ca acela lângă care dormise ea înainte. Când Burnett se opri în faţa unei clădiri cu un etaj, Kylie ridică privirea.

— Unde suntem?

Kylie îşi duse mâna la gât.

— La o clinică, spuse el şi îi dădu mâna la o parte ca să se uite la gâtul ei.

— Mă simt bine. Lasă-mă jos.

— Nu încă. Te-oi simţi tu bine, dar Holiday m-ar mânca de viu dacă nu te-aş duce să te vadă un doctor.

Kylie îşi aminti de Lucas.

— N-ar fi trebuit să-l lăsaţi pe Lucas să se ducă după vampirii ăia…

— N-aş fi putut să-l opresc, spuse el. Vârcolacii sunt ai naibii de încăpăţânaţi. Dar Lucas poate să-şi poarte singur de grijă.

— Dar a fost prins, spuse ea.

— Pentru că s-a lăsat el prins, ca să ajungă la tine, spuse el.

Acum, că îşi dădea şi ea seama, simţea cum i se strânge stomacul.

— Ar fi putut să fie ucis.

— Dar nu a fost.

În clădire se aprinseră luminile şi Burnett intră înăuntru.

Kylie citi plăcuţa de pe uşă când Burnett o duse înăuntru pe braţe: Protejaţi-vă animalele de companie de filarioză!

— Staţi aşa! Mă duceţi la un medic veterinar?

Kylie se uită în jur, la biroul mic cu poze cu animale de casă lipite pe pereţi şi sesiză mirosul de animal.

— Un doctor veterinar care e fiinţă supranaturală, spuse el.

Un bărbat intră pe uşa din spate.

— Aici, spuse el.

Burnett i-a făcut cunoştinţă lui Kylie cu dr. Whitman în timp ce o purta pe braţe în cealaltă cameră. O pisică mare portocalie îi urmă în camera din spate. Când Burnett o aşeză pe masa de consultaţie, pisica sări lângă ea.

— Mă simt bine, îi spuse ea lui Burnett şi doctorului Whitman.

— Uită-te la umărul ei şi la gât, spuse Burnett.

Când doctorul întinse mâna spre umărul ei, Kylie se înfioră.

— Am doar o vânătaie. Se uită din nou la Burnett. Trebuie să mă întorc acasă, la mama. Probabil că s-a dus deja la poliţie.

Burnett ridică telefonul şi se duse spre cealaltă parte a camerei. Dr. Whitman îi mişcă umărul şi o privi. Kylie tresări un pic, dar ştia că nu era rupt. Doctorul mişcă din sprâncene uitându-se la fruntea ei.

— Tu ce eşti?

— Habar n-am, spuse ea şi se uită la tiparul lui mental.

El era pe jumătate zână. Pisica trecu peste Kylie şi se duse să se alinte lângă doctor. Kylie bănuia că şi el putea să comunice cu animalele la fel ca şi Derek. Gândul la Derek o făcu să-şi amintească ce dor îi era de el, dar Kylie alungă sentimentul.

— Ei bine, fata are dreptate. Umărul nu e rupt, spuse dr. Whitman când Burnett se apropie din nou de ea.

— V-am zis, nu rezistă Kylie să spună. Acum mă laşi, te rog, acasă la mama?

— Mulţumesc, îi spuse Burnett doctorului şi îi făcu semn să iasă din încăpere.

De îndată ce rămaseră singuri, Burnett se întoarse spre Kylie.

— O să te duc acasă. Dar mai întâi trebuie să aflu ce s-a întâmplat în seara asta.

Kylie îi spuse tot ce îşi amintea de când vampirul proscris aterizase pe maşina ei, până să dea buzna Burnett prin zidurile de beton. Îi aduse la cunoştinţă că vampirul care le omorâse pe fetele din oraş era nepotul unui membru al Consiliului Vampirilor, precum şi faptul că vampirii fuseseră cei care dăduseră târcoale taberei toată vara. Cam tot ce avea de spus Kylie îi făcea ochii vampirului să se aprindă de mânie.

— Deci, care-i treaba? De ce vrea să mă mărit eu cu nepotul lui? întrebă ea după ce termină de povestit.

Burnett ridică din umeri.

— Pe vremuri, bunicii noştri ne alegeau partenerul.

— Chiar dacă acesta nu voia?

— Mă tem că da. Pe chipul lui Burnett se citea remuşcarea. Ai avut dreptate, Kylie. Cu tine avea legătură. Ar fi trebuit să ascult. N-o să repet greşeala asta.

Kylie încuviinţă, simţind cât de greu îi era lui să admită că greşise.

— Vampirul bătrân e ciudat. Tiparul lui mental spune că e vampir, dar e mai mult de-atât.

— Îl cunosc pe cel despre care vorbeşti. L-am cunoscut în timpul vizitelor mele la Consiliu. E vampir, dar ai dreptate, e ciudat.

— E mai mult decât un vampir, repetă Kylie. A făcut peretele la loc după ce l-am dărâmat.

— Poate că a fost ajutat de cineva cu alt fel de puteri.

— Cred că e mai mult de-atât, spuse ea.

— Poate, spuse el, dar Kylie îşi dădea seama că Burnett nu o aproba. Bun, hai să te duc acasă. Şi o să pun pe cineva să-ţi supravegheze casa ca să fii în siguranţă.

O luă din nou în braţe.

— Ţine-te bine.

Kylie ştiu de data asta să-şi îngroape faţa la pieptul lui. În câteva secunde, Burnett o puse jos în faţa casei sale.

— Ce să-i spun? întrebă ea.

— Nu ştiu. Nu m-am descurcat niciodată cu părinţii, spuse el. Dar foloseşte-ţi imaginaţia.

— Nu-mi sunteţi de prea mare ajutor. Îşi muşcă buza. Oh, la naiba, maşina mea!

— Am găsit-o când te căutam. Cineva o să înlocuiască geamul şi o s-o aducă aici înainte să se lumineze de ziuă.

— Mersi.

El dădu din cap.

— Mă bucur că eşti bine, Kylie. O să recapitulăm tot ce s-a întâmplat mâine-seară când te întorci în tabără. Şi sun-o pe Holiday cu prima ocazie. Nu se culcă până nu vorbeşte cu tine.

Kylie întinse mâinile şi-l îmbrăţişă. Burnett părea nepregătit pentru dovada de afecţiune.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Cu plăcere, spuse el, şi se vedea clar că discuţia lor şi îmbrăţişarea ei îl făceau să nu se simtă în largul lui.

Kylie privi întunericul din jur. Tăcerea nici măcar nu o mai speria acum pentru că ştia că Burnett era cauza.

— Am pus doi oameni de pază, spuse el ca şi cum i-ar fi interpretat greşit expresia de pe chip.

— Vă cred.

Kylie îl urmări cu privirea când plecă. Apoi se îndreptă către uşă. Când îşi dădu seama că nici măcar nu avea cheile la ea, căută cheia de rezervă pe care mama ei o ţinea în rahatul de câine fals din spatele tufişurilor de azalee.

Nici nu apucă să deschidă bine uşa, că mama ei veni valvârtej şi o luă în braţe.

— O, Doamne! Tocmai voiam să sun la poliţie. Unde ai fost, domnişorico?

Îmbrăţişarea mamei sale îi strivi umărul şi Kylie de-abia mai reuşi să respire. Retrăgându-se şi încercând să nu i se citească durerea în glas, Kylie spuse:

— Am uitat să te sun. Şi pe urmă… am fost aşa de supărată de ce i se întâmplă Sarei că am simţit nevoia să stau singură şi să mă gândesc.

Mamei ei îi dădură lacrimile.

— Oh, puiule, îmi pare aşa de rău. S-a întrerupt curentul. Am adormit pe canapea aşteptând să te întorci. M-am trezit acum un sfert de oră şi când mi-am dat seama că nu ai venit, am sunat la Sara. Mama ei a spus că ai plecat, dar nu ştia când.

Din fericire, mama Sarei se culcase deja când ea plecase, aşa că nu avea de unde să ştie ce oră era.

— Sunt bine, n-am păţit nimic.

— Nu ţi-am auzit maşina, spuse mama ei.

Gândeşte repede!

— Am parcat-o pe stradă.

Kylie spera ca Burnett să aibă dreptate şi maşina să-i fie returnată până în zori.

Kylie se prefăcu obosită şi căscă.

— Ştii ceva, mamă, de-abia aştept să mă culc, spuse ea dorindu-şi să ajungă în camera ei şi s-o sune pe Holiday.

Dar trebuia să folosească telefonul fix pentru că mobilul ei rămăsese în maşină.

— Bine, dar o să vorbim despre Sara mâine.

Da, îşi spuse Kylie. Trebuiau să vorbească şi despre înscrierea ei la şcoala din Shadow Falls. Dar hotărî să lase grijile pentru mai târziu. Se duse grăbită în camera ei şi formă numărul lui Holiday.

— Ai vreo veste de la Lucas? întrebă ea când directoarea taberei îi răspunse.

— Da, spuse Holiday. E bine. Dar… din ce mi s-a spus ultima dată, oamenii responsabili pentru răpire nu au fost prinşi. Dar Burnett te supraveghează. Nu-ţi face griji!

— Ştiu, spuse Kylie.

— Tu eşti bine? Aş vrea să pot să te ating şi să te ajut să te calmezi.

— Sunt bine, minţi ea.

— Dacă închizi ochii şi-ţi imaginezi cascada, te va ajuta să alungi frica.

— Aşa o să fac, spuse Kylie şi de data asta nu minţea.

Duminică dimineaţa, ţârâitul telefonului o trezi pe Kylie aproape de ora zece. Aceasta se ridică în capul oaselor, întinse mâna spre telefon şi se uită în jur, sperând să vadă fantoma. Ce vreţi… după mai bine de o lună în care o văzuse în fiecare zi la prima oră a dimineţii, îi cam ducea dorul.

Apăsă pe tasta de răspuns şi îşi aminti conversaţia cu Holiday de noaptea trecută. Chiar avusese efect; când îşi imaginase cascada, frica îi mai dispăruse.

— Alo, răspunse Kylie.

— Eşti bine? răsunară vocile Dellei şi Mirandei în acelaşi timp pe fir.

— Da. Kylie puse capul pe pernă. Cum aţi aflat?

— Când am văzut că nu răspunzi la afurisitul ăla de telefon o noapte întreagă, am sunat-o pe Holiday, spuse Della.

— Hai, toarnă tot, o îndemnă Miranda.

Kylie le spuse varianta prescurtată şi promise să le dea toate detaliile sângeroase mai târziu. Apoi le întrebă ce făcuseră ele în weekend. Miranda se lamentă în legătură cu concursul de vrăjitoare, dar sfârşi prin a le spune că ieşise pe locul al doilea.

— Şi scorpia de Tabitha a ieşit pe locul al patrulea, spuse Miranda cu mândrie.

— Şi tu, ce mai faci, Della? întrebă Kylie.

— Ce-ţi spune sunetul ăsta?

Se auzi cum Della trage apa.

— Scârbos, spuse Miranda.

— Cred că părinţii mei sunt şocaţi că testul nu mi-a ieşit pozitiv până acum.

După ce mai trăncăniră câteva minute, îşi luară la revedere. Aducându-şi aminte de maşină, Kylie se dădu repede jos din pat şi se uită pe fereastră. Burnett se ţinuse de cuvânt. Maşina era pe strada din faţa casei şi arăta ca nouă.

Ce bine ar fi fost dacă şi celelalte lucruri din viaţa ei ar fi putut să fie drese la fel de uşor!

— Te-ai trezit, spuse mama ei când Kylie ieşi din dormitor câteva minute mai târziu.

Femeia avea un prosop înfăşurat în jurul capului şi era îmbrăcată cu halatul de baie, ca şi cum abia ieşise de la duş.

— Dă-mi câteva minute ca să pregătesc micul dejun.

O jumătate de oră mai târziu, Kylie mânca ouă şi clătite cu mama ei. Vorbiră despre multe lucruri, dar mai ales despre Sara. Mama ei îi spuse că mama Sarei sunase să se asigure că ea ajunsese acasă cu bine. Mama lui Kylie îşi luă farfuria şi o duse la chiuvetă.

— Mama Sarei a spus că Sara se simte bine azi. Trebuie să se ducă la doctor mâine să vorbească despre opţiunile pe care le are. Sper din tot sufletul să iasă bine.

Kylie se ridică în picioare şi ajută la strânsul mesei.

— Nu are nevoie de opţiuni, îi şopti o voce din spate. Tu ai făcut-o.

Temperatura din cameră scăzu cu vreo zece grade bune.

—Jur că e mai bine de o lună de când aerul ăsta condiţionat o face pe nebunul.

Mama ei se înfioră şi se duse să verifice termostatul. Kylie se întrebă dacă aparatul de aer condiţionat al mamei sale era cu adevărat stricat sau dacă Daniel provoca scăderea de temperatură.

Kylie se întoarse şi văzu fantoma. Aceasta era acum tânără şi sănătoasă. Era frumoasă. Kylie bănuia că Sara avea să arate exact ca ea când ajungea la treizeci de ani.

— Îţi mulţumesc. Ştiam că poţi s-o faci.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Sara e prietena mea.

— Ai spus ceva? întrebă mama ei stând în pragul uşii de la bucătărie.

Fantoma zâmbi şi dispăru.

— Da, spuse Kylie. Am spus că trebuie să vorbim despre şcoală.

Kylie se duse la mama ei şi o îmbrăţişă strâns. Umărul aproape că nu o mai durea acum. Când se retrase din braţele ei, îi spuse dintr-o suflare înainte să-şi piardă curajul.

— Ştiu că îţi vine greu. Ştiu că mă iubeşti. Dar am nevoie de asta acum. Chiar am mare nevoie.

Mama ei îi puse mâna pe obraz. Apoi ochii i se umplură de lacrimi. Trase aer în piept, apoi îl dădu afară.

— Puiule, îmi pare rău, dar pur şi simplu nu pot să te las să pleci.

Capitolul 35

Lui Kylie i se strânse inima. Camera se răci din nou. Daniel apăru şi îi zâmbi.

— Adu-i aminte spuse el, dar până să apuce să termine, se făcu nevăzut.

Nu ştia nici ea cum se făcea, dar ştia ce voia el să spună.

— Mamă, începu ea, îţi mai aminteşti când mi-ai spus că atunci când l-ai cunoscut pe Daniel, ai ştiut că el e cel potrivit pentru tine?

Mama ei păru şocată că fiica ei adusese vorba de Daniel.

— Da, dar…

— Şcoala asta e pentru mine cum a fost Daniel pentru tine, mamă. Ştiu că mi se potriveşte. Ştiu asta în inima mea. Te rog, nu-mi lua ce mi-e drag, aşa cum ţi-a fost ţie luat Daniel.

— Nu pot nici măcar să te conduc înăuntru? întrebă mama ei după ce opri maşina în parcarea din faţa porţilor taberei, mai târziu în acea după-amiază.

— Azi nu e zi de vizită, spuse Kylie şi aruncă pe furiş o privire în spate la spiritul care se suise în maşina lor când trecuseră pe lângă cimitirul din Fallen.

Femeia brunetă care era îmbrăcată cu un capot flocos roz părea să aibă aproape treizeci de ani. Părea de asemenea foarte dezorientată şi se holba la Kylie întrebând unde se afla. Kylie încercase să vorbească cu ea în gând, dar femeia nu o auzea. În plus, mama lui Kylie se plânsese tot drumul de aerul condiţionat din maşină care probabil că era şi el stricat. Aplecându-se într-o parte, Kylie o îmbrăţişă strâns pe mama ei.

— Mersi, spuse ea.

Mama ei fusese de acord cu oarecare reţinere să-i semneze actele de înscriere la şcoala Shadow Falls de la anul viitor.

Oftând, mama ei se retrase şi-şi puse mâna pe obrazul lui Kylie.

— Tot nu-mi place ideea.

— Ştiu.

— Nu uita care e condiţia, îi spuse mama.

Kylie nu voia să comenteze, dar cuvintele îi scăpară fără voia ei.

— Nu înţeleg. Tu n-ai de gând să-l ierţi. Nici măcar nu mai vrei să-l vezi, dar ai pretenţia ca eu să-l sun de două ori pe săptămână.

— E tatăl tău, spuse mama ei.

— Daniel e tatăl meu.

Mama ei tresări.

— Da, dar Tom te-a iubit ca pe copilul lui.

— Ştiu. Şi am de gând să-l iert, dar… încă mă doare. Şi când a încercat să se folosească de mine ca să ajungă la tine…

— Ştiu, spuse mama ei. A greşit. Nu e perfect. Nici eu nu sunt. Îmi pare rău că am făcut o scenă când l-am văzut în pragul uşii.

Kylie se uită în ochii ei.

— Îl mai iubeşti?

— Nu ştiu. Când nu o să mă mai doară aşa de rău, poate o să-mi dau seama.

Se îmbrăţişară din nou şi câteva minute mai târziu, Kylie se uita la maşina mamei sale care ieşea din parcare. Fantoma se hotărâse să rămână cu ea şi acum îi stătea alături. Aceasta îşi desfăcu rochia de casă şi se uită la o gaură mare care i se căsca în abdomen. De ce naiba nu putea să fie bântuită şi ea de o fantomă care murise liniştită în somn?

— Ce am păţit? întrebă fantoma.

— Nu ştiu.

Kylie se uită cum fantoma dispare. Dar Kylie presimţea că aceasta urma să se întoarcă. Şi că avea să-i ceară lui Kylie să o ajute să-şi dea seama de tot ce i se întâmplase. Cum putea ea să rezolve problemele fantomelor când nu putea să le rezolve nici pe ale ei? Se uită la telefon să vadă dacă detectivul particular o sunase înapoi după ce ea încercase să dea de el imediat după ce îşi recuperase telefonul din maşină în acea dimineaţă. Acesta îi lăsase un mesaj în care-i spunea că are veşti, dar nu-i dădea niciun indiciu.

Când ajunse în dreptul porţilor, sentimentul că era acasă îi făcu inima să bată mai repede. Aici chiar era locul ei. Holiday şi Burnett o aşteptau chiar la intrare.

Holiday o îmbrăţişă strâns, cu toată inima. Burnett îi luă geanta şi îi făcu semn să-l urmeze.

Când treceau pe lângă cantină, Kylie văzu că şi alţi câţiva colegi de tabără sosiseră devreme. Holiday o sunase pe Kylie şi o rugase să se întoarcă mai devreme cu o oră ca să stea de vorbă. Intrară în cabana unde era biroul ei şi Kylie fu şocată când îl găsi pe Lucas dincolo de uşă.

Ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai ei.

— Te mai doare umărul?

Kylie avea senzaţia că el voia s-o atingă, dar aştepta ca ea să facă primul pas. Oricât de tentant ar fi fost să-l ia în braţe, nu i se părea întru totul potrivit. Cu o seară în urmă i se păruse foarte firesc, dar acum nu mai era aşa de sigură.

— Puţin. Mersi.

— Dacă o mai loveşti vreodată, din greşeală sau nu, o să te fugăresc cu o furcă, spuse Holiday.

După cum mijea ochii, Kylie ştia că directoarea taberei vorbea serios.

— Nu a fost vina lui.

Kylie se apropie mai mult de Lucas şi fu evident că el interpretă gestul ca semnul pe care-l dorea mai devreme. Ridică braţul încet de tot şi îi atinse încheietura mâinii. O atingere simplă, dar care îi transmise un val plăcut de căldură în tot corpul.

— Ba da, a fost.

Lucas îi întâlni privirea. În vocea lui se auzea ecoul vinovăţiei.

— Trebuie să învăţ să gândesc înainte de a mă repezi înainte cu avânt.

Se uită la Burnett şi Kylie avu impresia că Holiday nu fusese singura care îl muştruluise zdravăn pe Lucas.

Încet, mâna băiatului se strecură într-a ei şi o strânse uşor. Sentimente contrarii îi făceau stomacul să tremure. Nu era sigură că era pregătită să se abandoneze la ceea ce ar putea urma, dar nici nu voia să-i dea drumul. El îşi riscase propria viaţă să o salveze. Aducându-şi aminte că trebuia să se concentreze la altceva în afară de Lucas, Kylie se uită la Burnett.

— Aţi avut noroc? I-aţi găsit?

— Nu, răspunse acesta cu ochii plini de mânie.

— Dar o să-i găsim, spuseră Burnett şi Lucas în acelaşi timp.

— Li s-a spus ce s-a întâmplat şi celorlalţi membri ai Consiliului Vampirilor. Îmi imaginez că lucrul ăsta o să aibă unele consecinţe.

Peste câteva minute, lui Lucas i se ceru să plece. Apoi Burnett şi Holiday o conduseră pe Kylie în biroul lui Holiday. Burnett o puse pe fată să povestească ce se întâmplase de trei sau patru ori. Deşi nu-i venea deloc uşor, Kylie nu se plângea că trebuia să dea raportul. Ochii lui Holiday se umplură de mândrie când Kylie le spuse că îl vindecase pe Lucas şi, probabil, şi pe Sara.

În cele din urmă, Kylie puse întrebarea care o rodea.

— Ce nu înţeleg eu e de ce n-am putut folosi forţa pe care o am ca să mă salvez.

Lui Holiday i se tăie răsuflarea, ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama de ceva.

— Eşti un protector. Ar fi trebuit să-mi dau seama după incidentul cu Selynn. Când eram la lac, ai prins puteri doar când ai crezut că mama ta e în pericol. Asta explică şi de ce tatăl tău biologic, Daniel, nu a putut să se salveze de la moarte.

— Şi asta… îţi spune ce sunt? Sau ce a fost el?

— Mă tem că nu, dar… Holiday se uită spre Burnett care părea la fel de uimit şi mirat. Protectorii sunt foarte rari şi acest har e dăruit doar celor extrem de înzestraţi.

— Înzestraţi cu adevărat, spuse Burnett cu oarecare evlavie. N-am întâlnit decât un singur protector în viaţa mea.

Un protector? Kylie nu ştia ce însemnau toate astea.

— Deci mai am şi alte haruri pe lângă cele pe care le am acum?

— Probabil. Holiday zâmbi. Ştiam eu că eşti deosebită, Kylie. Am ştiut-o din clipa în care te-am văzut.

— Se poate ca unul dintre haruri să fie şi acela de a-mi da seama ce naiba sunt?

În vocea ei se citea frustrare. După ce i se repetă acelaşi lucru timp de un minut: O să se întâmple în cele din urmă. Doar că trebuia să aibă răbdare, să facă din asta un ţel… bla… bla…, Burnett reveni la tirada de întrebări.

— Mario n-a spus cine erau prietenii pe care voia să-i cunoşti?

— Mario? întrebă Kylie.

— Mario Esparza. Aşa îl cheamă pe vampirul bătrân.

Kylie închise ochii. Nu era sigură dacă-i plăcea că acum ştia cum îl cheamă.

— Nu. Kylie se cutremură imaginându-şi cam ce gen de prieteni avea probabil acesta. Ce crezi că a vrut să spună prin asemănările dintre mine şi el? Crezi că îşi imaginează că sunt ca el? E posibil ca şi el să fie un protector sau…

— Nu ştiu ce a vrut să spună, zise Burnett. Dar nu cred că e protector.

— Tu nu eşti ca el, Kylie, insistă Holiday. El nu s-a născut la miezul nopţii.

— Deci el e malefic? întrebă Kylie.

Burnett se uită la Holiday de parcă nu era sigur ce să spună. Holiday încuviinţă ca şi cum şi-ar fi dat acordul.

— Da, e malefic. E un ghimpe în coasta DCF-ului de ani de zile. Am încercat să facem în aşa fel încât să fie dat afară din Consiliu, dar n-am avut niciodată destule dovezi.

Kylie trase adânc aer în piept.

— Credeţi că o să vină iar după mine?

Burnett se uită din nou la Holiday înainte de a continua.

— Aş vrea să pot să-ţi spun că s-a terminat. Lui nu-i place să piardă, dar îţi garantez personal că de data asta n-o să iasă învingător. O să-l opresc, indiferent ce presupune asta.

Holiday îi luă mâna lui Kylie şi o strânse.

— Trebuie să ne oprim, îi spuse ea lui Burnett. Cred că majoritatea elevilor sunt în sala de mese.

Burnett nu păru încântat.

— Bine, dar s-ar putea să vreau să-ţi mai pun nişte întrebări mai târziu.

Kylie încuviinţă. Toţi trei se ridicară în picioare. Burnett o luă spre ieşire.

— Burnett? zise Holiday şi în glasul ei se citea nesiguranţa.

El se întoarse şi preţ de o secundă chipul lui semăna cu al unui căţeluş care căuta afecţiune şi acceptare. Kylie se uită la Holiday care scoase o foaie din sertarul biroului.

— Cred că ai vrea să iei asta. Citeşte-o cu atenţie înainte să semnezi.

— Ce e? întrebă el,

Holiday ezită.

— Birocraţie. M-am gândit că ai vrea să fii investitor la Shadow Falls.

Burnett aruncă un ochi peste hârtie şi apoi se uită din nou la Holiday.

— Deci n-ai reuşit să găseşti alţi investitori, nu?

Holiday ridică din sprânceana dreaptă.

— Presupun că şcoala nu e considerată cea mai bună investiţie.

Kylie trebui să se abţină să nu zâmbească atunci când recunoscu metoda lui Holiday de a evita o minciună cu scopul de a ascunde un adevăr diferit. Ea nu voia ca Burnett să ştie că avusese şi alte oferte şi Kylie ştia şi de ce. Să admită că-l alesese pe el în defavoarea altora însemna să recunoască faptul că nu voia să-l piardă.

— Voi insista să am mai multe de spus în administrarea taberei, o avertiză Burnett.

— Şi eu sunt sigură că o să mă opun de cele mai multe ori, îi replică Holiday.

Un zâmbet vag îi apăru pe buze.

— Mi se pare destul de corect.

Holiday încuviinţă.

— Majoritatea condiţiilor mele sunt trecute pe listă.

Burnett se îndreptă spre biroul lui Holiday şi semnă actul.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-l citeşti mai întâi? întrebă Holiday.

— Să spunem doar că aştept cu nerăbdare să mă cert cu tine.

Burnett îi înmână actul şi ieşi din birou, lăsând o tensiune plăcută în urma lui.

Kylie aşteptă până când fu sigură că Burnett nu le mai auzea cu auzul lui sensibil.

— Ştiu că mai era un investitor care aştepta.

Holiday îşi dădu ochii peste cap.

— Şi ştii că nu trebuie să sufli niciun cuvânt despre asta, nu?

Kylie zâmbi larg.

— Nu ai vrut să-l pierzi, Holiday.

— Încep să mă obişnuiesc cu el, spuse ea. Dar asta nu înseamnă că…

— Da, te cred, zise Kylie râzând.

Holiday se încruntă.

— Pun pariu că Della şi Miranda te aşteaptă.

Kylie o îmbrăţişă pe Holiday înainte de a pleca. Când ieşi din birou, se uită spre cantină. Realiză dintr-odată că nu ştia dacă era pregătită să dea ochii cu toţi. Se întâmplaseră atâtea şi nici măcar nu avusese timp să se obişnuiască.

În acel moment, simţi o mână care se strecură într-a ei.

Kylie tresări şi dădu să se elibereze, dar se opri când recunoscu mâna caldă.

— Salutare, spuse Lucas şi o trase de mână. Hai să facem o plimbare.

Kylie îl lăsă să o ducă în spatele cabanei în care se afla biroul lui Holiday. În clipa în care păşiră în locul izolat de sub copaci, Lucas se opri şi se întoarse cu faţa la ea.

— Îmi pare tare rău că te-am lovit.

O strânse şi mai tare de mână. Ea clătină din cap.

— N-ai făcut-o înadins.

— Contează că am făcut-o. O mai trase uşor de mână şi o apropie de el. Burnett a spus că tu… m-ai vindecat.

— Da, spuse ea, simţindu-i căldura pieptului chiar dacă nu era lipită de el.

Kylie inspiră şi îşi dădu seama că Lucas mirosea a pădure. A copaci şi pământ reavăn.

— Poate că mi-ai salvat chiar viaţa, spuse el.

— Da, dar din cauza mea ai fost rănit.

— Nu contează. Lucas îi zâmbi cu un aer şiret. Ştii că există o legendă veche a vampirilor care spune că dacă cineva îţi salvează viaţa trebuie să rămâi cu el sau ea pe vecie?

Kylie ridică ochii spre el.

— Tu nu eşti vampir.

El se aplecă spre ea. Buzele lui erau aşa de aproape de ale ei, încât le simţea gustul.

— Nu, şi pentru prima dată în viaţă, mi-aş dori să fiu. Trase aer în piept. Dar de vreme ce nu sunt, cred că pot cel puţin să-ţi dau un sărut de mulţumire.

— Da, măcar atât, spuse ea şi buzele lui le atinseră pe ale ei.

Sărutul nu a fost la fel de sexy ca acela de la cascadă sau ca acelea din vis, dar asta nu-l făcea să fie mai puţin special. Şi nici nu-i veni mai uşor lui Kylie să se desprindă din braţele lui. Dar reuşi. Era prea… repede. Poate mai târziu… da, poate.

— Ar… trebui probabil să mergem unde sunt ceilalţi.

— Da.

Şi merseră în tăcere, iar Lucas nu-i dădu drumul la mână până nu intrară în cantină.

Kylie fu aproape copleşită de interesul tuturor care voiau să se asigure că se simţea bine. Nu ştia sigur cine împrăştiase vestea despre ce se întâmplase, dar era clar că toţi aflaseră.

Della, Miranda, Perry, Helen şi Jonathon se adunară toţi ciorchine în jurul ei. Lucas se retrăsese, ca şi cum ar fi vrut să-i ofere spaţiu. Dar privirile lor se întâlneau la fiecare câteva minute. O dată chiar ea îi făcu semn să vină, dar el clătinase din cap, ca şi cum şi-ar fi dat seama de ezitarea ei. Sau poate din cauză că el era vârcolac şi cei din neamul lui păreau să stea mereu doar cu ai lor. Totuşi, Kylie avu sentimentul ciudat că el o păzea. Îşi aminti cum o apărase de bătăuşi când avea şase ani şi simţi din nou legătura dintre ei. Acum Kylie trebuia doar să-şi dea seama ce însemna exact legătura aceasta.

O oră mai târziu, prietenele ei cele mai apropiate încă mai mâncau pizza şi trăncăneau despre vizita

la părinţi.

— Oh! exclamă Miranda voioasă ca de obicei. Cred că mi-am dat seama unde am greşit cu Şosetă. O să-l transform pe puturosul ăsta mic în ce-a fost odinioară cât ai clipi din ochi.

— Cum a fost concursul, Miranda? întrebă Perry pe nerăsuflate, părând că avea emoţii.

Era prima dată când vorbea cu Miranda. Kylie ştia că ăsta era felul lui de a spune că voia să o ia de la început cu ea, şi Kylie l-ar fi îmbrăţişat dacă nu s-ar fi temut că Miranda era posibil să-i facă de petrecanie cu degetul ei mic, cel câştigător de premii.

— A fost bine, spuse ea, dar Kylie nu putea să-i descifreze expresia de pe chip.

— De ce nu vă sărutaţi voi şi vă împăcaţi? întrebă Della. Şi pe urmă puteţi să vă retrageţi undeva singurei şi să vă sărutaţi franţuzeşte.

Miranda se uită urât la Della, ceea ce însemna cu siguranţă că mai târziu urma să aibă loc o ceartă. Ochii lui Perry deveniră negri când o privi fix pe Della, apoi plecă, simţindu-se puţin respins. Kylie se rezemă de spătarul scaunului întrebându-se dacă lucrurile aveau să se schimbe vreodată.

Dar… unele lucruri se schimbaseră deja, nu? Kylie se trezi căutând din priviri alt chip. Deşi se străduia din răsputeri să ascundă acest lucru, îi era dor de Derek. Mai mult, îşi făcea griji pentru el. Se hotărî să-l caute atunci pe Burnett şi să-l întrebe, dar telefonul bipăi. Primise un mesaj.

Se uită la identitatea apelantului. Era un mesaj de la detectivul particular. Apoi văzu că avea un mesaj şi de la Sara care spunea: Ce-ai făcut? Să nu minţi! Ştiu că tu ai făcut-o.

Simţi că-i sare inima din piept. Minunat! Ce avea să-i spună Sarei?

Telefonul bipăi din nou. Când Kylie citi mesajul de la detectivul particular, i se tăie răsuflarea. Bunicii tăi s-au întors. Am vorbit cu ei ieri. Vor să te vadă cât mai repede.

Speranţa îi renăscu în inimă. Oare aşa avea să afle în sfârşit cine era?